

Đánh phúc không ngừng

MỘC
PHẦN

Mục lục

Chương 1: Giữ Toà Thành Trống

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5: Tự Làm, Tự Chịu, Tự Suy Ngẫm

Chương 6

Chương 7

Chương 8: Ai Vứt Bỏ Ai?

Chương 9

Chương 10: Sự Kiêu Hãnh Và Định Kiến

Chương 11

Chương 12: Từ Để Ý Đến Yêu Thương

Chương 13

Chương 14: Loanh Quanh Thế Nào Lại Thành Người Của Mình

Chương 15

Chương 16: Đuổi Theo, Theo Đuổi

Chương 17

Chương 18

Chương 19: Đường Ai Nấy Đi

Chương 20

Chương 21: Tạm Biệt Thanh Xuân

Chương 22

Chương 23: Hành Động Của Thiên Tài, Làm Đi Rồi Hãy Nói

Chương 24

Chương 25: Niềm Vui Và Trách Nhiệm Không Thể Tách Rời

Chương 26

Chương 27: Sự Bắt Đầu Của Quên Lãng

Chương 28

Chương 29: Ấn Tượng Ngốc Nghếch

Chương 30

Chương 31: Tạm Dừng Và Tiếp Tục

Chương 32

Chương 33: Sự Khác Biệt Của Lý Tưởng

Chương 34

Chương 35: Cần Yêu Thương Nhiều Hơn Chút Nữa

Chương 36

Chương 37: Trái Tim Ở Nơi Khác

Chương 38

Chương 39: Bị Rịn Không Rời

Chương 40

Chương 41

Chương 42: Không Thể Thay Đổi

Chương 43

Chương 44: Nỗ Lực Để Quay Lại

Chương 45

Chương 46: Một Mặt Khác Chính Là Cuộc Sống Mới

Chương 47

Chương 48: Chung Tình Với Em

Chương 49

Chương 50: Từ Đó Về Sau Đều Là Sự Thiên Vị

Chương 51

Chương 52: Sự Khác Nhau Của Mức Độ Nghiêm Trọng

Chương 53

Chương 54: Hoặc Chỉ Là Người Bạn Cũ Đến

Chương 55

Chương 56

Chương 57: Cầu Là Cầu, Đường Là Đường

Chương 58

Chương 59: Không Còn Sức Sống

Chương 60

Chương 61: Sự Cứu Vãn Thất Bại

[Chương 62](#)

[Chương 63: Không Thể Dừng Được Thời Gian, Không Thể Dừng Được Tình](#)

[Yêu](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65: Anh Là Người Yêu Theo Kiểu Lôi Phong 1](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67: Anh Muốn Sự Một Lòng Một Dạ Của Em](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69: Con Đường Đi Tới Hạnh Phúc?](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71: Sự Đưa Đẩy Của Số Phận](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73: Bình Yên Phải Tìm Trong Khổ Ái](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75: Không Còn Là Chuyện](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77: Kết Thúc Là Một Lần Bắt Đầu Lại](#)

[Chương 78](#)

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giữ Toà Thành Trống

Giây phút anh bước vào cửa, nhìn vào nét mặt, cử chỉ của anh, cô sẽ quyết định xem nên để niềm vui vỡ oà ra, hay từ từ lặng lẽ mà nhụt chí nản lòng.

Phùng Ân Trúc đứng tựa người vào cửa sổ, lơ đãng nhìn ngọn núi mờ ảo thấp thoáng giữa khe những toà nhà cao tầng san sát phía xa. Lúc này, là khoảng thời gian yên tĩnh hiếm hoi mà cô có thể được ở riêng một mình. Giờ nghỉ trưa, các sếp ra ngoài cả, thư ký như cô mới có thời gian lười biếng trốn ở đây, tẽ pha cho mình một tách trà sữa để sưởi ấm đôi tay.

Lúc này thành phố C nơi cô sinh sống đang độ tháng Năm nên mưa khá nhiều, thời tiết se lạnh, đây quả đúng là khoảng thời gian vừa lãng mạn lại vừa dễ chịu.

Tuy nhiên, cô lại chẳng có chút suy nghĩ lãng mạn nào, ngược lại, còn thấy hơi chán ngán, chán ngán cái văn phòng với mức nhiệt độ luôn luôn ổn định này, chán ngán phong cảnh bên ngoài cửa sổ kia, chán ngán cả những công việc vụn vặt không bao giờ kết thúc của mình, điều làm cô chán ngán hơn là anh và gia đình.

Cô không hề coi đó là gia đình của anh, vì sau hai năm kết hôn, cô đã coi căn nhà có bà, bố chồng, mẹ chồng và đại gia đình họ hàng thân thích của anh là nhà mình rồi. Tuy có hơi ồn ào rồi mọi thứ việc không tên đều đến tay làm cô cảm thấy có phần mệt mỏi, nhưng người nhà anh cũng có cách riêng của mình, lúc nào mọi người cũng cố gắng hết sức để cô không cảm thấy cô đơn, lạc lõng. Vì thế, cho dù anh có dành phần lớn thời gian

của mình trong quân ngũ, nhưng cô vẫn thừa nhận đấy là gia đình của mình, là gia đình sau khi kết hôn của cô. Ở nơi đó, có căn phòng của hai vợ chồng cô, mặc dù đã kết hôn hai năm rồi nhưng thời gian anh ở căn phòng đó còn chưa nổi tám mươi ngày, nói một cách chính xác là bảy mươi bảy ngày rưỡi. Còn nửa ngày là khoảng thời gian anh ngồi xe đi về nhà, ở lại nhà được khoảng một tiếng và trò chuyện với bà đang ốm nặng. Còn cô, cho dù đã xin nghỉ phép để về nhà ngay, cũng chỉ kịp tiễn anh lên xe, vẫy tay chào tạm biệt. Nhưng giờ nghĩ lại, khoảnh khắc vẫy tay tạm biệt đó vẫn lấp đầy tâm trí cô bằng cảm xúc lạnh lạnh ngọt ngào.

Tâm trạng chờ đợi xen lẫn một chút nhớ nhung u sầu, thêm cả việc đếm ngược thời gian chờ ngày đoàn tụ, cái cảm xúc đó dường như cô đã nếm trải rất nhiều rồi. Ngày ấy càng đến gần, trái tim cô lại càng háo hức, đến mức cô cảm giác như nó có thể cứ thế mà lớn dần lên trong cô. Giây phút anh bước vào cửa, nhìn vào nét mặt, cử chỉ của anh, cô sẽ quyết định xem có nên để niềm vui vỡ oà ra hay không, hay lại từ từ lặng lẽ mà nhụt chí nản lòng.

Phùng Ân Trúc thở dài, dường như lần nào cô cũng phải kìm nén tâm trạng mình lại, nhún nhường hết lần này đến lần khác. Mà không kiềm nén cũng chẳng được, thái độ của Ngô Dạ Lai giống hệt như bộ quân phục trên người anh chẳng bao giờ thay đổi, luôn có sự uy nghiêm làm cô dù có muốn gần gũi cũng không biết phải làm như thế nào. Có cảm giác giống như người đàn ông trong mơ mà cô hằng nhớ nhung, cứ thế giày vò tâm trí cô vậy. Người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong ấy, hoàn toàn là do cô tưởng tượng ra. Cho dù anh có xuất hiện trước mặt cô thật đi chẳng nữa cũng vẫn chỉ là một kiểu ảo ảnh do cô khao khát quá mức mà thôi.

Trước giờ Phùng Ân Trúc vẫn nghĩ không có cửa ải nào mà cô không vượt qua được. Nhưng giờ đây, khi đã chiếm được toà thành của Ngô Dạ Lai rồi, cô mới phát hiện ra anh đã trao cho mình một toà thành trống rỗng, ngoài

việc ngồi canh giữ trong đó cô chẳng còn cách nào khác cả. Cô không biết phải làm thế nào với anh và cũng bất lực với chính bản thân mình.

Gần đây Phùng Ân Trúc đang rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan nên tâm trạng sa sút. Sau khi tốt nghiệp đại học, Phùng Ân Trúc vào làm việc ở công ty này. Thời gian đầu còn làm nhân viên hành chính, giờ cô đã là thư kí cho phó giám đốc rồi. Gần đây, một trong những sếp của cô - Tiêu Ly đang chuẩn bị được điều tới chi nhánh của công ty ở thành phố J nhậm chức tổng giám đốc, nên trong công ty đang có nhiều lời bàn ra tán vào. Chuyện này không phải không có căn cứ vì mấy hôm trước Tiêu Ly cũng đã hỏi thăm dò, nếu có cơ hội liệu cô có muốn đến nơi khác làm việc hay không.

Tiêu Ly là người như thế nào? Trong mắt Phùng Ân Trúc thì Tiêu Ly là một siêu nhân. Anh tốt nghiệp trường đại học Q, vào công ty làm việc mới được vài năm, giữ chức phó giám đốc chưa đến hai năm đã được điều đến công ty con ở thành phố J giữ chức cụ cao nhất, tiền đồ vô cùng rộng mở. Anh hỏi cô như vậy thực sự là đã rất xem trọng cô rồi. Phùng Ân Trúc biết, nếu cô là người thông minh thì nên thể hiện ngay quyết tâm dù có chết cũng phải theo anh đến cùng. Dù sao thì anh cũng chỉ muốn biết thái độ của cô trước việc này như thế nào, còn có thể đưa cô cùng anh qua đó làm việc hay không lại là chuyện của sau này.

Từ sau khi kết hôn với Ngô Dạ Lai, Ân Trúc cảm thấy mình ngày càng xa những tham vọng thời tuổi trẻ. Dường như cô chỉ cần có thu nhập ổn định, cuối tuần không phải làm thêm để có thời gian đến nơi anh đóng quân thăm anh là được rồi. Thời gian đầu khi được chọn vào làm thư kí ở công ty này, có được thu nhập cao, có được sự ổn định, cùng thăng tiến với sếp, thế cô cũng coi như là đã tiến xa rồi. Ai nói thư kí không phải là một công việc có tiền đồ chứ?

Nhưng lúc này cô lại không thể hiện gì ra ngoài mặt ngay, việc trong nhà cô cũng không thể nói bỏ là bỏ được. Bà thì ốm nặng, sức khoẻ của mẹ

chồng khờ tốt, bố chồng lại bị tai nạn lao động đang ở nhà, bình thường chỉ riêng việc đưa họ đi mua thuốc, khám bệnh thôi cũng đủ khiến cô bận tối mắt tối mũi rồi. Ở quê những lúc nông nhàn, còn có bà con họ hàng lên thăm bà, những lúc như thế cũng vẫn cần phải có người ở nhà tiếp đón. Mẹ chồng cô cũng là người tháo vát, nhưng cũng không thể vừa chăm sóc cho bà lại vừa chăm li chu toàn mọi việc trong nhà được. Bữa cơm tối hằng ngày, đều phải đợi Ấn Trúc đi làm về rồi mới nấu.

Việc Tiêu Ly đề nghị cô đi cùng tới nơi công tác mới, nói thật trong lòng cô cũng có phần ngạc nhiên. Trong phòng thư ký có cô và Chu Dao Hồng phụ trách viết hồ trợ, giúo đỡ cho phó tổng giám đốc. Nếu xét về sự ăn ý trong công việc cũng như trong quan hệ cá nhân với Tiêu Ly thì cô không thể nào so sánh được với Chu Dao Hồng. Chu Dao Hồng là kiểu phụ nữ hoạt bát vui vẻ, phản ứng nhanh nhẹn, lời nói ra thường là những lời vàng ý ngọc. Cô ấy cũng là một người khá sành sỏi , trong thành phố nơi nào ăn ngon, chỗ nào có phong cảnh đẹp cứ hỏi cô ấy là ra ngay, có thể nói, cô ấy cái gì cũng biết cả. Về điểm này, Phùng Ấn Trúc chịu thua một cách tuyệt đối, tâm phục khẩu phục trước Chu Dao Hồng. Tiêu Ly và Chu Dao Hồng thỉnh thoảng còn hẹn nhau đi đánh bóng, đi bơi sau giờ làm. Mặc dù là trai chưa vợ, gái chưa chồng, lời ong tiếng ve bàn tán rất nhiều nhưng cũng chưa thấy đi đến hồi kết, trước giờ quan hệ giữa họ vẫn là một nghi án lớn.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ẩn Trúc luôn nghĩ Chu Dao Hồng thích Tiêu Ly, chần chừ phải lấy một ví dụ cụ thể nào, chỉ riêng việc vừa nghe thấy tiếng của anh hai mắt cô ấy đã sáng rực lên, nhìn qua là có thể nhận ra ngay. Nhưng thái độ của Tiêu Ly thì cô không thể đoán được vì vốn dĩ cô cũng không giỏi trò việc nắm bắt được suy nghĩ của người khác.

Những lúc tiếp xúc riêng với phái nữ, Tiêu Ly cũng có thể được coi là mẫu người đàn ông lịch lãm. Anh có thể thuận miệng khen ngay mùi nước hoa bạn mới đôi khi chỉ vừa đi lướt qua người bạn. Sau khi trao đổi xong công việc, ngay lúc gạt đầu thôi anh ta cũng có thể khen ngay bộ đồ hôm nay bạn mặc. Hay những lúc chờ thang máy, anh luôn giữ nút, nhường cho phụ nữ vào trước, sau đó mới từ từ bước vào. Từng hành động, từng lời nói của anh đều nhẹ nhàng đến hoàn mỹ. Dĩ nhiên, anh cũng sẽ để lộ ra những sơ hở của mình nếu như anh có những hành động thái quá.

Ẩn Trúc vốn đã quen với một vị sếp như thế này, và cũng có những cách đối phó của riêng mình. Đối với bất kỳ lời tán dương nào của anh, cô đều坦然 nhiên đón nhận với một nụ cười mỉm trên môi, chứ không hề tỏ ra vui mừng hay lảng lảng vì điều đó. Cô đã từng chứng kiến cảnh anh rất chân thành khen chủ nhiệm Hà có biệt danh "Hà Mã" trong văn phòng có làn da đẹp, còn xin được thỉnh giáo chị ấy đã dùng loại kem dưỡng da nào nữa. Lời khen của anh được vận dụng một cách tuyệt vời, chân thành tới mức không thể tìm ra được chút sơ hở nào, nhưng trên thực tế nó thật vô nghĩa. Đây chỉ là những lời êm ái để lấy lòng người khác theo thói quen của anh mà thôi, nhưng lại rất có ích khi áp dụng với chị em phụ nữ, "Hà Mã" cũng không ngoại lệ.

Phùng Ân Trúc áp trán vào cửa kính, nghĩ thấy hơi buồn cười, lẽ nào Tiêu Ly đã nhận ra rằng mọi người đều say chỉ riêng mình cô là tỉnh? Không hề lung lay trước cám dỗ của kẻ thù, vượt qua được những thử nghiệm của viên đạn bọc đường kia mới được coi là người chiến sĩ giỏi? Sự kỳ lạ của cô đã trở thành quân tốt mà anh muốn dùng khi ra trận để giết giặc nhưng về cơ bản, cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ cùng anh xông pha ra trận địa!

Huông hô, cô còn chưa bàn bạc với mọi người trong nhà và Ngô Dạ Lai về chuyện này. Nhưng cô phần nào đoán được Ngô Dạ Lai sẽ phản ứng ra sao. Có thể anh ấy sẽ chỉ hỏi: "Em thấy thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa?" sau đó nói, "Quyết định là của em, anh không có ý kiến gì cả." Đây chính là thái độ thường thấy của anh dành cho cô. Nhìn thì tưởng là tôn trọng, nhưng thực tế thì anh thấy việc đó chẳng có gì liên quan đến mình, nói một cách nặng nề thì đây là thái độ trốn tránh trách nhiệm của anh. Anh muốn chuyện gì cô cũng phải tự mình quyết định, muốn những lúc cô yếu đuối nhất, có muốn tìm một lý do nào đó để thoái thác cũng không thể được.

Ngay đến lời cầu hôn năm đó, anh gần như cũng đã đặt quyền quyết định như vậy vào trong tay cô. "Gia cảnh nhà anh em cũng biết rồi đấy, nếu kết hôn thì em có đồng ý không?"

Lúc đó Phùng Ân Trúc vẫn nghĩ quan hệ giữa hai người bọn họ đang ở trong giai đoạn tìm hiểu, chưa có gì xác định chắc chắn, dùng một cái lại nhận được một câu nói như thế từ anh. Nghĩ thôi cũng đã thấy nó đã đủ gây sốc tới mức nào rồi. Cô nhớ mình đã khóc rất nhiều, khóc tới tối tăm mặt mũi, sau đó cứ níu chặt cánh tay anh mà nói: "Em đồng ý, em đồng ý!"

Đúng thế, tất cả mọi sự lựa chọn, trên thực tế đều do cô quyết định, chẳng ai làm khó gì cho cô cả. Cũng giống như bây giờ, cô đã tự nguyện lo mọi việc trong nhà thì đừng mong chờ việc Ngô Dạ Lai sẽ hiểu cho cô. Trong cái đầu logic của anh, ai làm gì là việc của người ấy, không cần phải chia sẻ công trạng, cũng chẳng cần phải biết đến sự biết ơn của người khác.

Điều này cũng không thể trách anh được, vì anh là một người như thế, những việc làm được là anh đều cố gắng hết sức để hoàn thành. Ví dụ như sự trung thành, tận tụy trong công việc, sự hiếu thảo và lễ phép với người già trong nhà hay nghĩa vụ cần phải có đối với vợ, anh đều đã làm hết sức. Còn về việc có tận tâm hay không, Phùng Ân Trúc trước giờ chưa bao giờ đòi hỏi vì có muốn đòi hỏi cũng chẳng được, có được người đàn ông như vậy là phải cảm tạ trời phật lắm rồi.

"Có ngon không? Rót luôn cho tôi một cốc." Tiêu Ly nói.

Phùng Ân Trúc đáp lại một tiếng rồi đứng thẳng dậy, tay hơi run, tách trà sữa đầy sóng cả ra ngoài, suýt nữa thì đổ vào người.

Mặc dù cô đã làm việc dưới quyền của Tiêu Ly hơn hai năm, số lần nhìn thấy anh nổi giận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng anh chưa một lần nổi giận với cô. Anh là kiểu người, nếu như bạn có thể đảm bảo hoàn thành đầy đủ những việc anh đã giao thì anh sẽ không tiếc lời khen ngợi bạn. Vì vậy, với những việc mà anh không nhắc đến có nghĩa là anh vẫn còn điểm nào đó không hài lòng. Tiêu Ly là người luôn đặt ra yêu cầu rất cao đối với tất cả mọi việc. Có rất nhiều việc, anh đích thân tự mình làm chứ không nhờ đến tay thư ký. Do đó, trước tình hình công việc đã được cắt giảm tới mức quá nửa mà vẫn còn xảy ra những thiếu sót thì khó có thể trách được việc anh tỏ ra không vui.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phùng Ân Trúc càng hiểu anh lại càng cảm thấy có chút gì đó sợ anh. Nói chính xác thì đây là trạng thái tâm lý vừa kính nể vừa sợ sệt trong vô thức. Một người có nụ cười luôn thường trực trên môi, sẽ khiến người ta phải thấp thỏm trong lòng vì những điều ẩn sau nụ cười ấy.

Tiêu Ly bước tới, đón lấy chiếc cốc trên tay Ân Trúc, trên thân cốc dính đầy trà sữa, chân tay cô lại lóng ngóng nên rất dễ tuột tay làm vỡ cốc.

Ân Trúc giơ hay tay lên lại sợ tay mình vô tình quệt vào chiếc áo sơ mi đắt tiền trên người sếp ncoo muốn đi tới bàn mình để lấy mấy tờ giấy ăn, nhưng lại bị Tiêu Ly đứng chặn trước mặt.

"Giám đốc Tiêu, tôi cần lấy mấy tờ giấy."

Tiêu Ly không tránh ra. Anh quay người lại rút hai tờ giấy ăn lau thân cốc, lau cả tay mình rồi đặt cốc xuống, rút thêm hai tờ giấy nữa, nhét vào tay Ân Trúc, sau đó anh mới quay về phòng của mình.

Ân Trúc nhìn mấy tờ giấy ăn trong tay mình hơi băn khoăn, "Chẳng lẽ mình phải nói là Giám đốc Tiêu, nhờ anh lấy giúp tôi mấy tờ giấy?". Mặc dù đi làm đã gần ba năm, cô đã có thể tô luyện cho mình vẻ mặt điềm tĩnh trong bất kì hoàn cảnh nào, nhưng sự liều lĩnh vụng về thì vẫn chưa cách nào sửa được. Dù sao phải làm những việc trái ngược với tính cách của mình vẫn có chút gì đó miễn cưỡng, có những lúc làm cô cũng không thể tin tưởng bản thân mình có thể xử lý mọi việc một cách chu toàn được, đặc biệt là đối với một vị sếp nho nhã lịch sự như thế này thì cô lấy đâu ra niềm tin ấy?

Ấn Trúc ra sức xoa hai tay vào nhau nhưng cảm giác nhớp nháp giữa các ngón tay cũng như cái mùi lưu loại đó, có lau cũng không hết được.

Thôi bỏ đi, không có thời gian ở đây mà nghĩ tới những thứ linh tinh đó, phục vụ cấp trên vẫn là chuyện cấp bách hơn cả.

Thói quen của Tiêu Ly hàng ngày là uống một tách café vào mỗi sáng hoặc trưa. Anh không bao giờ uống café hoà tan, café mà anh uống đều do tự qnh mang đến, phía ngoài vỏ in toàn chữ nước ngoài. Ấn Trúc chỉ để ý, nắm rõ độ đậm nhạt cho hợp với khẩu vị của anh, còn việc nó có quá hạn hay không, cô không chịu trách nhiệm. Về cơ bản, những hướng dẫn bằng tiếng Anh thì cô còn có thể hiểu được, những cách viết về thời hạn sử dụng của nước ngoài lại quá khác biệt so với cách viết của Trung Quốc, cô thực sự không đủ khả năng để có thể dịch trực tiếp sang tiếng Trung được.

Hôm qua, Ấn Trúc ra siêu thị mua trà sữa Lipton loại có túi lọc, cô thích thứ màu sắc đậm đậm và sự dung hoà xen lẫn một chút đối lập của hai thứ mùi vị khác biệt đó khi hoà trộn với nhau. Cô không phải một người quá để ý nên không biết liệu sếp mình có phải là người cũng thích thưởng thức đồ uống theo phong cách đồ ăn nhanh không.

Cô pha một cốc mang vào, quả nhiên Tiêu Ly chỉ nhấp một chút qua quýt cho xong, cũng không nói gì thêm. Ấn Trúc nhìn bộ dạng Tiêu Ly như vậy tự nhiên cảm thấy buồn cười. Biểu hiện của Tiêu Ly trông rất giống đứa trẻ lần đầu tiên nếm thử một món ăn mới, chỉ nếm qua mùi vị, sau đó là thôi không ăn nữa. Hoặc có thể do đó trước, việc giải quyết chiếc cốc trơn tuột kia đã làm tiêu tan suy nghĩ muốn nếm thử món mới của anh.

"Cười gì chứ?" , Tiêu Ly đột nhiên hỏi. Lúc này Phùng Ấn Trúc mới nhận ra nụ cười của mình đã xuất hiện không đúng lúc.

"Thời tiết đẹp quá, nên là ..." , đôi lúc trả lời vu vơ không liên quan đến câu hỏi cũng là một trong những cách ứng đối hay. Đương nhiên là

cách này chỉ có thể dùng trong những trường hợp không liên quan đến công việc.

Tiêu Ly gật đầu ra vẻ hiểu ý, cô đã xác định anh sẽ không thích, mà đúng là anh cũng không thích thật. Dù sao anh cũng đã cười rồi, chẳng cần che giấu thêm nữa, anh chỉ vào cái cốc nói: "Phiền em đổi cho tôi một cốc café khác, cảm ơn!"

Ẩn Trúc cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, tùm tùm cười "vâng, thưa sếp".

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ẩn Trúc luôn nghĩ Chu Dao Hồng thích Tiêu Ly, chần chừ phải lấy một ví dụ cụ thể nào, chỉ riêng việc vừa nghe thấy tiếng của anh hai mắt cô ấy đã sáng rực lên, nhìn qua là có thể nhận ra ngay. Nhưng thái độ của Tiêu Ly thì cô không thể đoán được vì vốn dĩ cô cũng không giỏi trò việc nắm bắt được suy nghĩ của người khác.

Những lúc tiếp xúc riêng với phái nữ, Tiêu Ly cũng có thể được coi là mẫu người đàn ông lịch lãm. Anh có thể thuận miệng khen ngay mùi nước hoa bạn mới đôi khi chỉ vừa đi lướt qua người bạn. Sau khi trao đổi xong công việc, ngay lúc gạt đầu thôi anh ta cũng có thể khen ngay bộ đồ hôm nay bạn mặc. Hay những lúc chờ thang máy, anh luôn giữ nút, nhường cho phụ nữ vào trước, sau đó mới từ từ bước vào. Từng hành động, từng lời nói của anh đều nhẹ nhàng đến hoàn mỹ. Dĩ nhiên, anh cũng sẽ để lộ ra những sơ hở của mình nếu như anh có những hành động thái quá.

Ẩn Trúc vốn đã quen với một vị sếp như thế này, và cũng có những cách đối phó của riêng mình. Đối với bất kỳ lời tán dương nào của anh, cô đều坦然 nhiên đón nhận với một nụ cười mỉm trên môi, chứ không hề tỏ ra vui mừng hay lảng lảng vì điều đó. Cô đã từng chứng kiến cảnh anh rất chân thành khen chủ nhiệm Hà có biệt danh "Hà Mã" trong văn phòng có làn da đẹp, còn xin được thỉnh giáo chị ấy dùng loại kem dưỡng da nào nữa. Lời khen của anh được vận dụng một cách tuyệt vời, chân thành tới mức không thể tìm ra được chút sơ hở nào, nhưng trên thực tế nó thật vô nghĩa. Đây chỉ là những lời êm ái để lấy lòng người khác theo thói quen của anh mà thôi, nhưng lại rất có ích khi áp dụng với chị em phụ nữ, "Hà Mã" cũng không ngoại lệ.

Phùng Ân Trúc áp trán vào cửa kính, nghĩ thấy hơi buồn cười, lẽ nào Tiêu Ly đã nhảm rằng mọi người đều say chỉ riêng mình cô là tỉnh? Không hề lung lay trước cám dỗ của kẻ thù, vượt qua được những thử nghiệm của viên đạn bọc đường kia mới được coi là người chiến sĩ giỏi? Sự kỳ lạ của cô đã trở thành quân tốt mà anh muốn dùng khi ra trận để giết giặc nhưng về cơ bản, cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ cùng anh xông pha ra trận địa!

Huông hồ, cô còn chưa bàn bạc với mọi người trong nhà và Ngô Dạ Lai về chuyện này. Nhưng cô phần nào đoán được Ngô Dạ Lai sẽ phản ứng ra sao. Có thể anh ấy sẽ chỉ hỏi: "Em thấy thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa?" sau đó nói, "Quyết định là của em, anh không có ý kiến gì cả." Đây chính là thái độ thường thấy của anh dành cho cô. Nhìn thì tưởng là tôn trọng, nhưng thực tế thì anh thấy việc đó chẳng có gì liên quan đến mình, nói một cách nặng nề thì đây là thái độ trốn tránh trách nhiệm của anh. Anh muốn chuyện gì cô cũng phải tự mình quyết định, muốn những lúc cô yếu đuối nhất, có muốn tìm một lý do nào đó để thoái thác cũng không thể được.

Ngay đến lời cầu hôn năm đó, anh gần như cũng đã đặt quyền quyết định như vậy vào trong tay cô. "Gia cảnh nhà anh em cũng biết rồi đấy, nếu kết hôn thì em có đồng ý không?"

Lúc đó Phùng Ân Trúc vẫn nghĩ quan hệ giữa hai người bọn họ đang ở trong giai đoạn tìm hiểu, chưa có gì xác định chắc chắn, dùng một cái lại nhận được một câu nói như thế từ anh. Nghĩ thôi cũng đã thấy nó đã đủ gây sốc tới mức nào rồi. Cô nhớ mình đã khóc rất nhiều, khóc tới tối tăm mặt mũi, sau đó cứ níu chặt cánh tay anh mà nói: "Em đồng ý, em đồng ý!"

Đúng thế, tất cả mọi sự lựa chọn, trên thực tế đều do cô quyết định, chẳng ai làm khó gì cho cô cả. Cũng giống như bây giờ, cô đã tự nguyện lo mọi việc trong nhà thì đừng mong chờ việc Ngô Dạ Lai sẽ hiểu cho cô. Trong cái đầu logic của anh, ai làm gì là việc của người ấy, không cần phải chia sẻ công trạng, cũng chẳng cần phải biết đến sự biết ơn của người khác. Điều này cũng không thể trách anh được, vì anh là một người như thế,

những việc làm được là anh đều cố gắng hết sức để hoàn thành. Ví dụ như sự trung thành, tận tụy trong công việc, sự hiếu thảo và lễ phép với người già trong nhà hay nghĩa vụ cần phải có đối với vợ, anh đều đã làm hết sức. Còn về việc có tận tâm hay không, Phùng Ân Trúc trước giờ chưa bao giờ đòi hỏi vì có muốn đòi hỏi cũng chẳng được, có được người đàn ông như vậy là phải cảm tạ trời phật lắm rồi.

"Có ngon không? Rót luôn cho tôi một cốc." Tiêu Ly nói.

Phùng Ân Trúc đáp lại một tiếng rồi đứng thẳng dậy, tay hơi run, tách trà sữa đầy sóng cả ra ngoài, suýt nữa thì đổ vào người.

Mặc dù cô đã làm việc dưới quyền của Tiêu Ly hơn hai năm, số lần nhìn thấy anh nổi giận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng anh chưa một lần nổi giận với cô. Anh là kiểu người, nếu như bạn có thể đảm bảo hoàn thành đầy đủ những việc anh đã giao thì anh sẽ không tiếc lời khen ngợi bạn. Vì vậy, với những việc mà anh không nhắc đến có nghĩa là anh vẫn còn điểm nào đó không hài lòng. Tiêu Ly là người luôn đặt ra yêu cầu rất cao đối với tất cả mọi việc. Có rất nhiều việc, anh đích thân tự mình làm chứ không nhờ đến tay thư ký. Do đó, trước tình hình công việc đã được cắt giảm tới mức quá nửa mà vẫn còn xảy ra những thiếu sót thì khó có thể trách được việc anh tỏ ra không vui.

Phùng Ân Trúc càng hiểu anh lại càng cảm thấy có chút gì đó sợ anh. Nói chính xác thì đây là trạng thái tâm lý vừa kính nể vừa sợ sệt trong vô thức. Một người có nụ cười luôn thường trực trên môi, sẽ khiến người ta phải thấp thỏm trong lòng vì những điều ẩn sau nụ cười ấy.

Tiêu Ly bước tới, đón lấy chiếc cốc trên tay Ân Trúc, trên thân cốc dính đầy trà sữa, chân tay cô lại lóng ngóng nên rất dễ tuột tay làm vỡ cốc.

Ân Trúc giơ tay lên lại sợ tay mình vô tình quệt vào chiếc áo sơ mi đắt tiền trên người sếp ncoo muốn đi tới bàn mình để lấy mấy tờ giấy

ăn, nhưng lại bị Tiêu Ly đứng chặn trước mặt.

"Giám đốc Tiêu, tôi cần lấy mấy tờ giấy."

Tiêu Ly không tránh ra. Anh quay người lại rút hai tờ giấy ăn lau thân cốc, lau cả tay mình rồi đặt cốc xuống, rút thêm hai tờ giấy nữa, nhét vào tay Ân Trúc, sau đó anh mới quay về phòng của mình.

Ân Trúc nhìn mấy tờ giấy ăn trong tay mình hơi băn khoăn, "Chẳng lẽ mình phải nói là Giám đốc Tiêu, nhờ anh lấy giúp tôi mấy tờ giấy?". Mặc dù đi làm đã gần ba năm, cô đã có thể trôi lẹm cho mình vẻ mặt điềm tĩnh trong bất kì hoàn cảnh nào, nhưng sự liều lĩnh vụng về thì vẫn chưa cách nào sửa được. Dù sao phải làm những việc trái ngược với tính cách của mình vẫn có chút gì đó miễn cưỡng, có những lúc làm cô cũng không thể tin tưởng bản thân mình có thể xử lý mọi việc một cách chu toàn được, đặc biệt là đối với một vị sếp nho nhã lịch sự như thế này thì cô lấy đâu ra niềm tin ấy?

Ân Trúc ra sức xoa hai tay vào nhau nhưng cảm giác nhớp nháp giữa các ngón tay cũng như cái mùi lưu loại đó, có lau cũng không hết được.

Thôi bỏ đi, không có thời gian ở đây mà nghĩ tới những thứ linh tinh đó, phục vụ cấp trên vẫn là chuyện cấp bách hơn cả.

Thói quen của Tiêu Ly hàng ngày là uống một tách café vào mỗi sáng hoặc trưa. Anh không bao giờ uống café hoà tan, café mà anh uống đều do tự qnh mang đến, phía ngoài vỏ in toàn chữ nước ngoài. Ân Trúc chỉ để ý, nắm rõ độ đậm nhạt cho hợp với khẩu vị của anh, còn việc nó có quá hạn hay không, cô không chịu trách nhiệm. Về cơ bản, những hướng dẫn bằng tiếng Anh thì cô còn có thể hiểu được, những cách viết về thời hạn sử dụng của nước ngoài lại quá khác biệt so với cách viết của Trung Quốc, cô thực sự không đủ khả năng để có thể dịch trực tiếp sang tiếng Trung được.

Hôm qua, Ân Trúc ra siêu thị mua trà sữa Lipton loại có túi lọc, cô thích thứ màu sắc đậm đậm và sự dung hoà xen lẫn một chút đối lập của hai thứ mùi vị khác biệt đó khi hoà trộn với nhau. Cô không phải một người quá để ý nên không biết liệu sếp mình có phải là người cũng thích thưởng thức đồ uống theo phong cách đồ ăn nhanh không.

Cô pha một cốc mang vào, quả nhiên Tiêu Ly chỉ nhấp một chút qua quýt cho xong, cũng không nói gì thêm. Ân Trúc nhìn bộ dạng Tiêu Ly như vậy tự nhiên cảm thấy buồn cười. Biểu hiện của Tiêu Ly trông rất giống đứa trẻ lần đầu tiên nếm thử một món ăn mới, chỉ nếm qua mùi vị, sau đó là thôi không ăn nữa. Hoặc có thể do đó trước, việc giải quyết chiếc cốc trơn tuột kia đã làm tiêu tan suy nghĩ muốn nếm thử món mới của anh.

"Cười gì chứ?" , Tiêu Ly đột nhiên hỏi. Lúc này Phùng Ân Trúc mới nhận ra nụ cười của mình đã xuất hiện không đúng lúc.

"Thời tiết đẹp quá, nên là ..." , đôi lúc trả lời vu vơ không liên quan đến câu hỏi cũng là một trong những cách ứng đối hay. Đương nhiên là cách này chỉ có thể dùng trong những trường hợp không liên quan đến công việc.

Tiêu Ly gật đầu ra vẻ hiểu ý, cô đã xác định anh sẽ không thích, mà đúng là anh cũng không thích thật. Dù sao anh cũng đã cười rồi, chẳng cần che giấu thêm nữa, anh chỉ vào cái cốc nói: "Phiền em đổi cho tôi một cốc café khác, cảm ơn!"

Ân Trúc cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, tùm tùm cười "vâng, thưa sếp".

Cô cầm cốc lên định bước xuống, đúng lúc đó vô tình bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Tiêu Ly, cô vội tránh những lời anh đang ngập ngừng định nói. Như thế là có ý gì? Lần trước khi anh nhắc đến việc này, cô đã trả lời rằng mình cần phải suy nghĩ. Nói là suy nghĩ thôi nhưng cô cũng nghĩ xong cả

rồi, nếu anh có chủ động nhắc lại đề tài này và câu trả lời của cô vẫn không rõ ràng như thế, thì chắc chắn đó không phải là chuyện gì hay ho. Ngô Dạ Lai đã hơn một tháng nay không về nhà, nhưng chắc chắn anh sẽ về trong hai ngày tới. Cho dù anh có về thì chưa chắc hai người đã có thời gian để bàn đến chuyện công việc. Bệnh tình của bà hiện đang chuyển biến theo chiều hướng xấu, giờ bà hoàn toàn không thể ngồi dậy được nữa nên đã phải nằm viện hơn hai tuần rồi, bố mẹ chồng cô phải thay nhau vào viện chăm sóc cho bà.

Cuối tuần, Ân Trúc ở trong viện cả ngày để thay ca cho họ, còn ngày thường thì đảm nhận việc đưa cơm tối. Thỉnh thoảng, buổi trưa có việc gì cô cũng tranh thủ ghé qua thăm bà, mọi thủ tục trong viện đều do một tay cô lo liệu. Bố mẹ chồng cô ở nhà đã nhiều năm nên ít nhiều cũng lạc hậu hơn so với xã hội, rất nhiều chuyện, nhiều điều mới họ đều không bắt kịp. Khi giao tiếp trò chuyện với người khác, họ cũng cảm thấy có chút khó khăn, không biết nên nói như thế nào mới phải.

Bà cũng đã kiểm tra vài lần rồi, nếu nói tới một bệnh gì cụ thể, thì nói thực ra là không có. Người già tuổi đã cao, cơ thể cũng không còn khoẻ mạnh nữa, lại thường xuyên có đờm trog cổ họng không khạc ra được nên bà thường xuyên khó thở. Từ khi nhập viện đến nay, đã cấp cứu hai lần làm cho người nhà cũng mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác. Bác sĩ đã gửi thông báo về bệnh tình của bà để người nhà chuẩn bị sẵn tinh thần. Bạn bè, người thân đều đến thăm và cho rằng bà không thể gắng gượng thêm được nữa.

Ngô Dạ Lai là do một tay bà nuôi lớn. Khi còn chưa chuyển khỏi căn hộ cũ, vì điều kiện trong nhà còn khó khăn nên anh vẫn ở chung một phòng với ba. Trước khi hai người bọn họ kết hôn, gia đình anh đã vay tiền để mua một căn hộ mới nhưng bà vẫn kiên quyết ở căn phòng nhỏ phía bắc, nhường căn phòng chính phía nam cho họ làm phòng cưới.

Khi Ân Trúc về làm dâu, sức khoẻ của bà vẫn còn tốt, bà vẫn còn có thể trồng rau trong vườn hoa trung tâm của tiểu khu. Đương nhiên, ban quản lý không cho phép như thế, có điều thấu bà tuổi đã cao nên họ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Ngày đó, rau sống và rau thơm mà nhà ăn đều do chính tay bà trồng. Bà ít nói, cũng không biết chữ lại rất tốt với Ân Trúc nhưng vẫn có chút sấm soi. Bà tận tay dạy cho cô nấu những món mad Ngô Dạ Lai thích ăn, nhưng lúc nào cũng chê cô nấu không đúng vị. Kiểu đối xử tốt đó của bà giống như cách người ta đối xử với kẻ hầu người hạ trong nhà để người ta chăm sóc, hầu hạ cho con cháu mình vậy.

Trước đó, anh không thể xin nghỉ phép để về nhà nên chắc trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Vào lúc thế này, việc Ân Trúc làm việc ở đâu cũng không còn là vấn đề quan trọng nữa. Nhưng đu có hiểu được điều đó thì trong lòng cô vẫn thầm hy vọng khi anh trở về có thể quan tâm hỏi han cô được một câu.

Vừa mới đó còn cảm thấy mệt mỏi, nhưng nghĩ đến anh, Ân Trúc lại gắng gượng, không chấp nhất gì mà lo lắng thay cho anh. Dường như tất cả mọi cảm xúc trước kia cũng chỉ là do cô tự trách bản thân thôi. Nghĩ thông suốt, mọi áp lực đã được giải thoát, cô lại có thể gánh vác cái gia đình này, lại một mình ở đây mà chờ đợi anh.

Cô không nói gì nữa, chỉ im lặng chờ đợi.

Chờ đợi cái gì nhỉ? Trước giờ, mục tiêu này hình như rất rõ ràng, rõ tới mức không cần phải biểu đạt ra những điều cô đang nghĩ trong lòng nữa. Nhưng bây giờ, Ân Trúc thấy hơi hoang mang, cô thật sự phải để cuộc đời mình héo mòn từng chút một trong chờ đợi thế này sao?

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tự Làm, Tự Chịu, Tự Suy Ngẫm

Đau là cảm giác không có những nhịp đập thốn thức của hạnh phúc, cảm giác đau khổ mà anh mang tới, với cô trước kia cũng là sự ngọt ngào tuyệt vời.

Hơn mười giờ tối, đợi mẹ chồng đi ngủ rồi Ân Trúc mới dọn dẹp qua nhà cửa, đặt chế độ tự động cho máy giặt, lúc ấy mới coi như hoàn thành hòm hòm công việc của một ngày.

Ân Trúc nằm dài trên giường, một tay cầm điện thoại, một tay đặt trên phím bấm phân vân mãi. cô muốn gọi cho Ngô Dạ Lai, suy nghĩ đó cũng đã lơ mơ xuất hiện trong đầu từ buổi trưa, chỉ là cô cố lờ nó đi mà thôi.

Gọi điện cho anh còn khó hơn là nói chuyện trực tiếp. Khi ngồi đối diện nói chuyện với nhau, cô còn có thể dựa vào nét mặt để đoán xem phản ứng của anh ra sao, nhưng khi nói chuyện điện thoại, những câu trả lời của anh ngắn quá nên người ta chẳng thể nào mà đoán được. Điện thoại di động với Ngô Dạ Lai chỉ là công cụ liên lạc khẩn cấp để nghe Ân Trúc gọi báo những việc đột ngột xảy ra trong nhà thôi. Nói chuyện phiếm với nhau, không phải hoàn toàn không có nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức Ân Trúc tự độc diễn một mình. Cô sợ rằng nếu mình dừng lại thì bầu không khí sẽ trở nên nhạt nhẽo, bởi vì Ngô Dạ Lai chẳng bao giờ tiếp lời cô để mở rộng đề tài nói chuyện.

Nhưng ai mà nói mãi được chứ? Hết lần này đến lần khác, bầu không khí nhạt nhẽo đó đã trở thành đương nhiên, hoặc là anh thật sự không thấy hứng thú, không hứng thú với những gì cô nói, không hứng thú cả với cuộc

sống của cô nữa. Cô cảm thấy trái tim mệt mỏi đến nghẹt thở. Một thính giả với sự im lặng quá đỗi cũng sẽ làm giảm hứng thú và mong muốn được dốc bầu tâm sự của người nói.

Lúc này mà gọi sợ là anh đang đi tuần tra, nhưng nếu mà không gọi thì lát nữa đến giờ giới nghiêm theo kỷ luật của bọn họ, anh sẽ phải đi ngủ và không được phép nhận điện thoại nữa. Bây giờ không gọi, thì gọi được vào lúc nào đây? Nếu cuối tuần anh được về, Ân Trúc hi vọng lúc đó anh có thể bày tỏ ý kiến của mình, cho dù đó có là ý kiến hời hợt cho có thôi cũng được.

Ân Trúc vô thức ngồi thẳng dậy và bấm số, một tay cô cầm điện thoại, tay kia kéo chiếc gối vốn thuộc về anh ôm vào trong lòng.

Điện thoại mới chỉ đổ chuông hai hồi, đầu dây bên kia Ngô Dạ Lai đã nhắc máy, "Chuyện gì thế?"

"Không có gì. Hôm nay bà đã khá hơn một chút rồi, buổi tối em vừa vào thăm. Mặc dù vẫn chưa ăn được cơm, nhưng hôm nay bác sĩ nói bà có thể ăn một chút đồ ăn nước. Sáng mai em sẽ nấu cháo mang vào." Biết anh lo lắng chuyện bệnh tình của bà, Ân Trúc vội vàng kể ngắn gọn câu chuyện.

"Có chuyện phải không?", câu này anh hỏi Ân Trúc vì gọi điện thoại vào giờ này không phải việc mà cô thường làm. Bình thường họ thường nói chuyện điện thoại vào dịp cuối tuần khi Ngô Dạ Lai gọi về nhà, thăm hỏi người lớn trong nhà một lượt, cuối cùng mới đưa máy cho cô, anh dặn dò cô vài câu, bảo cô chăm sóc việc nhà chu đáo, sau đó là kết thúc cuộc trò chuyện. Chuyện có quan trọng tới đâu, cô cũng chỉ gửi một tin nhắn ngắn gọn, súc tích cho anh, còn việc có cần phải gọi lại hay không lại do anh quyết định.

"Vâng, có chút việc."

Ngô Dạ Lai cầm điện thoại đi ra bãi tập bên ngoài. Doanh trại rồi bãi tập, đi tiếp nữa sẽ là xưởng sửa chữa quy mô lớn và sân bay. Ban đêm ở đây không hề yên tĩnh chút nào.

"Nói đi"

"Hiện giờ em đang có một cơ hội trong công việc, nhưng lại phải chuyển đến thành phố J"

"Đi bao lâu?"

"Chưa xác định được thời gian, nhanh thì một năm, nhiều thì phải từ ba đến năm năm". Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ân Trúc chần chừ chưa đưa ra quyết định. Công việc hiện tại của cô tuy không có gì quan trọng nhưng lại rất ổn định. Phòng thư ký không phải chỉ có một mình cô, sếp cũng không phải chỉ có một người, khi có chuyện gì vẫn sẽ có người ở cấp cao hơn đứng ra gánh chịu, công việc cũng không quá bận rộn, lại kiếm được nhiều tiền. Theo Tiêu Ly qua đó, cũng có nghĩa là cô phải đứng ra trực tiếp gánh vác mọi trách nhiệm, khi chìm khi nổi, cũng có nghĩa là cô đã giao phó tương lai của mình cho cái cây lớn Tiêu Ly. Cây mà đổ, cô cũng đổ theo, có muốn tránh cũng khó.

Nhưng ngược lại, nếu đường quan lộc của Tiêu Ly rộng mở, thuận buồm xuôi gió thì cô cũng sẽ được thơm lây. Với một người có tài như Tiêu Ly, sớm muộn gì cũng sẽ được điều về tổng công ty. Con người anh ấy toát lên khí chất khiến người ta tin tưởng và muốn tiếp cận, hay nói cách khác là con người này có sức hút lớn. Cô đã làm vị trí thư ký giám đốc mấy năm rồi, giờ lên chức chủ nhiệm văn phòng cũng là hợp tình hợp lý. Với khả năng của cô mà dừng lại ở vị trí này cũng không phải là việc gì thiệt thòi lắm. Nếu trụ lại được ở đây và cố gắng làm việc thì vị trí này cũng không phải là chuyện gì ngoài tầm với. Vì thế, Tiêu Ly đưa cô đi theo, thực ra cũng hơi tiếc cơ hội ở đây, ai bảo cô đã mất hết chí tiến thủ rồi.

"Em có muốn đi không?"

"Em muốn nghe ý kiến của anh"

Thành phố J cách thành phố C không xa, ngồi xe mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Khoảng cách không phải là khó khăn chính ở đây, vấn đề chủ yếu là liệu có nên để khoảng cách giữa hai vợ chồng càng xa thêm nữa không. Có thể chút khoảng cách con con này sẽ làm mối liên hệ vốn đã mong manh giữa họ đứt hẳn.

Ở đầu dây bên kia Ngô Dạ Lai đột nhiên im bật, Ân Trúc đoán là anh đang suy nghĩ nên cũng không nói gì, cứ im lặng chờ đợi.

Đột nhiên, phía bên đó vọng lại tiếng nói, nghe được cả tiếng thao trường ồn ào quen thuộc vọng vào trong ống nghe, "Cứ thế đi, giờ anh còn có việc."

Ân Trúc lặng lẽ đặt điện thoại xuống, bỏ chiếc gối vừa ôm trong lòng ra, Thì ra, vừa rồi không phải là anh đang suy nghĩ mà đã lấy tay bịt loa điện thoại, không biết là bận làm việc gì. Một động tác hết sức đơn giản thôi, anh không những chặn được âm thanh, mà còn nhẹ nhàng chặn Ân Trúc lại, khiến cô mãi đứng ngoài cuộc sống của anh. Anh có việc gì, anh đang bận chuyện gì, Ân Trúc chưa bao giờ được biết. Không phải là cô không muốn thử tìm hiểu, mà cô muốn nghe anh đích thân giải thích. Phải trình bày cặn kẽ từng sự việc, anh sẽ cảm thấy nhàm chán, việc của cô chẳng hề có chút trọng lượng nào đối với anh.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bình minh có thể giúp xoa dịu vết thương của bóng đêm. Nhìn thấy những tia nắng đầu tiên le lói, Ân Trúc khẽ nhắm hai mắt lại thả lỏng mình và cảm thấy vẫn nên bắt đầu một ngày mới bằng tâm trạng vui vẻ. Đêm qua cô cũng không bị mất ngủ, cú sốc mà Ngô Dạ Lai gây ra cho cô ngày hôm qua, giờ đây cảm giác cũng dần tê dại rồi. Đau hay không đau, Ân Trúc không còn để ý tới nữa, cũng không còn cảm thấy gì đó quá ghê gớm cả. Có lúc cô nghĩ mình đã miễn dịch với cảm giác này, chắc bản thân cô cũng đã đắc đạo thành tiên rồi.

Đau là cảm giác không có những nhịp đập thốn thức của hạnh phúc, cảm giác đau khổ mà anh mang tới, với cô trước kia cũng là sự ngọt ngào tuyệt vời. . . . Có thể bây giờ cảm xúc không đạt tới mức độ đó nữa, nhưng cô vẫn cố hết sức để duy trì thói quen đó, Ân Trúc bất giác tự giễu cợt bản thân mình. Cô đã từng thầm mong, chỉ cần có anh thôi cô sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì khác từ anh nữa. Còn giờ thì sao? Gia đình, công việc, bạn bè đều là chỗ dựa của cô, còn anh thì ngược lại, bất luận có ở đâu, ở bất kì khoảng cách nào, anh cũng là người xa cách cô nhất.

Mỗi sáng tinh dậy, Ân Trúc lại cảm thấy mình giống như một cái máy, guồng máy đã chuyển động thì rất khó có thể dừng lại. Cho dù là thế, nhưng đã quen với nhịp sống này rồi nên cô cũng không cảm thấy mệt mỏi, có thêm một vài việc dễ chịu điểm xuyết, bôi trơn làm cho cỗ máy như cô cũng sẽ hoàn thành mọi việc đúng thời gian quy định và đảm bảo cả về chất lượng.

Buổi trưa, Ân Trúc cùng Tiêu Ly tham dự một bữa tiệc chiêu đãi. Sau bữa tiệc, Tiêu Ly đột nhiên nói với cô: "Buổi chiều em nghỉ đi, về nhà chịu khó nghỉ ngơi".

Ân Trúc hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Tiêu Ly rất phong độ. Không sai, nhưng anh chưa bao giờ làm những việc kiểu mua chuộc lòng người như thế, hành động tốt đẹp đó của anh quả thực là đã rất nể mặt một thư ký như cô rồi. Cô nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào cho phải, nên khách sáo vòng vo một lúc hay sẽ nhận lời, đồng ý ngay?

Tiêu Ly không cho cô nhiều thời gian nghĩ dông dài, "Tháng này em làm thêm rất nhiều, giờ cũng đã sắp cuối tháng rồi, em không nghỉ phép cũng phí ra"

Đây là quy định, cũng là một trong những chế độ phúc lợi của công ty. Công ty thực hiện chế độ làm thêm giờ và nghỉ phép khá linh hoạt, nhân viên làm thêm giờ, ngoài việc được hưởng những chế độ trả lương theo quy định hiện hành của nhà nước, thời gian làm thêm giờ được cộng dồn thành thời gian nghỉ phép, nhưng chỉ có hiệu lực trong tháng đó mà thôi. Ví dụ tối hôm trước bạn làm thêm bốn tiếng đồng hồ, bắt đầu từ ngày hôm sau của tháng đó, nếu bạn thấy công việc không có gì quan trọng thì có thể nghỉ phép bốn tiếng, chỉ cần nói với cấp trên một câu là được. Rất tự do, thoải mái.

Trước kia Ân Trúc thường tích lũy kiểu nghỉ phép này, dồn vào cuối tuần đến nơi Ngô Dạ Lai đóng quân thăm anh. Tích lũy được rất nhiều, nhưng hai năm nay, cô mới đến chỗ anh được hai lần. Anh tưởng rất bận, tìm được một khoảng thời gian mà cả hai đều rảnh thật không dễ dàng gì. Đến nơi rồi, đơn vị anh công tác sẽ bố trí chỗ ăn chỗ ở cho cô, anh thì không thể gác công việc lại chỉ để ở riêng bên cô được, phần lớn thời gian, cô thường ở một mình trong phòng đợi kỳ nghỉ trôi qua. Sân bay của bọn anh là cứ điểm quan trọng nên không cho phép bất kỳ ai vào thăm quan. Quá nhiều vấn đề xuất hiện trước mắt khiến cô không biết phải làm sao.

Quá nhiều vấn đề xuất hiện trước mắt khiến cô không biết phải làm sao. Dần dần, cô cũng thấy nản, những nagyf nghi đối với cô không còn hấp dẫn nữa. Một người không có không gian riêng tư như cô mà không đi làm thì ở nhà cũng không biết làm gì.

"Về nhà chịu khó nghỉ ngơi đi" Tiêu Ly nói xong lái xe đi thẳng.

Thực ra, anh biết hôm nay mình có hơi nhiều chuyện, đây không phải là phong cách làm việc thường thấy của anh. Đối với Phùng Ân Trúc, về cơ bản là anh tin tưởng cô. Chưa nói đến vấn đề năng lực, cô là một trong số ít những người phụ nữ mang lại cho anh cảm giác yên tâm. Thật ra trong hai năm làm việc, anh nhận thấy Phùng Ân Trúc không phải là kiểu phụ nữ tinh ranh, thủ đoạn, nhưng cô lại có thể nhanh chóng nắm bắt công việc, cư xử hòa nhã với mọi người, không gay ra bất kỳ điều thị ohi nào, những điều này thật sự là những ưu điểm rất đáng quý. Vì vậy, lần thuyên chuyển công tác này, khi biết cấp trên cho anh đưa một hai người theo thì người đầu tiên anh nghĩ tới chính là cô. Mặc dù không có nhiều tiếp xúc riêng với Phùng Ân Trúc, nhưng sự phối hợp ăn ý trong công việc giữa hai người cũng đủ để hỗ trợ anh trong công việc trên cương vị mới.

Lời đề nghị của anh này hôm nay thật ra cũng không phải là hoàn toàn ngẫu nhiên. Suốt hai năm làm việc, số lần nghỉ phép của Phùng Ân Trúc chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Cần cù chăm chỉ, tận tâm tận tụy đương nhiên là tốt, nhưng người chăm chỉ quá cũng mang đến một thứ áp lực vô hình cho những người xung quanh.

Chu Dao Hồng từng nửa đùa nửa thật trách mót Phùng Ân Trúc làm việc không biết mệt mỏi, chỉ làm thêm mà không nghỉ phép khiến cho mọi người đều ngại không dám để cho cô làm thêm giờ nữa. Máy người còn lại trong phòng thư ký, người thì bận chuyện gia đình, có con nhỏ, người thì mãi với chuyện yêu đương, như La Phu có chồng nhưng cũng rơi vào tình trạng mỗi người một ngả như Phùng Ân Trúc nên đã trở thành đối tượng thích hợp nhất cho việc làm thêm giờ. Nếu như sau khi cô làm thêm giờ rồi

lại tìm cơ hội để nghỉ phép như những người khác thì họ cũng sẽ cảm thấy yên tâm thoải mái hơn, nhưng Phùng Trúc Ân lại thường xuyên quên mất việc nghỉ phép, lâu dần cũng khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Chế độ chính sách là chế độ chính sách, Tiêu Ly hi vọng Phùng Ân Trúc có thể hiểu được điều này nhưng cũng vẫn tôn trọng chế độ hiện hành của công ty. Nhân viên lý tưởng trong suy nghĩ của anh, không phải là người công hiến toàn bộ tâm trí và sức lực cho công ty và công việc, mà là người biết kết hợp hài hòa giữa làm việc và nghỉ ngơi. Nếu như bảo anh phải tìm xem Phùng Ân Trúc có điều gì chưa được, thì đấy chính là việc cô đã ép mình quá chặt, nhìn qua thì tưởng là một người rất dễ tính nhưng hàng ngày cô đều làm việc rất tuân thủ nguyên tắc và tỉ mỉ chu đáo. Mặc dù đã quyết định là sẽ đưa cô đi theo, nhưng tiêu Ly hoàn toàn không muốn những người khác nghĩ rằng cô ó được điều này là nhờ vào sự làm việc chăm chỉ không biết đến ngày nghỉ của mình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lúc này, Tiêu Ly hoàn toàn không nhận ra rằng, anh đang kỳ vọng nhiều hơn ở Phùng Ân Trúc.

Tự nhiên lại có cả một buổi chiều rảnh rỗi, Phùng Ân Trúc không biết nên đi đâu, làm gì nữa. Với tình hình hiện nay của gia đình, cô nên xách lại tinh thần rồi vào trong viện để giúp đỡ mọi người, nhưng không biết tại sao hai chân cô cứ nặng như chì, không thể nhấc lên được. Bao nhiêu việc, việc nào cũng phải làm cả, nhưng việc nào mới là việc cô muốn làm đây? Cô thậm chí còn không dám nghĩ đến vấn đề này nữa. Nhưng ảo tưởng vô nghĩa, không mong đợi khác với những mộng tưởng hảo huyền thời thiếu nữ, khi còn trẻ thì coi những mơ mộng đó là một loại đăng ten tô điểm thêm cho cuộc sống lãng mạn và đẹp đẽ hơn, còn bây giờ nó chỉ như một chiếc váy ôm không phù hợp với vóc dáng cơ thể, khiến người mặc không toát lên được vẻ hấp dẫn mà còn làm lộ ra những nhược điểm cần che giấu.

Ân Trúc biết mình cần phải giảm bớt áp lực và dành nhiều thời gian hơn để nghỉ ngơi. Nhưng khi nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề cần nghỉ ngơi như thế nào, thì cô lại hơi hoang mang không biết phải bắt đầu từ đâu. Về nhà thăm bố mẹ? Suy nghĩ này thật ra xuất hiện từ rất lâu rồi, nhưng cô chưa dám quay về. Năm ngoái mẹ cô đã nghỉ hưu, nên chắc thường xuyên ở nhà. Bố của Ân Trúc là nhân viên nhà nước, mẹ làm việc trong một công ty bảo hiểm, hai người họ trước là bạn đại học với nhau. Khi Ân Trúc kết hôn, cả bố và mẹ đều ra sức phản đối. Không phải họ có cách nhìn phản diện trong việc môn đăng hộ đối, nhưng gả con gái cho một người thường xuyên vắng nhà mà lại nặng gánh gia đình như thế, bậc làm cha làm mẹ không thể khoanh tay đứng nhìn. Song, ngày kết hôn gần đến, họ thấy vẫn

không thể làm lay chuyển quyết tâm của con gái nên đành gọi cô về, cho cô một khoản tiền và dặn dò mua một căn hộ rồi chuyển ra ngoài ở. Rốt cuộc họ vẫn không nhẫn tâm nhìn con gái phải một mình gánh vác cả một đại gia đình.

Ấn Trúc đến giờ vẫn còn nhớ mẹ kéo tay cô nói: "Tiểu Trúc, con nhất quyết đòi cưới, mẹ và bố không thể ngăn cản được con. Cho dù bố mẹ có nghĩ nhiều thế nào thì cuối cùng là vì ai? Bố mẹ hy vọng sau khi kết hôn con sẽ dọn ra ngoài ở, chồng con thường vắng nhà, một mình con sống với gia đình nhà chồng cũng không tiện." Mẹ nói đến đây thôi giọng đã hơi nghẹn ngào rồi.

Ấn Trúc không phải không biết rằng mình rất bất hiếu, cô là con gái duy nhất trong nhà, bố mẹ vẫn hay nói, đợi khi nào cô kết hôn sẽ mua cho cô một căn hộ ở gần đây để cô hàng ngày có thể về nần cơm, sau này còn có thể giúp cô trông nom con cái nữa. Bố mẹ cô đều là mẫu người theo kiểu truyền thống và cũng phải chịu nhiều cay đắng cuộc đời. Từ nhỏ tới lớn cô luôn tự giác, ít khi làm bố mẹ phải bận lòng. Thời còn đi học, bố mẹ luôn dậy sớm hơn cô, nấu cơm xong đưa cô đến trường, tan học lại đến đón cô về nhà. Cho dù cô có như thế nào, thì bố mẹ vẫn luôn qua tâm đến cô, ủng hộ cô.

Ấn Trúc rất ngoan. Ở trường cô chơi gì cũng được, rất hòa đồng với bạn bè, nhưng cứ về đến nhà là cô rất ít khi đi đâu, chỉ ở nhà với bố mẹ. Hồi lên đại học được nghỉ hè, cô có đi chơi mấy lần cũng đều là vì Ngô Dạ Lai, chuyện của cô lần này cũng chỉ vì anh.

Rốt cuộc vẫn là phụ lòng tốt của bố mẹ. Lúc đó tuy cô còn chưa nhận tiền bố mẹ cho, nhưng về cơ bản cô vẫn chưa nói chuyện này với Ngô Dạ Lai. Cô làm sao không biết cuộc sống chỉ có hai người rất dễ chịu thoải mái, những lúc Ngô Dạ Lai vắng nhà, cô còn có thể về nhà mẹ đẻ ở, điều này cũng đúng với ý của bố mẹ cô, lại đúng với nguyện vọng của cô là được lấy anh. Nhưng tình hình gia đình anh lúc đó làm cô khó mở lời. Ấn

Trúc cũng lờ mờ hiểu ra, ý muốn của gia đình anh mới chính là động lực thực sự để Ngô Dạ Lai lấy cô. Nhưng lúc đó, cô đang chìm đắm trong tình yêu nên trong mắt chỉ có anh. Sau này có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh anh là toàn bộ hi vọng của cô lúc bấy giờ đối với cuộc hôn nhân này.

Sau khi kết hôn, không những không thể chuyển ra ngoài sống như mong muốn của bố mẹ mà thậm chí cô không thể về thăm nhà được một lần nào. Về thăm nhà, cô sợ bố mẹ lại lo lắng, cũng không muốn nghe mẹ khéo léo thăm dò việc Ngô Dạ Lai lúc nào thì trở thành bộ đội chuyên nghiệp, bởi chính bản thân cô cũng không rõ. Có thể cùng Ngô Dạ Lai về thăm nhà lại càng hiếm thấy, dù có về cũng chỉ ngồi qua loa hoặc ăn xong bữa cơm là lại đi. Phòng của cô, từ sau khi kết hôn vẫn bỏ trống cho tới nay. Dẫn đo suy nghĩ hồi lâu ở bến xe, cô quyết định lên xe về thẳng nhà chồng, những lúc cô có thể nghỉ ngơi, cô cũng chỉ muốn ở một mình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ai Vứt Bỏ Ai?

Đáp lại sự nhiệt tình không gì sánh kịp của cô là sự lạnh lẽo đến cùng cực của anh, quyết định bộc phát trong phút chốc cũng giống như niềm si mê kỳ lạ năm đó của cô. Có thể một lúc nào đấy cô chán trường sẽ tự ý quyết định chấm dứt mà không cần báo trước.

Tra chìa khóa vào ổ để mở, Ân Trúc mới phát hiện trong nhà có người, cửa phòng chỉ khép hờ hờ.

Đôi giày trên tấm thảm trước cửa kia là của Ngô Dạ Lai. Anh có thói quen đặt giày rất ngay ngắn, một thói quen đã được hình thành trong thời gian ở trường quân sự. Nhìn cũng biết, mỗi lần cởi giày xong anh đều sắp xếp lại cẩn thận gọn gàng, không như cô thường xuyên vứt giày lộn xộn, thậm chí có lúc vứt chiếc này đè lên chiếc kia.

Ngô Dạ Lai đang thay quần áo. Đồ dùng, quần áo của anh đều để ở nhà, vì vậy mỗi lần từ doanh trại trở về, bao giờ anh cũng tạt qua nhà thay quần áo trước rồi mới ra ngoài. Nghe có tiếng mở cửa, anh hơi sững lại một chút, vội khoác áo sơ mi lên người, cài xong từng chiếc cúc áo rồi anh mới quay ra.

Ân Trúc đứng ngẩn ra ở cửa, sự hờ hững của anh làm cảm giác vui mừng được gặp lại nhau của cô dần tan biến. Nhớ lần đầu tiên anh về nhà sau khi kết hôn, cô gần như đã vứt bỏ cả thể diện mà lao vào lòng anh nhưng anh đã đẩy cô ra ngay trước mặt tất cả mọi người trong nhà không một chút do dự, từ sau đó, cô không bao giờ thử lại cách thể hiện tình cảm đó nữa. Sự xa cách triền miên không chỉ mang lại cảm giác xa lạ mà hơn cả

là mỗi lần gặp mặt lại không biết phải làm thế nào. Mỗi lần, cô vừa mới để bản thân quen với việc có thêm một người nữa bên cạnh hay vừa bắt đầu quen với việc tự nhiên thể hiện sự nũng nịu của con gái thì cũng là lúc anh phải đi.

Vì thế, không phải do cô điềm tĩnh tới mức có thể tự kìm nén cảm xúc của bản thân, mà là cô không thể vừa khiến mình thể hiện tình cảm một cách tự nhiên, lại vừa khiến anh có thể tự nhiên đón nhận nó. Dần dần, cô chỉ biết cố gắng kìm nén và điều chỉnh, cứ thế lặp đi lặp lại. Rất lâu sau, cô mới ý thức được rằng, không phải cứ trở thành người phụ nữ của anh là có thể dập tắt được sự ngưỡng mộ vốn có với anh. Cách nhìn nhận của hai người khác nhau, không phải vì khác biệt về khoảng cách, mà là vì họ luôn ở hai tầm nhìn khác nhau.

Lần nào cũng đều do cô chủ động quan tâm ân cần, đều là cô chủ động bận rộn, lo toan rồi báo lại cho anh tất cả mọi việc lớn bé xảy ra trong nhà, Lần này, Ân Trúc không muốn là người chủ động lên tiếng trước nữa. Ai khổ hơn ai còn chưa biết, tại sao anh vừa về đã được cung kính hầu hạ như ông chủ thế chứ?!

Cuối cùng thì lòng cô vẫn thấy buồn. Những lời nói qua điện thoại tối hôm đó, dù sao cũng không thể coi như coi không có gì được. Ân Trúc biết mình giận dữ như thế hơi trẻ con, nhưng cô đã hạ quyết tâm rồi, nếu anh không nói gì, cô cũng sẽ lờ anh đi.

"Sao lại về thế?", Ngô Dạ Lai ngán ngẩm hỏi.

"Được nghỉ", vừa nói xong, Ân Trúc bất giác thấy mũi mình cay cay, đây chính là người mà cô đã từng khao khát đấy sao, giờ đây hai người họ cứ như hai người xa lạ. Bao nhiêu hi vọng và mộng tưởng về một cuộc sống tươi đẹp, từ lâu đã tiêu tan trong sự trầm lặng của anh mất rồi.

"Anh đang định đến bệnh viện", hiếm lăm Ngô Dạ Lai mới thông báo cho cô biết lịch trình của mình, "Buổi tối anh ở lại trông bà".

Trước mặt anh, Ân Trúc cảm thấy dù là ngôn ngữ hay đầu óc của mình đều đóng băng hết cả lại. Những lời anh vừa nói nghe hết sức bình thường, nhưng cô không làm sao có thể nói tiếp được. Mặc dù nói chuyện là cách đơn giản nhất, nhưng tần suất họ sử dụng đến nó ngày càng ít đi.

Ngô Dạ Lai đi vòng qua cô ra cửa để xỏ giày. Sự im lặng của Ân Trúc, không phải anh không biết. Sau khi lấy anh, cô càng ngày càng ít nói, giờ thì lại càng kiệm lời hơn. Người con gái trước kia từng níu chặt lấy anh thao thao bất tuyệt cả ngày, không biết giờ đã biến đi đâu mất rồi.

Cô ấy đã hối hận vì lấy anh rồi sao? Ngô Dạ Lai không muốn nghĩ tiếp về vấn đề này.

Khi vừa mới kết hôn, anh em trong doanh trại thường trêu anh có bản lĩnh hơn người, từ khi đang học cấp ba đã có dự định cho việc đại sự cả đời rồi. Nếu không, với hoàn cảnh và điều kiện như họ, có muốn lấy một cô gái người thành phố, lại có nền tảng gia đình tốt như vậy, nói như tiêu đề của một bộ phim bom tấn gần đây, thì đấy là một nhiệm vụ bất khả thi.

Đằng sau vẻ bề ngoài được mọi người ghen tị ấy, cũng có những sự hoang mang không ai biết. Ngô Dạ Lai là một người rất tự tin, nhưng sự tự tin của anh chỉ giới hạn ở năng lực về phương diện công việc thôi. Còn đối với phụ nữ, anh luôn thấy rất khó hiểu. Cái danh từ phụ nữ này chỉ để nói đến người có liên quan tới anh là Phùng Ân Trúc thôi.

Ngô Dạ Lai cảm thấy tính cách của Phùng Ân Trúc hoàn toàn tương phản với tên của mình, cái gì cô cũng thích thể hiện ra ngoài mặt, hoàn toàn không có sự kín đáo. Từ trước đến nay, cô đều muốn được chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn của mình với người khác một cách rất tự nhiên, đây có lẽ là điểm khác biệt lớn nhất giữa họ. Sự tự tin của anh xuất phát từ sự tin

tưởng và khẳng định về năng lực của bản thân mình, còn sự tự tin của Phùng Ân Trúc lại xuất phát từ ý thức lúc nào cũng tự cho mình là ưu tú hơn người khác. Cảm giác ưu tú hơn người đó của cô hoàn toàn không phải là cảm giác thấy bản thân mình tốt mà đi coi thường hống hách mới người khác, mà đơn giản chỉ là cảm giác tự thấy thỏa mãn với chính mình. Tất cả mọi việc cô làm đều xuất phát từ suy nghĩ này, cho dù điều đó không ảnh hưởng tới người khác nhưng một khi cô đã quyết định thì ý chí của cô không dễ bị lung lay. Ngô Dạ Lai là người bị đưa vào những tình huống bất đắc dĩ như thế nhiều nhất. Sự thật đã chứng minh, chỉ cần cô ấy muốn thì cô ấy sẽ làm được, không phải anh cũng đã bị loại bỏ một cách dễ dàng đấy sao?

Ngô Dạ Lai cũng biết bản thân mình cứ giữ mãi cách nghĩ ấy ở trong lòng, ít nhiều cũng sẽ hoài nghi về việc có được "món hời" này. Nhưng anh nghĩ rằng, trên thế giới này chắc cũng chẳng có ai hiểu được Phùng Ân Trúc hơn anh. Cô ấy có thể bất chấp tất cả để giành bằng được thứ mình muốn thế thì cũng có thể vứt bỏ nó dễ dàng mà không cần do dự.

Đáp lại sự nhiệt tình không gì sánh kịp của cô là sự lạnh lẽo đến cùng cực của anh, quyết định bột phát trong phút chốc cũng giống như niềm si mê kỳ lạ năm đó của cô. Có thể một lúc nào đấy có chán trường sẽ tự ý quyết định chấm dứt mà không cần báo trước. Vì vậy, với Phùng Ân Trúc, anh luôn giữ khoảng cách nhất định. Anh đã không thể ngăn cản tự do đến hay đi của cô, vậy thì, đành phải tự hạn chế bản thân, nghiêm chỉnh giữ vững "phòng tuyến" của mình.

Ngô Dạ Lai với vẻ cương nghị và tuấn tú hơn người đang ngồi đó đi giày, nhưng trong mắt Ân Trúc bây giờ, cô chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức vẻ đẹp đó nữa. Nếu là cô của trước kia, kiểu gì cũng sẽ níu lấy anh, đòi đi cùng với anh. Nhưng bây giờ, cô cảm giác chân mình nặng như chì, dường như những tâm tư hỗn loạn trong đầu lúc này còn nặng hơn cả trọng lượng cơ thể cô nữa, khiến đôi chân cô nặng trĩu.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Buổi tối anh muốn ăn gì?", Ân Trúc vẫn không tìm được lòng mình hỏi anh một câu.

"Không cần đâu, anh ở bệnh viện ăn tạm cái gì cũng được", Ngô Dạ Lai cũng là có ý tốt, anh cho rằng mình về sẽ dốc hết sức để người nhà có thời gian nghỉ ngơi, như thế thì việc anh về mới có ý nghĩa. Nhưng anh lại không hề biết như thế sẽ khiến Ân Trúc đau lòng.

Buổi tối không về nhà ngủ, cơm cũng không cần đưa tới. Ân Trúc không thèm nhìn anh nữa, quay vào phòng, ngồi lên giường rồi từ từ nằm xuống. Vẫn biết lòng người khó đoán, thì ra không phải chỉ có lòng người khác là khó đoán mà ngay cả tâm tư bản thân mình, cô cũng không đoán ra. Không biết từ khi nào, những thứ mà cô muốn càng lúc càng nhiều, nhưng cô lại không chịu nói, cứ tự giận đối thế này ư? Nếu một người phải đọc bước trong tình yêu thì sẽ lắm đường lạc lối, càng đi càng xa.

Buổi tối, bố mẹ chồng cô đều về cả, Ngô Dạ Lai còn ở lại bệnh viện. Ăn cơm tối xong, mẹ chồng đẩy Ân Trúc ra khỏi bếp, "Đi làm cả ngày còn nấu cơm tối nữa, con cứ đi nghỉ đi, để đấy mẹ dọn nốt cho." Thấy Ân Trúc định đi về phòng, bà lại nói, "Nếu không mệt thì vào viện thăm Tiểu Lai đi, bà ngoại chắc ngủ rồi, nó ở đấy một mình cũng buồn".

Bố chồng đang ngồi xem tin tức, cũng góp lời, "Con mang cho nó cái áo khoác, ban đêm trời lạnh đấy."

Bố mẹ chồng thật ra rất ít khi để ý đến việc giữa hai bọn họ, hôm nay lại quan tâm thế này, hai ông bà cũng không giấu được vẻ mất tự nhiên. Ân

Trúc đoán, chắc là họ cũng đã khuyên Ngô Dạ Lai về nhà ngủ rồi nhưng không được, nên đành quay về khuyên cô.

Ngô Dạ Lai ở lại bệnh viện là có lý do của anh, nhưng nếu cô không đi, thì có nghĩa cô không hiểu chuyện. Được lúc nào hay lúc ấy, hai ông bà già cũng muốn nghe động thái từ cô.

Ấn Trúc tiện tay vớ lấy một chiếc áo khoác mỏng trong ngăn tủ cho vào túi chào bố mẹ chồng rồi ra ngoài.

Bệnh viện Đại Nhất tuy cách nhà cô không xa, nhưng có đoạn đường một chiều, cứ đi đến đoạn ấy là phải đi đường vòng nên phải đi thêm vài trạm nữa. Ấn Trúc cầm túi, chậm rãi đi về phía bệnh viện thăm nghĩ xem gặp nhau rồi thì sẽ nói gì đây? Cũng chỉ có thể nói những việc cụ thể mà thôi, còn những suy nghĩ trong lòng cô từ trước tới nay đều không thể nói một cách rõ ràng.

Đến bệnh viện chỉ mất bốn mươi phút, thảo nào bố mẹ chồng cô cứ bảo không cần phải đi xe. Mất thời gian đợi xe buýt, lên xe còn phải chen lấn, đứng chật cứng trên đó cho tới tận lúc xuống, thà cứ đi bộ thế này cho dễ chịu.

Tới tầng mười bốn nơi có phòng của bà nằm, không thấy Ngô Dạ Lai ở trong đó. Cô phải đi đến căn phòng nhỏ cuối hành lang mới tìm thấy anh, ở đây khói thuốc mù mịt, cũng là nơi dành riêng cho những người hút thuốc trong bệnh viện.

Ấn Trúc bước vào, bên trong chỉ có một mình Ngô Dạ Lai. Cô nhíu mày nói, "Sao anh lại hút thuốc?", nồng nặc thế này chắc không phải chỉ mới hút có một điếu.

Ngô Dạ Lai không giải thích, dụi tắt điếu thuốc rồi đứng dậy đi ra ngoài trước.

Ấn Trúc cũng không đòi co thêm nữa, cuộc sống của Ngô Dạ Lai ở nơi đóng quân không phải là cô chưa từng thấy. Cô biết, rất nhiều quân nhân đều hút thuốc, uống rượu. Có một lần Ấn Trúc đi tàu hỏa tới thăm anh, có một chiến sĩ nhỏ tuổi trong đơn vị tới đón cô. Anh chàng này tuổi thì nhỏ nhưng thâm niên nghiện thuốc lại chẳng hề nhỏ chút nào. Cậu ta nói rất thật lòng, "Chị dâu, bọn em cũng biết đây là những thói quen xấu, hồi còn ở nhà, không hút thuốc cũng chẳng uống rượu. Nhưng chị nói xem, doanh trại là một nơi như thế nào, suốt năm này qua tháng khác bao nhiêu người giam mình ở một nơi bé tí như thế, chuyện của ai thì cũng đã nói đi nói lại, chán như đề tài Parkistan rồi. Cơ hội được ra ngoài lại ít, buồn chán thì hút một điếu thuốc, muốn vui vẻ hơn thì uống vài ly rượu. Bọn em ở đây uống rượu nói chuyện chán rồi lại đứng dậy đi làm thôi!". Lời cậu ta nói còn thấy có chút hào khí, nhưng càng nghe Ấn Trúc lại càng thấy cay đắng nặng nề.

Khi ấy, Ấn Trúc đã quyết định, nếu Ngô Dạ Lai cũng hút thuốc, uống rượu thì cô sẽ cố gắng hiểu cho anh. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy cô vẫn khó che giấu cảm giác thất vọng của mình. Trong lòng cô, Ngô Dạ Lai là một người có kỷ luật nghiêm khắc, cô luôn cho rằng, một chuyện có thể là khó khăn với người khác nhưng với anh thì lại là chuyện đơn giản. Người nhà Ấn Trúc không ai hút thuốc, nên cô thường liên hệ khói thuốc với những từ như chán nản, bệ rạc, và cô đơn, chẳng có chút thiện cảm nào cả.

"Muộn thế này còn đến làm gì?"

"Mang cho anh cái áo khoác, ban đêm trời sẽ lạnh", Ấn Trúc đưa chiếc túi trên tay qua.

"Ừ, em cũng về nghỉ sớm đi, một lát nữa anh cũng ngủ rồi."

"Bà vẫn ổn chứ?"

"Hôm nay nhìn thấy anh, bà còn nói được một hai câu, vừa rồi lại không thở được, anh đã gọi bác sĩ tới cấp cứu kịp thời rồi, giờ bà đang ngủ"

Ấn Trúc gật đầu, "Ngày mai anh có về nhà không? Em muốn nói chuyện với anh."

"Tối mai anh phải quay về đơn vị, có chuyện gì thì em nói luôn bây giờ đi". Ngô Dạ Lai nói xong liền đưa tay lên bóp trán, mùi thuốc còn vương lại ở các ngón tay làm dịu đi những buồn chán trong anh.

Ấn Trúc nhìn xung quanh, đi đến chỗ cửa sổ ở góc cầu thang rồi dừng lại, "Em muốn nghe ý kiến của anh về việc em được điều đến thành phố!"

Ngô Dạ Lai cũng đi đến chỗ cô, "Chuyện công việc của em, em phải tự mình xem xét nó có lợi cho em hay không. Nhưng với tình hình ở nhà như hiện nay quả thật anh không mong muốn em bị điều động công tác đâu."

Câu trả lời của anh có phần nằm ngoài dự tính của Ấn Trúc. Mặc dù cô đã cố gắng rất nhiều vì gia đình này, nhưng chưa bao giờ thấy anh nói rằng gia đình này cần cô. "Nếu sức khỏe của bà có chuyển biến, được xuất viện thì sao?", Ấn Trúc không kìm được hỏi thêm.

"Bố mẹ cũng đã nhiều tuổi rồi, cần có người ở bên chăm sóc. Anh lại đi xa, có em ở nhà thì anh mới yên tâm."

Về sau của câu nói này thật tính cảm, ấm áp khiến cho trái tim Ấn Trúc tràn ngập sự ngọt ngào. Việc được anh cần đến làm cô cảm thấy người mình cứ lâng lâng.

"Thế thì em không đi nữa", Ấn Trúc quay lại nhìn anh, nhẹ nhàng ngả đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn hỏi, "Em nói em không đi nữa, anh không vui sao?"

Ngô Dạ Lai khẽ nhúu mày, Phùng Ân Trúc lúc nào cũng làm theo ý mình như thế mà chẳng cần phân biệt nặng nhẹ. Lời của cô như có ý anh mong cô vì anh mà đừng đi nữa vậy. Anh có gì mà vui? Em không cần phải quyết định nhanh như thế. “Anh nói vậy cũng không phải muốn can thiệp vào quyết định hay suy nghĩ của em, em cứ suy nghĩ thêm đi.” Anh không thích bộ dạng làm việc gì cũng là vì anh của Ân Trúc. Anh biết Phùng Ân Trúc đã vì anh mà làm rất nhiều việc, cô luôn thể hiện rõ ràng mọi việc cô làm đều là vì anh mà hoàn toàn không biết điều đó đã vô tình gây ra cho anh bao nhiêu áp lực.

Ân Trúc ngạc nhiên tới đờ cả người, cô đã phải thu hết can đảm để làm cái hành động thân mật với anh như vừa rồi, nhưng trong nháy mắt đã bị anh phũ phàng gạt đi. "Chúng ta chẳng phải là người một nhà sao?! Thế nên em mới hỏi ý kiến anh, anh lại né tránh như thế là có ý gì?"

"Anh né tránh? Vừa rồi chẳng phải anh đã nói rất rõ ràng rồi sao, theo anh thì anh không muốn trong nhà có bất cứ xáo trộn nào. Nhưng em không thể dựa hoàn toàn vào ý kiến của anh để quyết định được, anh có cách nhìn nhận vấn đề của anh, còn em phải xét thì nhiều mặt, tự mình đưa ra ý kiến khách quan chứ".

Ân Trúc nhìn anh chăm chăm, "Theo ý kiến khách quan của em thì em nên đi vì đây là một cơ hội rất tốt. Nhưng em tình nguyện từ bỏ cơ hội này nếu anh cần em ở nhà, quyết định của em như thế đấy, có vấn đề gì không?"

Vấn đề là em có cuộc sống và sự nghiệp của riêng em, anh mong sự lựa chọn của em xuất phát từ đáy lòng, chứ không phải em tùy tiện đưa ra quyết định chỉ vì một câu nói của anh."

"Quyết định tùy tiện? Trong mắt anh, em vẫn là Phùng Ân Trúc bất chấp tất cả, chỉ biết ngốc nghếch bám riết lấy anh của ngày ấy thôi sao? Cho dù em có quyết định một cách lý trí thế nào đi chẳng nữa thì anh vẫn

nghĩ em làm theo cảm hứng. Nếu là vì anh thì anh lại cảm thấy phải có trách nhiệm. Nếu là vì bản thân em thì đừng nói anh không tin mà đến em cũng còn không tin được." Ân Trúc vốn cũng không muốn nói cho anh nghe, cô càng nói giọng càng nhỏ đi. Chẳng phải cô đã sớm biết cái thái độ phủi sạch trách nhiệm đó của anh rồi sao? Tại sao lại vẫn cảm thấy đau lòng như thế nhỉ? Cho dù đã kết hôn lâu như vậy rồi thì anh vẫn là anh, cô vẫn là cô, chưa bao giờ có khái niệm "Chúng ta". Vì vậy, họ chỉ có thể cư xử với nhau như thế thôi, nhìn thì có vẻ thân mật nhưng thực tế lại xa cách vô cùng.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sự Kiêu Hãnh Và Định Kiến

Sợi nhân duyên xích họ lại gần nhau, hóa ra lại đưa họ vào tình thế "oan gia ngõ hẹp".

Lần về nhà đó của Ngô Dạ Lai là lần cuối cùng anh được gặp mặt bà. Sau khi anh quay về đơn vị không lâu thì bà qua đời trên giường bệnh. Khi đó anh có nhiệm vụ quan trọng không về được nên chỉ kịp về cúng bảy ngày cho bà.

Bà qua đời làm Ân Trúc khóc rất thảm thiết. Bà tuy không biết chữ nhưng lại hiểu rất nhiều triết lý trong cuộc sống, bà là người đứng đầu, cũng là trụ cột trong nhà. Cho dù không nói gì, không làm gì, nhưng việc có người già trong nhà cũng vẫn khiến người ta cảm thấy yên lòng hơn. Bà đích thân chỉ dạy Ân Trúc làm việc nhà, cũng không ít lần căn nhắc Ân Trúc. Bà nói Ân Trúc thì được nhưng bà không cho phép người ngoài nói Ân Trúc dù chỉ một câu.

Một lần trong nhà có họ hàng đến chơi ghé tai thì thầm nói với bà là cháu dâu bà không biết làm việc gì cả. Lúc đó Ân Trúc mới cưới được mấy ngày, đừng nói là nấu cơm mà ngay cả việc tiếp đãi khách khứa cô cũng khéo léo tránh đi. Cô chăm chỉ nhưng không được gọn gàng cho lắm. Mọi người trong phòng nhìn cô quay đi quay lại hết chỗ này đến chỗ khác cũng thấy chóng cả mặt.

Lúc đó bà đã nổi giận, Ân Trúc vẫn còn nhớ những lời bà nói: "Tôi còn đang không nỡ nhìn con bé vất vả đây! Ân Trúc, vào phòng nghỉ ngơi đi, để những người biết việc ở đây tự phục vụ mình". Nói xong, bà liền kéo

Ăn Trúc vào phòng, Ăn Trúc cảm thấy rất khó xử, cô đi theo cũng dờ mà không đi theo cũng dờ.

Sau đó mẹ chồng cô phải chạy đến giải vây, "Là lỗi của con, con không nên ở trong bếp chỉ đạo nhiều làm con bé rối tung nên không biết phải làm gì, thôi đừng vào phòng nữa, cả nhà ăn cơm nào!" Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng từ đó về sau, họ hàng đến chơi đều cư xử rất khách sáo, không còn lên mặt theo kiểu người trên với cô nữa.

Ăn Trúc giờ đã là một tay nấu nướng cừ rỏi, dĩ nhiên là theo khẩu vị của Ngô Dạ Lai. Khi mới cưới về, cô cảm thấy không quen vì trước kia ở nhà, mẹ đẻ cô nấu nướng thường dùng ít dầu, ít muối, ít thịt mùi vị khá thanh đạm. Nhưng ở đây nấu ăn phải cho nhiều dầu, nhiều muối, nhất là khi xào rau hay xào thịt. Hai ngày mà không có thịt hầm thì coi như mâm cơm chẳng có gì để mà ăn. Cô ăn còn không nổi chứ đừng nói gì đến việc nấu theo kiểu đấy.

Khi đó bà đã nói, "Con về đây làm dâu, ăn cùng mâm với cả nhà, nhà mình không ai ăn nửa bát cơm cả, con ăn bao nhiêu xới bấy nhiêu, không được để thừa cơm."

Ăn Trúc tin là thật nên hầu như không ăn thức ăn mà toàn ăn cơm trắng, chỉ sợ ăn thừa làm người lớn trong nhà không vui. Có lần bà nói riêng với cô, "Cháu đúng là con búp bê biết nghe lời, sau này thấy mình ăn được bao nhiêu thì xới bấy nhiêu, ăn nhiều thức ăn vào ăn ít cơm thôi. Bao giờ cháu ăn cơm nhà này mà thấy ngon miệng, thì khi ấy cháu thật sự trở thành người của nhà này rồi đấy".

Ăn Trúc rất hiểu điều đó. Lúc học đại học mà nhớ nhà, cô thường nhớ nhất là mùi vị những món ăn ở nhà. Bao giờ thích mùi vị món ăn ở nhà chồng, thì cô mới thật sự trở thành người nhà của Ngô Dạ Lai. Mùi vị trong ký ức của cô cũng giống hệt anh, suy nghĩ ấy khiến cô cảm thấy thật ngọt ngào. Hoặc cũng chính vì suy nghĩ ấy mà cô đã nhanh chóng quen và chấp

nhận tất cả những thứ mà gia đình này vốn có, đồng thời nhẹ nhàng bước vào bức tranh hài hòa đó mà không có chút gượng gạo nào, còn bà chính là người đi trước dẫn đường cho cô, giúp đỡ và cố vũ cô.

Bây giờ, người vẫn luôn gìn giữ gia đình này đã ra đi rồi, Ân Trúc thật sự không nén nổi nỗi đau này. Trong nhà thiếu đi một người, sự bận rộn từ trước tới nay đột nhiên dừng hẳn lại. Phải đến mấy ngày liền, Ân Trúc và mẹ chồng cô sáng nào cũng vội vàng dậy sớm muốn làm gì đó, sau đấy dường như lại nhớ ra, đứng lặng người giữa phòng khách hồi lâu mà không ngăn được sự đau thương.

Biểu hiện của Ân Trúc hụt hẫng cô độc như con chim lạc đàn, bố mẹ chồng còn phải an ủi cô, muốn cô về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, cố gắng nghỉ ngơi.

Ngô Dạ Lai trở về, nhìn thấy Phùng Ân Trúc đau lòng như thế. Bà đã nuôi anh khôn lớn, tình cảm của anh đương nhiên là rất sâu đậm. Nhưng bà đã nằm viện một thời gian rồi nên anh cũng có chuẩn bị về tâm lý cho sự ra đi của bà. Vì vậy anh khá bình tĩnh đón nhận chuyện đó, điều anh lo lắng hơn cả là bố mẹ tuổi tác đã cao sẽ không chịu nổi. Nhưng anh không ngờ đã qua mấy ngày rồi mà Phùng Ân Trúc vẫn còn khóc đến nghẹn cả tiếng. Lúc không khóc, đôi mắt của Ân Trúc chẳng có chút thần thái nào, cứ như tất cả đều đã bị bà mang theo cả rồi. Phùng Ân Trúc đắm chìm trong nỗi đau, hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của anh.

Đêm đến, Ngô Dạ Lai vòng tay ôm lấy Ân Trúc từ phía sau lại bị cô hất ra. Cô ngồi bật dậy, "Lúc này, sao anh còn có tâm trạng đó chứ?".

"Tâm trạng nào? Anh nghĩ em cần được an ủi", Ngô Dạ Lai có chút ngại ngần thu tay mình lại và ngồi dậy.

Ân Trúc ôm đầu gối, vùi khuôn mặt đang nóng bừng bừng của mình vào giữa hai gối. Vừa rồi cô đã hiểu lầm Ngô Dạ Lai, nghĩ anh vào lúc này

rồi mà còn muốn chuyện kia nữa. Nhưng làm sao cô không hiểu lầm cơ chứ? Từ khi kết hôn tới nay, giữa hai người bọn họ đã hình thành một thỏa thuận ngầm, anh không thích cô cứ dính lấy mình. Vì vậy, nếu như anh nằm quay lưng lại với cô có nghĩa là anh muốn được nghỉ ngơi, còn ngược lại là anh có dự định khác, ví dụ như muốn vận động một chút chẳng hạn.

Cô thật sự chẳng còn chút tâm trạng nào, việc bà qua đời khiến cô cảm thấy căn nhà này bỗng chốc trở nên trống rỗng quá, con tim cô cũng trống trải, lạc lối không biết nên đi đâu về đâu.

Một lúc sau, ản Trúc ngửi thấy có khói thuốc phảng phất bay lại. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Ngô Dạ Lai đang tựa vào đầu giường hút thuốc.

"Phùng Ắn Trúc, em khóc nhiều ngày như thế còn chưa đủ sao?" Ngô Dạ Lai thở dài, "Sau khi kết hôn với anh, hình như chưa bao giờ anh thấy em cười cả". Ngô Dạ Lai không phải không nhớ tới một Phùng ắn Trúc vô lo vô nghĩ, dũng cảm tiến về phía trước của ngày xưa, chỉ ít là khi đó cô ấy còn vui vẻ và rạng rỡ biết bao.

"Em muốn cười lắm nhưng cũng phải có chuyện gì đó đáng để em cười chứ!", Ắn Trúc không nói tiếp nữa, cô không muốn oán trách cuộc sống mà cô lựa chọn, cũng không muốn rút lui nhanh như thế. Nếu chỉ có một chút kiên trì như thế thì ngay lúc đầu sao cô không từ bỏ luôn đi?

"Cuộc sống của em buồn bã thế sao?", Ngô Dạ Lai hít mấy hơi thuốc thật sâu. Khi nhận được tin bà mất, suy nghĩ sẽ ly hôn với Ắn Trúc hiện lên đầu tiên trong đầu anh. Anh biết bản thân mình thật bi ối lúc cần đến cô thì lợi dụng sự si mê của cô để cưới cô về, giờ đây chẳng cần đến cô nữa thì anh lại muốn làm việc thiện trả lại tự do cho cô, nhưng trên thực tế là muốn giải phóng cho bản thân mình. Phùng Ắn Trúc mệt, anh cũng thấy mệt, cô sợ việc lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt anh để cư xử còn anh thì không cần như thế.

Ngô Dạ Lai cảm thấy, anh và Phùng Ân Trúc thuộc về hai thế giới khác nhau. Khi còn đi học, cô không hiểu được tại sao việc gì anh cũng phải nghiêm túc như thế, còn anh cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao cô lại thờ ơ đối với tất cả mọi chuyện như thế. Sau khi đi làm thì hai người lại càng như đang sống ở hai thế giới khác biệt. Những việc ở đơn vị, cho dù anh có kể cô cũng không thể hiểu được. Còn những chuyện về công việc của cô, anh lại chẳng có hứng thú gì, cô cứ nói được mấy câu, không thấy anh tiếp lời là cô không nói nữa.

Ngô Dạ Lai cho rằng hôn nhân phải được xây dựng trên cơ sở cả hai người cùng thấu hiểu nhau. Nhưng mà giữa bọn họ lại chẳng có bất cứ sở thích hay hứng thú chung nào cả. Sợ nhân duyên xích họ lại gần nhau, hóa ra lại đưa họ vào tình thế "oan gia ngõ hẹp".

Ngô Dạ Lai và Phùng Ân Trúc là bạn học cấp ba, học cùng khóa nhưng khác lớp, đều là học sinh giỏi của lớp nhưng lại không hề biết nhau. Thành tích học tập của họ tuy rất tốt song vẫn chưa đủ để xếp hạng nhất nhì, dù thế nhưng cũng đủ để khiến mọi người phải ngưỡng mộ ngưỡng nhìn rồi. Cả hai người đều không được coi là những nhân vật nổi tiếng gì cho nên không được mọi người chú ý hay nhận ra.

Đương nhiên, họ cũng chẳng phải là những người hám danh lợi, trong lớp họ là những con người xuất sắc. Rất nhiều bạn học và thầy cô còn truyền nhau mãi về sự chịu khó của Ngô Dạ Lai. Mỗi kỳ thi anh luôn là một trong năm người xuất sắc nhất lớp, cũng là đèn đáp xứng đáng cho công sức anh đã bỏ ra. Cứ có thời gian rảnh là Ngô Dạ Lai lại học. Học đến nổi mà những bạn học cùng lớp với anh không hề có chút ấn tượng gì về ngoại hình của anh dù đã học với nhau suốt cả năm trời. Anh rất ít khi giơ tay phát biểu, cũng chưa bao giờ tiếp lời thầy cô giáo. Thịnh thoảng bị gọi lên bảng làm bài tập, hoặc bị gọi đứng dậy đọc thuộc văn hay Anh văn, anh cũng rất nghiêm túc chần chừ. Không giống một số bạn học của anh, họ rất

dễ được mọi người ghi nhớ qua cách bộc lộ cá tính, ví dụ như làm cho mọi người cười trong một tình huống nào đó.

Trên thực tế, khách quan mà nói, Ngô Dạ Lai khá điển trai, năm lớp mười anh đã cao gần một mét tám. Mắt anh rất sâu, mũi cao và thẳng, dù không phải kiểu mắt to mà rậm truyền thống nhưng đuôi mắt hơi hất lên lại chính là điểm nhấn khiến khuôn mặt anh càng tuấn tú hơn. Nhưng anh ít biểu cảm ra bên ngoài nên trông hơi cứng nhắc. Ở tuổi này, đám con gái chỉ chú ý tới những chàng trai ưa vận động. Họ nghĩ những chàng trai chơi thể thao tốt mới là đàn ông đích thực, còn những anh chàng chăm chăm chỉ biết đến học đều bị quy cho biệt danh một sách hết, không bao giờ lọt vào tầm ngắm của đám nữ sinh, Ngô Dạ Lai chính là điển hình trong số đó.

Còn Phùng Ân Trúc lại là một kiểu điển hình khác. Ở trung học, khoảng cách giữa nam sinh và nữ sinh không quá rõ ràng, cũng không hay chơi với nhau như thời còn học cấp hai nữa. Có những nữ sinh hoạt bát sôi nổi, còn xưng hô như con trai chơi đùa cùng đám nam sinh; Cũng có những nữ sinh tính tình nghiêm túc vẫn trao đổi phương pháp học tập với các bạn nam sinh khác; Lại có một số người dần tách ra khỏi đám bạn, chỉ có hai người trong mối quan hệ bí mật, công khai hoặc nửa úp nửa mở.

Phùng Ân Trúc thuộc kiểu nữ sinh thứ nhất. Tính cách của cô vô cùng hướng ngoại, rất thích chơi với đám nam sinh, trò gì cô cũng có thể chơi được, đá bóng, đánh cầu... Thể thao xong còn cùng bọn họ đi ăn thịt xiên nướng, thời gian vừa vào trung học cô đúng là một phần tử vô cùng nghịch ngợm.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trong học tập, cô thông minh nhưng không chăm chỉ, thành tích lại không ổn định, lúc học tốt thì có thể đứng một trong ba vị trí đầu của lớp, lúc không tốt thì xếp thứ hai mươi trở xuống là chuyện bình thường. Cô thiên về các môn Xã hội, các môn Tự nhiên lại hơi yếu vì thế mà trong các kỳ thi, cô thường bị điểm Lý và Hoá kéo xuống nhiều. Bố mẹ cũng có mời gia sư đến phụ đạo nhưng không mấy hiệu quả. Phùng Ân Trúc an ủi họ, sau này cô sẽ theo ngành Văn học thế nên khi đưa cho bố mẹ xem bảng thành tích, bao giờ cô cũng xóa bớt điểm các môn tự nhiên đi, chỉ để cho bố mẹ nhìn thấy xếp hạng của mình. Cô là người có tính cách tự tin thái quá và hơi hời hợt, bố mẹ cũng hết cách với cô.

Chủ nhiệm lớp của Phùng Ân Trúc là một cô giáo hơn ba mươi tuổi, cô chủ nhiệm này không thích những kiểu nữ sinh "điên điên khùng khùng" như thế, lại có vẻ thiên vị nam sinh, vì vậy mà cô giáo không vừa mắt với Phùng Ân Trúc. Cô giáo không thích Phùng Ân Trúc đến nỗi cứ nhìn thấy Ân Trúc nói chuyện với bạn nam nào là sẽ tìm cách gặp riêng bạn nam đó ngay và yêu cầu họ chú ý vào việc học, không được đàn đúm chơi bời với cô nữa. Ban đầu, Phùng Ân Trúc không hiểu vì sao cô giáo lại thiên vị như thế, cũng đã khóc vì chuyện này, cứ đến giờ tiếng Anh của cô, Ân Trúc lại học với tâm trạng sa sút nên kết quả thành tích của môn này xuống dốc thảm hại. Sau này thì quen rồi, dù sao thì cô cũng không định phát triển thêm mối quan hệ với ai trong đám người ấy nữa, cũng chẳng có đứa bạn thân nào vì chuyện đó mà xa lánh cô, lẽ nào còn sợ bị nói gì nữa sao? Sau khoảng thời gian đó, thành tích môn tiếng Anh của Phùng Ân Trúc lại tốt như trước. Chỉ có cô là không để ý gì thôi, chứ cô giáo chủ nhiệm của cô

thì không bao giờ tuyên dương cô một câu nào trong các cuộc họp phụ huynh, cho dù thành tích của cô có tốt tới đâu thậm chí khi nói tới vấn đề yêu sớm mang tính nhạy cảm, cô giáo còn nói những lời lẽ ám chỉ với bố mẹ của Ân Trúc.

Phùng Ân Trúc cũng tức giận, cô giáo Đồng đã "đánh giá cao" sức hấp dẫn của cô như thế, nếu cô không yêu sớm thì thật có lỗi với sự coi trọng của cô giáo quá. Nhưng, nhìn qua một lượt mấy cậu bạn cô đang chơi hiện nay đều thân thiết như anh em, nếu giờ mất đi tình bạn đó, trong lòng cô cũng cảm thấy bứt rứt. Vì vậy, cô vẫn giữ nguyên phương châm phải chăm chỉ học hành, một khi đã có thành tích cao rồi thì không ai có thể nói gì được nữa.

Nhưng cái kiểu trong mắt không có ai đó của cô lại khiến cô giáo chủ nhiệm bực mình hơn. Cô Đồng không chỉ tuyên truyền những lời lẽ không hay về cô với đám nam sinh, mà khi những giáo viên bộ môn khác nhắc đến cái tên Phùng Ân Trúc, cô ta cũng không hề che giấu sự bất mãn của mình đối với cô nữ sinh này. "Phùng Ân Trúc á? Chỉ khôn vặt thôi ngày nào cũng thấy tụ tập đàn đúm với đám con trai, mấy cậu học sinh ngoan ở lớp tôi đều bị nó tiêm nhiễm thói xấu hết cả rồi".

Lâu dần về sau, Phùng Ân Trúc nổi tiếng như cồn. Cô có thông minh và học giỏi đến đâu, cũng đừng mong động được tới chức cán bộ trong lớp, chẳng có thầy cô giáo nào dám khen cô. Cũng may mà bố mẹ Phùng Ân Trúc rất tin tưởng cô, chỉ cần thành tích học tập của cô tốt, họ sẽ không can thiệp vào chuyện bạn bè của cô. May mắn hơn cho cô, đến năm lớp mười một cô giáo Đồng lại chuyển sang làm chủ nhiệm ở lớp Tự nhiên, Phùng Ân Trúc lại học lớp Văn, cuối cùng mới thoát khỏi cái "lồng thiên vị" của cô ta.

Ngô Dạ Lai biết Phùng Ân Trúc trước khi Phùng Ân Trúc biết anh, anh biết đến cô bởi sự khác biệt giữa tên và con người thật của cô. Vào năm lớp mười một, trường tổ chức giải bóng rổ cho cả khoá. Khoá của họ khi ấy

có mười lớp, Ngô Dạ Lai học Lý thuộc lớp Ba, chủ nhiệm của lớp đó lại chính là cô giáo Đồng, Phùng Ân Trúc học Văn, ở lớp Hai.

Mặc dù là lớp chuyên về xã hội, nam sinh lại ít nhưng cũng có nhiều người giỏi thể thao, vì vậy ưu thế của lớp Hai rất rõ ràng. Mười hai giờ ba mươi phút trưa, cuộc đọ sức giữa lớp Hai và lớp Ba đã tới vòng tứ kết, giai đoạn đấu loại trực tiếp. Một cuộc thi như thế làm sao Phùng Ân Trúc có thể bỏ qua được? Đại diện cho lớp Hai đi thi có hai người là bạn thân của cô nên từ rất sớm, cô đã cầm theo nước khoáng rồi cầm áo khoác cho họ, đứng dưới rổ lưới chuẩn bị cổ vũ tiếp sức và kiêm luôn công tác hậu cần.

"Ân Trúc, cậu thấy khả năng thắng của lớp mình có cao không?", người hỏi là một người bạn mới của Phùng Ân Trúc, tên là Dương Nguyệt - bạn cùng bàn của cô sau khi vào lớp Hai.

"Chuyện đấy cần gì phải hỏi nữa? Lớp mình có anh Đại, anh Phi, thắng là cái chắc, có điều thắng được bao nhiêu thôi", anh Đại tên là Đào Đại Dũng, anh Phi tên là Thẩm Quân Phi, đều là người trong nhóm Ân Trúc chơi.

"Cũng chưa chắc đâu, lớp mình chỉ có hai người đó là nổi trội thôi. Dù gì lớp Ba cũng là lớp tự nhiên, nam sinh lại đông, nếu cả đội bên họ mà phối hợp tốt, chúng ta chưa chắc đã có cơ hội."

"Sao cậu lại khen chí khí của người khác thế nhỉ! Cậu thử nhìn cái đám ô hợp ở lớp Ba xem, tuổi già sức yếu rồi làm sao xứng là đối thủ của lớp mình. Cậu nhìn cái đám đầu to mắt cận kia đi, vào trận rồi có muốn tìm thấy bóng cũng khó ý chứ!", nói xong, cô còn không kiêng dè gì phá lên cười, anh Đại nghe thấy tiếng họ thì giơ tay lên, cổ vũ cho họ. Phùng Ân Trúc rất bênh họ, cô thường xuyên cùng chơi bóng với bọn anh Đại nên đương nhiên rất tin tưởng vào những người bạn của mình.

Đứng trên lập trường của Ân Trúc thì không có gì là sai, nhưng để lọt vào tai Ngô Dạ Lai đứng ngay bên cạnh thì không thể chấp nhận được. Một người con gái ăn nói không hề kiêng dè gì như thế làm anh thấy rất phản cảm. Hôm nay, anh đến xem trận đấu này cũng là vì bị các bạn ra sức kéo đi bằng được, mấy câu nói đó của Phùng Ân Trúc đã động chạm tới tinh thần danh dự tập thể hiếm khi thể hiện ra của anh.

Trận đấu của lớp Ba ngày hôm nay vốn là một trận quyết chiến. Thành viên chủ lực của Ủy ban thể thao bị đau dạ dày nên hôm nay không tham gia được. Bỗng rở ý mà, bảo biết chơi thì tìm đại một cậu nam sinh nào đó cũng có thể chơi vài hiệp, nhưng khả năng biết chơi đó nếu thực sự để đưa vào thi đấu đối kháng thì sẽ nhìn thấy ngay sự khác biệt. Những người không trải qua sự luyện tập bài bản và cọ xát trong thi đấu thực tế, chẳng những phản ứng chậm mà đến tỉ lệ đánh trúng bóng cũng sẽ giảm đi nhiều.

Ngô Dạ Lai nhìn nhìn cô nữ sinh bên cạnh đang vênh cằm lên cứ như cô ta là chủ soái đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi vậy. Chắc là Phùng Ân Trúc rồi. "Ấu trĩ!", nói xong, anh đi đến chỗ các bạn cùng lớp đang đứng, tỏ ý muốn cùng tham gia vào trận thi đấu.

Phía bên này, Phùng Ân Trúc ngờ vực hỏi Dương Nguyệt: "Hắn ta nói ai ấu trĩ? Cậu có quen hắn không?"

"Không quen, không phải nói bọn mình đâu."

Trận thi đấu đó, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Ân Trúc đặc biệt là anh chàng nói hai từ "Ấu trĩ". Bởi vì, lớp Hai cuối cùng lại thua còn lớp Ba dựa vào một mình sức mạnh của Ngô Dạ Lai mà lật ngược tình thế, giành chiến thắng.

Đương nhiên, người bị sốc không chỉ có mình cô mà tất cả học sinh lớp Ba cùng học sinh toàn trường đều kinh động trước sự kiện này. Ngô Dạ Lai chỉ qua một trận đấu mà danh nổi như cồn. Anh chủ động dẫn dắt toàn

đội qua cửa ải khó giành được giải quán quân trong cuộc thi đấu này và giữ được ngôi vị quán quân đó cho tới tận khi tốt nghiệp. Đây lại là câu chuyện về sau này.

Rất lâu sau đó Phùng Ân Trúc vẫn không thể chấp nhận được kết quả của trận đấu đó, đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô giáo chủ nhiệm cũ - cô Đồng càng làm cô cảm thấy khó chịu. Vì vậy, đối với nhân vật anh hùng bất ngờ lộ diện như Ngô Dạ Lai, cô còn thấy đáng ghét hơn những người khác. Bình thường thì chẳng thấy xuất hiện, che giấu tài năng, đến khi thi đấu với lớp cô thì hăn ta lại khí thế thế. Việc này lại khiến cô nhớ lại hai từ "Ấu trĩ " của hăn ta, cô có cảm giác như câu nói đó là nhắm vào chính cô.

Khó chịu thì phải tìm cách để xả ra nên Phùng Ân Trúc quyết định tìm thời gian thích hợp để đi gặp cái tên "không ấu trĩ" Ngô Dạ Lai kia. Xem xem liệu có phải hăn ta có ba đầu sáu tay hay không mà khiến anh em của cô thua không rõ ràng như thế.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Từ Để Ý Đến Yêu Thương

Con gái đúng là rắc rối, cho dù một cô gái có giống con trai như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng vẫn không thoát khỏi những tình cảm vụn vặt.

Sự phẫn nộ của Phùng Ân Trúc không kéo dài như cô vẫn tưởng tượng vì có quá nhiều việc làm phân tán sự chú ý của cô. Ngô Dạ Lai nhanh chóng trở thành một "danh từ lịch sử" bị cô cho vào quên lãng.

Nhưng rất nhanh, anh lại vượt lên tất cả những chuyện kia và thu hút được toàn bộ sự chú ý của cô.

Bởi vì năm thứ ba trung học sẽ phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối cấp nên có rất nhiều thành viên cũ của đội bóng không thể tham gia tập luyện và thi đấu, do đó phải bổ sung thêm một vài thành viên mới. Theo thông lệ trước kia thì sẽ chọn trong đám học sinh trung học năm thứ nhất, nhưng lần thi đấu theo khối đó Ngô Dạ Lai đã thể hiện quá xuất chúng, vì vậy huấn luyện viên của đội bóng rồi tới tìm anh với hy vọng anh có thể gia nhập đội bóng của trường. Theo lời anh Đại thì huấn luyện viên lớp trên đã tới tìm anh mấy lần nhưng anh đều từ chối, thậm chí sau đó đến cô giáo Đồng cũng phải ra mặt động viên thế mà anh cũng vẫn không đồng ý.

Đào Đại Dũng - chính là anh Đại lại có vẻ tiếc tài năng của Ngô Dạ Lai, nhưng sau ba bốn lần thuyết phục vẫn thất bại thì ầm ừ nói: "Đội bóng của trường mỗi tuần tập có một lần, cậu ta không phải chuyên về thể dục nên không cần ngày nào cũng có mặt ở sân bóng rổ, như thế thì mất có

bao nhiêu thời gian đâu? Lúc đi thi đấu chỉ cần đến cho đủ quân số là xong, lại còn ra về ta đây nữa chứ!"

Nói ngoài miệng thế thôi chứ Đào Đại Dũng và Thẩm Quân Phi vẫn tận dụng lúc nghỉ giải lao giữa hai tiết để đi tìm Ngô Dạ Lai. Nhưng anh chỉ nói với họ, anh không có thời gian luyện tập nên sợ không tuân thủ được kỷ luật do đội đặt ra, sẽ ảnh hưởng tới những thành viên khác.

Tối hôm đó, sau khi hết giờ tự học, hai người bọn họ dắt xe, hết người này đến người kia kể cho Ân Trúc nghe chuyện đó.

"Thật chưa thấy ai lại kiêu ngạo như thế, không, phải nói là ngông cuồng, mình cảm thấy Ngô Dạ Lai đúng là một kẻ ngông cuồng. Các cậu cũng đừng để ý tới hắn ta, chắc hắn ta nghĩ mình tài giỏi siêu sao lắm. Nhưng thường, những siêu sao như thế mà không được trọng dụng, thì cuối cùng cũng lụi tắt cả thôi, sau đó sẽ biến mất hoàn toàn khỏi nhân gian", Phùng Ân Trúc vừa nói vừa cười ha ha". Cô cũng chỉ muốn nói để an ủi anh Đại và anh Phi đang buồn thôi.

Đang nói chuyện, phía sau đột nhiên có người nói, "Xin lỗi, cho đi nhờ chút". Tiếng nói lạnh lùng nhưng có tính xuyên thấu mạnh, xe cộ ồn ào như thế mà vẫn nghe rất rõ.

Ân Trúc quay đầu lại nhìn, chính là cái kẻ ngông cuồng mà họ vừa nhắc tới - Ngô Dạ Lai. Đúng là "đốt hương muỗi cũng lên", lần này thì hay rồi, bị người ta được bắt tại trận.

Xét thái độ của Ngô Dạ Lai dành cho cô từ lần trước, Phùng Ân Trúc cảm giác lần này chắc anh sẽ càng khiến mình phải mất mặt hơn. Bởi vì nhìn bộ mặt đang hăm hăm kia của anh là biết anh đã nghe rất rõ những gì mà họ vừa nói, chí ít thì cũng đã nghe rõ ràng đoạn cô cao hứng nhận xét về anh. Lúc này, Phùng Ân Trúc vẫn chưa biết Ngô Dạ Lai lúc nào cũng có bộ dạng như thế, cô chẳng qua chỉ "lo bò trắng răng" thôi.

Anh nói cho đi nhờ rồi đi qua bọn họ ra tới cổng trường, lên xe và đạp đi mất.

Phùng Ân Trúc và hai ông bạn "mất điện" luôn. Không tán thành là không tán thành cách làm của Ngô Dạ Lai, song, bàn tán sau lưng anh cũng chẳng quang minh, lỗi lạc gì. Quan trọng hơn là bị người ta nghe thấy, thế mà người ta lại cao thượng làm như không biết gì, so với Ngô Dạ Lai thì cách hành xử của họ còn thiếu chuẩn mực hơn.

Nhà của ba người cùng trên một đoạn đường, trên đường đi, họ chỉ chăm chú đạp xe mà không ai nói với ai lời nào. Đến đoạn rẽ vào nhà Ân Trúc, Đào Đại Dũng mới nói: "Cậu bạn này hay đấy!". Anh Đại có tính cách bộc trực, không thích so đo với người khác, biểu hiện của Ngô Dạ Lai hôm nay rất hợp với cá tính của cậu ta. Cũng có thể do vốn đã quen với hình ảnh một Ngô Dạ Lai lạnh lùng vô lễ nên anh Đại cũng không để ý tới việc người ta có đến chào mình một câu hay không.

Phùng Ân Trúc phản bác lại: "Hay à? Sao mình chẳng thấy hay gì cả. Mình thấy chắc hẳn ta chẳng có thời gian mà so đo với bọn mình thì đúng hơn". Cô hiểu anh Đại nói như vậy có nghĩa cậu ta đã coi người ta là bạn rồi.

Thẩm Quân Phi cũng nói, "Dù sao đó cũng là một người kỳ lạ, không dễ gần đâu". Có vẻ như cậu ta dành toàn bộ thời gian của mình cho việc chơi bóng. Tình cảm bạn bè thường được xây dựng trong thể thao, mọi người cùng nói chuyện, cười đùa hỉ hả, không phải kiêng dè để ý ai nên không phải e ngại gì cả. Cậu ta rất ít khi gặp một người lạnh lùng như Ngô Dạ Lai, cũng không nghĩ việc Ngô Dạ Lai nghe thấy bọn họ nói xấu mình mà không có phản ứng là việc gì ghê gớm.

Ân Trúc vỗ lên vai của Thẩm Quân Phi tỏ vẻ đồng ý, "Ái khanh, câu này rất hợp ý trẫm, ngày mai khanh có thể ngủ đến trưa, không cần lên triều sớm."

Ẩn Trúc chưa nói hết câu, hai người đã phá lên cười rồi. Câu nói này là có căn nguyên của nó. Thấm Quân Phi nổi tiếng là người hay ngủ nướng nên không đến giờ tự học buổi sáng đã trở thành một việc hết sức bình thường đối với cậu ta, xuất hiện vào mấy tiết đầu của buổi học cũng là việc hiếm thấy, cậu thường lên vào giữa giờ nghỉ của các tiết học. Có một lần bị chủ nhiệm Tôn của Hội học sinh tóm tại trận, trong lúc giáo huấn cậu ta, thầy buột miệng nói nhầm từ buổi học sáng thành buổi "châu sáng" khiến Thấm Quân Phi không nhịn được phá lên cười. Chủ nhiệm Tôn phạt cậu ta đứng ngoài cổng trường, đúng lúc đó đội kiểm tra của trường đi qua nhìn thấy mặt cậu nên về sau, Thấm Quân Phi đến muộn mà muốn qua cổng đều phải nhờ Ẩn Trúc và các bạn giúp đỡ che giấu, không dám ngang nhiên như trước nữa.

"Cậu lại còn khích lệ cậu ta nữa, thế thì cậu ta chắc phải trưa mới đến", Đào Đại Dũng tuy không muốn nghe giảng nhưng ngày nào cũng đến trường rất sớm, trật tự ngồi vào vị trí đọc sách. Tiểu thuyết hay truyện tranh gì đều được, cậu ta cứ tự hưởng thụ một mình không phiền hà đến ai. Đừng nghĩ cậu ta là con ngoan trò giỏi, trước kia đã từng gây chuyện ở bên ngoài làm ba cậu ta tức điên lên đánh cho gậy không biết bao nhiêu cây gậy. Sau đó còn bị đánh tới mức phải nhập viện, mẹ cậu ta lo lắng đến ngất xỉu, lúc ấy cậu ta mới chịu ngoan ngoãn ở trong trường. Hình như với cậu ta đánh nhau hay chơi bóng đều vui như nhau.

Từ sau hôm đó có gặp Ngô Dạ Lai ở trường, Ẩn Trúc đều cảm thấy không tự nhiên, cứ lo ngay ngáy đôi môi mỏng tang kia của anh sẽ thốt ra những lời cay nghiệt. "Ấu trĩ" - hai từ này khiến cô không sao quên được, cô cũng không biết tại sao cô lại phải để ý tới sự đánh giá của anh dành cho mình như vậy. Nhưng anh vẫn cứ tỏ thái độ không quen biết cô, không thèm nhìn cô dù chỉ là một cái.

Cuối cùng, không chịu nổi áp lực từ trên ép xuống, từ dưới ép lên, Ngô Dạ Lai đành tham gia vào đội bóng rổ của trường. Anh đã từng có

niềm đam mê cuồng nhiệt đối với bóng rổ, anh có thể chơi bóng tới quên ăn quên ngủ, có thể đứng dưới ngọn đèn đường mà ném bóng vào rổ cho tới tận đêm khuya. Nhưng từ khi quyết định chăm chỉ học hành, anh cũng hạ quyết tâm cai bóng rổ, cai luôn tất cả những sở thích và thói quen mà anh cho là sẽ cản trở việc học hành của mình.

Việc lần này, anh biết là không thể trách người khác, ai bảo bản thân anh tự nhiên ngứa nghề và phấn khích thế chứ. Càng từ chối tham gia vào đội bóng rổ, càng làm mọi người chú ý, và cạnh tình với anh hơn. Vào thì vào, có thể tranh thủ lúc giải lao để chơi bóng luyện tập cũng là một cách để nghỉ ngơi.

Ngô Dạ Lai vừa vào đội bóng rổ đã được Đào Đại Dũng coi ngay là tri kỷ.

Cậu ta chơi ở vị trí trung phong còn Ngô Dạ Lai làm hậu vệ, hai người bọn họ phối hợp với nhau nhiều nhất, dần dần cũng rất ăn ý. Lớp Hai và lớp Ba thường tụ tập chơi với nhau vào những giờ nghỉ giải lao giữa tiết, giờ thể dục lại cùng vào tiết hai của chiều thứ năm. Vì vậy, Đào Đại Dũng thường tận dụng thời gian này để nói chuyện phiếm với Ngô Dạ Lai một hai câu hoặc chơi bóng với anh một lúc.

Ẩn Trúc lạnh lùng nhìn họ, dường như tình bạn giữa họ cũng chỉ do một mình anh Đại cố gắng. Ngô Dạ Lai cư xử rất đĩnh đạc. Mỗi khi chơi bóng xong người nhể nhại mồ hôi, bình thường bọn họ sẽ cùng nhau ra cửa hàng tạp hoá nhỏ bên ngoài trường học mua nước uống nhưng anh chẳng bao giờ cùng đi. Có một lần, anh Đại mua trước mấy lon coca để ngoài sân, sau trận đấu mọi người đều vui vẻ ra uống. Chỉ có Ngô Dạ Lai là không làm như thế, anh Đại đưa cho anh một lon nhưng anh không cầm, chỉ lau qua mồ hôi rồi đi về. Nếu dùng một từ chân chất nhất để miêu tả anh thì chính là sự lạc loài không hòa đồng với ai.

Chỉ có mình Đào Đại Dũng là không cảm thấy thế, thậm chí cậu ta còn cố tình rử rê bằng được Ngô Dạ Lai cùng đạp xe về với cả nhóm. Bởi vì có một lần họ cùng về sau buổi tập, Đào Đại Dũng phát hiện ra Ngô Dạ Lai cũng cùng đường với bọn họ. Từ sau lần ấy, lần nào Đào Đại Dũng cũng năn nỉ Ấn Trúc và Thẩm Quân Phi ở lại đợi Ngô Dạ Lai rồi cùng về. Lần nào cũng nhai đi nhai lại một điệp khúc với Ngô Dạ Lai là buổi sáng nên để xe ở chỗ nào để buổi chiều có thể cùng cả nhóm lấy xe về cho tiện.

Với Ấn Trúc thì điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì. Dù sao từ ba người biến thành bốn người cũng vẫn chia thành hai tốp, người trước kẻ sau. Đào Đại Dũng và Ngô Dạ Lai đạp phía trước, cô và Thẩm Quân Phi đạp phía sau, chỉ đi chung một lúc trước khi xuất phát, đi trên đường như thế cũng chẳng thể coi là đồng hành được.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Những chuyện nhỏ Ấn Trúc không mấy để ý đến, nhưng trong mắt người khác chưa chắc đã là chuyện nhỏ. Ngô Dạ Lai bây giờ đã là học sinh cưng của cô giáo Đồng. Một ứng cử viên sáng giá cho bất kỳ trường đại học danh tiếng nào như thế lại bị Ấn Trúc lôi kéo, đâu phải chuyện có thể dễ dàng bỏ qua được!

Bọn họ đi về cùng nhau còn chưa được một tháng đã bị cô giáo Đồng để ý.

Đương nhiên là cô giáo Đồng sẽ tìm mọi cách để gặp riêng Ngô Dạ Lai nói chuyện.

Vừa khéo đúng lúc cô trò đang nói chuyện với nhau thì Ấn Trúc đi ngang qua. Cô giáo Đồng ngừng việc giáo huấn lại, đợi Ấn Trúc đi xa rồi mới tiếp tục nói.

"Học sinh đó trước kia vốn là ở lớp cô nên cô rất hiểu cô bé đấy. Cô bé ấy chơi với hầu hết tất cả mọi nam sinh, em đừng thân thiết với nó quá, ảnh hưởng tới việc học tập của em."

Ngô Dạ Lai không ngờ cô giáo Đồng tìm anh chỉ vì chuyện này. Anh và Đào Đại Dũng cùng đạp xe về nhà, dù trong nhóm đó có cả Phùng Ấn Trúc nhưng chưa bao giờ hai người nói chuyện với nhau. Một mặt, anh cảm thấy chẳng có chuyện gì để nói, mặt khác, ấn tượng của anh đối với cô cũng chẳng có gì tốt đẹp, anh cho rằng con gái thì phải thẹn thùng, kín đáo, dịu dàng, Phùng Ấn Trúc lại là kiểu con gái tương phản hoàn toàn với những tiêu chuẩn của anh. Anh chưa bao giờ có ý định coi cô là bạn. Cô rõ

ràng là con gái mà tính tình lại giống như con trai, như thế chẳng phải càng khác người hay sao?

"Em không quen biết bạn đó."

"Nếu đã không quen thì đâu cần ngày nào cũng phải đi học về cùng nhau."

Câu gì phải gây sự chú ý của người khác như thế?", Cô giáo Đồng nghĩ mình rất giỏi giáo dục tư tưởng chính trị. Đầu tiên là cô biểu dương những ưu điểm của Ngô Dạ Lai, vẽ ra viễn cảnh tươi đẹp cho kỳ thi cuối cấp sắp tới của anh, xác định cho anh biết anh giữ vị trí quan trọng thế nào trong trường này. Sau đó mới từ từ dịch chuyển đề tài, khéo léo dẫn anh nghĩ về những hành động gần đây của mình. Rất nhiều những mầm mống yêu sớm trong lớp gần đây, cô đều dùng thủ đoạn "khen trước đì sau" để bóp chết chúng từ trong trứng nước như thế. Trẻ con mà, còn chưa định hình tính cách. Con bé Phùng Ân Trúc này, đã tách ra rồi còn không chịu an phận, lại dám liên hệ lôi kéo học sinh ngoan của lớp cô.

Ngô Dạ Lai cũng biết, cô giáo chủ nhiệm đã nói như thế rồi thì nghe lời là biện pháp giải quyết tốt nhất, nếu không cứ tiếp tục nói qua nói lại thế này thì khó tránh kết quả cuối cùng chính là việc mời phụ huynh. Dù sao anh cũng chẳng có quan hệ gì với Phùng Ân Trúc, vậy thì chỉ cần không đi cùng cô nữa là được. Anh chỉ thấy hơi buồn cười vì sự hiểu nhầm của cô giáo Đồng chứ hoàn toàn không nghiêm trọng hóa việc mình phải chịu oan uổng.

Vì vậy ngay buổi tối hôm đó, lúc lấy xe anh đã nói thẳng với Đào Đại Dũng rằng từ nay sẽ không về cùng bọn họ sau giờ tan học nữa.

"Vậy cậu về cùng ai?" Đào Đại Dũng ham vui nên cậu ta nghĩ ngay đến việc anh sẽ đi về cùng người khác.

"Một mình thôi.", Ngô Dạ Lai nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói thật, như thế vẫn còn tốt hơn là ngày nào cũng phải tìm có để từ chối.

"Cậu có khúc mắc với bọn mình à?", Đào Đại Dũng vò tóc hỏi.

"Không phải có khúc mắc với các cậu, vấn đề là ở mình", Ân Trúc không lấy xe ra, dựa người vào đó đứng đĩnh nói, "Bị cô giáo Đồng để ý rồi, đúng không?".

Ngô Dạ Lai gật đầu, "Cô giáo Đồng hình như hiểu lắm, mình nghĩ tốt nhất là không nên gây rắc rối cho mọi người".

Đào Đại Dũng không biết nên nói gì cho phải, Thẩm Quân Phi đẩy xe ra nói, "Đi thôi, dù sao cũng không phải cùng đường." Nói xong cậu ta leo lên xe rồi đạp đi mất. Bình thường cậu ta không hay lên tiếng, cũng không quan tâm tới mọi chuyện nhưng kẻ nào muốn ức hiếp Ân Trúc thì cậu ta quyết không tha. Cô lập một cô nữ sinh nhỏ bé, chuyện như thế mà bọn họ cũng nói và làm ra được. Đào Đại Dũng thở dài một tiếng rồi lên xe đạp đuổi theo. Đã là bạn bè thì phải bảo vệ cho nhau, nhưng lần này rõ ràng Ngô Dạ Lai lại muốn phân chia ranh giới với họ nên anh Đại cũng chẳng có gì để nói nữa, người ta vốn chưa bao giờ coi nhóm bọn anh là bạn.

"Ai gây phiền phức cho cậu thì cậu loại bỏ kẻ đó, đấy là cách cậu giải quyết vấn đề sao?", Ân Trúc vẫn đứng dựa người ở đó, mặt tỏ vẻ thờ ơ như chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

"Tôi không muốn bị mấy chuyện lật vật đó quấy nhiễu."

"Với cậu ý tốt của bạn bè hay bạn học đều là chuyện vật vãnh, cứ ảnh hưởng tới cậu là cậu có thể dễ dàng vứt bỏ bất kỳ lúc nào, phải không?"

"Có vấn đề gì sao?"

"Không. Chẳng có vấn đề gì cả. Chỉ là cảm thấy cậu rất ích kỷ và cũng rất đáng ghét thôi."

Ngô Dạ Lai chau mày, "Hình như chúng ta chưa thân thiết tới mức có thể giáo huấn đối phương."

"Tôi sao dám giáo huấn cậu, giáo huấn cậu cái gì được chứ? Từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài, cậu đều hoàn mỹ cả mà."

"Xin cô, nói nghiêm túc đi, đừng tỏ ra bí ẩn, kỳ quái như thế."

Ấn Trúc lấy chìa khoá mở khoá xe, "Tôi với cậu chẳng có gì để nói với nhau cả, bề ngoài thì đẹp đẽ mà bên trong lại chẳng ra gì cả". Cô không muốn nói tiếp nữa, nhưng vẫn chưa thấy hả giận việc Ngô Dạ Lai không hề coi anh Đại là bạn, chứ chưa nói tới cả nhóm bọn họ. Dù ngay từ đầu cô không có ấn tượng gì đặc biệt, cũng chưa từng có suy nghĩ muốn kết bạn với con người này, nhưng tình hình hiện nay của cô giống như bị người đi đường đột nhiên đánh cho một chưởng. Gặp phải tai nạn bất ngờ, vừa thấy ấm ức lại vừa tức giận nên Ấn Trúc không kìm được, bật ra câu: "Con người cậu, đúng là đồ xấu xa".

Cô đặt chân lên pê-đan định đạp đi, nhưng lại thấy xe không chuyển động, quay đầu lại mới biết Ngô Dạ Lai đang giữ chặt yên xe phía sau của mình.

"Làm gì vậy, bỏ ra!", Ấn Trúc không phải là người thích làm bộ làm tịch, nói chưa dứt lời cô đã hất tay anh ra khỏi xe của mình.

Ngô Dạ Lai cũng không biết tại sao mình lại giữ xe cô lại, anh chưa bao giờ để tâm tới những đánh giá của người khác dành cho mình. Anh luôn làm những gì anh cho là đúng một cách chắc chắn để lòng không còn vướng bận gì nữa. Nhưng cánh tay này chưa được anh đồng ý đã kéo xe của Ấn Trúc lại. Dù sao thì cũng đã kéo lại rồi không thể không nói gì cứ thế mà buông tay được.

"Cậu cho là cứ phải giống như các cậu chơi thành nhóm với nhau, chơi thân với nhau như thế mới là đúng sao?"

"Đúng hay sai thì còn phải xem cách nghĩ của mỗi người.", Ân Trúc không định nói nhiều, dắt xe về phía trước, bọn anh Đại chắc đang đợi cô ở đầu đường rồi .

Ngô Dạ Lai buông tay, dắt xe đi bên cạnh cô, "Cậu cũng nói phải xem cách nghĩ của từng người". Vừa nói xong câu này, anh bỗng thấy hối hận, khác biệt thì cứ cho là khác biệt, giải thích chính là biểu hiện của sự yếu đuối.

"Vâng, tôi biết rồi, là bọn tôi không nên chụp cái mác 'bạn bè' lên cho anh.", Ân Trúc chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại vô vị này. Đã từng coi anh ta là bạn ư? Cũng có thể, chỉ là thường xuyên nhìn thấy người này lượn qua lượn lại trước mắt, anh ta cũng tương đối đẹp trai quyến rũ nếu xét về bề ngoài.

Ân Trúc đã nói tới mức này cũng là muốn cắt đứt mọi quan hệ về sau, hành động dứt khoát của cô còn ẩn giấu cả sự hờn giận.

Ngô Dạ Lai đương nhiên nhận ra sự bất thường này, con gái đúng là phiền phức, cho dù có giống con trai tới đâu thì rốt cuộc cũng vẫn không thoát khỏi được sự hẹp hòi, nhỏ mọn. Chỉ là tan học không đi về cùng nhau nữa, cô ấy có cần phải phản ứng mạnh mẽ như vậy không? Bọn Đại Dũng vẫn cùng chơi bóng với anh, có rạn nứt đi nữa thì cũng vẫn sát cánh bên nhau những lúc luyện tập thi đấu. Cũng chính vì thế nên anh mới không hề suy nghĩ khi đưa ra đề nghị muốn đi về một mình. Nhưng, trong dự tính ban đầu, anh đã bỏ qua nhân tố khởi xướng có khả năng biến hóa lớn nhất là Phùng Ân Trúc, xem ra sự việc phức tạp hơn dự tính của anh nhiều.

Ngô Dạ Lai với tay ra giữ ghi đông xe đạp của Ân Trúc, chặn cô lại. Lúc này, trong nhà xe chẳng còn lại mấy người nữa, mấy bóng đèn lớn treo

tít ở mãi phía xa. Ngô Dạ Lai đứng chắn trước mặt, giữ chặt xe cô lại làm cô không thể nào đi lên phía trước được. Trong tình huống như thế này, một người không sợ trời, không sợ đất như Ân Trúc cũng bất giác để lộ ra chút lo lắng, "Cậu định làm gì?".

"Tôi có thể làm gì được, chẳng phải mũ cũng bị cậu tùy tiện chụp lên đây sao?", Ngô Dạ Lai còn chưa biết nên nói gì. Anh vốn không giỏi trong việc kết giao với người khác, kinh nghiệm giao tiếp với con gái lại càng ít tới mức đáng thương. Thận trọng kiệm lời hoàn toàn không phải vì kiêu ngạo, mà thực ra là để che đậy sự kém cỏi trong giao tiếp của anh. Nhược điểm đó khiến anh luôn bị lép vế khi phải tranh luận với Ân Trúc. Nhưng hoạt ngôn cũng chưa chắc đã là lợi thế, trong thực tế, không nói được không có nghĩa là sẽ thua trong các trận đấu. Dẫu có tài ăn nói thì cũng có tác dụng gì đâu? Cái cô cần là con người, là trái tim của anh, chứ không phải muốn tranh luận việc thị phi trắng đen với anh tới mức anh phải tâm phục khẩu phục mới thôi.

"Cậu đừng có làm bừa, bọn anh Đại không thấy tôi đâu nhất định sẽ quay lại tìm.", mặc dù Ân Trúc nói như thế nhưng trong lòng cũng không có gì chắc chắn. Cô không biết rốt cuộc là họ nghĩ cô đã đi trước rồi hay vẫn còn đang ở lại trường? Họ đều biết cô không phải là người kiên nhẫn, cũng không nhẫn nại chờ đợi, có khi họ nghĩ cô đã tự về nhà thật rồi cũng nên.

"Làm bừa? Cậu cho rằng tôi sẽ đánh cậu?"

"Cậu định làm gì thì nhanh lên, tôi còn phải về nhà!", Ân Trúc cũng đã chuẩn bị tinh thần, ngang ngạnh, nghển cổ, mắt nhắm lại chờ đợi.

Với Phùng Ân Trúc lúc này, Ngô Dạ Lai lại càng không biết nên nói gì. Anh buông tay, "Cậu mau đi đi!". Nói xong, anh đạp xe đi trước.

Khi Ân Trúc đi về, cố ý tránh con đường mà cô vẫn thường đi. Cô muốn đạp nhanh nhưng lại sợ đuối kịp tên "ôn thần" - Ngô Dạ Lai kia. Từ khi quen biết với Ngô Dạ Lai cô đã không được sống một ngày bình an. Anh ta không phải là ôn thần thì còn ai vào đây nữa? Bị một người như thế chất vấn về cuộc sống từ trước tới nay của mình, Ân Trúc cũng thấy lúng túng vô cùng.

Cô nhanh chóng đạp về nhà, toàn thân đổ mồ hôi nhễ nhại, bộ não của cô dường như cũng theo những giọt mồ hôi đó mà trôi ra ngoài vậy.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Loanh Quanh Thế Nào Lại Thành Người Của Mình

Cô càng cảm thấy hai người đang đứng trên cùng một phòng tuyến, như gặp được người thân thì lại càng không dám lại gần anh hơn, chỉ sợ anh sẽ bộc lộ bản thân, sẽ nguy hiểm.

Trưa ngày thứ hai khi cùng đi ăn cơm, Ân Trúc không kìm được hỏi Thẩm Quân Phi: "Phi Nhân, bọn mình chơi với nhau là sống cho qua ngày, chẳng có mục đích gì sao?"

"Ai nói thế? Rõ ràng là ngày tháng đang bó buộc chúng ta đấy chứ!", Thẩm Quân Phi không nghĩ là cô hỏi nghiêm túc nên đã cười, trả lời như vậy.

"Mình nghiêm túc đấy, cậu ổn mình ổn mọi người đều ổn, như thế không đúng sao?"

Lúc này Thẩm Quân Phi mới nghiêm sắc mặt trả lời cô: "Không thể nói là đúng hay không đúng. Có điều trong mắt thầy cô giáo và bố mẹ, việc kết bạn khi còn học phổ thông là thứ yếu, nên đặt việc học lên hàng đầu. Đối với họ, giữa học sinh và học sinh chỉ nên trao đổi việc học tập mới là đúng đắn còn những chuyện khác đều là vớ vẩn."

"Mình luôn cho rằng mình làm đúng, có phải là mình đã quá tự tin không?"

"Trên thế giới này có người không tự tin sao? Cho dù là người lơ dềnh đến thế nào cũng sẽ có những việc mà họ quyết tâm phải làm bằng được. Cậu sao thế, đang yên lành tự nhiên lại hỏi mấy chuyện đó?"

"Không sao, chỉ là đột nhiên thấy mình đang sống một cuộc sống rất ý nghĩa, nhưng trong mắt người khác thì hoá ra là mình đang sai."

"Sau đó thấy không còn ý nghĩa nữa à?", Thẩm Quân Phi bĩu môi, lôi từ trong túi ra một hộp thuốc định rút một điếu ra châm.

Bất giác Ân Trúc chau mày, "Chẳng phải cậu nói sẽ không hút thuốc nữa sao, sao lại hút lại?". Mặc dù đây là một quán ăn nhỏ bên ngoài trường nhưng bạn cùng trường không ít, cậu ta làm thế là quá ngang nhiên.

"Xin cậu đừng bà già ạ, đừng có càu nhàu nữa, tại mình ngủ ít quá đấy mà. Hôm qua, mình và anh Đại đứng trước cổng trường đợi cậu gần hai tiếng đồng hồ, cậu tính xem mấy giờ bọn mình về đến nhà, giờ không hút một điếu, làm sao chiều mình có thể tập đây?"

"Cậu nghĩ mình thích cắn nhả lăm à, cậu làm thế này có khác gì uống rượu độc để giải khát? Thật không hiểu nổi việc tập luyện có ích gì không nữa?"

Thẩm Quân Phi bỏ điếu thuốc ra, nhét lại vào trong hộp. Chỗ này không gian nhỏ hẹp, đúng là không thích hợp cho việc hút thuốc.

Phùng Ân Trúc thấy cậu ta nhét lại hộp thuốc vào túi liền giật lấy, "Đừng hút nữa, chưa già, bệnh đã đầy ra rồi đấy! Không được cất!"

Thẩm Quân Phi nói lỏng tay để mặc Ân Trúc cầm hộp thuốc đi. Trên đường về trường, cậu ta vừa đi vừa khoác vai Ân Trúc nói: "Nha đầu, ai cũng muốn theo ý mình cả, những lời khuyên can mà cậu thấy đúng thì cứ nghe, nghe không vào thì cậu cứ bỏ ngoài tai đừng suy nghĩ, đừng làm mình thấy không vui."

Ân Trúc cười nói: "Cậu đang nói đỡ cho mình đấy à! Rốt cuộc cậu có nghe lọt tai những lời khuyên của mình không đấy?"

"Dám không tuân lệnh đấy!"

Những tình huống nho nhỏ này vô tình giúp cho Ân Trúc và Thẩm Quân Phi xích lại gần nhau hơn. Những khi anh Đại có việc, hai người họ vẫn thường cùng nhau về trước, không nhất thiết phải theo đội hình ba người nữa.

Số lần hai người đi về với nhau nhiều dần, những lời bóng gió trước kia giờ lại càng có căn cứ. Tất nhiên là những chuyện này đều là do những kẻ rỗi hơi đoán mò thôi mà không ai dám hỏi thẳng Ân Trúc cả. Còn Thẩm Quân Phi lại càng khó bắt chuyện. Có người chạy tới tìm Đào Đại Dũng để hỏi, nhưng vẻ mặt cậu ta còn kinh ngạc hơn bất kỳ ai, "Chuyện này là thế nào chứ!"

Nếu nói Đào Đại Dũng chưa từng thầm đặt nghi vấn trong lòng thì không phải. Nhưng cậu ta cũng không dám hỏi hai người bọn họ, sợ sau khi hỏi rồi không biết sau này sẽ chơi với nhau thế nào nữa. Những lúc ba người ở cùng nhau, cậu ta cảm thấy gò bó hơn so với trước kia nhiều. Trước kia, cậu ta chính là linh hồn của cả nhóm, chí ít là trên phương diện hành động, nhưng bây giờ có chuyện gì cậu ta cũng đều phải hỏi Phi Nhân cứ như ý kiến của Phi Nhân mới là ý kiến đại diện cho đa số vậy. Việc cần tránh là ở riêng với Ân Trúc, những lúc ấy cậu ta không biết nên nói gì, chân tay cũng chẳng biết đặt vào đâu cho đúng.

Thẩm Quân Phi đã nhận thấy sự khác thường đó từ lâu, nhưng cậu ta cũng chẳng nói gì. Có hay không có chuyện đó đều không phải điều mà một người con trai nên nói.

Ân Trúc thì cảm thấy rất ấm ức. Chuyện này là sao chứ, ai nói cuộc sống học sinh rất trong sáng? Đúng, phần lớn học sinh rất đơn thuần nhưng không có nghĩa là tất cả đều trong sáng. Soi mói nhất cử nhất động của người khác, sau đó chụp cho người ta cái tội danh mà bọn họ tự đoán mò người nào cũng có tố chất "Paparazzi" cả, chỉ có trong phạm vi này thì mức

độ lan truyền của tin tức không lớn thôi. Đương nhiên, điều đó không hề ảnh hưởng tới việc họ khám phá thú vui riêng. Truyền miệng với nhau rồi thêm mắm thêm muối, cho dù đó có là tình yêu đơn thuần tới mức nào thì cũng trở thành thứ tình cảm thô tục thôi.

Hôm nay, lại là ngày đội bóng luyện tập. Ngô Dạ Lai đang ngồi thay giày thì nghe thấy hai người khác trong đội cười điệu quái đản.

"Thật không? Không ngờ đấy, quả là lợi hại!"

"Nhìn bề ngoài đã biết ngay là thoáng rồi, Ân Trúc là kiểu con gái phóng khoáng, nghe nói cô ta chơi với rất nhiều người. Cô giáo chủ nhiệm của lớp ấy tìm mười mấy người đó để nói chuyện chỉ vì cô ta. Mình còn nghe nói, có người nhìn thấy cô ta và Tiểu Phi hôn nhau...", sau đó lại là những tràng cười đầy ẩn ý, "Cậu hiểu chứ."

Nghe đến đây, Ngô Dạ Lai mới hiểu họ đang nói chuyện gì. Những chuyện kiểu thế này cây ngay không sợ chết đứng. Trò vui mà, mọi người xem xong cũng thôi, làm gì có ai cứ giữ mãi trong lòng. Vì thế anh cũng chỉ nghe để đấy, không nói gì.

"Nếu mà dễ thế thì mai cũng tìm ai giới thiệu cho bọn mình đi, mình thích những cô gái có tính cách tốt."

Hai người đó nói mãi, càng nói càng quá trớn, "Tên kia hình như chơi với bọn họ đấy."

"Này anh bạn gì kia ời", lời nói vừa dứt, một cánh tay đã vắt ngang vai của Ngô Dạ Lai, "Tối nay mình mời, mọi người cùng đi cho vui đi, gọi cả Ân Trúc nữa nhé!."

Ngô Dạ Lai nhún vai hất cánh tay kia xuống, "Xin lỗi, tối nay tôi không rảnh". Anh cảm thấy không cần phải khách sáo với mấy người đó.

"Đừng nhỏ nhen thế chứ! Trò vui mà, mọi người cùng hưởng mới vui chứ!", chẳng qua anh chàng này nhân dịp bọn Đào Đại Dũng không có ở đây, mượn chuyện này để tán phét thôi, chứ cũng không có ác ý gì. Bọn con trai tầm tuổi này đều không tránh khỏi bệnh ba hoa khoác lác.

"Thích vui về đến thế à...", chưa nói hết lời, Ngô Dạ Lai tung ra một cú đấm. Người khác cười cợt góp vui thế nào, anh không thèm để ý nhưng những suy nghĩ bản thiêu được nói ra không hề có ý gì che giấu như thế thì không thể trách việc anh phải động tay được.

Hai người kia thân hình cao lớn, phản ứng lại nhanh nhẹn, không dễ đối phó chút nào. Huống hồ lại là hai đánh một, Ngô Dạ Lai làm sao có thể thắng được.

Đợi tới khi những người khác đến sân bóng rổ, kéo được ba người họ ra thì tình trạng của Ngô Dạ Lai lúc bấy giờ đã rất thảm rồi.

Huấn luyện viên muốn vụ này chìm xuống, trông vẻ bề ngoài của bọn họ cũng khá tử tế nhưng cũng may là không ai bị thương nặng. Hỏi đến nguyên nhân dẫn đến việc ấu đả, Ngô Dạ Lai chỉ im lặng, hai người kia thì nói có xích mích trong quá trình chơi bóng. Huấn luyện viên nghe xong mắng cả ba một trận, sau đó phạt họ phải quét dọn sân bóng rổ coi như giải quyết xong vụ việc.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tính cách của Ngô Dạ Lai là đánh xong coi như hết, không nghĩ gì thêm nữa. Nhưng hai tên tiểu tử kia thấy không ăn thua gì trong việc đánh đấm thì quay sang tấn công bằng miệng lưỡi. Sau vụ đó, trong bảng xếp hạng những tin đồn nhằm về Phùng Ân Trúc, Ngô Dạ Lai đã giữ một vị trí khá cao.

Làm gì có giấy nào gói được lửa chứ! Toàn bộ đầu đuôi sự việc đều đã nhanh chóng đến tai Ân Trúc. Ngô Dạ Lai ra mặt vì cô, cho dù đó là việc không thể lý giải nổi nhưng lại là sự thật.

Lúc cả hai lớp xếp hàng để quay về lớp, có mấy lần Ân Trúc định chen vào cuối hàng của lớp Hai tìm cơ hội nói với Ngô Dạ Lai vài câu, thể hiện sự biết ơn của cô. Cô càng cảm thấy hai người đang đứng trên cùng một phòng tuyến, như gặp được người thân thì lại càng không dám lại gần anh hơn, chỉ sợ anh sẽ bộc lộ bản thân, sẽ nguy hiểm.

Ngô Dạ Lai không hề biết đến tâm trạng phức tạp của cô, cũng không cảm thấy lần ra tay mạnh động đó của mình có gì ghê gớm nên anh hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi trong thái độ của Ân Trúc. Anh quen với việc đi một mình rồi và cũng chẳng để ý đến việc bạn học nhìn mình như thế nào.

Nhưng sự thay đổi của cô giáo Đông mới thật "tinh tế", chắc cô giáo Đông nghĩ rằng anh bằng mặt nhưng không bằng lòng, thách thức sự uy nghiêm của cô, thế nên mỗi khi đến tiết, cô còn không thèm nhìn thẳng vào anh, hỏi bài trả bài càng không đến lượt anh. Như thế cũng rất ảnh hưởng

tới sự tập trung trong học tập của anh, nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Ngô Dạ Lai rất hiểu những chuyện như thế này rất khó để giải thích cho rõ ràng. Trong học bạ cuối kỳ, Ngô Dạ Lai bị phê từ một người có tính cách chín chắn thành một người trầm cảm, anh đọc cũng chỉ biết cười trừ mà thôi.

Trước đó Đào Đại Dũng cũng giận vì chuyện Ngô Dạ Lai nghe lời cô giáo mà không đi về cùng họ nữa, nhưng cũng không được lâu, cuối cùng vẫn xưng huynh đệ với anh. Sau khi chuyện đánh lộn xảy ra, Đào Đại Dũng là đội trưởng nên không dám nhắc lại việc này trước toàn đội nhưng khi chỉ có hai người với nhau thì đã có mấy lần muốn mời anh đi ăn cơm. Cậu ta vui chủ yếu cũng là vì Ngô Dạ Lai đã giữ thể diện giúp cho cậu ta. Cũng không lạ vì những suy nghĩ như thế của cậu ta. Sau chuyện lần trước, Phi Nhân và Ân Trúc đều tỏ ra hờ hững với Ngô Dạ Lai, chỉ có mình cậu ta vẫn tin tưởng Ngô Dạ Lai là người đáng để kết bạn. Qua chuyện lần này, chẳng phải đã chứng minh Ngô Dạ Lai là người có vẻ ngoài thì lạnh lùng, tâm hồn lại ấm áp, tuy không thể hiện ra ngoài mặt nhưng thật ra là một người rất chân thành sao? Rất hợp với những phán đoán trước đó của cậu ta về con người Ngô Dạ Lai.

Ngô Dạ Lai mấy lần khéo léo từ chối lời mời chân tình của Đào Đại Dũng.

Anh thấy việc đó thật ra cũng chẳng có gì to tát, dù sao cũng chỉ là chuyện ấu đả bình thường của đám con trai với nhau, đâu đến mức phải cảm ơn như thế.

Thẩm Quân Phi vẫn luôn đứng ngoài lạnh lùng quan sát trò đùa đẩy của hai người bọn họ, cậu ta không hứng thú với kiểu người như Ngô Dạ Lai. Không phải cậu ta nhỏ nhen ích kỷ mà đơn giản là cậu cho rằng đã không hợp nhau thì dù có ở cạnh người tốt đến mấy cũng chẳng vui vẻ gì. Các thầy cô hay nói là: Bùn nhão không trát được tường. Ở đây Ngô Dạ Lai chính là tường, có tốt đến mấy cũng là chuyện của cậu ta, còn mấy người

bọn họ chính là bùn nhão, không nên hòa thành một thể với người ta. Cậu ta cũng không có ý hạ thấp bản thân mình, chỉ có điều mượn ví dụ đó để minh họa cho rõ. Giữa sự khác biệt của mây và bùn thì bùn có cái tốt của bùn, mây có cái hay của mây.

Nhưng lạ một điều là thành tích học tập của Ân Trúc cũng rất tốt, Thẩm Quân Phi luôn coi cô là "người nhà". Tại sao lại như thế? Anh chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này. Về cơ bản thì anh cũng không suy nghĩ quá nhiều về bất cứ điều gì, cho tới tận bây giờ anh cảm thấy vẫn chưa gặp phải vấn đề nào đặc biệt khiến anh phải động não.

Còn về Ân Trúc, cô đã nói những gì và nói vào ngày nào để phá vỡ sự căng thẳng giữa mình và Ngô Dạ Lai, cô không nhớ rõ nữa. Cũng có thể, lúc đó cô cảm thấy đây là một chuyện rất to tát, quyết sẽ nhớ suốt đời nhưng sao giờ cô lại quên hết, chẳng còn nhớ rõ cái gì thế này? Song, thực ra thì không phải cô đã hoàn toàn mất đi ký ức về khoảng thời gian đó, mà cô đã để quá nhiều những tình huống giả định làm lẫn lộn việc nối lại mối quan hệ xã giao giữa hai người, không, nói chính xác phải là việc nối lại mối quan hệ xã giao đơn phương.

Ân Trúc chỉ nhớ mình đã nhanh chóng phá vỡ bầu không khí ngưng ngịu đó, một mình đơn phương vượt qua lằn ranh giới mà Ngô Dạ Lai đã vạch ra để trở thành một fan cuồng nhiệt: Khi anh chơi bóng, cô ôm áo khoác cho anh, rồi chuẩn bị sẵn nước đứng đợi bên cạnh; Bất kể là lúc đi học hay khi tan học, cô đều đứng đợi trên con đường mà anh nhất định sẽ đi qua, tạo ra những cuộc gặp gỡ tình cờ hết lần này tới lần khác.

Ngô Dạ Lai cũng từng nghĩ đến việc giữ vững phong độ, phải có phép lịch sự tối thiểu, vì vậy trong giao tiếp xã hội, anh cũng có thể cư xử với cô một cách lịch thiệp. Nhưng Phùng Ân Trúc không bỏ lỡ bất cứ một dịp nào, cô luôn tìm cách xuất hiện trong tầm mắt của anh, hoàn toàn không giống như loài thực vật tự nguyện làm vật trang trí, mà giống như kẻ muốn chiếm hữu không gian của người khác tiến tới xâm chiếm địa bàn, đẩy chủ nhân

của nó sang một bên. Tổng kết lại là cô nữ sinh này tự coi mình là trung tâm, cho dù cô có cố gắng tỏ ra khép nép nhỏ nhẹ thế nào cũng không thể che giấu được sự quyết tâm trong đó. Mà kiểu con gái đó lại đúng là kiểu con gái mà Ngô Dạ Lai rất ghét.

Vì vậy, giữa hai người bọn họ luôn ở tình trạng thế này: "Hôm nay cậu đến sớm thật đấy!"

"Phải rồi, tuần này cậu trực nhật, đấy cậu xem, mình lại quên rồi."

"Đưa hộp cơm đây cho mình, lớp mình ít người mang cơm, để mình hâm nóng giúp cậu."

"Ồ, cậu không mang cơm à?"

"Ngô Dạ Lai, đừng đi nhanh thế chứ, mình còn chưa khóa xe mà, đợi mình đã... "

Ngô Dạ Lai vẫn tiếp tục giữ im lặng, anh không trả lời câu nào, để mặc cho Phùng Ân Trúc độc diễn một mình. Nhưng cái kiểu kẻ tĩnh người động, người đuổi người chạy thế này lại thu hút nhiều sự chú ý, trở thành một cảnh hay trong trường.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đuổi Theo, Theo Đuổi

Còn đang suy nghĩ xem liệu mình có thích anh hay không thì cô đã thích anh nhiều quá mất rồi.

Bắt được anh lúc nào nhỉ? Ẩn Trúc không có câu trả lời chính xác về thời gian. Cho dù là sau khi đã kết hôn, chẳng phải cô vẫn đang tiếp tục theo đuổi anh hay sao. Nhưng, vẫn có vài việc mang tính dấu hiệu làm chứng cho việc cô đã từng vượt qua anh một bước, không kể bước đó lớn hay nhỏ, thậm chí dù chỉ có tiến triển một chút cũng đã làm cô rất phấn chấn rồi.

Tết Nguyên Tiêu của năm lớp Mười một, sau buổi liên hoan văn nghệ buổi tối, Đào Đại Dũng liền kéo cả nhóm bọn họ hăm hở tiến về phía nhà cậu ta. Bố mẹ cậu ta đã đi du lịch từ hôm Noel rồi, phải đến sau tết Nguyên Tiêu mới về. Vì vậy, cậu ta đã sớm rủ mọi người buổi tối về nhà cậu ta chơi thâu đêm.

Trong đám người bọn họ, con gái chỉ có mình Phùng Ẩn Trúc, cho dù có tính thêm cả mấy cô bạn gái ngoài hội nữa thì cũng chỉ được ba bốn người, mà còn chưa biết có được cho đi hay không. Vì vậy, dù Ẩn Trúc rất muốn đi nhưng cũng không dám xin phép bố mẹ. Song, khi cô thấy Ngô Dạ Lai cũng cùng đi với nhóm anh Đại về nhà thì lại cảm thấy hối hận.

Cô đạp xe lên cạnh anh hỏi, "Chẳng phải cậu nói sẽ không đi sao?". Khi anh Đại nói với cô ý tưởng này, cô đã hỏi ngay xem Ngô Dạ Lai có đi hay không, trong đầu đã tính toán nếu như anh đi thì cô sẽ tìm mọi cách

đến đó ngồi một lát. Lúc đó anh đã nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, anh nói: "Không có thời gian", sao bây giờ lại rảnh rồi?

Ngô Dạ Lai mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, "Tôi chỉ nói là tôi chưa rảnh, giờ thì rảnh rồi."

Phùng Ân Trúc lập tức nói: "Mình không đi thì cậu rảnh ngay phải không?"

Ngô Dạ Lai không trả lời. Anh đồng ý đi hôm nay là vì anh Đại quá nhiệt tình mấy lần gọi điện thoại tới nhà tìm anh. Bố mẹ đều bảo anh nên ra ngoài đi chơi cho thoải mái, từ sau khi vào Trung học họ chưa thấy anh đi chơi lần nào. Bản thân anh cũng biết anh ép bản thân mình căng quá, cứ mãi như thế này thì không biết sẽ đứt lúc nào, cũng đến lúc nên nói lỏng bớt rồi. Phùng Ân Trúc đi hay không, anh vốn không biết gì, cũng không muốn hỏi đến.

Thấy anh không trả lời, Phùng Ân Trúc quay ngang xe chặn trước xe của anh bắt anh phải dừng lại.

Ngô Dạ Lai chống chân xuống, "Giờ tôi mới biết, cậu ngoài việc nhăng nhặng mặt dày đi theo người khác ra còn tự tin thái quá vào tình cảm của mình."

"Cậu nên làm thế này từ lâu rồi, mình hỏi gì cậu nên ngoan ngoãn mà trả lời.", bỏ qua những lời nói khắc nghiệt của anh, Ân Trúc phản bác lại. Có hỏi, có đáp là có tiến triển rồi, nội dung là gì thì Ân Trúc có thể bỏ qua hết. Lúc này, cô mới chỉ đơn thuần là muốn kết bạn với anh mà thôi. Kết bạn với kiểu người mà mình chưa từng gặp phải bao giờ, với Ân Trúc cũng chỉ có nghĩa là muốn đối đầu với một thử thách mới thôi.

Ngô Dạ Lai cười nhạt, dám trêu đùa anh, Phùng Ân Trúc này thật quá kiêu ngạo không biết tự lượng sức mình.

"Muốn tôi ngoan ngoãn thì cậu phải làm gì chứ?", anh chậm rãi nói, nhưng giọng nói nghe đầy nguy hiểm. Ân Trúc lại không cảm thấy thế, cứ cười "hi hi" đáp, "Bé ngoan, đương nhiên là phải thưởng kẹo rồi. Có điều cậu cũng lớn thế này rồi, cậu nói xem mình nên thưởng cậu cái gì?"

"Đây là điều đương nhiên, nhưng vấn đề là thứ tôi muốn cậu phải có mới cho được chứ."

Câu chuyện nói tới đây, Phùng Ân Trúc đã có phần cảnh giác hơn, "Đúng, hê hê, học sinh nghèo cả, mà không phải cậu định bảo mình đưa hết tiền học bổng cho cậu đấy chứ. Hơn nữa, nói đến tiền bạc chẳng phải coi nhau như người ngoài sao, quan trọng là tấm lòng thế nào thôi". Ân Trúc thầm nhắc nhở bản thân, không thể để cái tên Ngô Dạ Lai với vẻ mặt tươi cười này lừa vào tròng được. Túi tiền của cô đã sạch bách sau khi đi ngang qua kệ bán thiệp mừng tết Nguyên Tiêu, giờ chỉ còn lại mấy đồng lẻ, đương nhiên làm sao dám nói một tác đến trời được.

"Đương nhiên rồi. Mặc dù có câu Một lời nặng tựa ngàn vàng, thì tôi cũng không thật sự cho rằng những lời mình nói ra đáng tiền, tôi vẫn còn giữ được chút lý trí sáng suốt ít ỏi này."

Mặc dù không biết vì sao Ngô Dạ Lai đột nhiên lại chịu nói nhiều như thế, rốt cuộc thì anh có dụng ý gì, Ân Trúc vẫn tỏ thái độ chân thành, lắng nghe anh nói, vẫn gạt gù thể hiện sự đồng tình. Tính cách cô là vậy, chỉ cần một chút đặc ý nhỏ thôi cũng khiến cô vui sướng cả ngày rồi.

"Vậy cậu muốn gì?"

"Cậu thật sự muốn tôi phải nói à?"

"Đương nhiên, không phải khách sáo đâu.", cùng sóng bước nói chuyện vui vẻ bên nhau, Ân Trúc như quên hết tất cả nghiêng người về phía Ngô Dạ Lai, huých nhẹ vào cánh tay giục anh nói.

Ngô Dạ Lai lập tức buông tay xuống, gần như không che giấu phản cảm của mình trước sự động chạm vừa rồi, "Không phải là khách sáo. Tôi cứ nghĩ mãi mà vẫn chưa nghĩ ra cậu có ý gì với tôi?"

"Ừm, cái này, cái này thì...", bị Ngô Dạ Lai hỏi thẳng, Ân Trúc lại không biết nên trả lời thế nào. Cô tiếp cận Ngô Dạ Lai, chẳng qua chỉ vì nghĩ bạn bè tốt thì nên đoàn kết với nhau, nhưng bảo cô phải trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình thì giống như những gì Ngô Dạ Lai đã nói trước đó, cô có phần hơi tự tin thái quá vào tình cảm của mình. Cô lặp ba lặp bập mãi vẫn chưa đưa ra được lý do nào cho thỏa đáng.

Ngô Dạ Lai không vội tiếp lời mà lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của Ân Trúc, không hề cảm thấy bầu không khí có chút gượng gạo nào.

Ân Trúc nghĩ nát cả óc cũng chỉ nghĩ ra một câu cũng còn gọi là tạm được, "Chẳng phải có câu 'Anh em bốn bề một nhà' đó sao." Ý nghĩa của câu nói đó chính là nói đến anh em tình cảm hòa thuận, tôn trọng lẫn nhau.

Ngô Dạ Lai gật đầu. Cũng đúng, Phùng Ân Trúc này đối với nam sinh nào cũng thân thiết xưng "anh" gọi "chú" cả, không biết có phải thật sự cũng đã coi mình là con trai rồi không, "Tôi và những người khác đều giống nhau, cậu coi tất cả đều là anh em sao?". Nếu đúng là như thế thật thì trước đó do anh đã căng thẳng quá rồi. Dù sao những lời của cô giáo Đồng cũng có ảnh hưởng nhất định trong phán đoán của anh.

Người nói vô tình, người nghe có ý. Ngô Dạ Lai đang muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Phùng Ân Trúc nghe xong lại hiểu là anh đang muốn xác nhận điều gì đó.

Cô còn chưa nghĩ xong nên trả lời thế nào thì Ngô Dạ Lai đã nói tiếp: "Nếu đã đều giống nhau cả thì mong cậu hãy dành tình cảm đó cho những người khác. Tôi không thích xưng anh hay chú với bất kỳ ai, cũng không quen bị người ta bám đuôi".

Ngô Dạ Lai nghĩ anh đã từ chối hết sức tế nhị và rõ ràng, dù là Phùng Ân Trúc kia có ý gì thì cũng phải hiểu rõ những gì anh muốn nói rồi. Và kết quả là hai người sẽ chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa. Vì thế, anh nói xong, liền leo lên xe đạp đi trước.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Về phía Ân Trúc, cô chỉ buồn mất một lúc, thì ra anh ấy thấy khó chịu với chiến thuật theo đuổi của cô. Vậy thì, sau này đành phải thay đổi chiến thuật rồi, không thể nhăng nhặng bám đuôi anh được đành phải gây bất ngờ với anh, đổi chiến thuật sang kiểu tấn công du kích vậy!

Sau kỳ nghỉ Tết, Ngô Dạ Lai không còn phải thường xuyên thấy mặt Ân Trúc nữa. Anh đang định thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên phát hiện ra Phùng Ân Trúc thay đổi cách tiếp cận, ngang nhiên tìm đến tận cửa lớp. Cô thường lấy cớ mượn sách hay đề ôn tập để sang lớp tìm gặp anh. Ngô Dạ Lai định mặc kệ cô không ra, nhưng cô cứ đứng chờ ở cửa, nhìn thấy bất kỳ bạn nào cùng lớp anh đi ra, cô đều nhờ đi vào gọi anh. So với việc ngồi lì trong lớp, thì thà đi ra gặp cô còn đỡ rắc rối hơn.

"Phùng Ân Trúc, cậu thích tôi phải không?", Ngô Dạ Lai thật sự hết cách với người con gái khiến anh phải đau đầu này. Cô ấy là người không đạt được mục đích thì không chịu buông tay, vậy nên chỉ còn cách làm rõ mục đích của cô ấy là gì thôi.

Phùng Ân Trúc đang định đáp lại thì anh lại tiếp lời: "Đừng có giả bộ muốn làm anh em, huynh đệ gì nữa, cậu thừa biết cái cố đó không ổn mà".

Phùng Ân Trúc cúi đầu, "Mình cũng không biết nữa. Mình chỉ cảm thấy mỗi khi ở bên cậu rất thú vị, cậu tức giận với mình là mình lại thấy hay hay, thích thú. Mỗi lần trước khi cậu định nói gì với mình, cậu sẽ nhíu hai mày lại, đuôi mày rướn cao lên, hít thở sâu ba lần rồi mới bắt đầu nói". Cô ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ vào anh, "Đúng đấy, chính là vẻ mặt này!".

Ngô Dạ Lai gạt tay cô ra, "Xin hỏi có ai nhíu mày mà không như thế không? Tôi hít sâu là bởi vì sợ không khống chế được cơn giận của mình thôi, cậu đừng có không biết điều như thế".

Phùng Ân Trúc cười "hi hi" nói: "Mình hiểu, mình hiểu, mình biết là cậu tốt với mình mà! Vì vậy cho dù cậu có nói gì, mình cũng có để bụng đâu".

Ngô Dạ Lai cảm thấy bất lực trước Phùng Ân Trúc đang đứng trước mặt mình. Anh tức giận còn cô ấy lại nhìn anh bằng đôi mắt nghiên cứu thích thú, chỉ ngắm những biểu hiện trên nét mặt của anh có phong phú đa dạng hay không chứ không thèm quan tâm tới những lời cay nghiệt anh vừa nói. Không để ý tới cô ấy nữa, cô ấy có thể tự biến mình thành một cuốn truyện, liên tục tự tạo ra niềm vui cho bản thân từ Chương này sang Chương khác. Thi thoảng anh bất cẩn bị cô trêu cho phải buột miệng nói vài câu, cô lại vui mừng hơn hở, chỉ còn thiếu mỗi nước khua chiêng gõ trống ăn mừng thôi. Gặp phải cô, e là bất cứ người nào cũng đành cam chịu gơ tay xin hàng.

Vì vậy tới kỳ nghỉ hè của năm lớp Mười một, trước khi họ bước vào kỳ thi cuối cấp, Phùng Ân Trúc đã thành công trong việc chiếm được vị trí bên cạnh Ngô Dạ Lai, còn anh cũng đành ngậm chấp nhận. Theo anh thấy, chỉ trừ khi anh chuyển trường không thì tỉ lệ thành công trong việc thoát khỏi cô sẽ là con số không.

Thật ra, nếu như nhờ tới sự can thiệp của thầy cô, bố mẹ thì cũng không phải là không có cách nhưng Ngô Dạ Lai chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dùng những cách đó. Anh nghĩ không cần thiết phải làm lớn chuyện. Mặc dù sự tồn tại của cô có ảnh hưởng tới tâm trạng của anh, nhưng lại không gây ảnh hưởng xấu đối với thành tích học tập và tương lai nên anh cũng mặc kệ. Nhưng anh không muốn nhìn thấy cô vì anh mà bị người khác làm khó nên bỏ qua sự không kiên nhẫn đó trong lòng mình. Cũng có thể chính

vì tâm trạng được tích lũy qua nhiều năm đó cứ lớn dần lên, lấn át mọi suy nghĩ khác đã giúp cô danh chính ngôn thuận bước vào cuộc sống của anh.

Cứ lẳng nhăng như thế, họ đã cùng nhau trải qua cuộc sống cuối cấp Phổ thông bận rộn và đầy căng thẳng.

Những lúc rảnh rỗi là Phùng Ân Trúc lại dính với Ngô Dạ Lai nên tự nhiên cũng ít có thời gian dành cho nhóm của Đào Đại Dũng. Họ còn phải đến các trường Trung học khác nhau tham gia thi đấu, nên thời gian ở trường rất ít. Thầy cô giáo cũng quen với việc họ thường xuyên vắng mặt, nên mỗi khi đi đâu họ cũng không cần phải xin phép nữa.

Ngô Dạ Lai tự đặt ra giai đoạn nước rút cho mình từ sau khi bước vào năm cuối cấp Phổ thông, toàn bộ thời gian rảnh khi lên lớp, anh đều dùng vào việc ôn tập, làm đề thi chứ không tham gia bất cứ hoạt động gì khác.

Thình thoảng, Phùng Ân Trúc lại đuổi theo anh hỏi: "Lần thi thử này, cậu lại đứng một trong mười vị trí đầu rồi! Cậu định thi vào trường nào? Bắc Đại hay Thanh Hoa?"

Ngô Dạ Lai không chịu tiết lộ dù chỉ là một chút thông tin, anh hoàn toàn không nghi ngờ gì về quyết tâm theo đuổi anh của cô, mà anh lại quyết tâm cắt đuôi cô bằng được. Bây giờ anh đã luyện cho mình khả năng không động lòng trước cái đuôi nhỏ của mình, bất kể là cô có hành động khiêu khích hay trêu đùa đều không khiến sắc mặt anh thay đổi. Đương nhiên, đối phó với cô, chỉ mặt không biến sắc thôi thì không bao giờ đủ, phải đạt đến trình độ nhìn nhưng không thấy, nghe mà không hiểu mới được.

Phùng Ân Trúc đã quen với thái độ đó của anh. Nên khi không nhận được câu trả lời từ anh, cô sẽ tự nói chuyện một mình. Lâu dần, thình thoảng cô vẫn hay nói đùa với mình, "Ngô Dạ Lai, cậu có thấy không, mình có thể tham gia Địch thoại tương thanh được rồi đấy, mà đảm bảo không bao giờ có thời gian trống."

Ngô Dạ Lai lại nói: "Không cần nói đến tương thanh, chỉ riêng nét mặt của cậu thôi cũng đủ khiến người khác phải cười rồi."

"Giống như chú hề à?", Phùng Ân Trúc trề môi, véo mũi mình, sán lại gần anh hỏi.

Anh giơ tay che mặt cô, đẩy sang một bên, "Đừng có hủy hoại thanh danh của các chú hề."

Phùng Ân Trúc để bàn tay to lớn của anh dừng lại trên mặt mình một lát, mới dùng hai tay túm chặt cổ tay anh kéo xuống, "Ý cậu là chưa từng gặp chú hề nào xinh đẹp thế này phải không?"

Theo lời cô bạn Dương Nguyệt - bạn tâm giao của Phùng Ân Trúc thì hai người bọn họ giờ đang trong mối quan hệ tiền yêu đương. Mặc dù thường xuyên ở cạnh nhau, nhưng những tiếp xúc vượt qua giới hạn bạn bè như thế thực sự rất hiếm. Ân Trúc cũng thường xuyên động tay động chân với những cậu bạn khác, nhưng cô không dám tùy tiện như thế với Ngô Dạ Lai. Dương Nguyệt nói, đó là bởi vì cô có tình cảm khác biệt với Ngô Dạ Lai. Ân Trúc hoàn toàn không biết cô đối với Ngô Dạ Lai và với bọn anh Đại có gì khác biệt, nhưng thật lòng đối với anh, đôi lúc cô thấy hơi rụt rè e ngại. Khi nói chuyện với anh, cô đều quan sát sắc mặt của anh. Dần dần cô không dám nói những lời bông đùa, ngoan ngoãn lễ phép như các tiểu thư đài các.

Thay đổi một chút cũng chẳng phải việc gì xấu, bố mẹ đều nói cô đã trưởng thành, ra dáng một thiếu nữ rồi. Nhưng những người anh em ngày trước của cô thì có vẻ không thích, Thẩm Quân Phi nói với cô: "Cậu được đưa đi huấn luyện cải tạo đặc biệt à, nói chuyện cái kiểu gì cứ e e ấp ấp sờn cả da gà".

Cậu ta trước sau vẫn chỉ trích nhắm vào Ngô Dạ Lai, "Cậu thích tên tiểu tử đó rồi phải không?".

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Ai nói mình thích cậu ta chứ, mình chỉ mai phục bên cạnh cậu ta thôi, túm chặt được cái đuôi sam làm cho cậu ta không có cơ hội thoát được nữa."

Thẩm Quân Phi đưa tay ra búng nhẹ vào trán cô, "Mình thấy cậu bị cậu ta bắt thóp rồi thì có. Ngày nào cũng ngốc nghếch theo đuôi cậu ta, thật mất mặt, ra ngoài cũng đừng có nói là quen mình đấy!".

Ẩn Trúc xoa chỗ trán bị đau, rầu rĩ nói, "Quen cậu tự hào lắm đấy chắc? Sao mình phải đi khoe khắp nơi?".

"Điểm quan trọng là quen với mình hay sao? Trong mắt cậu giờ chỉ có tên Ngô Dạ Lai giỏi giang kia thôi."

Nhắc tới Ngô Dạ Lai, hai mắt Ẩn Trúc đột nhiên nheo lại thành một đường thẳng, "Cậu cũng cho rằng cậu ấy giỏi phải không? Học giỏi, chơi bóng giỏi, con người cũng chính trực nữa. Sau khi mình kết bạn với cậu ấy, đã sửa được rất nhiều tật xấu! Cậu đã thấy thành tích đợt thi thử vừa rồi của mình chưa, nói xem mình có hy vọng đến Bắc Kinh không?".

"Đến Bắc Kinh làm gì? Tiếp tục theo đuổi Ngô đại sư à?"

"Thẩm Quân Phi, cậu ăn nói kiểu gì thế, lấy mình ra làm trò đùa chắc!", Ẩn Trúc có hơi bực mình, tiết này là tiết thể dục - một tiết học đáng quý biết bao đối với những học sinh năm cuối. Cô nhìn thấy Phi Nhân đến, vội gạt những bài tập mà Ngô Dạ Lai giao còn chưa kịp hoàn thành sang một bên để tới tán chuyện với cậu ta, thế mà lại bị cậu ta trêu trọc.

Thấy Ân Trúc bĩu môi tỏ vẻ không vui, Thẩm Quân Phi xua tay, "Cậu cũng phải có chuyện thì mình mới lôi ra đùa được chứ, tới lúc này thì đừng nói đến danh phận mà tới khuôn mặt trông cũng không ra sao nữa rồi!"

"Thẩm Quân Phi!", lông mày Ân Trúc dựng ngược lên, "Cậu càng nói càng quá đáng! Cậu mà thế nữa, mình sẽ mặc kệ cậu!"

"Cậu để ý đến kẻ hèn mọn như mình từ bao giờ chứ!", nói tới nước này, giọng Thẩm Quân Phi đã có chút bực tức, "Cậu thật không hiểu được ý tốt của người khác".

Ân Trúc sợ nhất là người ta nói những câu ẩn ý, đến cả Phi Nhân cũng bị cô làm cho tức giận tới mức cần nhẫn nhịn nhiều như thế, "Biết là cậu luôn tốt với mình nhưng mình cũng phải giữ lại chút tự trọng cho bản thân chứ". Nói xong, còn giơ tay ra làm động tác so sánh. "Mình mất mặt thì thân làm bạn như cậu chắc cũng chẳng yên đâu, phải không?".

Thẩm Quân Phi không thèm nói chuyện với cô nữa, rút một cuốn sách ra xem. Ân Trúc thấy cậu ta đã tức thật liền giật quyển sách khỏi tay cậu ta, nói thêm vài câu nữa để giảng hoà.

Hai người không ai chịu buông tay, đang giảng co thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi, "Phùng Ân Trúc!".

Ân Trúc quay đầu lại nhìn thì thấy Ngô Dạ Lai đang đứng ở cửa lớp. Cửa trước, cửa sau của lớp Hai và lớp Ba kề sát nhau, nhưng thường là cô sang tìm anh chứ anh chưa từng đến tìm Ân Trúc bao giờ.

Phùng Ân Trúc lập tức rời lỏng tay, cô đã quen với việc ngồi tại chỗ ngoan ngoãn học bài trong giờ nghỉ giữa hai tiết, để Ngô Dạ Lai thỉnh thoảng có đi ngang qua cửa lớp, chẳng may có liếc mắt vào sẽ thấy cô đúng là đang chăm chỉ học hành. Không ngờ, bao công nỗ lực giờ đổ hết xuống sông xuống bể hết rồi. Bao nhiêu bài tập còn chưa làm, lại còn ở đây mà nói chuyện với bạn trai.

Cô vội vàng chạy ra cửa lớp, "Mình đây, mình đây!".

"Tập đề của mình đâu rồi, tiết sau mình cần dùng.", vừa rồi Ngô Dạ Lai đi vệ sinh, lúc ngang qua cửa lớp thấy Phùng Ân Trúc đang cười nói "hi ha" với Phi Nhân. Anh định mặc kệ, nhưng lúc về tới cửa lớp mình rồi lại quay lại.

Ân Trúc giật mình, "Tập đề đó, mình cũng định mang qua trả cậu, cậu đợi một chút nhé". Cô không dám nhắc đến chuyện mình vẫn chưa làm xong tập đề đó.

Giáo viên dạy Toán của hai lớp không phải cùng một người, đề ôn tập cũng không giống nhau. Vì gần đây Ân Trúc khiêm tốn xin chỉ bảo nên thỉnh thoảng Ngô Dạ Lai cũng đưa lại cho cô những đề bài điển hình mà mình đã làm xong để tham khảo. Với những dạng bài khó cô không biết, anh còn cẩn thận ghi lại chi tiết từng lời giải. Ân Trúc làm những bài anh đưa còn chăm chỉ hơn cả những bài mà giáo viên lớp cô giao, cô cứ tưởng tượng những đánh dấu tròn bằng mực đỏ của anh trên đề bài là những hình trái tim đỏ xinh xắn. Anh ghi ra là để cho cô xem nên tất nhiên lúc làm việc này sẽ nghĩ đến cô.

Trả sách lại cho Ngô Dạ Lai, Ân Trúc còn chu đáo tiễn anh về tận lớp.

"Cậu về lớp đi, chẳng phải đang bận hay sao?", câu này chua thật sắc mặt của Ngô Dạ Lai cũng đỏ bừng lên. Anh thừa nhận, anh cũng hơi để ý đến cô. Phùng Ân Trúc có bản lĩnh làm người khác nảy sinh ảo giác, khiến anh tưởng rằng trên thế giới này mình là người duy nhất quan trọng đối với cô. Đương nhiên, với tình hình hiện tại thì vẫn là ảo giác.

Ân Trúc xoa tay, giải thích: "Không bận, mình và Phi Nhân chỉ nói chuyện phiếm thôi. Hôm qua cậu ấy vừa từ Bắc Kinh về, buổi chiều mới đi học".

Ngô Dạ Lai cầm sách, quay người đi vào lớp. Ân Trúc thò đầu vào thì thấy trong lớp chỉ còn lại vài ba người, thế là cô hơi cúi người quay sang mấy cậu bạn đang nhìn cô gật gù, đi theo Ngô Dạ Lai đến trước bàn của anh.

"Bài tập ngày hôm qua, mình vẫn chưa làm xong. Mình định sẽ làm hết trước giờ tự học buổi tối, nhưng có mấy dạng đề mình cứ đắn đo mãi xem có nên sử dụng kết hợp với công thức Vật Lý để giải không, mãi vẫn chưa làm được."

"Mình giao cho cậu những bài quá khó sao? Bài nào cậu không làm được?", chuyện nào ra chuyện đấy, Ngô Dạ Lai vẫn rất có trách nhiệm với bài tập mà anh giao cho Ân Trúc.

Ân Trúc liền ở lại lớp của anh cho tới khi tan học, tìm hiểu rõ cách giải của mấy đề bài khó đó. Cô nghe anh giảng giải rất nghiêm túc, không dám nghĩ lung tung. Trước đây có một lần, cô chỉ lo chăm chú ngắm anh mà chẳng thèm để tâm tới những lời anh giảng nên bị anh phạt phải làm đi làm lại bài tập đó tới một trăm lần. Từ đó về sau cô nhớ rất rõ, những lúc học cùng Ngô Dạ Lai phải tập trung, không được làm gì khác. Anh ghét nhất là những người không chuyên tâm mà Phùng Ân Trúc lại là kiểu người có tính cách thờ ơ, thế nên chiến thắng bản thân mình, là kế hoạch năm năm, cũng là mục tiêu xa nhất của cô hiện nay.

Thích anh, cũng có thể. Cho dù cô không giống những cô gái chỉ biết thể hiện tình yêu qua lời nói dù họ vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định mỗi khi ở bên nhau, mỗi kỳ thi, cô lo lắng cho thành tích của anh còn hơn cả lo lắng cho thành tích của mình nghe một câu tán dương vu vơ của anh còn cảm thấy vui hơn nghe lời khen của thầy cô giáo. Thích anh, đúng thế, là thích anh. Còn đang suy nghĩ xem liệu mình có thích anh hay không, thì cô đã thích anh nhiều quá mất rồi.

Ghi chú: (1) Độc thoại tương thanh: Là một loại hình nghệ thuật dân gian của Trung Quốc. Một người nói thì gọi là độc thoại, hai người nói thì gọi là đối thoại, từ ba người nói trở lên gọi là quần thoại. Hình thức này được dùng khi nói hoặc kể những câu chuyện cười.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đường Ai Nấy Đi

Dù có được suy nghĩ lại, sự nuối tiếc mãi mãi khi không được ở bên nhau cùng với sự đố vỡ thê thảm sau một thời gian ở bên nhau, vẫn làm cô phải phân vân, không biết nên lựa chọn thế nào.

Thi thử, điền nguyện vọng, thi tốt nghiệp, đợi kết quả, công bố kết quả...hàng nghìn hàng vạn người đều trải qua những việc ấy, nhưng cảm nhận của mỗi người lại hoàn toàn không giống nhau.

Phùng Ân Trúc không biết nên diễn tả chính xác cảm giác đó thế nào, nhưng nhìn vào bảng công bố kết quả điểm thi ở trường thì cảm giác đó như trời đất sụp đổ.

Với thành tích học tập của Ngô Dạ Lai, anh hoàn toàn có thể trở thành hạt giống của các trường đại học lớn như Đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa rồi! Cô không thể ngờ được rằng các thầy cô giáo lại bỏ qua anh, để anh đăng ký học Đại học Kỹ thuật Hàng không. Thành phố đó cách Bắc Kinh hơn mười mấy giờ đi xe, thật không hiểu nổi, bản thân cô phải lao tâm khổ tứ, tốn biết bao nhiêu sức để thi vào Bắc Kinh còn có ý nghĩa gì nữa.

Sau kỳ thi, Ân Trúc không thể liên lạc được với Ngô Dạ Lai, cô lại không biết chính xác địa chỉ nhà anh. Vào ngày đến trường nhận bảng điểm, vì phải qua nhiều kênh thông tin khác nhau mới biết được điểm thi, nên cô cứ hai ba lần đến trường rồi lại về. Chắc là cô đến muộn nên chờ tới tận chiều mà vẫn không gặp được Ngô Dạ Lai. Buổi công bố điểm của nhà trường hôm nay lại giúp cô gặp được anh.

"Cậu ghét mình đến thế sao, giấu mình cả nguyện vọng đăng ký, lại còn đăng ký vào một trường gần như không chiêu sinh nữ giới nữa.", Ân Trúc nói đến đây thôi, hai tròng mắt đã bắt đầu đỏ, cô đưa tay lên quệt ngang qua mặt, "Cậu chắc sớm đã biết là đổ rồi, còn đến xem cái gì nữa?".

Ngô Dạ Lai nhìn Phùng Ân Trúc, lòng thầm nghĩ: "Mình đến để xem cậu có thi đỗ hay không". Trường mà Phùng Ân Trúc đăng kí thi cứ hai ba ngày lại thay đổi một lần, cuối cùng, Ngô Dạ Lai cũng không dám chắc chắn trường mà cô đăng ký là trường nào nữa. Anh đọc báo và đã biết điểm của cô, thành tích ấy so với trường mà cô chọn là hơi thấp. "Tôi đến lấy giấy thông báo nhập học", anh giơ tờ thông báo nhập học trên tay lên nói tiếp, "Phùng Ân Trúc, nhìn trường mà cậu đăng ký đi, không ngờ cậu lại tự đánh giá mình cao như thế, thật không hiểu cậu lấy đâu ra sự tự tin đó."

Ân Trúc tìm thấy tên mình trên danh sách thông báo điểm, "Trường mình chọn làm sao, đại học J, danh tiếng lẫy lừng đấy chứ."

"Ừ, Học viện Khoa học Tự nhiên lẫy lừng."

"Cậu đừng có chuyển đề tài! Cậu nói đi, tại sao cậu lại thi vào trường quân sự, lại còn là một trường xa như thế?"

"Trường quân sự có gì không tốt? Được miễn toàn bộ học phí và sinh hoạt phí, còn có trợ cấp, tốt nghiệp xong là được phân công công tác ngay."

"Không phải là vì cậu muốn tránh mình sao? Có tuyến xe nào đi qua Bắc Kinh không?"

"Tất nhiên là có chứ."

Khóe miệng Ân Trúc còn chưa kịp hé lộ niềm vui thì đã bị câu nói tiếp theo của anh kéo xuống.

"Có tuyến xe chạy thẳng mà thời gian nghỉ hè của hai trường chưa chắc đã trùng nhau đâu", sao Ngô Dạ Lai lại không biết cô đang có ý định gì trong đầu.

"Vậy thì mình đành phải đến thăm cậu vậy."

"Phùng Ân Trúc, giờ cậu về nhà không?"

Ân Trúc vội vàng gật đầu, "Về chứ, về chứ, đi cùng nhé!". Thực ra anh Đại thi đỗ vào trường Đại học Thể dục Thể thao S, Phi Nhân thi đỗ vào đại học L, hôm nay đã hẹn gặp nhau để ăn liên hoan. Ân Trúc nghĩ thầm, chút nữa về gần tới nhà rồi quay lại cũng được dù sao thì cũng còn sớm mà.

Khi hai người họ dắt xe qua đường thì bị Đào Đại Dũng nhìn thấy, "Cô nàng Phùng Ân Trúc kia đúng là điển hình của kiểu trọng sắc khinh bạn, quên ngay bọn mình rồi, định đi đâu thế không biết!".

Anh đang định gọi cô liền bị Thẩm Quân Phi đứng cạnh kéo lại, "Thôi bỏ đi, tên tiểu tử kia thi vào một trường xa như thế, chắc là cậu ấy đang buồn lắm! Bọn mình tìm chỗ nào đấy ngồi đợi đi!".

"Buồn, cậu ấy có thể buồn bằng mình chắc! Cậu nói đi, rõ ràng là cùng nhau thi vào Đại học Thể dục Thể thao S rồi, sao cậu lại chuyển sang học đại học L? Trường đấy muốn vào đội tuyển phải thường xuyên luyện tập. Đúng rồi, cái chuyên ngành cậu học là gì ấy nhỉ, quản lý kinh tế đúng không, liệu có học được không đấy?"

"Không biết, tự nhiên không muốn phải ăn cơm thể dục thể thao cả đời."

"Tự mình bước chân lên thuyền nào còn không biết? Cậu muốn đóng comple cà vạt làm anh chàng đẹp trai chứ gì!"

"Thì cũng phải thử mới biết được chứ.", để vào được Đại học L, điểm các môn văn hoá phải cao hơn nhiều so với điểm đăng ký vào Đại học Thể dục Thể thao. Thấm Quân Phi phải mời mấy gia sư, cày ngày cày đêm, vất vả lắm mới vượt qua.

"Các cậu thì ổn rồi, thế nào thì cũng đều ở Bắc Kinh cả.", Đào Đại Dũng khó khăn lắm mới u sầu than thở, rồi lại hùng hổ nói: "Tiết kiệm tiền dần đi, đợi mình được vào đội tuyển ở Bắc Kinh sẽ đến tìm hai cậu."

"Đến thăm bọn mình cậu phải tự mang tiền theo chứ nhỉ? ", Thấm Quân Phi chưa bao giờ hồ đồ trước những vấn đề nhạy cảm.

Đào Đại Dũng cười ngây ngô một lúc, "Biết rồi, biết rồi, các cậu ấy à, toàn là tự mình lao đầu vào chỗ khổ thôi". Tâm sự của Phùng Ân Trúc thì không cần phải đoán, cô vì Ngô Dạ Lai mà khổ sở nhiều rồi, giờ chỉ có thể tóm lại trong một chữ: Khó. Còn Thấm Quân Phi, trường Đại học Thể dục Thể thao thì không chịu học lại đi đến cái trường đại học đó để chấp nhận đầu quân cho đội bóng trường, đúng là ma xui quỷ khiến. Chỉ có cậu ta tự đứng bị kẹp ở giữa, không tiện nói gì nhiều, chỉ vui vẻ chờ đợi kết quả, việc ai thành ai bại thế nào, cậu ta cũng không lo được.

Hôm nay, Ngô Dạ Lai có chuyện muốn nói với Ân Trúc. Nghỉ hè anh đã cùng bà ngoại về quê chơi một thời gian, cũng suy nghĩ rất nhiều về chuyện tương lai. Sau khi có điểm thi, điều tra lý lịch, phỏng vấn rồi kiểm tra sức khoẻ xong là anh biết mình đã vượt qua cửa ải tốt nghiệp này một cách thuận lợi.

Sau mỗi kỳ họp phụ huynh, Cô giáo Đồng đã tới tìm bố mẹ anh để nói chuyện không chỉ một hai lần nội dung trao đổi xoay quanh việc anh yêu sớm, rất có ảnh hưởng tới học tập. Khi mẹ anh nhắc tới vấn đề đó anh chỉ giải thích rõ ràng với mẹ về mối quan hệ giữa anh và Ân Trúc một lần, từ đó về sau, đúng là bố mẹ không nhắc lại chuyện này thêm lần nào nữa.

Từ trước tới nay, bố mẹ anh đều tin tưởng anh vô điều kiện, từ khi còn học Trung học cơ sở cho tới khi trượt cấp ba, phải dùng tiền để được vào học. Qua thái độ của bố mẹ, Ngô Dạ Lai biết rằng anh nhận được sự tôn trọng tuyệt đối từ họ và sau này anh sẽ là trụ cột của gia đình.

Bây giờ kỳ thi tốt nghiệp cấp ba đã kết thúc, anh cảm thấy đã đến lúc phải nói rõ với Ân Trúc rồi. Cô đối với anh là có ý gì thì cũng được mà vui đùa thì cũng được, dù sao hai người cũng đã thi vào hai trường tương đối tốt, không gây ra hậu quả gì khiến họ phải hối tiếc cả, nên nhân cơ hội này phải nói rõ hết mọi chuyện.

"Phùng Ân Trúc", Ngô Dạ Lai ước rằng có thể nói hết ra những gì mình nghĩ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười ngây ngô của cô, anh lại do dự e dè, "Uhm, Phùng Ân Trúc..."

"Chuyện gì, giờ mới biết là quẳng mình sang một bên, chạy đến một nơi xa như thế để học, mình sẽ giận chứ gì!", Ân Trúc nghĩ anh ấp a ấp úng là vì ngại ngùng không biết nên giải thích với cô thế nào về việc anh giấu cô đăng ký nguyện vọng, "Thế này đi, cậu mời mình ăn một bữa cơm là được, mình sẽ tha thứ cho cậu".

Không đợi Ngô Dạ Lai nói tiếp, Ân Trúc lại bổ sung thêm, "Không phải bây giờ đâu, đợi khi nào cậu nhập học, lúc đấy mình mới bắt cậu mời bằng tiền sinh hoạt phí thì mình mới hả giận", Ân Trúc tự cho mình là hài hước, nói xong còn cười "ha ha".

Tiếng cười của cô bị cắt đứt đột ngột khi thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Ngô Dạ Lai, "Mặt cậu làm sao thế, cứ như sắp đến ngày tận thế đến nơi ấy, hay còn có chuyện gì mà mình chưa biết?". Đầu Ân Trúc bắt đầu hoạt động, thậm chí cả việc liệu có phải là Ngô Dạ Lai đã mắc bệnh gì khó chữa hay không cô cũng đã nghĩ đến, có điều không dám mở miệng hỏi.

Làm sao Ngô Dạ Lai có thể không đau đầu được. Hai người mặc dù thường xuyên ở cạnh nhau, nhưng để nói tới họ đang trong mối quan hệ nào thì cũng không thể đưa ra được khái niệm nào. Vì vậy, anh chỉ có thể tự mình đặt một cái tên cho mối quan hệ giữa hai người, như thế mới có thể nói rõ được suy nghĩ trong lòng.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Anh cũng đã từng nghĩ đến việc không nói gì cả, cứ thế mà lảng lạng rời xa cô. Nhưng cô ấy là ai chứ? Là Phùng Ân Trúc, liệu cô ấy có thể hiểu được thế nào là xa lánh không? Ngô Dạ Lai rất nghi ngờ điểm này.

"Phùng Ân Trúc, chúng ta nên chấm dứt mối quan hệ này ở đây thôi", anh đã kết thúc sự khó chịu suốt hai năm nay chỉ bằng một câu nói.

Ân Trúc muốn vờ như không nghe, không hiểu gì, nhưng cô lại nghe một cái là hiểu được ngay, thậm chí là hiểu rất rõ ràng.

"Chấm dứt ở đây á? Ngô Dạ Lai, ý cậu muốn nói là quan hệ của chúng ta hả? Cậu với mình rốt cuộc là đã từng có quan hệ thế nào chứ?"

Khoảng thời gian hai năm đó không phải là dễ quên với hai con người còn chưa đủ hai mươi tuổi như họ. Cho dù Ngô Dạ Lai có bị động đến mức nào thì anh cũng không thể không thừa nhận, quãng thời gian đó, nếu Ân Trúc không loanh quanh quấy rầy, anh sẽ cảm thấy buồn khổ như bị mất mát thứ gì đó. Cũng chính lúc bắt đầu đó làm anh đột nhiên cảnh giác, không cho phép mẫm mống ký sinh đó nảy nở trong lòng mình, quyết không thể được!

Đúng thế, quan hệ như thế nào nhỉ? Anh cũng không thể nói rõ được.

"Cậu nói gì đi chứ !"

Lần này Ân Trúc tức giận thật sự. Là mối quan hệ gì cũng được, cô chưa bao giờ nghĩ có thể dễ dàng nói kết thúc là kết thúc ngay như thế

được.

"Phùng Ân Trúc, quan hệ gì cũng được, chúng ta đường ai nấy đi, không được sao?"

Ngô Dạ Lai bắt đầu nói những lời dịu dàng như thế từ khi nào, Ân Trúc tự nhiên không dám nổi giận. Từ trước tới giờ luôn là cô bám riết lấy anh mà chẳng vì lý do gì đặc biệt cả. Cô biết rõ, có thể anh sẽ mất kiên nhẫn, chỉ cần anh không nói ra, cô sẽ không buồn phiền vì điều đó.

Giờ, cuối cùng anh cũng đã nói ra rồi. Cô cũng biết, nếu mình còn chút sĩ diện thì nên dứt khoát gạt đầu, thẳng thắn đồng ý chia tay, chứ không phải là mặt dày tiếp tục bám lấy anh nữa. Nhưng đầu cô lúc này như đeo hàng ngàn quả tạ, không thể ngẩng lên được chứ đừng nói gì đến động tác khó khăn như gạt đầu.

Cô tự nhủ nhân lúc còn dễ nói chuyện với nhau thì ít nhiều gì cũng giữ lại chút tự trọng cho bản thân, cho dù có phải cố tỏ ra kiên cường cũng phải giành lại quyền chủ động chứ?

Định mở miệng nói, Ân Trúc mới phát hiện ra hai hàm răng của mình lại "gây chiến" với nhau vào đúng lúc này, hơn nữa còn không nghe theo chỉ thị của hậu phương nữa.

"Được", lời nói vừa được thốt ra, Ân Trúc lấy tay bịt chặt miệng, cô không muốn nói thừa thêm lời nào, cũng không muốn bất kỳ lời yếu đuối nào nhân cơ hội này thoát ra mà bán rẻ bản thân thêm nữa.

Cô dắt xe về phía sau, quay lưng về phía anh vẫy tay, cho dù có bị ép phải chia tay, cô cũng không quên để lại hình tượng đẹp, tới chết cũng phải giữ lấy thể diện!

Hôm đó, Ân Trúc về thẳng nhà, hoàn toàn quên mất là còn hẹn với bạn đi ăn mừng, thực ra cô cũng chẳng còn tâm trạng nào mà đi nữa. Đào

Đại Dũng gọi điện tới thúc giục không biết bao nhiêu lần, Ân Trúc nhận điện cũng chỉ nghe không nói gì sau đó thì đến nghe cũng không buồn nghe nữa.

Ân Trúc cũng không thể nói rõ là vì sao, chỉ cảm thấy như người không trọng lượng, nằm trên giường mà cứ như lịm đi. Cô lấy có là trời nóng nên không muốn ăn cơm, mỗi ngày nhiều lần cũng chỉ húp một bát cháo loãng, trong vòng hai tuần gần ngủi, người cô gầy rộc đi trông thấy. Bố mẹ cô vô cùng lo lắng lắ cả điều hòa cho cô nhưng cũng không thấy cô ăn uống gì.

Cứ như thế, khi mới bước vào ngưỡng cửa đại học, Phùng Ân Trúc có vẻ đẹp khoẻ khoắn, giờ đã biến thành người sở hữu vẻ đẹp mảnh khảnh, gầy gò. Khi cô lên tàu đến trường, Thẩm Quân Phi ngồi cùng khoang với cô cũng không dám nhận mình quen với cô nữa.

"Có chỗ nào thuê cậu chụp hình quảng cáo siêu mẫu người đây à?"

"Sao cậu cũng đi chuyến tàu này?"

"Con thật là, Quân Phi giúp chúng ta mua vé tàu mà!"

"Ồ", Ân Trúc suy lại, hình như có chuyện đó thật. Hôm cậu ta mang vé đến, cô bị bố ép đến nhà ông nội chơi, bảo nếu cô cứ không chịu gặp ai thế này có khi lại quên cả cách nói chuyện, thế này mà vào đại học thì kiểu gì cũng bị đuổi về.

"Bọn cậu cũng nhập học vào hai ngày này sao?", Ân Trúc thử tìm đề tài bắt chuyện với Thẩm Quân Phi.

Ân Trúc biết, bố mẹ đang lo lắng cho mình, vì vậy hai ngày hôm nay cô cũng cố gắng điều chỉnh lại bản thân. Dù không hứng khởi với cuộc sống mới như những bạn sinh viên khác, nhưng khi mẹ đưa cô đi mua quần áo và đồ dùng mới, cô cũng rất cố gắng, tích cực hưởng ứng. Sắp phải rời

xa bố mẹ để đến một nơi khác học tập và sinh sống nên cô không muốn bố mẹ vì tình trạng của cô bây giờ mà canh cánh nỗi lo trong lòng. Mặc dù bố mẹ không nói gì, nhưng hàng đêm vẫn nghe thấy tiếng hai người thì thầm bàn bạc vọng lại từ phòng ngủ. Chắc là bố mẹ đã đoán ra rất nhiều khả năng, chỉ có điều không tiện hỏi mà thôi.

"Hai hôm trước mình không mua được vé nên đành phải cùng đi với cậu", trong lúc nói chuyện, Thẩm Quân Phi đã tiện thể nhét hai chiếc hòm và vali hành lý của Ân Trúc lên giá để đồ.

"Cũng may cháu đi cùng với mẹ con bác, chứ đợi đến khi hai bác nhớ ra là phải mua vé thì chắc là không còn vé mà mua nữa rồi", Mẹ Ân Trúc đưa cho cậu ta một quả táo đã gọt vỏ, "Nào, ăn chút hoa quả đi cháu".

Ân Trúc nhìn quả táo trên tay mẹ, ngại ngùng nói với Quân Phi: "Táo mà đã qua tay mẹ mình đều biến thành hình cầu thế này đấy, cậu ném thử đi". Dao gọt hoa quả mới mua hai ngày trước nhưng mẹ chê dùng dao gọt vỏ không tiện nên ở nhà đều dùng dụng cụ gọt vỏ chuyên dụng để gọt.

Hơn tám giờ lên tàu, thu dọn lại hành lý, ăn thêm chút hoa quả ba người nói chuyện một lúc rồi tắt đèn. Mẹ của Ân Trúc nằm ở giường dưới, rất nhanh đã ngủ say. Còn Ân Trúc và Thẩm Quân Phi nằm ở hai giường giữa đối nhau, cũng không nói thêm chuyện gì nữa.

"Bên anh Đại đã vào học chưa?", Ân Trúc đột nhiên khẽ hỏi.

"Bên đấy nhập học từ tuần trước rồi, giờ chắc đang tập quân sự, lúc nào cũng thấy kêu không chính quy, chán lắm!"

"Cậu ấy đi lúc nào mình không biết"

"Cậu cũng phải nghe điện thoại chứ! Bọn mình không ai đi tiễn cậu ấy cả, cậu ấy gọi điện khắp một lượt, rồi tự xách ba lô đi."

"Phi Nhân, có phải mình rất kém cỏi không?"

"Biết là tốt rồi", Thẩm Quân Phi cũng đoán ra sự bất thường của Ân Trúc có liên quan đến Ngô Dạ Lai. Nhưng hôm đó đến nhà cô, mẹ cô có hỏi, anh cũng đành phải nói là mình không biết.

"Mình cũng đành tiếp tục sống kém cỏi như thế thôi", Ân Trúc thì cầm vào lan can bảo vệ bên cạnh giường, chậm chậm thốt ra câu đó. Khoảng thời gian trước, dù gần như lúc nào cũng giữ im lặng nhưng cô chưa một giây nào ngừng nghĩ đến Ngô Dạ Lai, nhớ lại từng kỉ niệm giữa họ. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không thể từ bỏ một cách không rõ ràng như thế, thậm chí cô còn chưa từng nói với anh rằng cô thích anh. Nếu anh muốn từ chối con người cô và những khả năng vô hạn trong tương lai của cô, thì cô cũng hy vọng tiền đề của sự từ chối đó là anh phải biết rõ rằng cô đã yêu anh nhiều đến như thế nào. Từng yêu như thế, hoặc cũng có thể là sẽ mãi yêu anh như thế. Yêu anh, chỉ là chuyện của một mình cô thôi.

Sau này Ân Trúc nhớ lại tâm trạng và sự quyết tâm của mình khi ấy, lòng cũng thấy ghen ngào. Dù có được suy nghĩ lại, sự nuối tiếc mãi mãi khi không được ở bên nhau cùng với sự đổ vỡ thâm sâu sau một thời gian ở bên nhau, vẫn làm cô phải phân vân, không biết nên lựa chọn thế nào.

Tối hôm đó Thẩm Quân Phi nhìn Phùng Ân Trúc, dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt cô như sáng bừng lên khiến người ta không thể không chú ý. Anh vốn không thể nói ra những lời khuyên cảm tính, lúc này thậm chí đến ý định khuyên nhủ vừa nhen nhóm lên cũng đã bị thần thái đó của cô dập tắt. Anh nằm im lặng hồi lâu, nghe thấy hơi thở đều đều của cô vọng lại mới rút thuốc ra, nháy xuống giường, ra cuối toa nôi hai khoang tàu đứng hút thuốc.

Đến Bắc Kinh, Thẩm Quân Phi đưa hai mẹ con Ân Trúc tới tận đại học J, chạy lên chạy xuống mang vắc đồ đạc và sắp xếp cho họ xong anh mới đi. Cơ quan của mẹ Ân Trúc còn có việc nên chỉ ở lại với cô được một

ngày, ngày hôm sau đã lên tàu quay về nhà. Trước khi đi, bà chỉ dặn dò Ân Trúc một câu, "Giờ ở đây chỉ có một mình, con phải chú ý tự chăm sóc cho bản thân, sức khoẻ là quan trọng nhất, phải ăn cơm đúng giờ đấy". Phận làm cha làm mẹ còn có thể mong ước điều gì chứ, không thể sống thay cho con cái, cũng chỉ biết cầu mong cho con khoẻ mạnh bình an.

Ân Trúc nghe mẹ nói thế, nước mắt chỉ trực trào ra, cô cứ nắm chặt tay mẹ, không chịu buông ra. Cô lớn lên là nhờ vào cái gì chứ, chẳng phải đều là nhờ sự tin tưởng, yêu thương vô điều kiện của bố mẹ hay sao. Rời xa gia đình, cũng có thể là sự bắt đầu của hiểu biết, "Mẹ, con sẽ thường xuyên gọi điện, viết thư cho mẹ. Bố mẹ cũng phải chú ý giữ gìn sức khoẻ, những lúc ốm đau, đừng tùy tiện uống thuốc bừa đối phó cho xong. Bố mẹ tuổi cũng đã cao rồi..."

Sau khi mẹ về, Ân Trúc hoàn toàn không có cảm giác cô độc, mấy người bạn cùng phòng với cô đều rất thân thiện, hoà đồng. Mục đích chính của họ khi vây lấy cô là muốn biết anh chàng đẹp trai cùng cô tới đây là ai, sự quan tâm rõ ràng là không bình thường.

Ân Trúc một mực nói Phi Nhân là anh em tốt của cô, nhưng họ đều không tin. Cô bạn La Linh đến từ Giang Tây khá là láu cá, nói rất gian xảo: "Mình tin cậu, Phùng Ân Trúc. Nhưng có một điều kiện, cậu phải giới thiệu anh ấy cho mình, lọt sàng xuống nia mà."

La Linh vừa nói xong, cả đám đồng thanh reo hò hưởng ứng. Reo hò là reo hò, nhưng ai cũng mồm năm miệng mười tranh nhau nói, đồng ý xử lý nội bộ, có điều phải cạnh tranh lành mạnh, Thẩm Quân Phi nhắm trúng ai người đó được.

La Linh giơ tay lên, "Cạnh tranh á? Cạnh tranh thì cũng phải có những điều kiện tuyển chọn cơ bản phải không? Phi Nhân cao ráo như thế, Tiểu Diệp Tử với Diêu Dao như thế này, các cậu cảm thấy mình thích hợp sao?".

Tiểu Diệp Tử muốn nói đến Diệp Hồng Ca, cô ấy và Diêu Dao cao khoảng một mét sáu, nếu đứng cạnh Thẩm Quân Phi, thì khác biệt sẽ rất rõ ràng.

Diệp Hồng Ca mím môi cười, không nói gì. Người nhanh mồm nhanh miệng như Diêu Dao thì không cam chịu, "Cái gì chứ, cậu có hiểu không đấy, cái này gọi là tình có thấp có cao. Khoảng cách sẽ tạo ra cái đẹp, cao thấp cũng cùng đạo lý ấy".

Mọi người giành qua giành lại, không ai chịu ai, đương nhiên cũng chỉ là đùa tếu táo cho vui thôi. Thẩm Quân Phi không phải đề tài duy nhất của họ, bọn họ kể nam người bắc, cái gì ngon, cái gì đẹp, cái gì vui, đều được mang ra để tám, chuyện gì cũng rất hào hứng. Ân Trúc trong quá trình làm quen với các bạn cũng tìm cách hoà mình vào cuộc sống nơi đây.

Người thì đã theo kịp tiết tấu và nhịp sống ở trường rồi, nhưng còn trái tim của cô? Vẫn mãi ở một nơi rất xa xăm.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tạm Biệt Thanh Xuân

Bất luận là có được đồng hành cùng nhau trên mỗi con đường hay không, nhưng em vẫn sẽ đứng ở đầu mỗi con đường đợi anh, đợi anh mãi mãi.

Ở đại học J, cuộc sống của tân sinh viên không được thoải mái lắm.

Trước khi bước vào đợt tập huấn quân sự chính thức, họ có thời gian tập huấn là một năm. Mỗi thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu phải dậy sớm tham gia tập huấn, mặc quân phục đều một màu rằn ri, đi giày cao su vàng. Thời gian đầu, các tân sinh viên đều cảm thấy mới mẻ nên rất tích cực tập luyện. Nhưng qua một thời gian, thì không kiên trì được nữa. Cường độ luyện tập buổi sáng quá nặng, nếu học ngay tiết đầu tiên thì lúc nào cũng lờ đờ buồn ngủ. Mà những môn học của năm thứ nhất đều là những môn cơ sở bắt buộc, tính quan trọng thì không cần nói cũng biết. Vì vậy, dù họ có gà gật ngủ thêm một lúc thì sau đó vẫn phải cố gắng mà lắc lư theo.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, việc dậy sớm đúng là một cuộc đấu trí cam go, mà nhà trường còn yêu cầu không được mặc áo khoác nào khác ngoài quân phục. Điều đó có nghĩa là không được mặc áo ấm cao cổ bên trong. Cảm giác gió lạnh lùa vào trong người chắc chắn là điều khó quên đối với bất kỳ sinh viên nào. Những cô bạn cùng phòng với Ân Trúc dù nhìn bề ngoài rất mong manh nhưng lại rất khỏe, chưa bao giờ bỏ một buổi tập nào. Có lúc cô cũng không chịu nổi, nhưng Ân Trúc không kêu ca một câu nào. Cô luôn nghĩ, đợt tập huấn ở chỗ cô chỉ là một kiểu nghiệp dư, chắc ở trường Ngô Dạ Lai còn vất vả hơn nhiều. Không thể cùng sát cánh

chịu khổ với anh, vậy tự mình ở đây ném trái cảm nhận một chút cũng là việc tốt.

Sau khi nhập học, Ân Trúc tìm cách liên lạc với Ngô Dạ Lai. Dựa vào trí nhớ của mình, cô gửi thư đến đơn vị nơi anh đóng quân, nhưng một tháng trôi qua vẫn không nhận được hồi âm. Cô không biết vấn đề là ở địa chỉ sai, hay là do Ngô Dạ Lai không muốn trả lời thư của mình. Cô cũng đã nghĩ đến việc sẽ tới thẳng trường tìm, nhưng trường anh học đặc thù như thế, chắc ở cổng trường sẽ có lính đứng canh, dù cô đến được đấy thì có vào được hay không đã là cả vấn đề rồi chứ đừng nói tới việc gặp được anh.

Có thể có cách gì không? Ân Trúc nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra anh sẽ liên lạc với ai. Cuối cùng, vẫn là cuộc viếng thăm của Đào Đại Dũng đã cứu được cô. Tháng Mười một, anh ta đến Bắc Kinh thăm họ, Ân Trúc đã hỏi anh ta có cách nào để liên lạc với Ngô Dạ Lai. Cô cũng chỉ hỏi vu vơ vậy thôi, chứ không hy vọng lắm vào điều đó.

"Không có đâu. Những nơi như thế, chắc chắn là quản lý rất chặt", nhìn bộ dạng thất vọng của Ân Trúc, Đào Đại Dũng lại nói: "Mình có điện thoại nhà cậu ta, hay là mình hỏi giúp cậu nhé?".

Khi hỏi xong mới biết, địa chỉ của Ngô Dạ Lai không thể dựa vào khoa anh ấy học mà đoán ra được, địa chỉ của anh được sắp xếp theo thứ tự tộc, đội, lớp. Anh Đại còn nói, mẹ của Ngô Dạ Lai dặn dò cậu ta nhớ thường xuyên viết thư cho Ngô Dạ Lai, ở ký túc xá của anh không có điện thoại, mỗi lần ra ngoài gọi điện đều do lớp trưởng tập trung cả lớp rồi cùng ra một lần. Vì vậy, muốn liên lạc với bên ngoài lại phải dùng cách tương đối nguyên thủy đó là nhờ hồng nhan đưa thư.

Ân Trúc giờ cũng biết địa chỉ của anh, cô vắt óc suy nghĩ việc làm thế nào để viết lá thư đầu tiên mà chắc chắn anh sẽ nhận được. Không giống với lá thư viết những chuyện lật vặt linh tinh trước kia, ở lá thư này, Ân

Trúc đi thẳng vào vấn đề chính. Thư gửi đi rồi, lại không biết phải đợi bao lâu mới nhận được hồi âm, cô không muốn nhận được một câu trả lời không rõ ràng sau bao nhiêu thời gian chờ đợi khổ sở chỉ vì những diễn đạt tham lam trong thư của mình.

Nói là một bức thư, nhưng nếu xét về mặt nội dung thì nó trông giống một tờ giấy ghi chú hơn. Lý do Ân Trúc phải kìm nén bao nhiêu lời muốn nói như thế là vì nghĩ đến cách nói chuyện của Ngô Dạ Lai. Thư, có thể viết không chỉ một lá, nhưng ở lá thư này lại chỉ có thể tóm tắt những nội dung mà cô mong muốn biểu đạt nhất.

Đã bao nhiêu năm trôi qua nhưng Ân Trúc vẫn còn nhớ như in câu mà cô viết trong đó: Ngô Dạ Lai, em quên không nói với anh, bất luận là có được đồng hành cùng nhau trên tất cả mọi đường hay không, nhưng em vẫn sẽ đứng ở đầu mỗi con đường đợi anh, đợi anh mãi mãi.

Cô cũng muốn thẳng thắn bày tỏ tình yêu của mình đối với anh, nhưng công tác quản lý sinh viên ở trường anh nghiêm ngặt như thế làm cô hoài nghi liệu thư từ có bị bóc ra kiểm tra trước khi đến tay chủ nhân hay không, thế nên cô đành viết một câu đầy ẩn ý nhưng đủ để anh hiểu mà cũng không làm người khác sồn da gà.

Ân Trúc còn nhớ rất rõ, cô nhận được thư trả lời của anh sau đúng một tháng. Cô tin vấn đề không phải ở đường chuyển phát của bưu điện mà vì ngoài lá thư đầu tiên đó, mỗi tuần cô đều kiên trì viết hai lá thư gửi cho anh. Mà nội dung trong lá thư gần nhất cô gửi có ghi rõ kế hoạch cô sẽ tới thăm anh, chính vì kế hoạch này nên Ngô Dạ Lai mới vội vội vàng vàng cầm bút viết thư trả lời cô.

Lá thư trả lời của anh chỉ tóm gọn trong một tờ giấy mỏng, trong đó cũng chỉ viết khoảng mười dòng kể đại khái về cuộc sống sinh viên của họ. Nội dung chủ yếu là muốn nhấn mạnh việc họ không có thời gian hoạt động tự do, ngày nghỉ ngày lễ cũng chỉ có một vài người được ra ngoài,

thời gian ra ngoài thì bị giới hạn nên dù cô có vượt ngàn dặm xa xôi tới thăm thì cũng không có cơ hội gặp được anh.

Mặc dù những dòng thư của anh không có một từ nào kêu khổ, tất cả đều thể hiện rằng anh thích ứng rất nhanh với cuộc sống ở đó, nhưng Ân Trúc vẫn có thể nhận ra, anh phải trải qua cuộc sống sinh viên theo cách đó là hơi thiếu sự chuẩn bị. Ở chỗ anh, ngoài đi học và tập luyện ra thì tất cả thời gian đều là tự học.

Cuối cùng Ân Trúc đã hiểu, tại sao trường đại học đó lại bao toàn bộ chi phí, đó là vì kiểu bao chi phí đó của họ là hoàn toàn bài xích người ngoài, hoàn cảnh sống và học như thế có thể cải tạo hoàn toàn một con người. Từ mà Ân Trúc dùng là cải tạo, bởi vì cô không tài nào lý giải được phương thức cưỡng chế không có nhân tính này, càng không lý giải được tại sao Ngô Dạ Lai lại không bao giờ oán thán một lời nào.

Cô có thể tưởng tượng, một người độc lập lại kiêu căng như anh đột nhiên phải sống trong một môi trường bị đánh đồng cá mè một lứa như thế cũng thật khó để thích ứng.

Nhưng Ân Trúc lại hoàn toàn không biết, Ngô Dạ Lai thích ứng rất tốt so với những người khác. Dù sao, anh cũng không phải là người có nhiều sở thích cá nhân, tính cách lại không thích ồn ào náo nhiệt. Có một câu trong thư mà anh viết gửi về cho người nhà có thể giải thích rõ tâm trạng lúc này của anh: Người có nội tâm phong phú là người có thể tự tìm thấy sự cân bằng trong hoàn cảnh nghiêm khắc thậm chí là nghiêm ngặt.

Việc đến thăm anh tạm thời không thể thực hiện được thì cô bắt đầu gửi đồ cho anh. Do cũng có kinh nghiệm trong huấn luyện quân sự cô nghĩ chắc ở đó anh cũng không thể ăn mặc tùy ý nên cô chỉ gửi những thứ như sách vở, băng đĩa và các loại đồ ăn vặt. Cô không biết anh thích cái gì, nhưng mỗi lần cùng bạn bè đi xem những bộ phim cũ hay, cô lại nghĩ cách tìm đĩa để gửi đến cho anh. Không hy vọng anh có thể cảm nhận được sự

uyên chuyên cảm động trong những câu chuyện tình yêu, cô chỉ mong những đoạn đối thoại kinh điển cũng như những bản nhạc du dương trong phim có thể làm phong phú thêm cuộc sống của anh. Cứ nghĩ đến một lúc nào đó anh sẽ nảy sinh những cảm xúc giống như cô, cô lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Cũng với logic ấy, những bộ phim hay, những cuốn sách hay, những món ăn ngon... tất cả những thứ có thể chia sẻ với anh, cô đều gửi cho anh.

Ngô Dạ Lai đương nhiên không đón nhận ý tốt của cô một cách không rõ ràng như thế, nhưng anh lại không thể gửi trả cô từng món một. Mỗi lần họ gửi thư đều phải đi gom lại một lượt rồi cùng gửi, gửi đồ thì không đơn giản như thế. Vì vậy, anh chỉ có thể gửi thư cho cô, từ chối với những lời lẽ hết sức nhẹ nhàng như không được phép ăn đồ ăn vặt hay đọc sách ngoài giáo trình, những băng đĩa đi kèm với tài liệu học cũng chỉ được phép nghe vào những giờ cố định. Nhưng những quy định này, nếu thật sự phải kể tường tận cho cô nghe thì anh lại không cam tâm, dường như việc cho cô biết rõ quá nhiều những chi tiết trong cuộc sống của anh ở đây sẽ khó ngăn cản cô bước vào cuộc đời anh lần nữa, hai người sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, quay trở về như trước kia.

Những thứ đồ ăn Ân Trúc gửi đến, ban đầu anh cất chúng vào trong tủ. Nhưng trong trường thường xuyên kiểm tra nội vụ, những thứ như thế không cho phép được để trong tủ. Không có nơi nào để giấu chỉ còn cách phân phát cho các bạn ăn giúp, làm ấm bụng mấy cậu bạn cùng phòng. Nhưng họ ăn nhiều quá đến nỗi không thể ăn tiếp được, dù có ngon tới đâu cũng không thể ăn thêm được nữa, đủ thấy Ân Trúc đã gửi nhiều đến mức nào.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ngô Dạ Lai đành phải đợi tới lần gọi điện thoại tập trung vào cuối tuần gọi cho Ân Trúc theo số điện thoại cô để lại trong thư. Anh gọi vào khoảng tám giờ kém, nhưng không ngờ là cô lại không có ở ký túc xá. Chính cuộc điện thoại này làm Ngô Dạ Lai hối hận vô cùng.

Gọi cho Ân Trúc nhưng cô không có ở phòng nên anh bị truy hỏi họ tên.

Anh chỉ nhắn lại là cũng không có việc gì nên sẽ gọi lại cho cô vào lúc khác.

Ân Trúc buổi sáng phải ra ngoài, chẳng qua cũng là vì việc công. Cuối tuần mà, mọi người ai chẳng muốn ngủ nướng, nhưng bữa sáng đâu có đợi chờ ai, quá giờ thì cũng chẳng còn gì mà ăn nữa. Vì vậy bọn họ quy định, người nào trực nhật người ấy phải có trách nhiệm đi lấy cơm, tuần này lại vừa đến phiên Ân Trúc. Khi cô quay về, nghe được tin này thì nước mắt lưng tròng, chỉ trực rơi xuống.

"Anh ấy có nói sẽ gọi lại trong ngày hôm nay không?"

Người nhận điện là La Linh, cô ấy vốn nghĩ mình đã rất khoa học, hỏi han cặn kẽ thông tin chi tiết về người gọi đến, nhưng vẫn không thể nào trả lời được câu hỏi này, "Anh ấy chỉ nói là sẽ gọi lại chứ không nói là hôm nay có gọi lại hay không."

Ân Trúc không ngừng đi đi lại lại trong phòng, không ngồi yên được một chỗ. Mỗi lần chuông điện thoại vang lên liền lao ngay ra nghe máy,

nhưng lần nào cũng thất vọng. Cứ tự đầy đọa bản thân như thế cho tới gần tối, cô đột nhiên đứng bật dậy nói: "Mình phải đi thăm anh ấy. Các cậu cho mình vay ít tiền!".

Trong túi cô không còn nhiều tiền mặt, lại không biết mua vé, rồi tiền ăn ở sẽ phải tiêu tốn hết bao nhiêu nữa.

Đến ga, không kịp mua vé, Ân Trúc mua một vé tiễn người thân rồi hòa lẫn vào dòng người đông đúc lên một chiếc xe. Trên xe người đông, Ân Trúc lại chưa có kinh nghiệm đi xe khách đường dài bao giờ nên vừa không biết hỏi thăm người ta xem bến nào xuống để tìm chỗ ngồi, cũng không dám ngồi ghé nhờ vào đâu đấy một chút. Lần này chắc là phải nhờ vào thể lực được rèn luyện qua đợt tập huấn quân sự rồi, cô ôm túi, cả đêm không ngủ đứng cho tới tận bến.

Ra khỏi ga, cô hỏi thăm tuyến xe tới đường số mười lăm. Không phải cô không dám đi taxi, nhưng ở nơi đất khách quê người này, cô thấy đi xe buýt vẫn an toàn hơn cả. Vì xuống xe sớm nên khi đến cổng trường Đại học Không quân còn chưa tới bảy giờ.

Ngoài cổng đúng là có người bông súng đứng canh gác, Ân Trúc đứng trong gió lạnh run cầm cập ngập ngừng một lúc mới lấy hết dũng khí tiến tới trước mặt chiến sỹ bảo vệ: "Xin hỏi?".

Anh chiến sỹ làm động tác chào cô, sau đó tỏ ý nếu cô có việc mời vào phòng tiếp đón.

Ân Trúc lại vào phòng tiếp đón. Hỏi mới biết, ở đây đến thăm người thân bạn bè thì được nhưng phải gọi điện thoại đến lớp, người được đến thăm phải ra đây đón.

"Tự mình đi vào không được sao?", Ân Trúc không biết cô không thông báo gì mà tự tiện đến đây như thế này, Ngô Dạ Lai liệu có ra đón cô

hay không. Nếu anh không ra, chẳng phải cô đã đi một chuyến tốn công vô ích hay sao?

Tiểu chiến sỹ ở phòng tiếp đón tỏ vẻ bối rối, "Nếu là buổi trưa có nhiều người ra vào, để đồng chí tự vào cũng không sao. Nhưng giờ còn sớm thế này...".

Ẩn Trúc lập tức nói giọng cầu khẩn: "Xin cậu hãy để mình vào, hôm nay là sinh nhật bạn trai mình, mình đã phải đứng cả đêm trên tàu để đến đây. Anh ấy không biết là mình đến thăm, mình muốn mang đến cho anh ấy sự bất ngờ".

Những lời này là Diêu Dao dạy cô. Cái cố nghe có vẻ bình thường, nhưng theo lời Diêu Dao thì khả năng thành công sẽ rất cao.

Quả nhiên, anh lính trẻ do dự một lát rồi nói: "Vậy thì tôi sẽ chỉ đường cho đồng chí, đồng chí không được đi lại lung tung trong trường đấy".

Thế là Ẩn Trúc lặng lẽ như không khí xuất hiện trước cửa phòng ký túc của Ngô Dạ Lai, nhẹ nhàng đứng trước mặt bao nhiêu người: "Ngô Dạ Lai!".

Ngô Dạ Lai lúc đó đang tổng vệ sinh phòng cùng với mọi người, lưng hướng ra ngoài nên khi nghe thấy giọng nói đó, anh quay đầu lại nhìn với ánh mắt kinh ngạc, càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy Phùng Ẩn Trúc dáng vẻ phong trần, mệt mỏi đang đứng trước cửa.

"Sao cậu lại đến đây?"

Mặt Ẩn Trúc ửng đỏ: "Mình đến thăm cậu".

Thấy anh chau mày, Ẩn Trúc bước lại gần nói nhỏ: "Mình phải đứng cả đêm trên tàu, cơm sáng còn chưa kịp ăn. Nếu cậu định mắng mỏ thì cũng phải đợi mình uống xong ngụm nước đã chứ!".

Bạn học của Ngô Dạ Lai lại rất thân thiện, nhanh nhẹn kéo chiếc ghế nhỏ của mình ra nhường cho Ân Trúc ngồi.

Hai người vừa ngồi xuống mới nói được hai câu liền nghe bên ngoài có tiếng hét: "Ngô Dạ Lai!".

Ngô Dạ Lai hô đáp lại: "Có!" rồi chạy ra.

"Hông rồi, là chính trị viên", không khí trong phòng đột nhiên trùng xuống, đến cả động tác quét nhà mà cũng nhẹ dần đi, "Con chó điên này sợ là sẽ không bỏ qua cho Ngô Dạ Lai đâu".

Đột nhiên, xung quanh không còn một tiếng động, mọi người đều dỏng tai lên nghe tiếng bước chân đều đều trên hành lang.

"Ngô Dạ Lai, hôm nay là sinh nhật của đồng chí à?"

"Không phải."

"Vậy là đồng chí và bạn gái âm mưu, cấu kết với nhau để đánh lừa cảnh vệ?"

Ngô Dạ Lai biết chuyện này là do Ân Trúc gây ra, không thể giải thích được, đành phải nói: "Là tôi đã sai".

Chính trị viên từ trước tới giờ vẫn rất hài lòng với những biểu hiện của Ngô Dạ Lai, mặc dù chuyện ngày hôm nay hoàn toàn có thể xem là chuyện bé xé ra to, rung cây nhát khi thôi, nhưng anh ta cân nhắc một lúc, cảm thấy vẫn nên bảo vệ tính tích cực của học viên tiên tiến, thế là nói: "Mau tiễn cô ta về đi rồi quay lại làm bản kiểm điểm, quét dọn vệ sinh cho cả tầng này trong vòng một tuần".

Ngô Dạ Lai biết, đây đã là hình phạt có mức độ nhẹ nhất rồi, đang định bày tỏ sự phục tùng thì Phùng Ân Trúc lại xông ra.

"Chào đồng chí, tôi là bạn học của Ngô Dạ Lai", Ân Trúc cũng biết phải khống chế cảm xúc, tránh đắc tội với anh ta làm ảnh hưởng tới Ngô Dạ Lai.

"Tôi biết", Anh chàng chính trị viên này khoảng trên dưới ba mươi tuổi rất thô lỗ, không hề khách sáo tí nào.

"Lần này tôi tới đây, anh ấy hoàn toàn không biết gì. Xin hỏi, tại sao đã viết bản kiểm điểm rồi lại còn phạt anh ấy quét dọn vệ sinh một tuần nữa?"

"Đây là kỷ luật, mà thiên chức của quân nhân là phục tùng."

"Phục tùng ai?"

"Không phải là phục tùng ai, mà là phục tùng mệnh lệnh."

Ngô Dạ Lai thấy Ân Trúc còn định tranh luận thêm, vội kéo cô ra ngoài, "Cậu ra đây với mình".

Ân Trúc hất tay anh ra, "Không, mình đi xa như vậy đến đây, không phải là để gây phiền phức cho cậu, để cậu phải ấ ức". Cô quay trở lại đứng trước mặt anh chính trị viên, "Người nói dối là tôi, tôi là người sai, bản kiểm điểm để tôi viết, được không? Còn việc quét dọn vệ sinh, tôi không có nhiều thời gian như thế, hôm nay tôi sẽ quét dọn sạch sẽ, sau này tôi sẽ đến quét dọn nữa, cộng lại để đủ bảy lần, được không?".

"Đồng chí đang đùa với tôi đấy à? Đây là nơi nào? Đây là quân đội, ai cho phép đồng chí vào làm loạn ở đây!", nói xong, anh ta quay lại nhìn Ngô Dạ Lai, "Mỗi ngày chạy mười vòng quanh sân vận động nữa".

Ân Trúc cuống lên, cô biết chuyện này không đùa được, cũng không thể hủ bỏ, "Xin lỗi, là tôi sai rồi. Tôi không nên tự ý chạy đến đây để tìm cậu ấy, cậu ấy và tôi chẳng có quan hệ gì cả, thật đấy! Đây là thẻ sinh viên

của tôi, đồng chí cầm đi, đồng chí có thể liên lạc về trường tôi học, trường phạt tôi thế nào cũng được, làm gì cũng được chỉ cần đừng phạt cậu ấy. Giờ tôi sẽ đi ngay đây".

Ẩn Trúc giúi chiếc thẻ sinh viên của mình vào tay chính trị viên, quệt nước mắt, quay lại lấy túi rồi chạy ra ngoài nhưng bị Ngô Dạ Lai chặn lại ngay. Anh kéo tay cô đi đến trước mặt chính trị viên, "Vương đội trưởng, việc này không thể trách cô ấy, là tôi đã không nói cho cô ấy biết rõ những quy định ở đây". Anh nói câu này vì muốn nhận trách nhiệm về mình. Dù anh biết, Vương đội trưởng có cứng nhắc đến đâu cũng sẽ không vì chuyện này mà tìm đến trường của Ẩn Trúc để yêu cầu họ xử lý cô, nhưng anh không thể nhìn cô đến như thế và giờ lại đi như thế.

Vị chính trị viên nhét tấm thẻ sinh viên của Ẩn Trúc vào tay Ngô Dạ Lai, "Tiễn về, đi nhanh!".

Ẩn Trúc bị Ngô Dạ Lai kéo ra ngoài, suốt dọc đường không đếm xỉa gì tới gió lạnh, không ngừng thút thít.

Ngô Dạ Lai đã buông tay cô ra từ lâu, "Đừng khóc nữa, bao nhiêu người nhìn cậu kia kìa!".

Đúng là có rất nhiều người đang nhìn. Trên đường đi, Ẩn Trúc không nhìn thấy bất kỳ một nữ sinh nào ngoài cô ra.

"Xin lỗi, xin lỗi, mình không biết chuyện lại thành ra thế này. Mình nói dối chỉ vì muốn gặp cậu dễ dàng hơn thôi."

"Không sao. Ngoài bản kiểm điểm thì mọi việc không khác so với ngày thường là mấy."

Ẩn Trúc càng khóc to hơn, "Một kẻ hung ác như thế, ai mà chịu cho nổi chứ?".

"Cũng bình thường", bộ dạng bất chấp tất cả để anh được miễn trừ hình phạt của Phùng Ân Trúc đúng là khiến anh bị tác động mạnh. Ở đây, chịu khổ chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn cả là sự tự tôn, tự tin đối đầu với thử thách, có lúc anh cũng thật sự nghi ngờ bản thân liệu có phải giống như chính trị viên từng nói "Là một kẻ nói không biết đường nói, đi không biết đường đi, quần áo không biết cách mặc, chăn không biết cách gấp" hay không nữa. Ở đây, phải chịu quá nhiều lần phủ định đã hủy diệt cá tính của mỗi con người. Phùng Ân Trúc vì muốn bảo vệ anh mà phải chịu cúi đầu và phải ấm ức cầu xin như thế, lần này quả thật khiến anh vô cùng cảm động. Thứ mà cô mang lại cho anh chính là cái nhìn nhận gián tiếp, sự thừa nhận đấy cũng chính là cảm giác an ủi mà thế giới nội tâm đang hoang mang của anh cần nhất trong lúc này.

"Hôm qua, không nhận được điện của cậu, thế nên mình...", giờ Ân Trúc đã hiểu ra, kích động là ma xui quỷ khiến. Cô tự trách mình, không biết kiềm chế bản thân, chỉ vì một cú điện thoại thôi mà cô đã đến tận đây rồi.

"Phải, mình gọi là bảo cậu đừng gửi đồ cho mình nữa. Giờ cậu cũng thấy tình hình của mình rồi đấy, đừng gửi gì nữa."

"Ừ, được", gậy ra cho anh bao phiền phức vẫn còn chưa đủ hay sao, giờ Ân Trúc không dám tự làm theo ý mình nữa.

Đi đến bến xe, biết là sắp phải từ biệt, Ân Trúc lấy hết dũng khí nói: "Ngô Dạ Lai, mình biết con người mình ngoài khả năng gây họa ra thì chẳng làm được điều gì tốt đẹp. Cậu ghét mình cũng là đúng thôi. Nhưng mình thích cậu, mình rất thích cậu từ lâu rồi, thế nên mới gây ra bao nhiêu chuyện trái ngang và bị ghét như thế, thật sự rất xin lỗi cậu". Rõ ràng chỉ là cáo biệt mà cũng làm cô thảm hại thế này, Ân Trúc dù có vững tới đâu thì lúc này cũng cảm thấy rất xấu hổ. Không biết cô sau này nhớ lại sẽ cảm thấy thế nào, nhưng cô cảm giác nếu là Ngô Dạ Lai, anh nhất định sẽ ao ước là chưa bao giờ quen cô.

"Giờ mình đi đây, sau này mình sẽ tự động biến mất!", Ấn Trúc nói xong, chạy nhanh hai bước, leo lên chiếc xe vừa vào bến còn chưa đỗ lại hẳn.

"Phùng Ấn Trúc, cậu xuống đây!", Ngô Dạ Lai xuất hiện bên cạnh chiếc xe, nhìn cô hét lớn.

Phùng Ấn Trúc dừng tay lau nước mắt, "Đừng lo cho mình, mình đến được thì cũng tự về được. Cậu mau quay lại trường đi".

Ngô Dạ Lai đành phải leo lên xe, "Cậu làm ơn làm bộ dạng thế nào cho người ta đỡ lo chứ, cậu lên nhầm xe rồi!".

Trong mắt người khác, đây chẳng phải là một đôi oan gia hài hước hay sao?

Tuổi trẻ, sự nhiệt tình bộc phát tùy hứng đó sẽ làm cảm động những người bên cạnh mà cũng mê hoặc chính bản thân mình nữa.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hành Động Của Thiên Tài, Làm Đi Rồi Hãy Nói

Ẩn Trúc chưa từng nghĩ đến việc chia tay, cô chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để sự bắt đầu đó được lâu bền và hợp lý hơn.

Đúng thế, sự mê hoặc! Ngô Dạ Lai vẫn luôn nghĩ anh chỉ bị mê hoặc trong chốc lát nên mới vụng về ôm Ẩn Trúc vào lòng sau khi kéo cô đang khóc lóc thảm thiết như thể xuống xe, mới cùng cô lên xe buýt, đến ga tàu mua vé, và tiễn cô lên xe trong hoàn cảnh mập mờ không rõ ràng như thế này, mới thừa nhận cô là bạn gái sau chuyến thăm vòng vèo của cô và cũng duy trì luôn thân phận đó cho tới khi tốt nghiệp.

Chuyến thăm lần đó của Phùng Ẩn Trúc, có thể được coi là hành động sáng suốt chột lóc lên của một thiên tài.

Trước khi đi, cô không biết có thể về kịp giờ thể dục sáng thứ hai không, nên cô còn nhờ các bạn cùng phòng giấu giúp. Dĩ nhiên là họ cũng biết cô đi đâu. Thế nên sau khi Ẩn Trúc quay về liền bị ép phải kể chi tiết cuộc gặp gỡ với chàng tình nhân bí mật này.

Mấy người bạn họ đều thuộc loại giỏi ăn nói nhưng lại kém về khoản hành động, vì vậy tuy mạnh mẽ bạo miệng nhưng đều không có kinh nghiệm thực tế. Ẩn Trúc đương nhiên ngại không dám kể về cái ôm bất ngờ của anh, chỉ lựa chọn những chi tiết bình thường để kể cho các bạn.

"Làm quân nhân có rất nhiều cái hay", mặc dù Ẩn Trúc biết rõ hoàn cảnh thực tế nơi Ngô Dạ Lai đang học, nhưng vẫn không tìm được việc cô muốn nói về những mặt cô cho là tốt, ai cũng có chút sĩ diện trong tính

cách mà. "Anh ấy đi mua vé không cần phải xếp hàng, lại còn có cửa riêng cho quân nhân, khi chờ tàu cũng có phòng chờ riêng, thích lắm".

"Đấy là để đền bù cho sự vất vả của họ", Thạch Chi, cô bạn hề mở miệng nói là khiến người khác phải hoảng hốt, lại còn ưa tranh luận. Cô ấy có người thân đang là quân nhân nên cũng tương đối hiểu về cuộc sống của họ, "Nói một cách nghiêm túc thì anh ấy là học viên, chỉ mới được một nửa thân phận của quân nhân thôi, còn cậu càng không có tư cách gì, đến ăn theo cũng không phải, đúng không?".

Trong thư gửi cho Ngô Dạ Lai, Ân Trúc kể lại hết nội dung cuộc trò chuyện của họ. Cô muốn đồng đánh một chút. Ngô Dạ Lai chỉ là ôm nhẹ cô một cái rồi buông ra ngay, cũng không có lời nào giải thích cho hành động chăm sóc đó. Còn cô, chỉ vì cái ôm đó mà đã cười ngốc nghếch suốt dọc đường về, sau vô số lần hồi tưởng lại cô ngày càng cảm thấy hình như là đã vui mừng quá sớm. Chẳng qua là anh thấy cô khóc nức nở nên mới làm vậy để an ủi cô mà thôi. Vì vậy cô muốn hỏi anh, rốt cuộc cô có được coi là người đặc biệt bên cạnh anh không?

Ngô Dạ Lai không trả lời ngay, nhưng trong lá thư của anh không hề né tránh câu hỏi của Ân Trúc.

"Nếu như anh chỉ được tính là một nửa quân nhân thì em cũng có tư cách ấy như anh."

Khi Ân Trúc được coi là đuổi kịp cái đuôi của yêu sớm, thực sự khiến những cô bạn đang cô đơn vô cùng ngưỡng mộ. Khi đó, bọn họ đều tự nhận mình là các cô nương, nói sự đào hoa của Ân Trúc có thể làm bọn họ đào hoa lây. Quả thật, ngoài Diệp Hồng Ca kén cá chọn canh, kiên quyết giữ vững trận địa, những người còn lại đều lần lượt theo chân Ân Trúc. Giờ nghĩ lại, Ân Trúc không biết nên tuyên dương tấm gương nào cho phải.

Bản thân Ân Trúc lại luôn không có động tĩnh gì, cô không tham gia bất cứ buổi tụ tập nào có tính chất giao lưu, những hoạt động trong trường, nếu trốn được là trốn. Cô nghĩ thời gian chỉ nên dùng vào duy nhất một việc có ý nghĩa, đấy là đi thăm Ngô Dạ Lai.

Nói là đi thăm anh, nhưng sau khi được lĩnh giáo sự lợi hại của Vương đội trưởng kia, cô không dám tự ý vào trường gây phiền phức cho anh nữa, đành phải đợi Ngô Dạ Lai có cơ hội ra ngoài rồi mới gặp mặt nhau. Hồi đó, ký túc xá nơi Ngô Dạ Lai ở còn chưa lắp điện thoại, hai người muốn gặp nhau là phải hẹn trước một tuần, mà bắt buộc phải là do Ngô Dạ Lai chủ động gọi điện đến. Nhưng tỉ lệ Ngô Dạ Lai gọi điện có thể so sánh với tần suất xuất hiện của sao băng, chỉ xảy ra trong những tình huống cực kỳ đặc biệt. Vì vậy, thời gian mà anh có thể ra ngoài, phần lớn đều dựa vào phán đoán của Ân Trúc, còn gặp được hay không đều phải nghe theo sự sắp xếp của Chúa.

Ân Trúc cũng coi là có chút lanh lợi tinh ranh, cô sẽ viết thư báo trước cho Ngô Dạ Lai ngày mà cô sẽ tới, sau đó đến một nhà trọ nhỏ ở gần trường đợi, đợi đến mười giờ sáng mà anh không ra, cô sẽ tự mình đi thăm quan thành phố X.

Suốt bốn năm, Ân Trúc không dám nói mình đã đi khắp các ngõ ngách của thành phố X, nhưng những danh lam thắng cảnh điển hình thì cũng có thể nói là gần như đã đi hết. Có khi, thứ mà cô mang về chỉ là tấm vé tàu và những ghi chép vụn vặt sau cả chặng đường dài mệt mỏi. Nhân khẩu thường trú của phòng ký túc xá - Diệp Hồng Ca cũng phải buồn thay cô, "Mình không muốn nghe văn tả cảnh hay các câu chuyện lịch sử nữa, lần này liệu có nhân vật nào là người xuất hiện không?"

Ân Trúc vẫn còn cố cãi cứng: "Sao lại không có nhân vật, cậu phải để ý chứ!".

"Phùng Ân Trúc, cậu cứ cố chấp như người già thế, sau này đừng nói chị em không nhắc nhở cậu nhé. Thời gian với sức lực ấy, dùng vào việc học để giành học bổng còn có ích hơn, các văn bằng chứng chỉ tự dừng chạy tới tìm cậu chắc? Đàn ông, có kẻ nào đáng tin đâu, cuối cùng chẳng phải vẫn dựa vào bản thân mình hay sao. Mình thấy người này của cậu, muốn dựa có khi cũng chẳng tìm thấy anh ta mà dựa."

Phùng Ân Trúc sao lại không biết rằng tất cả đều phải cố gắng chứ? Nhưng cô không tài giỏi như Diệp Hồng Ca, chứng chỉ Ngoại ngữ, Tin học cầm đầy tay, gần đây còn tích cực chuẩn bị thi luật, định tốt nghiệp xong là thi vào Tư pháp, một con người học hành điên cuồng.

Thấy Phùng Ân Trúc vẫn không để ý, Diệp Hồng Ca đành nói: "Biết là cậu một lòng một dạ với anh ta, chỉ cần đi theo anh ta là đủ. Nhưng Phùng Ân Trúc, nhìn sự tiến bộ của các chị em khác trong phòng chúng ta, rồi nhìn lại tốc độ của cậu, việc mà cậu nghiêm túc làm cũng được coi là 'kiểu mẫu' đấy!"

Ân Trúc nổi giận, "Sao lại có kẻ nói chuyện không biết xấu hổ như cậu chứ!" Mấy người bạn họ kể thì định kỳ ra ngoài ở, kể thì ra hẳn ngoài cùng tận hưởng tình yêu với bạn trai, nói một cách hoa mỹ thì là "Chuẩn bị cho kỳ thi nghiên cứu sinh", cũng là muốn sau khi tốt nghiệp có một chốn đi về, thẳng thắn ra thì tất cả cũng chỉ là lý do muốn có thế giới riêng của hai người. So với họ, Ân Trúc và Ngô Dạ Lai chỉ mới dừng lại ở giai đoạn nắm tay là thấy sự lạc hậu của họ rồi.

"Mình còn lo lắng thừa cho cậu chắc? Hai người các cậu không sâu sắc cũng chẳng nhạt nhẽo, không nóng không lạnh, thế sau khi tốt nghiệp thì định thế nào? Anh ta vào bộ đội rồi, cậu vẫn định tiếp tục theo đuổi, thích thú với việc thỉnh thoảng lại gặp nhau một lần chắc? Cậu phải hỏi anh ta cho rõ ràng, lý do tại sao lại gặp nhau như thế?"

"Đến cậu cũng nói như thế, thì sao mình dám hỏi anh ấy. Xa cách như thế, gặp mặt một lần đâu có dễ dàng gì, cho dù là kỳ nghỉ cũng chỉ được gặp nhau được có một, hai lần, tới giờ mình còn chưa đến nhà anh ấy, anh ấy cũng không chịu đến nhà mình", cô không biết liệu có phải là có vấn đề không, nhưng có những chuyện cô không thể ép anh, cũng không thể thay mặt anh được. Ân Trúc dù có vui sướng nhiệt huyết tới đâu, sau mấy năm cũng dần dần nguội lạnh, phải chịu đựng và sưởi ấm cho anh.

"Mình nói với cậu là cũng đến lúc phải quyết tâm rồi. Nên làm như thế nào, đây là thời điểm then chốt."

Ý của Diệp Hồng Ca là muốn Ân Trúc chia tay với Ngô Dạ Lai. Cô ấy không biết học ở trường quân sự thì bận rộn thế nào, có nhiều việc bị hạn chế ra sao, cô ấy chỉ biết lần nào Ân Trúc cũng vội vàng, vui sướng chạy đi gặp anh ta, còn anh bạn Ngô Dạ Lai này dù có thuận đường về nhà, cũng chưa một lần ghé qua trường thăm Ân Trúc. Người khác Diệp Hồng Ca không biết, nhưng mấy người bạn cùng phòng đều có ấn tượng không tốt đẹp gì về anh ta. Mỗi lần nhận được điện thoại anh ta gọi tới, bọn họ đều vô cùng vồn vã, cứ như sợ mình nhận điện không nhiệt tình thì sẽ làm giảm tính tích cực của người gọi điện vậy.

Ân Trúc chưa từng nghĩ đến việc chia tay, cô chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để sự bắt đầu đó được lâu bền và hợp lí hơn.

Bản thân cô còn chưa nghĩ xong vấn đề mấu chốt là ở đâu thì La Linh nói một câu khiến người trong mộng bừng tỉnh, "Các cậu đừng cho rằng giờ mình đang chịu quá nhiều thiệt thòi, nếu tớ không như vậy thì làm sao thoát ra để khẳng định vị trí của mình được".

Bạn trai của La Linh làm cho một công ty nghiên cứu phần mềm, là thực sỹ tốt nghiệp từ trường Đại học Q ra, điều kiện rất tốt, chỉ có điều rất bận, "Căn cứ vào thời gian, tốc độ của anh ấy thì có lẽ đến năm sáu mươi tuổi cũng không có thời gian mà yêu đương".

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Thế cậu không sợ sau này cậu sẽ hối hận à, anh ta lớn hơn cậu nhiều tuổi như thế?", Ân Trúc thừa nhận mình là gái tình lẻ nên quan niệm yêu đương thật sự không thể theo kịp tốc độ của các bạn.

"Tương lai? Không có hiện tại thì sao có tương lai đây? Nếu không giữ lấy anh ấy thì sau này mình mới phải hối hận."

Trước kỳ nghỉ hè, Ân Trúc luôn dằn vặt vì vấn đề này, là chưa thấy thỏ chưa thả chim ưng, hay là không nỡ hy sinh đứa trẻ để bắt được con sói? Có điều, cô cũng không buồn phiền lâu, một mặt cô vô cùng tin tưởng vào khả năng tự kiểm chế của Ngô Dạ Lai, mặt khác cô muốn bắt sói thì thực sự phải trải qua rất nhiều bước. Cô hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào trong việc này, vì vậy việc quyến rũ cũng chỉ là nói để đẩy thôi.

Nhưng thế nào gọi là như có thần linh giúp đỡ? Chính là khi Ân Trúc gần như mất hy vọng về tâm nguyện này thì Ngô Dạ Lai lại được đưa tới trước mặt cô.

Ngô Dạ Lai đổi tàu tại Bắc Kinh, phải ở lại một đêm. La Linh và mấy cô bạn cùng phòng sao có thể bỏ qua một cơ hội như thế này chứ, người nào người nấy cùng người thân đến đón tiếp Ngô Dạ Lai đầy long trọng. Sau vài lần cụng ly, Ngô Dạ Lai đã gục. Giúp Ân Trúc đưa Ngô Dạ Lai về phòng khách ở ký túc xá xong, La Linh nhìn Ân Trúc cười đầy ẩn ý, "Ăn được hay không, đều phụ thuộc cả vào cậu đấy".

Diệp Hồng Ca huých La Linh một cái, "Ân Trúc, mau theo mình về, đừng nghe cậu ấy nói bậy".

La Linh cũng uống không ít, "Sao mình lại nói bậy chứ?", cô ấy chỉ vào Ngô Dạ Lai lúc này đang nằm trên giường, gần như đã không còn biết gì nữa, nói: "Chuyện này nghiêm túc đấy, cậu đã hao tổn không ít sức lực vì anh ta, đợi đến khi anh ta hiểu ra chắc là phải đợi đến thời kỳ Kỳ Băng Hà sau đấy. Mình nói cho cậu biết, hoặc là cậu phải liều, mặc kệ cứ biến anh ta thành người của mình trước đã; Hoặc là thôi đi, buông vũ khí đầu hàng đi! Quân Phi nhà chúng ta chẳng phải vẫn đang giữ thân như ngọc đợi cậu đấy sao?". Mấy năm gần đây Thẩm Quân Phi thường xuyên tới chơi, mỗi lần đến, dù Ân Trúc có ở đó hay không thì anh đều mời mấy người bạn cùng phòng của cô ra ngoài ăn. Mặc dù anh chưa từng nói ra, nhưng chỉ thoáng nhìn cũng biết tình cảm của anh là dành cho Ân Trúc. Lần nào nghỉ hè rồi nhập học, mà không đi theo ân cần, chăm sóc cho Ân Trúc? Bạn trai của La Linh cũng có ấn tượng rất tốt đối với Thẩm Quân Phi, anh nói với khả năng hiện giờ của Thẩm Quân Phi, vào làm ở một công ty lớn sau khi tốt nghiệp không phải chuyện khó.

"Đâu phải vấn đề là hai chọn một!", Diệp Hồng Ca bị La Linh kéo đi, để lại Ân Trúc một mình ngồi ngẩn ngơ bên giường suy nghĩ.

Sau khi vào đại học, Thẩm Quân Phi như biến thành một người hoàn toàn khác, Thẩm Quân Phi lười biếng ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là một Thẩm Quân Phi tích cực trong học tập và cuộc sống. Mặc dù anh thường xuyên tới thăm cô, nhưng anh chưa bao giờ nói cho dù chỉ là một lời ấm áp khiến người khác phải hiểu lầm.

Trước giờ, anh vẫn đóng vai trò một người bạn thân quan tâm chăm sóc cho cô, chứ hoàn toàn không giống như một người đang chờ đợi ai, mặc dù Ân Trúc cũng biết là anh đối xử với cô quá tốt.

Vấn đề quan trọng trước mắt chính là vấn đề liên quan đến Ngô Dạ Lai, giờ này không thể về ký túc xá được nữa. "Làm hay không làm? Mà làm thì làm thế nào?", Ân Trúc cũng uống hai cốc bia, gió ngoài trời thổi thốc vào làm cô hơi nhức đầu, phải suy nghĩ một vấn đề khó như thế này,

càng khiến cô thấy đau đầu như đang phải học thuộc lòng các điều khoản luật.

Tắm rửa, mặc quần áo xong, Ân Trúc cầm một chiếc khăn mặt ẩm lau mặt và tay cho Ngô Dạ Lai, sau đó nằm xuống bên cạnh anh. Không làm gì cả, không cần phải làm gì cả, cho dù sau này chia tay, có được một đêm như thế này, cũng là một hồi ức đẹp.

Ân Trúc khẽ nắm tay Ngô Dạ Lai, và cứ thế thiếp đi trong mơ suy nghĩ hỗn độn. Giữa đêm, Ân Trúc cảm thấy rất nóng và khát, mơ hồ đưa tay ra lần tìm chiếc cốc bên cạnh mình. Bên cạnh làm gì có cái cốc nào của cô, chỉ có Ngô Dạ Lai còn đang nóng hơn cả cô kia.

Ân Trúc ấn lên người anh nhồm dậy, định trèo ra bên ngoài. Vô tình trong lúc cúi đầu, bắt gặp ngay ánh mắt của Ngô Dạ Lai khiến cô sợ hãi giật mình, mới nhớ ra là mình hiện đang ở đâu. Ánh mắt Ngô Dạ Lai lạnh lẽo, không hề giống ánh mắt của người đang say.

"Phùng Ân Trúc, em vội vàng đến thế sao?", Ngô Dạ Lai túm lấy đôi tay Ân Trúc đang ấn lên người mình, kéo cô nằm xuống. Ân Trúc ngã sấp lên ngực anh, "Em chỉ muốn...".

"Muốn thế nào? Thế này, hay thế này?", đầu tiên Ngô Dạ Lai hôn Ân Trúc một cái, rồi đột nhiên lùa tay vào trong váy cô, nhéo cho cô một cái rất đau, "Anh biết em vẫn luôn bất chấp tất cả, không biết đến điểm dừng, chỉ không ngờ đến việc này mà em cũng dám!".

Ân Trúc hốt hoảng, Ngô Dạ Lai ôm chặt lấy cô làm cô không thể cử động được. Chân cô ra sức đạp, nhưng có cảm giác như đạp phải cột xi măng vậy, ngón chân cô đau quá nên phải vội vàng co chân lại, "Anh hiểu lầm rồi. Ngô Dạ Lai, anh nghe em nói đã! Đừng cử động, nghe em nói...".

Mặc dù nhìn Ngô Dạ Lai có vẻ như đã tỉnh táo, nhưng đầu anh lúc này vẫn đang ong ong. Những lời Ân Trúc nói bên tai, anh không nghe ra là ý

gì, chỉ thấy ồn ào. Anh nhồm người dậy, lật Ân Trúc nằm xuống phía dưới mình, "Đừng la nữa, yên nào!". Bàn tay anh ộp vào mặt Ân Trúc, thực ra là anh muốn bịt miệng cô lại, nhưng đang ngái ngủ lại chuểnh choáng hơi men nên anh chỉ tiện xòe tay ra bịt miệng để không phải nghe thấy tiếng cô nói nữa là được.

Ân Trúc cảm thấy bàn tay của Ngô Dạ Lai vừa to vừa cứng, nhưng cũng nóng rực như hòn than trên lửa, nếu không cô đã nghĩ đây là một bàn tay của Rô - bột rời. Cô phải cố hít thở qua các kẽ ngón tay anh nên chỉ một lúc sau, tay của Ngô Dạ Lai vừa ướt vừa ngứa làm trái tim anh cũng bắt đầu loạn nhịp.

Ngô Dạ Lai vội vàng rút tay về, cuống cuồng lau lòng bàn tay mình vào ga giường, nhưng cái cảm giác dính nháp ấy đã chảy vào tận trái tim anh. Lau khô lòng bàn tay xong, ý thức về sự tồn tại lại càng thêm mạnh, giống như cổ họng anh đang khô khốc, nóng như thiêu như đốt.

Ngô Dạ Lai không kịp được mong muốn tìm một thứ gì ướt ướt để giải tỏa cơn khát của mình, bất giác nhồm người dậy.

Ân Trúc thấy anh đã thả lỏng người, liền lăn người xuống giường, muốn nhanh chóng ngồi dậy. Động tác như thế đối với cô cũng có thể được coi là nhanh nhẹn rồi. Nhưng trên thực tế, cô tay chân yếu đuối, cộng thêm việc vừa kháng cự với Ngô Dạ Lai, thể lực cũng tiêu hao quá nửa, vì vậy, động tác lật người lúc này của cô cứ như một thước phim quay chậm. Giống như bộ phim đang chiếu bị dừng hình vậy, thực hiện xong động tác đó làm người ta hoàn toàn rơi vào ảo giác, rồi lại mới tiếp tục động tác tiếp theo.

Ân Trúc bị cơn buồn ngủ và sự mệt mỏi xâm chiếm, cô thôi không giằng co nữa, nằm sấp xuống gối, chỉ muốn cứ thế mà ngủ luôn. Cô tự thôi miên chính mình rằng đây là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi... Trong giấc mơ anh hôn cô và rất mãnh liệt... Nhưng sức nặng trên người khiến cô

bình tĩnh, tất cả đều là thật. Ân Trúc nghĩ tới câu nói trước đó của Ngô Dạ Lai nên cô biết nếu còn do dự không quyết định chỉ mang tới kết quả mất cả chì lẫn chài. Ngô Dạ Lai chưa chắc đã hiểu cô sẽ không can thiệp vào tình yêu của anh, bản thân ở trước mặt anh còn lo lắng hão huyền cho danh dự của anh.

Đã làm thì phải làm đến cùng, Ân Trúc quyết định không nghĩ ngợi gì thêm nữa, nghe theo lời khuyên của La Linh để anh ấy thành người của mình đã rồi tính tiếp. Nhưng ai mà chẳng biết, nói thì dễ mà làm thì khó chứ, Ân Trúc ân hận vì đã không nhờ La Linh chỉ dạy cho vài chiêu.

Ân Trúc còn đang suy nghĩ mông lung không nhận ra bàn tay của Ngô Dạ Lai đã thả lỏng ra từ lúc nào. Tay anh vô tình chạm vào da thịt Ân Trúc, sự tiếp xúc lần này khác hoàn toàn với cảm giác của sự tiếp xúc trước đó. Lần trước anh còn đang tức giận và muốn bắt nạt cô, Ngô Dạ Lai nhìn chăm chăm vào mắt và quan sát từng biểu hiện trên nét mặt cô. Còn lần này, anh không nhìn cô, nhưng vẫn cảm nhận được sự mát mẻ của da thịt. Cảm giác này hòa quyện với cảm giác của sự tiếp xúc từ lần trước đó khiến Ngô Dạ Lai không thể kìm chế được.

Cuối cùng Ngô Dạ Lai cũng không khống chế được cảm xúc của mình. Anh biết, không phải là hơi men làm anh mất đi ý thức mà nói cho cùng là do anh đã không kìm chế được bản thân trước sự cám dỗ. Dù là ngày mai khi trời sáng, anh cũng vẫn không nhìn ra được cô nàng Phùng Ân Trúc này rốt cuộc có điểm nào có thể cám dỗ anh.

Còn Ân Trúc, do phải chịu đau đớn nên cô không hề cảm nhận được sự thích thú. Ngược lại, cô cuộn tròn người nằm quay lưng lại với Ngô Dạ Lai, tự xét lại bản thân sao lại tự tìm cách đày đọa bản thân mình như thế. Cơ ác mộng còn tệ hơn cả sự đau đớn là dù biết rõ anh vẫn luôn lạnh nhạt với cô, nhưng khi dâng hiến cho nhau, anh cũng không hề tỏ ra một chút ngọt ngào say đắm nào. Điều này thật sự làm Ân Trúc cảm thấy tổn thương và thất vọng.

Buổi sáng, Ngô Dạ Lai quần áo chỉnh tề, thờ dài nói với Ân Trúc: "Dậy đi, còn phải quay về trường em lấy hành lý nữa, khéo lại lỡ tàu bây giờ!".

Bình thường Ân Trúc nghe giọng điệu trong câu nói của anh thì không cảm thấy gì, nhưng lúc này, cô có cảm giác bên trong câu nói chứa đựng sự nhẫn nhịn bất lực. Cô nén đau ngồi dậy, "Anh đi đi, hôm nay em không về nữa".

"Nếu em thấy không khỏe, anh sẽ đi đổi lại vé tàu sang ngày mai", sắc mặt trắng bệch của Ân Trúc khiến anh lo lắng. Ngô Dạ Lai muốn hỏi cô xem có phải trong lúc cuồng nhiệt anh đã vô tình khiến cô bị thương ở đâu không, nhưng lại ngại không dám hỏi.

"Không cần. Anh đi đi", lần đầu tiên Ân Trúc kiên quyết như thế khi ở trước mặt Ngô Dạ Lai.

"Em lại làm sao thế?"

"Thế nào gọi là 'Em lại làm sao?' ", câu đầu tiên Ân Trúc còn hỏi với ý nghi vấn, đến câu thứ hai là có ý muốn chất vấn rồi, "Em làm sao! Là em vội vàng lao vào lòng anh, đều là em tự làm cả!"

"Chẳng phải là anh say sao?", Ngô Dạ Lai không ngờ chỉ một câu nói trong lúc say của anh mà Ân Trúc lại nghi nhớ trong lòng như vậy, lại còn nói ra vào những lúc như thế này.

Rõ ràng là Ngô Dạ Lai muốn giải thích về việc anh nói nhầm nhưng Ân Trúc lại nghe thành một ý khác. Anh say nên mới xảy ra chuyện tối hôm qua; Anh say nên dù có xảy ra chuyện gì cũng không phải do anh cố ý.

"Ngô Dạ Lai", Ân Trúc giận quá bật cười, nhanh chóng khôi phục khả năng đối đáp nhanh nhạy của mình, "Cứ cho là tôi không biết xấu hổ mà tự

tìm đến anh đi, sao tôi lại thấy chúng ta cũng cùng một giuộc cả, một đôi câu nam nữ tham lam".

Ngô Dạ Lai lúc đầu mới nghe thì nhú mày, nhìn vào đôi mắt đang mở to của Ân Trúc, chỉ một lúc sau anh đột nhiên phá lên cười, "Phùng Ân Trúc, có phải em đã nói sai rồi không, cỡ như em thì nên dùng câu: 'lấy một chọi hai' mới đúng chứ".

Thật ra anh chỉ muốn đùa một chút, dù sao tình cảnh này anh cũng chưa gặp phải bao giờ. Đây cũng là lần đầu tiên Phùng Ân Trúc tức giận với anh. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ chia tay với Ân Trúc, ít nhất thì từ nay về sau sẽ không nghĩ đến vấn đề chia tay nữa, làm rồi thì phải chịu trách nhiệm, nhưng rõ ràng anh đã đùa không đúng lúc.

"Khá khen cho anh vì đã tìm được một câu nói rất thích hợp, một chọi hai, một chọi hai, hay...", giọng Ân Trúc nhỏ dần, cô nghĩ đến việc trong mắt anh chỉ có hình ảnh cô vội vàng muốn dâng hiến làm cô bỗng chốc quên mất là mình phải nói gì.

Ân Trúc cầm váy, ra sức vuốt phẳng những nếp nhăn trên đó, nhưng dù có cố sức thế nào cũng không có hiệu quả. Cô cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì, mặc váy lên người, "Váy để em đi, Ngô Dạ Lai, em đi đây". Cô tự nhủ đi rồi quyết không bao giờ ngoảnh lại.

Phùng Ân Trúc gắng gượng lê tấm thân đau nhức với tâm trạng mệt mỏi và nỗi thất vọng bước ra khỏi cuộc đời của Ngô Dạ Lai.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Niềm Vui Và Trách Nhiệm Không Thể Tách Rời

Anh luôn tiến về phía trước, còn em lại lùi về phía sau. Em vẫn nghĩ em đang đi về phía anh, nhưng không ngờ là tuy em đứng đúng hướng nhưng lại quay lưng lại với chính con đường em đã chọn. Thế nên dù em có cố gắng chạy đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi mà cũng làm mệt cả anh nữa.

Lúc đấy, Ngô Dạ Lai đã không ngăn được quyết tâm muốn quay lại trường của Phùng Ân Trúc, trên tàu về nhà cũng không đợi được cô. Sau khi về đến nhà, bất kể gọi đến ký túc xá hay gọi đến trường đều không tìm được cô thì anh mới biết Phùng Ân Trúc đã đi thật rồi, thật sự muốn chia tay với anh rồi.

Nếu trước đó Ân Trúc nói lời chia tay, Ngô Dạ Lai sẽ không có nhiều ý kiến. Dù sao cũng sắp vào năm thứ tư rồi, tốt nghiệp xong là phải đối mặt với vấn đề có kết hôn hay không. Những cô gái ở thành phố mong muốn có tình yêu với cuộc sống an nhàn hưởng thụ, trong thời kỳ nhạy cảm như khi tốt nghiệp, tình trạng rút lui rất phổ biến.

Trong trường Ngô Dạ Lai cũng thấy nhiều, những anh chàng to xác bạn anh, có khổ cực thế nào cũng không thấy họ rơi giọt nước mắt nào, nhưng khi nhận được thư chia tay lại khóc không thành tiếng. Lần đổi xe ở Bắc Kinh này cũng là sự sắp xếp đặc biệt của chính trị viên dành cho anh, "Hình như giờ chỉ còn sót lại mình cậu thôi! Cậu chủ động vào, đừng để cô bé đó cũng chạy nốt đấy!".

Không ngờ mang theo nhiệm vụ như thế đến đây mà giờ anh đã làm cho sự việc trở thành không thể cứu vãn nổi. Hai người đã có "quan hệ" thật sự rồi, Ngô Dạ Lai cảm thấy anh phải chịu trách nhiệm.

Kỳ nghỉ hè này, Ngô Dạ Lai tìm tất cả các cơ hội, huy động tất cả những người có thể huy động với hy vọng có thể tìm thấy Ân Trúc và nói chuyện với cô. Nhưng Phùng Ân Trúc cứ như biến mất trong không khí, người nhà cô thì nói nghỉ hè cô không về, ký túc xá thì bảo phòng ký túc đã chuyển cho sinh viên học hàm thụ ở rồi, phải một tháng sau sinh viên chính quy mới có thể quay lại ở.

Sau khi vào học, tuần nào Ngô Dạ Lai cũng gọi điện đến phòng ký túc cho Ân Trúc nhưng cô không nghe điện, viết thư cũng như ném đá xuống biển mà không thấy hồi âm.

Ngô Dạ Lai không còn cách nào khác, đành phải hạ yêu cầu xuống không cần nói chuyện trực tiếp qua điện thoại với Ân Trúc mà chuyển sang hỏi thăm tình hình của Ân Trúc thông qua người thường xuyên nhận điện - Diệp Hồng Ca.

Diệp Hồng Ca bị kẹp ở giữa nên thấy khó xử vô cùng. Nếu Phùng Ân Trúc thật sự quyết tâm thì Diệp Hồng Ca mặc kệ anh ta luôn cũng được, nhưng đằng này dù ngoài mặt tỏ ra là không để ý, nhưng những cuộc điện thoại gọi đến vào cuối tuần, Ân Trúc lại thường xuyên giục cô mau mau nghe điện, sợ để chuông kêu lâu, bên kia đập máy mất. Mặc dù trước đây Ân Trúc khẳng định đòi đoạn tuyệt với cái người theo cô về nhà suốt cả kỳ nghỉ hè kia. Cô biết Ân Trúc vẫn đọc thư của Ngô Dạ Lai, mà không chỉ đọc lại còn thu hết lại để dưới gối, buổi tối thường xuyên lấy ra đọc lại.

"Phùng Ân Trúc, cậu nói xem cậu định thế nào. Mình cũng biết là nên dùng thái độ gì nhưng phải nói thế nào bây giờ?"

"Diệp Tử, cậu nói xem, anh ấy tự nhiên cư xử thế này, là vì quyền luyến mình hay vì muốn chịu trách nhiệm với mình?"

"Chuyện này mình không rõ. Cậu cứ nói xem rốt cuộc cậu nghĩ thế nào. Nếu cậu thật sự muốn chia tay, thì mình sẽ nói với anh ấy là cậu đã có bạn trai rồi, hai người không thể đến với nhau nữa. Nếu không, mình sẽ nói với anh ấy rằng cậu rất thảm để anh ấy phải đau lòng, xúc tiến nhanh hơn màn hòa giải này, hai người lại tiếp tục tái hợp với nhau!"

Có lẽ hai từ "Tái hợp" khiến lòng Ân Trúc nhói đau, "Cậu cứ nói mình đã ra ngoài thực tập rồi bảo anh ấy đừng gọi điện và viết thư nữa".

Diệp Hồng Ca không chỉ truyền đạt lại lời của Ân Trúc mà còn thêm một câu: "Ân Trúc hiện giờ rất ổn, ổn hơn bao giờ hết. Cô ấy đã biết cố gắng vì bản thân mình, vì dự định tương lai của mình rồi". Thời gian này, dưới sự chỉ đạo của Diệp Hồng Ca, Phùng Ân Trúc bắt đầu chuẩn bị thi các loại văn bằng để dành sau này ra trường xin việc, bận rộn rồi sẽ làm cô ít có thời gian nghĩ đến anh hơn.

Sau hai tháng, Ngô Dạ Lai không còn ý định liên lạc với Ân Trúc nữa. Thì ra, thế giới của Phùng Ân Trúc không có Ngô Dạ Lai cũng vẫn cứ chuyển động, thậm chí còn chuyển động rất ổn nữa.

Tết năm thứ tư đại học, Đào Đại Dũng đứng ra tụ tập hội cấp ba. Trên bàn ăn, giữa bóng dáng những bạn bè quen thuộc, Ân Trúc gặp lại người bạn đã nửa năm nay không liên lạc - Ngô Dạ Lai. Cô không cần phải nhìn thấy mặt anh, chỉ cần nhìn tấm lưng đã bị người khác che khuất mất hơn nửa cũng đã khẳng định được chắc chắn đấy là anh.

Mặc dù họ được tính là có ba năm yêu nhau nhưng có ai biết đâu, chỉ có mình họ biết thôi. Trong bữa tiệc, Ân Trúc cảm thấy mình đã phải giật mình thon thót không biết bao nhiêu lần, mỗi lần có ai đó hàn huyên với Ngô Dạ Lai, lân la hỏi thăm tình hình của anh, cô đều căng thẳng vô cùng.

Cô rất muốn biết tình hình hiện nay của anh thế nào, anh sống có tốt không, được phân công công tác về đâu, có bạn gái mới chưa... Tất cả những chuyện đó, cô vừa muốn biết lại vừa sợ phải biết.

Ngô Dạ Lai ngồi ngay vị trí đối diện cô, Ân Trúc không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ dám nhìn chăm chăm cái cốc của anh. Tầm lượng của anh dường như có sự tiến bộ vượt bậc. Mặc dù không nâng ly liên tiếp nhưng chỉ cần có người tới cụng ly với anh, anh lập tức uống cạn, không từ chối.

"Phùng Ân Trúc, nào, uống một ly!", Ngô Dạ Lai đột nhiên đứng dậy, đưa thẳng ly tới trước mặt cô.

Ân Trúc tay chân lóng ngóng cầm ly lên, làm đổ cả tách trà.

"Từ từ thôi, cẩn thận bị bỏng", Thẩm Quân Phi ngồi bên cạnh cô từ tốn giúp cô dọn dẹp hiện trường.

Ân Trúc cầm chặt ly đứng dậy, chỉ dám nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm ly của anh. Cô đưa ly của mình về phía trước, cụng nhẹ một cái, sau đó đưa lên miệng ngửa cổ uống cạn.

Ngô Dạ Lai nâng chiếc ly ở tay lên, cũng uống cạn. Chẳng có gì để nói với nhau, cạn rồi thì coi như kết thúc.

Ăn cơm xong mọi người cùng nhau đi hát. Ân Trúc đi, Ngô Dạ Lai cũng đi.

Sau khi đến quán karaoke, Ân Trúc lại uống không ít. Ngô Dạ Lai đi vào nhà vệ sinh quay lại thì thấy Phùng Ân Trúc đang ngồi trên chiếc sofa đặt ngoài hành lang.

"Phùng Ân Trúc, vào bên trong ngồi đi", Ngô Dạ Lai không nhìn thấy người vẫn kè kè bên cạnh Ân Trúc từ đầu tới giờ là Thẩm Quân Phi đâu,

anh cố gắng gạt bỏ sự ngại ngùng của mình, khuyên Ân Trúc quay vào phòng hát. Một nơi như thế này, con gái con đũa một mình ngồi ở đây thật không an toàn.

Ân Trúc lắc lắc đầu, "Ngô Dạ Lai, anh không phải lo, tôi không cần anh phải lo cho tôi". Biết là say dễ hỏng việc, trước đó chẳng phải đã được giáo huấn rồi hay sao! Phùng Ân Trúc tự trách mình sao lại uống nhiều đến thế chứ, chỉ bị anh coi thường hơn.

Ngô Dạ Lai thấy không khuyên được cô, đành ngồi xuống.

Ân Trúc quay người sang đẩy anh, người đang ngà ngà say nên cô bỗng quên mất sự ngăn cách bao ngày chưa gặp mặt, "Sao anh lại ngồi đây, anh đi đi, không cần anh phải mè oai khóc chuột giả lương thiện."

Ngô Dạ Lai giận dữ, "Phùng Ân Trúc, em yên lặng một chút đi!".

"Tôi còn chưa yên lặng sao? Ngô Dạ Lai, tôi còn chưa đủ yên lặng sao? Tôi đã im hơi lặng tiếng lâu như thế, lâu như thế...", nói chưa dứt lời, Ân Trúc đã òa lên khóc, cánh tay bắt đầu chuyển sang dấm vào lưng anh, dấm hết cái này đến cái kia, mỗi tiếng thùm thụp như một lời tố cáo.

Ngô Dạ Lai để mặc cho cô đánh rồi dấm, anh chỉ coi cô như một kẻ say ngồng cuồng nên không trả lời, cũng không phân bua. Vừa rồi nghe họ nói chuyện, biết được cô quyết định ở lại Bắc Kinh. Mặc dù quyết định phân công công tác của anh chưa được đưa xuống, nhưng hoặc anh sẽ tìm một cô gái ở nơi anh đóng quân, hoặc tìm một người con gái ở nhà để kết hôn, anh và Phùng Ân Trúc chắc không thể đến được với nhau nữa.

Tiếng Phùng Ân Trúc càng lúc càng nhỏ, tiếng thút thít cũng dừng lại hẳn.

"Phùng Ân Trúc", Ngô Dạ Lai định nói điều gì đó, nhưng lại bị Phùng Ân Trúc cắt ngang.

"Anh đừng nói. Không cần phải nói gì cả, em biết hết, hiểu hết, xin anh đừng nói, được không? Anh đừng nói..."

Ấn Trúc lại bắt đầu khóc. Cô biết, trước mặt người bạn trai cũ đã chia tay, cô phải thể hiện là mình đang sống rất tốt mới đúng. Nhưng cô rất muốn khóc, bởi vì cô hối hận, hối hận vì đã không trả lời thư và không nghe điện của anh. Phải tỏ ra nghiêm trọng như thế làm gì, mặc kệ việc là anh thích cô nên mới ở bên cô hay là ở bên cô vì muốn chịu trách nhiệm, ở bên nhau là điều cô muốn, chỉ cần anh đồng ý, thế chẳng phải xong hay sao? Nhưng giờ thì, không còn cách cứu vãn nữa rồi, tất cả đã quá muộn rồi.

Cô không cho Ngô Dạ Lai nói vì cô rất sợ anh sẽ nói "Xin lỗi". Không biết tại sao, nhưng cô cảm thấy là anh muốn nói câu ấy. Nếu như anh nói ra câu đó thì tất cả những gì đã có giữa họ trước kia, thật sự sẽ bị phủ sạch hết. Tất cả đều là tại cô tự làm tự chịu, cô chỉ còn biết tự trách bản thân mình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ẩn Trúc quệt nước mắt đứng dậy, "Xin lỗi, em phải đi rồi".

Ngô Dạ Lai giơ tay kéo Ẩn Trúc quay lại phía anh, "Còn vào trong làm gì?"

Để anh đưa em về".

"Áo khoác còn ở trong đó."

"Em đợi ở đây, anh vào lấy."

Ngô Dạ Lai đi đến góc rẽ thì thấy Thẩm Quân Phi cầm chiếc áo khoác đi ra.

Anh gật đầu chào và đi qua chỗ cậu ta khoảng hai bước, như chợt nghĩ ra điều gì đó vội quay đầu lại hỏi: "Là áo khoác của Phùng Ẩn Trúc phải không?". Chiếc áo khoác màu hồng này Ngô Dạ Lai thấy rất quen, mùa đông hai năm trước khi Ẩn Trúc đến thăm anh đã mặc chiếc áo này.

Thẩm Quân Phi đi thêm hai bước nữa mới dừng lại, "Phải, cô ấy đã uống nhiều rồi, mình định đưa cô ấy về nhà trước". Vừa nãy Ẩn Trúc ngồi trong phòng cô cứ ngà ngà như muốn ngủ nên Thẩm Quân Phi dìu cô ra ngoài ngồi. Nhưng ra ngoài ngồi một lúc, không thấy tỉnh hơn mà ngược lại còn như mệt mỏi hơn, vì thế anh mới quay lại lấy áo khoác định đưa cô về. Đúng lúc bên trong đang vui vẻ nhất nên các bạn nhất định phải ép anh uống thêm mấy chén mới chịu về, thế là lại mất thêm một lúc.

Ngô Dạ Lai nghĩ một lúc rồi hỏi: "Cô ấy đang ngồi đằng kia đợi cậu sao?".

Người khác có thể không biết chuyện của họ, nhưng Thẩm Quân Phi sao có thể không biết, "Thế thì sao?". Anh đã cố gắng hết sức để khống chế giọng điệu trong câu nói của mình rồi, nếu không phải vì anh chàng Ngô Dạ Lai này, Phùng Ân Trúc đã không thê thảm như thế, rõ ràng ngày xưa cô là một con hổ dũng mãnh, giờ đây thì như con mèo ốm.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc cậu định thế nào!", Thẩm Quân Phi rất khinh thường thái độ ấu trĩ cố tỏ vẻ trấn tĩnh điềm đạm của Ngô Dạ Lai, suy nghĩ bản thủ của cậu ta có thể che mắt được ai chứ. Vừa rồi lúc ăn uống còn nhìn Ân Trúc chăm chăm không rời mắt, nếu không phải cậu ta mời rượu Ân Trúc thì hôm nay Ân Trúc cũng không uống nhiều như thế. Trước đây biến mất tăm mất dạng, giờ chắc đã biết hối hận. Muộn rồi!

Ngô Dạ Lai thoáng sửng người lại trước câu chửi thề mà Thẩm Quân Phi vừa tức giận buột miệng, nhưng ngay sau đó anh cũng đã hiểu ra, "Tôi và Ân Trúc còn vài việc cần nói rõ với nhau". Anh bước đến, định cầm chiếc áo khoác trên tay Thẩm Quân Phi, "Chỉ mấy câu thôi nếu cậu không yên tâm thì có thể cùng đi".

Thẩm Quân Phi không muốn đưa áo, anh cảm giác nếu như mình buông tay, thì không chỉ đơn giản là lỡ mất cơ hội đưa Ân Trúc về nhà lần này. Nhưng những lời Ngô Dạ Lai nói lại khiến anh không thể cứ xử cứng được, "Tôi có gì mà không yên tâm". Anh đặt chiếc áo vào tay Ngô Dạ Lai rồi bỏ đi thẳng. Anh quyết định đặt cược vào ván bài này, cược cho việc họ cuối cùng cũng sẽ kết thúc và anh sẽ cùng Ân Trúc có một bắt đầu mới ở Bắc Kinh.

Ngô Dạ Lai quay lại chỗ ghế sofa, Ân Trúc đã gục đầu ôm tay vịn của ghế ngủ gục. Anh không gọi cô dậy, chỉ để cô dựa vào người mình, mặc áo

khoác vào cho cô. Ân Trúc mơ mơ màng màng hỏi: "Ơ, đã về đến nhà rồi sao?".

Ngô Dạ Lai thấy bộ dạng buông xuôi của Ân Trúc, không kìm được căn nhắc: "Giờ đến bản thân mình đang ở đâu em cũng không biết nữa phải không? Bên ngoài loạn như thế, mà em lại thản nhiên nằm đây ngủ được à?".

"Em không ngủ, em chỉ nhắm mắt một lúc thôi, thật đấy, cùng lắm thì cũng chỉ vừa mới thiếp đi có một lúc thôi", Ân Trúc nửa mê nửa tỉnh, hai mắt nhắm lười biếng, ánh mắt vẫn mơ màng.

Ngô Dạ Lai gập ngón tay, cốc một cái thật mạnh lên trán Ân Trúc nhưng không mắng cô thêm nữa.

Hai người đi ra. Mặc dù nhiệt độ bên ngoài rất thấp nhưng đến đêm lại không có gió, họ đi ra từ một không gian nóng bức ngột ngạt, hòa mình vào không khí mát lạnh bên ngoài, tuy không cảm thấy lạnh nhưng cũng có cảm giác được tắm trong bầu không khí mát lạnh đó.

Ân Trúc hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra, "Thở hết chất độc ra ngoài nào!". Lần này Ngô Dạ Lai không giục giã, đứng đó cùng cô một lúc rồi mới từ từ đi về.

Đầu Ân Trúc lúc này vẫn cảm thấy hơi đau nhưng đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô thò tay vào túi áo ép chặt cánh tay vào người, sợ là lần đồng hành này là lần cuối cùng của họ. Ân Trúc nhắm mắt đưa chân đi sau Ngô Dạ Lai, nửa năm không gặp hình như anh đã gầy hơn, chiếc áo khoác ngoài dày như thế mặc lên người mà không có cảm giác cồng kềnh.

Ân Trúc đang đi thì đột nhiên chân bị tẹo, nghiêng hẳn sang một bên.

"Phùng Ân Trúc, giờ em thật sự đã thoát hóa rồi", Ngô Dạ Lai chỉ kịp lùi lại một bước túm lấy cánh tay cô, tránh cho cô bị ngã xuống đất.

Ấn Trúc ngồi xõm ở đó rất lâu rồi mới nói: "Em cũng biết, càng lúc em càng vô dụng. Trước kia chơi bóng đến tận khuya vẫn không mệt, còn bây giờ chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy mệt rồi. Vận động đơn giản một chút đã cảm thấy rất vui rồi, thật sự đã quá lâu không còn có cảm giác vui như thế này nữa".

Ấn Trúc cảm thấy rất mệt mỏi, mà cảm giác mệt mỏi này dường như đã bám chặt lấy cô kể từ khi cô quyết định rời xa anh. Yêu anh, theo đuổi anh, chiều theo những ý thích của anh, thay đổi và điều chỉnh lại bản thân mình để hợp với anh, nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy thật vất vả nhưng là người trong cuộc lại mê muội không hay biết. Để tiếp cận anh, cô đã tự mài tròn những góc cạnh trên cơ thể mình, cắt đứt những mũi nhọn nhấp nhô, còn tự cảm thấy vui vì điều đó. Khi đã rời xa anh, mất đi thứ luôn kề sát bên mình, cô mới dần cảm nhận được sự mất mát, không thể thích nghi được.

Cô đứng dậy, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Ngô Dạ Lai, "Anh lúc nào cũng tiến về phía trước, còn em lại lùi về phía sau. Em vẫn nghĩ em đang đi về phía anh, nhưng không ngờ là tuy em đứng đúng hướng nhưng lại quay lưng lại với chính con đường em đã chọn. Thế nên dù em có cố gắng chạy đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi, mà cũng làm mệt cả anh nữa".

"Rốt cuộc em muốn nói gì?", Ngô Dạ Lai đã quen với sự thẳng thắn, Ấn Trúc vòng vo như thế làm anh cảm thấy thật mông lung, khó hiểu.

"Thật ra em chẳng muốn nói gì cả, từ trước tới nay chỉ một mình em nói suốt. Giờ em muốn nghe anh nói, muốn nghe xem anh có gì muốn nói với em?"

Ấn Trúc vẫn luôn muốn biết, nếu như cô nghe những cuộc điện thoại của anh thì anh sẽ nói gì với cô. Những lá thư mà anh viết mặc dù cũng khá dài, nội dung phong phú nhưng ngoài việc kể lại tình hình của anh, thành

tích học tập, đạt được những giải thưởng gì huy Chương gì, nhưng giữa những hàng chữ ấy, cô không thấy được tâm trạng của anh. Trong thư, anh luôn gọi cô là Phùng Ân Trúc, ký tên cũng chỉ ghi Ngô Dạ Lai. Theo Diệp Hồng Ca thì thư của Ngô Dạ Lai, quá cứng nhắc, cho dù là vào lúc nào, đưa ai xem thì đầy đều là những bản báo cáo tư tưởng kiểu mẫu.

"Đúng là anh có chuyện muốn nói", Ngô Dạ Lai nhìn xung quanh, "Chúng ta tìm nơi nào ấm áp ngồi tí nhé".

Hai người đều không có nhiều kinh nghiệm trong việc đi chơi tối cùng nhau, cũng không có kinh nghiệm trong việc tìm chỗ nên những nơi họ biết đều không thích hợp để nói chuyện. Sau đó, Ân Trúc nghĩ ra quán McDonald bên cạnh ga tàu mở cửa hai tư trên hai tư giờ, thế là hai người lên xe buýt đi đến ga tàu.

Họ mua hai cốc sữa nóng, ngồi đối diện với nhau ở một chiếc bàn gần cửa sổ, Ngô Dạ Lai nói trước.

"Công việc của em đã định rồi à?", Ngô Dạ Lai hỏi cô.

"Ừ, cũng gần như thế, họ nói ra Tết em quay lại Bắc Kinh để ký hợp đồng."

Ân Trúc không thi vào làm công chức hay xin vào các văn phòng luật như những bạn học khác của cô. Cô cảm thấy bản thân mình thiếu mất sự hiểu thẳng, thiếu khả năng phân tích kỹ càng cẩn thận các chi tiết cụ thể để làm sáng tỏ một vụ án cũng như khả năng logic. Qua thời gian thực tập, cô càng chắc chắn bản thân không thích gặp gỡ với các đương sự, ngược lại cô thấy mình phù hợp làm các công việc liên quan đến giấy tờ hơn. Nếu thế thì làm công việc chuẩn bị giấy tờ cho các vụ án chắc cũng được, nhưng đúng lúc có một doanh nghiệp nước ngoài khá nổi tiếng đang tuyển một trợ lý am hiểu về luật, thế là Ân Trúc nộp hồ sơ ứng tuyển. Vượt qua mấy lần thi

viết, phỏng vấn, rồi gặp những cán bộ quản lý có liên quan, đúng là "qua ngũ ải, trăm lục tướng", lúc ấy mới nhận được tin là có thể ký hợp đồng.

"Rất tốt. Ở lại Bắc Kinh thì khả năng phát triển sự nghiệp cũng lớn hơn.

Công tác của anh còn phải đến học kỳ sau mới có quyết định chính thức."

"Chuyện mà anh muốn nói với em là chuyện này sao?"

"Thế em muốn nghe chuyện gì?", Ngô Dạ Lai khẽ thở dài, "Khi chuyện giữa chúng ta xảy ra, lúc anh muốn nói thì em lại không chịu nghe, cũng không chịu gặp anh. Giờ chúng ta đều sắp tốt nghiệp rồi, sự nghiệp ổn định quan trọng và thực tế hơn những chuyện khác chứ".

"Thực tế, anh lúc nào cũng chỉ biết đến thực tế. Điều em muốn nghe, chắc anh cũng chẳng biết là gì. Anh không chịu nói là vì anh không thật sự thích em, vì thế mà anh chưa từng nghĩ đến việc muốn nói, cũng không thể nói ra được."

"Không thích, em biết là anh không thích sao?", Ngô Dạ Lai cảm thấy mình đang rơi vào tình trạng dở khóc dở cười. Việc giữa họ, không phải được bắt đầu từ sự yêu hay thích của anh. Nhưng mối quan hệ kéo dài bao nhiêu năm suốt từ những năm học cấp ba cho đến nay, không thể dùng mấy từ đơn giản thích hay không thích để giải thích cụ thể mối liên hệ giữa họ. Có thể chưa thích đến mức độ gọi là yêu, nhưng cũng không thể nói là không thích.

"Vậy anh thích em ở điểm nào?", Ân Trúc hỏi anh, không nén được cảm giác cay cay nơi sống mũi, mắt bắt đầu mờ dần.

"Bây giờ là lúc nói chuyện thích hay không thích của anh và em hay sao?"

Ấn Trúc biết Ngô Dạ Lai muốn ám chỉ điều gì, "Anh muốn nói đến vấn đề trách nhiệm phải không? Em không cần một người không thích em mà phải chịu trách nhiệm cho em". Cô khịt mũi, "Đúng đấy, trước buổi tối hôm đó, em đã từng nghĩ đến chuyện sẽ dùng cách đó để bắt vạ anh. Không cần biết là làm thế nào, chỉ cần được ở bên nhau là được. Nhưng, khi chuyện ấy xảy ra thật, em lại cảm thấy vô cùng tủi nhục mà không thể nói thành lời, em không thể cứ như vậy mà sống với anh cả đời, không thể!".

"Ấn Trúc, không biết anh nói thế này em có thể hiểu hay không, với anh, trách nhiệm và tình yêu là không thể tách rời. Anh sẽ không tùy tiện chịu trách nhiệm với một ai đó và càng không bao giờ tùy tiện làm những việc để phải chịu trách nhiệm với người nào đó."

"Vậy em nên cảm thấy vinh hạnh phải không?", Ấn Trúc không thể kìm chế thái độ gay gắt, Ngô Dạ Lai né tránh trả lời câu hỏi mà cô muốn biết nhất, "Cuối cùng thì trong lòng anh, em vẫn chưa đủ để anh đặt tình yêu và trách nhiệm ngang nhau. Chỉ vì em tự mình lao vào lòng anh làm anh không thể không nghĩ đến vấn đề trách nhiệm, đúng không?"

"Anh thừa nhận, anh chưa thực sự có sự chuẩn bị. Nhưng, em đã chuẩn bị xong chưa?", Ngô Dạ Lai không muốn trách mắng sự ấu trĩ của cô vào lúc này, dù sao thì anh cũng là đồng phạm. Không thể vì không có ai truy cứu đến mà coi như mình chưa từng phạm tội được.

"Đúng, em chưa chuẩn bị, dự định lúc đầu như thế là sai. Xảy ra chuyện, em lại trốn không chịu gặp anh là em cố tỏ vẻ, là em có gan làm mà không có gan chịu?", Ấn Trúc hoàn toàn không định chờ Ngô Dạ Lai trả lời, cô tự nói tiếp: "Em kì cục thật, đáng lẽ phải vin ngay vào cơ đó mà lợi dụng anh thì em lại hết lần này đến lần khác làm mình làm mẩy. Em biết giữa chúng ta chẳng có quan hệ gì, cũng không còn khả năng là có quan hệ gì nữa, nhưng em rất muốn biết anh đã từng thích em chưa, cho dù chỉ trong một khoảnh khắc, dù chỉ một chút thôi?"

"Có.", giọng nói đầy bi thương và tuyệt vọng đó của Ân Trúc khiến trái tim Ngô Dạ Lai cảm thấy không thể chịu được, "Anh đã từng nghĩ về tương lai, cho dù em không thích nghe hai từ 'trách nhiệm' nhưng đối với anh, việc coi người khác là trách nhiệm của mình là một lời hứa rất quan trọng. Phùng Ân Trúc, em là trách nhiệm của anh. Nếu em thật sự không muốn để anh được chịu trách nhiệm thì sau này phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt".

Những lời này đều là những lời từ đáy lòng của Ngô Dạ Lai, trách nhiệm không phải vì chuyện xảy ra vào buổi tối ngày hôm đó, từ khi còn học cấp ba, anh đã ngầm chấp nhận việc cô ở bên cạnh mình, đốc thúc cô học tập, từ lúc đó anh đã tự quàng cái trách nhiệm đấy lên người rồi.

Ân Trúc suy nghĩ những lời Ngô Dạ Lai nói, rõ ràng xung quanh rất yên tĩnh, cô nghe rõ từng câu từng chữ anh nói nhưng vẫn không dám tin, "Những điều anh nói đều là thật sao?".

"Là thật."

"Vừa rồi anh nói nếu em không muốn anh chịu trách nhiệm, thế anh định chịu trách nhiệm thế nào?"

Chịu trách nhiệm thế nào, Ngô Dạ Lai dùng hành động để chứng minh tất cả.

Sau khi tốt nghiệp, Ngô Dạ Lai sẽ chính thức tới nhà gặp gỡ và chào hỏi bố mẹ Ân Trúc và hai người họ sẽ kết hôn ngay sau đó.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sự Bắt Đầu Của Quên Lãng

Không phải bất kì người phụ nữ nào cũng dễ dàng bị mê hoặc, đương nhiên cũng không phải người đàn ông lãng mạn nào cũng đều thật lòng đến mức phải lấy cho bằng được vợ của người khác.

Khi cát dùng để xây nên tòa lâu đài khô hết thì tự tòa lâu đài ấy sẽ sụp đổ.

Phùng Ân Trúc biết rằng, cuộc hôn nhân của cô đang đứng trên bờ vực thẳm.

Bà mất rồi, cũng đồng nghĩa với việc mối liên hệ mật thiết nhất giữa gia đình và Ngô Dạ Lai đã đứt, lần này anh đi không hẹn ngày về mà chỉ gọi về nhà vài lần, thậm chí không phải cuộc điện thoại nào của anh, Ân Trúc cũng đều nghe được cả.

Nhưng việc chuyển công tác cũng đã gấp lắm rồi. Không phải Tiêu Ly giục cô quyết định mà là gần đây phía tổng công ty đã có nhiều động thái hơn, xem ra họ sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định về việc nhận chức của anh. Trước khi anh đi, nếu như cô vẫn chưa có thái độ dứt khoát thì sau khi đi rồi, dù anh có muốn giúp cô cũng đành bó tay, tất cả đã vượt ngoài khả năng của anh rồi.

"Không hiểu cậu còn do dự vì cái gì, vì Ngô Dạ Lai sao? Cậu cũng biết ở nhà chờ đợi là vô ích rồi, có cần thiết phải thế không? Người không vì mình, trời chu đất diệt. Người xưa nói cấm có sai bao giờ."

Người chỉ ra những điều này cho Ân Trúc là Thạch Chi. Năm đó bạn trai cô ấy tốt nghiệp trước. Lúc tốt nghiệp còn chưa thấy có ai, nhưng đến tháng Mười năm ấy đã thấy lấy người khác rồi. Thạch Chi biết được tin này qua người khác. Cô ấy không tin, không chịu từ bỏ mà vẫn quyết đi tìm gặp nhưng không gặp được, người ta còn mãi vui tân hôn với đi hưởng tuần trăng mật. Cú sốc lần đó đã hoàn toàn đánh bại Thạch Chi. Đã có giai đoạn, cô ấy không tài nào ngủ được. Đó cũng là nửa năm Ân Trúc và Ngô Dạ Lai chia tay, vì vậy, nói họ dựa vào nhau để sống cũng không quá lời. Cả hai người đều tránh nhắc đến bạn trai của người kia, nhưng vẫn không thể không tâm sự chuyện của mình. Hay ở chỗ chuyện ai người ấy nói như đang tự nói chuyện với chính mình, chẳng ai chê ai lắm lời cả.

Sau đó, Ân Trúc và Ngô Dạ Lai làm lại từ đầu và quyết định về quê tìm việc. Thạch Chi cùng cô quay về thi công chức, Thạch Chi thi đỗ còn Ân Trúc lại trượt. Lấy lại bằng xong, Thạch Chi bỏ Bắc Kinh về Thành ủy ở đây làm việc. Năm đầu tiên, Thạch Chi bị điều xuống cơ sở, năm thứ hai mới được điều về trụ sở chính ở thành phố. Nhờ đó mà hai người có thể tiếp tục thói quen kể lể của mình. Nhưng tự mình nói tự mình nghe chẳng ai can thiệp vào việc của nhau giờ đã trở thành thói quen cần nhau, Ân Trúc thì thúc giục Thạch Chi mau mau tìm một người bạn trai để ổn định, đừng lúc nào cũng giữ phong thái xã giao với người khác như thế, Thạch Chi thì cho rằng cuộc hôn nhân như của Ân Trúc thì không có còn hơn, tự mình sống vui vẻ còn hơn là làm một góa phụ ngay cả khi chồng còn sống. Nhưng không ai thuyết phục được ai, có điều chuyện đó cũng không ảnh hưởng tới tính tích cực trong công cuộc "chém gió" của họ.

"Hay là, mình đi gặp anh ấy một chuyến?"

"Sao, lại định hạ mình đến để xin tình cảm bố thí của người ta à? Cậu cũng hay thật!", Thạch Chi nói năng bốp chát nên dĩ nhiên cũng không thèm quan tâm tới tính nhân văn trong câu nói.

"Thế cậu bảo mình phải làm thế nào?", Ân Trúc cũng không để ý.

"Cậu chần chừ không dám quyết định là biết cậu rất muốn đi. Nếu như cậu thật sự không muốn đi thì đã sớm trả lời Tiêu Ly là không rồi. Nếu cậu thật sự muốn nghe lời khuyên của mình thì mình nghĩ cậu nên đi. Thành phố J xa lắm sao? Trước khi Ngô Dạ Lai về nhà chỉ cần gọi điện trước cho cậu thì cậu về, khác gì với bây giờ đâu?"

Ân Trúc quyết định đi nhưng cô không ngờ là mẹ cô lại ra sức phản đối.

"Các con sống thế này thì gọi gì là sống! Ai sống cuộc sống của người đó."

Con đi rồi, Ngô Dạ Lai được nghỉ phép có đến thăm con không? Chẳng phải là nó vẫn về nhà hay sao. Nếu các con vẫn còn muốn tiếp tục sống với nhau thì mau có con đi, sớm ổn định là điều quan trọng nhất. Nếu con đi thì ly hôn sớm ngày nào hay ngày ấy, hữu danh vô thực thế này chỉ khiến con lỡ dở cả đời thôi."

"Mẹ, mẹ muốn con ly hôn ạ?"

"Mẹ muốn con ly hôn sao? Các con sống thế này, chẳng phải ly hôn là chuyện sớm hay muộn à? Con thử nói xem chồng con ấy, một năm con gặp mặt được mấy lần? Cứ cho là nó sống ở đây một lòng một dạ với con nhưng còn con thì sao, sống thế này thì có ý nghĩa gì? Nếu có một đứa con thì còn có việc mà bận rộn, hai người cũng có chuyện để nói với nhau. Giờ chưa có con mà con đi thế này thì mẹ thấy duyên nợ của các con cũng hết rồi!"

"Mẹ! Bà mới mất có mấy ngày, bọn con lại đòi có con ngay thì còn ra thế thống gì nữa?"

"Thế nào là không ra thể thống gì, cứ cho là con có cố gắng ngay thì cũng phải một thời gian nữa mới có thể sinh cơ mà. Hơn nữa, việc có con chỉ cần hai người thống nhất với nhau là được, sao lại phải âm ỉ lên? Bà như thế cũng là thọ rồi. Mất một người, nhà đang trống trải, giờ các con sinh cháu thì bố mẹ chồng con vui còn chẳng hết ấy chứ."

Sau khi mẹ về hưu, ưa can nhả hơn trước rất nhiều. Ân Trúc thấy mẹ càng nói càng phẫn khích, vội vàng xen vào một câu: "Con cái đâu phải cứ thở ra hít vào một cái là có ngay đâu, việc điều động công tác đã được quyết định, công văn cũng đã gửi xuống rồi. Không đi thì con chỉ còn nước xin nghỉ không làm nữa thôi! "

Mẹ Ân Trúc trong phút chốc không biết nên nói thế nào cho phải, bà càng ngày càng không hiểu được đứa con gái này nữa. Lúc đầu bất chấp sự phản đối của gia đình quyết định lấy chồng luôn, sau khi kết hôn cũng không thấy kêu ca phàn nàn gì, sống rất thoải mái. Bố nó thì luôn nói, con cái giờ lớn rồi, cũng tự biết việc gì nên làm việc gì không rồi nên không cho bà can thiệp. Không can thiệp, để mặc cho con quyết định hết, còn nhỏ đã không dạy bảo đến nơi đến chốn thì lớn rồi có muốn bảo ban cũng không được, "Thế vị lãnh đạo kia của con chắc là đàn ông phải không? Bao nhiêu tuổi rồi? Sao anh ta nhất định muốn con đi cùng? Hai đứa không phải là..."

Ân Trúc bất giác phá lên cười: "Mẹ, thời đại nào rồi, sao mẹ vẫn có cái nhìn phiến diện như thế về nghề thư ký! Con không có quan hệ gì bất thường với lãnh đạo cả, thế được chưa ạ?"

"Cái gì mà thời đại với không thời đại, thanh niên bọn con, lúc nào cũng toàn tâm toàn ý cho công việc, đều làm việc vì lý tưởng, nhưng đồng nghiệp tiếp xúc với nhau lâu thì ma đưa lối quỷ dẫn đường rồi vứt bỏ cả gia đình và sự nghiệp để ở bên nhau đấy."

"Mẹ, chuyện này mẹ cứ yên tâm và tin ở con. Sếp chính của con còn trẻ, còn đang trong giai đoạn thăng tiến. Văn phòng bọn con, con gái xinh đẹp trẻ trung có hàng tá, đưa theo một người đã có gia đình như con đi là vì muốn tránh điều ong tiếng ve thôi. Mẹ nói xem, nếu người ta có ý với con, chẳng phải tự chuốc phiền phức vào mình hay sao?"

"Những người tự chuốc phiền phức vào mình còn ít đấy chắc? Công tước Windsor chẳng phải cũng vì người đẹp mà vứt bỏ cả giang sơn đấy sao?"

Ấn Trúc không biết những suy nghĩ kỳ quái này của mẹ ở đâu mà ra, chắc là do gần đây đang đọc tiểu thuyết về Công tước Windsor. Ấn Trúc đã không còn là một cô bé con nũa, cô luôn cho rằng sự hoài nghi của bố mẹ là vì bố mẹ lo lắng và muốn nhắc nhở cô nên không bao giờ tỏ ra phiền lòng trước những lời nói đó, "Mẹ, trên thế giới này có mấy người yêu được như Edward VIII, có mấy người được như phu nhân O.J. Simpson chứ? Không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều có thể vượt qua được sự cám dỗ, đương nhiên là không phải người đàn ông lãng mạn nào cũng đều thật lòng nhất định phải lấy bằng được vợ người khác đâu mẹ."

Đúng là trong lòng Ấn Trúc chưa từng nghĩ đến khía cạnh đó. Nói lòng cô tĩnh lặng như tờ cũng được, mà nói Ngô Dạ Lai đã làm lòng tự tin của người đàn bà trong cô lụi tàn cũng đúng, dù sao thì cô cũng chưa từng nảy sinh bất kỳ một suy nghĩ khác thường nào khi đứng trước một vị sếp ưu tú nổi trội như thế.

Quyết định chuyển đến thành phố J công tác nên cô chủ động tìm gặp Tiêu Ly, tiện thể muốn hỏi xem anh có yêu cầu hay có việc gì cần phải chuẩn bị trước không. Dù sao thì họ cũng tay không đến đó, tất cả những vấn đề liên quan đến công việc và quan hệ đồng nghiệp chắc chắn cũng sẽ vấp phải đôi chút trắc trở, khó khăn.

Phản ứng của Tiêu Ly gần giống với những gì Ân Trúc tưởng tượng, khi anh nghe Ân Trúc nói quyết định của mình là sẽ đi thì chỉ gật đầu, nói một câu: "Chào mừng bạn đồng hành!"

Còn những việc cần chuẩn bị, anh còn hỏi ngược lại cô xem cô có yêu cầu gì không: "Công ty sẽ chịu trách nhiệm trong việc thuê nhà nhưng điều kiện nơi ở chưa chắc đã phù hợp với yêu cầu của em. Em có thể liên hệ trước với đồng nghiệp bên đó, hoặc bớt chút thời gian tự mình đến thăm dò trước".

"Còn nữa, Phùng Ân Trúc, đến đó em sẽ không chỉ đại diện cho bản thân mình thôi đâu, điểm này tôi hy vọng là em hiểu. Hợp tác vui vẻ nhé!"

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đương nhiên là Ân Trúc hiểu ý anh muốn nói gì. Theo anh qua đó cũng có nghĩa cô không thể tránh được những liên quan trực tiếp rồi những vất vả ầm ức cô phải đứng ra hứng mũi chịu sào. Quan trọng hơn cả là lúc nào cũng phải bảo vệ lợi ích của anh, phúc họa cùng hưởng. Mặt khác, Ân Trúc không được phép mắc sai lầm, nếu làm sai sẽ làm liên lụy tới bộ mặt người đứng đầu như anh.

Ân Trúc tự cho rằng mình đã nghĩ rất thấu đáo và nghiêm túc trong công việc rồi, nhưng sau này cô mới nhận ra bản thân mình đã đánh giá thấp độ khó của nhiệm vụ này. Sau khi Tiêu Ly một mình đảm đương công việc ở một thành phố, trước mặt Ân Trúc anh đã hoàn toàn cởi bỏ chiếc áo khoác lịch sự nhã nhặn bên ngoài, thể hiện rõ bản tính của một tên bạo chúa. Ân Trúc theo anh đến đó rồi thì không còn nghe thấy bất cứ lời khen ngợi tán dương nào nữa, thay vào đó là từng trận găm gù gào thét đang chờ đợi cô làm Ân Trúc có những lúc trầm nghĩ, phải chăng quyết định ngày đó của mình là sai, theo anh đến đây để từ thư ký biến thành ô sin à? Lấy một ví dụ không thích hợp cho lắm thì cô có cảm giác như mình bị rơi vào trường hợp mất tiền mua mâm thì đâm cho thủng vậy.

Đến thành phố J, khi cuộc sống đã bắt đầu đi vào ổn định, Ân Trúc mới chịu thừa nhận quyết định của mình ít nhiều cũng xuất phát từ tâm lý giận dỗi Ngô Dạ Lai. Cô giận anh sau khi đi không hỏi han gì tới cô. Nếu anh có thể bỏ mặc cô như thế thì cũng đừng mong cô sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi anh.

Khi cô thu dọn đồ đạc để chuyển tới thành phố J, sự lo lắng của bố mẹ chồng cũng khiến Ân Trúc áy náy. Họ có thể hiểu được yêu cầu trong việc điều chuyển công tác của cô nhưng không nghĩ Ân Trúc lại đi nhanh như thế. Cùng nhau chung sống hơn hai năm nay nên họ đã thật sự coi Ân Trúc như con đẻ của mình. Họ vừa lo lắng việc Ân Trúc đi đến đó một thân một mình không ai chăm sóc, mặt khác họ cũng lo lắng cho quan hệ giữa hai vợ chồng cô. Trước khi Ân Trúc đi, Ngô Dạ Lai cũng không về nhà.

Ân Trúc không thể không thất vọng vì chuyện này. Cô nói muốn đi, bố mẹ chồng cô đều bảo dù thế nào cũng phải gọi Ngô Dạ Lai về một chuyến. Miệng thì cô nói không cần làm thế chứ trong lòng cô lại rất muốn được gặp anh.

Biết Ân Trúc đến thành phố J nhưng trong điện thoại Ngô Dạ Lai cũng không nói gì, chỉ có mấy ngày trước khi cô đi anh mới hỏi cô địa chỉ nơi cô ở, môi trường xung quanh thế nào, đồ đạc đã dọn xong hết chưa. Anh cũng cho cô số điện thoại một đồng đội của anh và bảo đồng đội đó vừa chuyển ngành không lâu, giờ lái taxi ở thành phố J, nếu Ân Trúc có chuyện gì có thể tìm anh ta nhờ giúp đỡ.

"Em tìm người ta làm gì? Nếu có chuyện gì thì công ty cũng sẽ nhanh chóng tìm cách giải quyết", Kỳ thực, trong lòng Ân Trúc lại nghĩ Ngô Dạ Lai cô còn không trông mong được thì đi tìm đồng đội của anh, liệu cô có nhờ vả được gì không?

"Nếu có những việc phải dùng đến thể lực như chuyển đồ đạc thì anh ấy làm rất tốt, em tìm người ngoài thì thà tìm anh ấy còn hơn. "

"Ai với em cũng là nhờ người ngoài cả sao?", Ân Trúc buồn bã đáp "Anh chỉ có thể sắp xếp em cho người khác thôi sao?"

"Gia đình anh, bạn bè anh, đối với em đều là người ngoài cả sao?"

"Anh biết là em không có ý đó", Ân Trúc nói, "Em chỉ là, chỉ là...", chỉ là cần sự chăm sóc và chia sẻ của anh thôi. Nhưng, những lời này nói ra còn có ý nghĩa gì nữa? Biết rõ có những việc không thể thành sự thật, còn cố oán trách, làm khó cho anh thì chỉ làm cả hai người đều không vui mà thôi.

Vì vậy, sau cuộc điện thoại vô nghĩa đó, Ân Trúc vẫn bị yêu cầu phải ghi lại số điện thoại một đồng đội tên là Tôn Duy Thăng của anh. Khi mang theo số điện thoại đó cùng hành lý bước ra khỏi cửa nhà, Ân Trúc cảm giác như nếu cô bước qua bậc cửa này đồng nghĩa với việc khép lại cuộc sống trước đó của mình ở đây. Mặc dù cô biết rõ đến hai ngày nghỉ cuối tuần là cô sẽ lại trở về, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác xót xa.

Lên xe của Tiêu Ly, vẻ mặt cô vẫn rất u uất. Vì muốn tránh phải nói những câu chuyện xã giao với sếp, cô ngồi xuống hàng ghế sau nhắm mắt giả vờ ngủ. Tiêu Ly vẫn thể hiện tác phong dịu dàng, quan tâm chăm sóc người khác bằng cách mở một bản nhạc nhẹ nhàng để tạo không khí thoải mái cho Ân Trúc.

Giả vờ ngủ là một hành động vô cùng tiêu hao thể lực, Ân Trúc chỉ cố gắng được một lúc thôi đã cảm thấy toàn bộ cơ thể mình chỗ nào cũng đau nhức rồi, còn không dậy nữa thì cô sẽ nhắm mắt lên mất.

Cô vươn hai cánh tay, Tiêu Ly lập tức hỏi: "Nhạc làm phiền em phải không?"

"Không, khả năng thưởng thức của em chưa cao nên nghe nhạc càng làm em buồn ngủ", nhưng cho dù là ở trong một hoàn cảnh khiến người ta buồn ngủ thế này cô cũng không sao chớp mắt được chỉ thấy trong lòng hoang mang vô cùng.

"Tỉnh rồi cũng tốt, đúng lúc tôi có chuyện này muốn hỏi em", Tiêu Ly làm bộ dạng khó xử khi phải nói ra vấn đề này, "Em và chủ nhiệm Lý ở văn

phòng bên đó có tiếp xúc với nhau vài lần, em cảm thấy anh ta thế nào?"

"Em có gặp vài lần nhưng chỉ toàn nói những chuyện về việc sắp xếp cuộc sống sau này ở đó thế nào thôi", Ân Trúc lập tức lấy lại tinh thần cảnh giác, đối với việc đánh giá người khác thì không thể ăn nói hàm hồ cho qua được, "Anh ấy rất nhiệt tình với em, em có cảm giác quan hệ của anh ấy ở thành phố J khá rộng, khả năng làm việc cũng rất tốt."

"Nếu là khen ngợi thì không cần em nói. Tôi đã đưa em đi theo đến đây, thì cũng coi như em là tai mắt của tôi rồi, nói những chuyện khác xem."

Nói những chuyện khác chẳng phải là muốn cô nói sau lưng người khác hay sao? Điều này đi ngược lại với nguyên tắc đối nhân xử thế của Ân Trúc, cô rất ghét những chuyện như thế. Ân Trúc thật sự có ấn tượng không được tốt lắm về chủ nhiệm Lý này. Vừa mới gặp mặt đã xưng là anh trai với cô rồi nói cô cứ yên tâm, anh ta sẽ chăm sóc cho cô. Một người gần bốn mươi tuổi rồi mà cư xử chẳng phù hợp với độ tuổi đó gì cả. Thái độ tùy tiện của anh ta làm Ân Trúc cảm thấy rất khó chịu, trên người thì toàn mùi thuốc lá và bia rượu, thỉnh thoảng lại ợ lên một cái làm Ân Trúc buồn nôn không muốn nói tiếp. Nhưng cho dù là như thế thì Ân Trúc cũng không muốn làm cái việc gây tổn hại đến người khác và gây bất lợi cho mình như thế. Cho dù Tiêu Ly có muốn dứt khoát loại bỏ kẻ đối địch với mình thì cũng không thể để anh dùng những lời nhận xét của cô để làm căn cứ được.

"Sao tự nhiên anh lại quan tâm tới chủ nhiệm Lý thế?"

"Có rất nhiều người đều nói anh ta là bạn học của giám đốc, chẳng có năng lực gì mà chỉ toàn dựa vào quan hệ để lên thôi. Giám đốc trước đó thì dễ rồi, cái gì cũng dung túng cho anh ta để mình anh ta làm mưa làm gió trong công ty. Tôi hỏi em vì tôi muốn biết đứng trước một số chuyện không liên quan tới lợi ích thì ấn tượng của em đối với anh ta thế nào?"

"Em cảm thấy anh ta vẫn là một người có khả năng làm việc, còn những chuyện khác thì em cũng không rõ."

Tiêu Ly giữ nguyên tốc độ xe, điềm đạm buông một câu: "VẬY à, xem ra cái kiểu anh trai em gái áp dụng với em rất có tác dụng đấy! Thân hơn thì lại toàn chọn mấy lời đường mật để nói thôi nhỉ?"

Ẩn Trúc cười, "Nếu anh ta thật sự cảm thấy nhận anh em họ hàng với em là có ích, tốn công tốn sức vì em thì em cũng nên khen ngợi anh ta vài câu chứ. Nếu không, chẳng phải uổng công người ta đã đánh giá mình quá cao hay sao?".

"Những gì em nói đều có ích sao?"

"Không có ích thì sao anh lại hỏi em?", Ẩn Trúc không nhịn được hơi trừng mắt lên một chút. Hình như đồng nghiệp họ Tiêu này tối qua không ngủ được giống như cô, lúc này đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Chính vì thế nên anh ta mới có thể nói ra những câu mâu thuẫn nhau đến thế còn cô thì không thèm suy nghĩ, đối đáp chan chát với cấp trên như vậy.

Tiêu Ly cũng nhận ra mình đã quá vội vàng và chủ quan, anh chỉ không muốn Ẩn Trúc dùng những nhận xét kiểu đó để trả lời cho có lệ với anh. Nhưng, quan hệ cấp trên cấp dưới giữa họ rõ ràng rành rành như thế, sao cô lại có thể ngang nhiên trả lời anh như vậy. Anh quý cô vì anh cảm thấy cô luôn làm tròn bổn phận của mình, sự bất mãn nhỏ ngày hôm nay cũng bắt nguồn từ việc cô luôn kiên quyết giữ vững khoảng cách giữa cấp trên và cấp dưới. Thái độ của Phùng Ẩn Trúc rất rõ ràng, trong công việc thì: Được! chuyện trò xã giao thì: Khó!

Đến tiểu khu nơi họ sẽ ở, hai người đã nhanh chóng làm hòa với nhau trong tiếng nhạc nhẹ nhàng. Tiêu Ly dừng xe trước khu nhà của Ẩn Trúc, giúp cô mang đồ đạc lên trước. Ẩn Trúc cũng không khách sáo, không để vàng tỏa sáng thì chẳng phải là đi ngược lại với tự nhiên hay sao?

Trước đó Ân Trúc đã đến đây hai lần, một lần là để xác định địa chỉ nơi thuê nhà, lần khác là để thu dọn phòng ốc. Do đó, khi chuyển đến cô chỉ cần sắp xếp quần áo vào tủ là xong, không có nhiều việc phải làm lắm. Sau mấy lần mở va li và treo quần áo lên móc, cô chẳng còn việc gì để làm ngoài việc ngồi nhớ lại ánh mắt đả đấm của mình với cấp trên.

Người ta vừa lịch sự lại vừa quan tâm, cô là thư ký mà lại không tự giác. Chưa kể vừa này còn không biết phải trái, lớn bé gì đả tội với sếp, cấp dưới thì vẫn nên nhún nhường hơn mới phải, "Giám đốc Tiêu, chỗ em sắp xếp xong rồi, giờ em qua giúp anh nhé".

Toà nhà mà Tiêu Ly ở cách toà nhà D5 của Ân Trúc một toà và anh cũng ở tầng ba. Nhưng cách bố trí của hai toà nhà khác nhau, diện tích căn hộ của anh cũng lớn hơn rất nhiều, bên trong đã được trang hoàng sửa chữa lại nên đương nhiên ở đó sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Chủ căn hộ đó ra nước ngoài nên mới để không cho thuê.

Câu nói này của Ân Trúc nghe không được tự nhiên, Ân Trúc tin chắc Tiêu Ly cũng nhận ra bởi vì cô không hề che đậy sự miễn cưỡng của mình. Chẳng phải có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn hay sao, dùng vải thưa che mắt thánh cuối cùng cũng vẫn phải hiện nguyên hình thôi. Tiêu Ly cao tay hơn cô nhiều, về điểm này thì Ân Trúc không hề nghi ngờ gì cả.

Không ngờ Tiêu Ly nghĩ một lúc rồi nói: "Cũng được, đến chỗ tôi sắp xếp đồ đạc xong chúng ta ra ngoài ăn gì đó, chiều cùng đến công ty luôn."

"Vâng", Ân Trúc không ngờ anh lại đồng ý để cô qua giúp, anh là một người rất chú trọng đến sự riêng tư cá nhân nên sẽ không tùy tiện mời người khác đến nhà mình. Càng bất ngờ hơn khi anh đề nghị buổi chiều đến công ty. Xem ra viên quan mới nhậm chức này định kiểm tra đột xuất ngay vào ngày đầu đi làm. Có điều, trên thực tế công ty của họ vẫn là công ty có một nửa là Nhà nước, cuối tuần ở đó chắc không có ai làm việc, không biết

là đến để làm gì. Nhưng một vấn đề cao siêu thế này thì không cần cô phải mất công suy nghĩ nhiều, bảo đi theo thì chỉ cần đi theo là được.

Nhưng lần đi theo này khiến Ân Trúc phải làm thêm giờ liên tiếp mấy đêm liền, một người có tính cách nhẫn nhịn như cô cũng còn không chịu được, trong lòng thầm mắng Tiêu Ly vô nhân đạo. Thực ra, Tiêu Ly không ép cô phải làm thêm, nhưng đến đêm thứ hai cô không ở lại làm thêm cùng anh thì toàn bị anh gọi hỏi những việc nằm ngoài phạm vi công việc của mình. Ân Trúc lại phải tìm hiểu rồi mới trả lời lại cho anh được, mà cứ tìm hiểu là cũng mất nguyên một tối rồi. Vì vậy, Ân Trúc cũng đành chấp nhận việc hàng ngày ở lại cùng vị sếp mới lên chức - Tiêu Ly, tiếp tục giúp anh ta tiếp quản công việc của một viên quan mới nhậm chức.

Trước mặt thì chấp nhận nhưng sau lưng Ân Trúc vẫn ca thán với Thạch Chí, "Cậu nói xem, có phải anh ta hơi kỳ lạ không? Gà cùng chuồng bôi mặt đá nhau, hành hạ mình. Anh ta bất nhân thì cũng đừng trách mình bất nghĩa, sau này muốn mình cùng đứng trên một trận tuyến với anh ta, cùng chia hòng súng vào kẻ địch, còn lâu nhé!"

"Liệu có phải anh ta muốn nhân cơ hội này để điều chỉnh lại cách làm việc ở công ty cậu không, nhân đó thiết lập quy định mới của anh ta luôn."

"Chỉnh đốn cách làm việc gì chứ? Cậu làm như anh ta muốn khích lệ tinh thần toàn bộ nhân viên công ty từ trên xuống dưới đều đồng lòng nhất trí làm thêm ấy. Chỉ có hai người bọn mình thôi, mỗi ngày hết giờ lại ăn tối qua quýt cho xong, sau đó quay trở lại công ty, chuẩn bị gươm ngựa sẵn sàng. Mình là gươm mà cũng là ngựa duy nhất ở đây."

"Như thế chẳng phải càng dễ hiểu hay sao? Anh ta muốn nhanh chóng làm quen với công việc."

"Nhanh á? Mình thấy phải là thần tốc, mình không theo kịp tốc độ ấy, mất mạng luôn ấy chứ!", Ân Trúc giữa đêm hét lên với chiếc ống nghe điện

thoại trong phòng.

Thạch Chi không để bụng, vẫn còn cười "he he" trêu chọc cô: "Tốc độ nhanh thật, nhanh thế mà đã có một mạng người nữa ra đời rồi cơ đấy?"

Ấn Trúc nghĩ một lúc mới hiểu ra là Thạch Chi đang cười chọc cô điều gì, "Cậu tha cho mình đi, mình mà có bản lĩnh đó thì đã không phải khổ sở chịu đựng thế này."

"Thế còn cái người có thể tạo ra một sinh mạng kia đâu?"

Lần này thì Ấn Trúc phản ứng lại khá nhanh, "Người có thể tạo ra sinh mạng kia hiện giờ vẫn giữ thái độ im lặng".

Sau khi đến thành phố J, ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, cô chỉ kịp gọi báo cho bố mẹ hai bên biết là mình đã đến nơi an toàn. Hôm nay cô mới đổi sim điện thoại, ban ngày gửi tin nhắn group thông báo cho người thân thì buổi tối Thạch Chi đã gọi điện thoại đến. Còn Ngô Dạ Lai, đến một tin nhắn cũng không hồi lại.

Ấn Trúc không đợi được dù chỉ một tín hiệu hồi âm, tay vẫn vờ một góc chăn, hình như cô cũng không còn cảm thấy quá đau lòng nữa. Sự bận rộn và mệt mỏi đã làm cô không còn thời gian mà nghĩ đến tâm trạng riêng của mình.

"Cậu nói xem, bận đến nỗi không nhớ nỗi nữa, có phải đấy là dấu hiệu bắt đầu của sự quên lãng không?", mà sự lãng quên này có lẽ đã bắt đầu từ phía Ngô Dạ Lai từ rất lâu rồi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ấn Tượng Ngốc Nghếch

Trong thế giới của anh, cô chẳng qua cũng chỉ là một vật để trang trí, một thứ đồ vật được đánh dấu là "vợ" thôi.

Hai tuần sau, công ty tổ chức tiệc chào đón họ. Trên danh nghĩa là tiệc chào đón nhưng thực chất cũng là bữa tiệc gặp mặt. Có điều chỉ tổ chức với quy mô nhỏ, khách mời là những quản lý cấp cao trong công ty, ngoài ra còn mời thêm lãnh đạo các phòng ban cùng tham gia. Còn họ về cơ bản cũng vừa tìm hiểu xong tình hình các công trình hiện tại của công ty và các vấn đề về nhân lực.

Trên đường đi, Tiêu Ly rất nhẹ nhàng thoải mái, chủ động nói chuyện phiếm với Ấn Trúc.

"Phùng Ấn Trúc, có biết vì sao tôi lại muốn đi cùng em không?"

Ấn Trúc không có tâm trạng tốt như thế, cô chỉ hận không thể ngủ vài mấy ngày mấy đêm hoặc ngủ đông được luôn thì càng tốt. Có điều vấn đề này trước giờ cô vẫn luôn muốn biết nên mới lấy lại tinh thần hỏi lại một câu: "Tại sao?".

"Rất đơn giản, vì em giỏi và cũng có tố chất để phát triển tài năng đó hơn nữa."

Tiêu Ly đã phải do dự mất một thời gian trong việc lựa chọn đưa Ấn Trúc theo. Dù sao, cũng không phải là việc mở mang bờ cõi gì to lớn nhất thiết phải mang theo vài người thân tín đi cùng. Phùng Ấn Trúc càng không thể được coi là thân tín mà ngược lại còn là một nhân viên lúc nào cũng giữ

khoảng cách với anh nhất. Cô làm thư ký theo nguyên tắc của mình, thường là làm tròn bốn phận được giao, còn với những người hay những việc không liên quan, cô không tham gia cũng không bàn luận gì. Đây là ưu điểm nhưng đôi khi nó lại trở thành nhược điểm. Cô sẽ không thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình với anh, cùng lắm thì cũng chỉ là đưa ra những ý kiến để anh tham khảo về công việc.

Nhưng, Phùng Ân Trúc có một ưu điểm rất nổi trội, đó chính là cô ấy giỏi lại không bị vướng bận bởi những chuyện lặt vặt khác. Điểm này nhìn qua thì chưa thấy rõ ràng, nhưng nó đã trở thành lý do chính trong việc lựa chọn cô. Phùng Ân Trúc vừa không bị ảnh hưởng của tình yêu lại không vướng bận con cái, thực sự là lựa chọn tốt nhất trong việc cùng anh xung phong lâm trận. Còn một điểm quan trọng hơn là Tiêu Ly luôn cảm thấy Phùng Ân Trúc có một khả năng giúp điều chỉnh tâm trạng. Những lúc buồn chán mà nhìn thấy cô tự nhiên sẽ cảm thấy tâm trạng ổn hơn rất nhiều. Không phải cô có thể khiến cho tâm trạng của anh lúc ấy khá lên mà là giúp anh tạm thoát ra khỏi thứ tâm trạng đó để nghỉ ngơi một lát. Anh hy vọng đến làm việc trong một môi trường mới có thể mang theo chiếc phao cứu sinh là cô.

Ân Trúc chỉ "Âng" một tiếng, không nói tiếp nữa. Giỏi, nói nghe hay thật đấy, chẳng phải thấy cô là một lao động ưu tú, có thể cố gắng hết sức mình để làm nô dịch hay sao? Lý do này thực sự nghe chẳng có gì mới cả. Cái gì mà gọi là có tố chất phát triển tài năng đó hơn nữa chứ? Là khiến cô phải rời bỏ quê hương gia đình đến đây đơn thương độc mã, không phải bận tâm điều gì đó sao?

Cũng phải, nếu là ở nhà có thể nào cũng sẽ không phải làm thêm ban đêm gần hai tuần như vậy, có người xót và không có người xót là không giống nhau.

Cũng may tất cả cũng đã đến hồi kết, sau này làm mạnh tay tới thế nào thì đó là việc của anh ta. Tình hình sắp tới của công ty chắc cũng sẽ có việc

lớn, có việc nhỏ. Quan trọng là Tiêu Ly định thế nào, cô cũng không nắm được việc anh ta sẽ "diệt" ai làm gương trước.

Bữa tiệc đón tiếp này không khác gì một cuộc nhậu nhẹt chè chén, Ân Trúc cũng bị chuốc không ít rượu. Suốt từ ngày đến đây cho tới giờ cô không được nghỉ ngơi tử tế buổi nào nên giờ uống vào say rất nhanh. Cô gục đầu vào cạnh bàn, tay cầm cốc nước ấm uống ừng ực từng ngụm một. Cô không thấy khó chịu chỉ thấy buồn ngủ vô cùng, cô rất muốn thả người nằm xuống chiếc ghế sofa bên cạnh nhưng cả bàn chỉ có một mình cô là khách nữ, nằm ra đấy thật chẳng ra thể thống gì.

Ân Trúc lơ mơ nghe thấy Tiêu Ly gọi nhân viên phục vụ tới để dọn đồ đi, sau đó cô được đỡ đứng dậy và đi ra ngoài. Bên tai cô vẫn còn văng vẳng giọng nói rất thật như có ai đó đang muốn ngăn cản cô.

"Phùng tiểu thư sao có thể đi được chứ, Phùng tiểu thư đi rồi chúng ta uống còn có ý nghĩa gì nữa!", nói xong liền có người đi tới kéo Ân Trúc lại. Người này có lẽ cũng đã uống nhiều rồi, không những miệng nồng nặc mùi rượu mà còn vừa ôm vừa kéo bằng được Ân Trúc. Nhân viên phục vụ lúc này không biết nên nghe theo ai, việc đùa đùa thật thật trên bàn rượu dù gì họ cũng đã gặp nhiều rồi đi thật hay đi giả cũng khó phán đoán.

Ân Trúc muốn đẩy thẳng cha khiến người khác buồn nôn kia ra, thật sự là cô đang bị anh ta lắc cho tới mức nôn nao cả người, nhưng đẩy thế nào cũng không thấy nhúc nhích. Ân Trúc có cảm giác bàn tay mình bị một bàn tay rất khô và ấm nắm chặt lấy. Cũng chính nhờ lực kéo của bàn tay ấy, cô đã thoát khỏi sự kìm kẹp của người đàn ông kia, ngã vào lòng một người khác. Mùi vị của người này rất thân thuộc, hình như là Tiêu Ly. Nói là ngã vào lòng nhưng Ân Trúc biết, anh chỉ ôm hờ cô, dường như cánh tay của anh chỉ muốn giúp cô tránh xa khỏi những người khác.

"Ai nói cô ấy muốn đi, sao có thể để cô ấy về sớm thế được. Tôi nhờ nhân viên phục vụ tìm cho cô ấy một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, gần đây

buổi tối cô ấy thường xuyên không được ngủ đủ giấc. Hơn nữa, uống rượu là chuyện của đàn ông, phái yếu như cô ấy mà tham gia thật chẳng thú vị chút nào."

"Giám đốc Tiêu, theo như anh nói thì phái yếu thì nên làm gì?", người vừa hỏi là Phó cục trưởng, từ lúc bữa tiệc bắt đầu tới giờ anh ta vẫn ngồi yên rất nghiêm túc, người khác tới chúc rượu nói một thôi một hồi, anh ta cũng chỉ nhấp môi uống một cái mà thôi.

"Ý tôi là phái yếu thì nên ở nhà chăm chồng chăm con, để họ đi theo chỉ làm rồi việc, không có cũng không hỏng việc."

Câu nói này không biết thế nào lại nói trúng ý của cục trưởng Lưu, anh ta hô lên một tiếng: "Hay" rồi tự mình nâng cốc uống cạn, "Đã lâu không được gặp người hiểu biết, nói được những điều có lý rồi."

Ẩn Trúc bắt đầu thấy đau đầu, chuyện này là thế nào đây? Có người tung thì cũng phải có kẻ hứng chứ.

Được Tiêu Ly dìu vào một căn phòng khác, Ẩn Trúc vội nói: "Không phiền anh nữa, tôi tuy là nữ nhưng cũng vẫn có thể tự lo cho mình."

"Em tưởng thật sao, nếu tôi không nói thế, liệu chúng ta có thể thoát được không?"

Cũng có thể là do hơi men, Ẩn Trúc bắt đầu đùa: "Nô gia thật không dám đứng ngang hàng với ngài.", nói xong câu này, đến bản thân cô cũng thấy buồn cười, chẳng phải cô chỉ là một kẻ nô bộc hay bị Tiêu Ly sai bảo cho chóng mày chóng mặt đó sao?

"Phụ nữ đúng là không biết phân biệt phải trái."

"Ha ha, thật đa tình, anh chắc có nhiều phụ nữ theo lắm đấy nhỉ! Theo tôi, đàn ông mới là những kẻ không biết phải trái nhất! Phụ nữ rất dễ thỏa

mãn với hạnh phúc, chỉ cần một chút thôi là hạnh phúc rất lâu."

"Mẫu chốt của vấn đề là ở chỗ có bao nhiêu cái một chút kia? Phụ nữ không bao giờ thấy đủ cả."

"Còn dám nói anh không phải là người gia trưởng phong kiến, không phải kẻ theo chủ nghĩa trọng nam khinh nữ sao? Bình thường anh giả bộ thôi phải không? Khen cái này, tán cái kia, thật ra trong lòng lại không nghĩ như vậy. Tôi biết những lời đường mật của đàn ông là không đáng tin chút nào cả", nhưng những người không biết nói những lời đường mật cũng không đáng tin nốt.

Đây là chút ý thức cuối cùng của Ân Trúc, cô cứ nghĩ như vậy và ngủ mất lúc nào không biết.

Khi Ân Trúc tỉnh dậy đã là hơn chín giờ sáng ngày hôm sau rồi. Mặc dù trước đó cũng có vài lần mơ màng định tỉnh dậy, nhưng cô vẫn không chiến thắng được cơn buồn ngủ, khát tới mức mơ thấy mình đi phơi nắng ở sa mạc.

Khi Ân Trúc tỉnh dậy mới biết mình đang nằm trên giường ở nhà. Cô không cảm thấy lạ. Bất kể Tiêu Ly có theo chủ nghĩa trọng nam khinh nữ hay không, nhưng đối với phái nữ bao giờ anh cũng quan tâm chăm sóc rất chu đáo, đối với những việc kiểu thế này, anh đều rất chu đáo. Nhưng anh làm vậy không phải là theo thói quen nên Ân Trúc không cảm kích. Không phải tất cả đàn ông đều thương hoa tiếc ngọc, có rất nhiều người coi phụ nữ chỉ là trò tiêu khiển. Tiêu Ly giỏi ở chỗ anh vừa thể hiện sự quan tâm vừa thể hiện sự tôn trọng, không làm đối phương cảm thấy khó chịu.

Sau một đêm say giấc tỉnh dậy, mặc dù đã được ngủ đầy giấc nhưng Ân Trúc không hề cảm thấy tỉnh táo chút nào. Cô ôm gối kêu than mãi mới chịu đứng dậy.

Nhưng không dậy cũng không được, hôm nay cô định đi một vòng trong trung tâm bán đồ điện. Hôm trước gọi điện về nhà, mẹ chồng cô nói bếp gas đã hỏng, bố chồng cô sáng sớm ra chợ mua về một cái khác mới tinh, nghe người bán nói thì đây là chiếc bếp gas do công nhân tuồn từ nhà máy ra nên rất rẻ. Ăn Trúć cứ bần khoản hay là hàng giả. Bếp gas là đồ dùng quan trọng trong gia đình, cô định tự mình đi mua một cái để nghỉ Tết mang về cho gia đình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đang ăn sáng thì chuông điện thoại reo. Ân Trúc liếc nhìn màn hình, là Tiêu Ly gọi đến, cô thật sự không muốn nghe. Tuần trước, anh ta gọi điện thoại cho cô, lịch sự hỏi cô liệu có muốn đến công ty không, nếu đi thì có thể đi cùng xe với anh ta. Cái gì mà muốn hay không muốn đi, sếp đã hỏi như thế thì cô có thể từ chối không đi sao? Cô như chú vịt dễ bị lừa vào rọ. Cô rất sợ anh ta dùng lại bài cũ, tối qua nhờ có anh ta mà cô được giải vây nên giờ nếu anh ta yêu cầu cô tiếp tục làm thêm thì cô cũng không tiện từ chối. Ân Trúc còn đang do dự xem có nên nghe hay không thì chuông điện thoại ngừng lại, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Thật quá đáng nếu yêu cầu một người uống rượu say làm thêm vào cuối tuần, dùng cách này để từ chối chắc vẫn được coi là hợp lý.

Ân Trúc đang hỏi thăm bảo vệ về bến xe buýt gần đây thì xe của Tiêu Ly đã dừng lại bên cạnh cô.

"Đi đâu? Tôi đưa em đi."

"Không cần đâu. Anh cũng không thuộc đường mà."

"Cứ nói em đi đâu trước đã, nếu tôi thật sự không biết đi thế nào thì tôi sẽ đưa em đến bến xe buýt, em bắt xe ở đấy."

"Thực ra em vẫn chưa quyết định là đi đâu, chỉ muốn đến một trung tâm điện máy gần đây nhất hay siêu thị lớn cũng được."

"Vừa nãy tôi gọi điện cho em là định hỏi em có muốn ra ngoài mua đồ không đấy! Tôi muốn mua một chiếc đầu DVD, đi thôi!"

Ấn Trúc không muốn nhắc tới cuộc điện thoại trước đó, nhưng anh ta đã nói đến nên cô đành lôi điện thoại ra, giả bộ kinh ngạc kêu lên: "Đúng rồi này, có một cuộc gọi nhớ, sao vừa rồi mình không nghe thấy nhỉ?". Lên xe rồi, cô lại nói: "Chuyện ngày hôm qua, cảm ơn anh ạ, mấy giờ các anh mới về?".

"Một giờ kém."

"VẬY À? Em chẳng còn nhớ gì nữa."

"Em ngủ suốt, làm sao nhớ được gì", nói xong, Tiêu Ly không nhận được nhoen cười.

Ấn Trúc nghiêng đầu đúng lúc nhìn thấy nụ cười đó của anh ta. Đây là nụ cười thế nào chứ, là nụ cười khiến người nhìn thấy có một thứ cảm giác trong trẻo lan tỏa trong trái tim. Không biết người khác thế nào chứ cô chưa từng nhìn thấy Tiêu Ly cười như thế bao giờ.

"Ngủ xong thấy thế nào rồi?"

Tiêu Ly cười lớn để lộ hàm răng đều tăm tắp trắng như tuyết, "Xe của cục trưởng Lưu đưa chúng ta về, lên xe rồi mọi người cứ nói chuyện là em lại hét tướng lên 'ồn ào quá, có là những lời đường mật hay không tôi đều không nghe' làm bọn tôi đành phải ra hiệu bằng tay để tạm biệt nhau".

"Sao anh không gọi em dậy? Nhìn người khác bị mất mặt anh vui thế sao?", Ấn Trúc có hơi bực mình, vị đó là sếp tổng nên sau này không tránh được việc phải tiếp xúc thường xuyên.

Vừa đúng lúc đến chỗ rẽ, Tiêu Ly liếc nhìn gương chiếu hậu bên phía Ấn Trúc một cái rồi mới nói: "Dạo này em cũng mệt nhiều, ngủ say thế, tôi không nỡ đánh thức".

Biết rõ Tiêu Ly là kiểu người phủ mặt trên môi, cũng xác định sẽ chung thủy một lòng với Ngô Dạ Lai nhưng Ân Trúc không thể không thừa nhận, khi nói ra những lời như thế sắc thái biểu lộ lúc đó của anh ta đã làm trái tim cô có chút xốn xang.

Cô xốc lại tâm trạng, nghĩ mông lung, cảm thấy nói thêm điều gì vào lúc này cũng không thích hợp, thế nên cô im lặng, chăm chú nhìn đường trước mặt.

Tiêu Ly nghĩ cô uống say nên giờ đau đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên chuông điện thoại của Ân Trúc reo lên, màn hình hiện lên ba chữ "Tôn Duy Thắng".

Ân Trúc nghe máy, phía bên kia nói như hét: "Chị dâu phải không? Em là Tôn Duy Thắng."

Ân Trúc chỉ đáp: "Chào cậu, tôi là Phùng Ân Trúc".

"Chị dâu, chị đang ở đâu? Em mua cho chị một ít gạo, giờ sẽ mang đến."

"Nhưng tôi đang ở bên ngoài mất rồi!"

"Không sao em để trên xe, chút nữa chị về em mang qua cho chị."

"Thật sự là tôi không cần đâu, cảm ơn cậu! Tôi ăn cơm ở nhà ăn của công ty, không nấu ăn ở nhà", đấy không phải là cô trả lời cho xong mà sau khi Ân Trúc tới đây đều bận rộn cả ngày, sắp đến mức chẳng còn hơi mà ăn cơm thì làm gì có tâm trạng để nấu nướng nữa. Công ty có căng tin, bữa sáng và bữa trưa đều ăn ở đó, buổi tối có làm thêm cũng gọi cơm hộp ở ngoài, ăn qua loa cho xong bữa, "Thế sao được, anh em đã nói nhờ em chăm sóc chị, em còn chưa làm được việc gì cả".

Rõ ràng đang coi mình là nhiệm vụ rồi. Ân Trúc liếc nhìn Tiêu Ly, anh chàng Tôn Duy Thăng này nói sang sảng như thế, anh ta nhất định là nghe thấy hết.

"Tôi có số của cậu, có chuyện gì cần tôi nhất định sẽ nhờ cậu giúp. Gạo thì thật sự là tôi không cần, cậu cứ mang về nhà dùng đi, thật phiền cậu quá!", dù biết từ chối ý tốt của người ta như thế thật không lịch sự, nhưng cô không muốn gặp người tên Tôn Duy Thăng và vợ Ngô Dạ Lai cái tình này. Chuyện này là thế nào, vợ của mình anh còn không hỏi han đến lại đi nhờ người khác đến thăm. Nhất định do anh cho anh ta số mới của cô, anh có thời gian liên lạc với Tôn Duy Thăng nhưng lại không gửi cho cô dù chỉ là một tin nhắn trả lời.

"Không sao, em đâu phải người không hiểu chuyện chứ? Gạo thì ở đâu chẳng cần dùng, không sao!", anh chàng Tôn Duy Thăng này rất dễ tính, "Chị dâu, chị nói cho em biết địa chỉ, sau này có dịp em sẽ đến thăm chị".

"Thế này đi, thật ra...", Ân Trúc nhìn Tiêu Ly đang ngồi cạnh, vẫn phải nói dối thôi, "Thực ra tôi ở cùng với một đồng nghiệp nữa nên tiếp người lạ thật sự không tiện". Cô cảm thấy ở một mình lại tiếp một người lạ trong nhà thì thật không hợp lý. Tuy Tôn Duy Thăng là người mà Ngô Dạ Lai tin cậy nhờ vả, nhưng cho dù anh có tin anh ta đến đâu thì với cô, anh ta vẫn là người lạ!

Tôn Duy Thăng có thô lỗ đến thế nào thì nghe xong cũng hiểu ra vài phần, dù sao người ta cũng không muốn gặp mình, thật xem thường người khác quá! Cơn tức giận trào lên, nhưng nghĩ đến những việc mà Ngô Dạ Lai đã làm cho anh ta nên lại nuốt cơn tức tối đó vào trong lòng, "Vậy được rồi, chị dâu, chị có chuyện gì thì cứ hô một tiếng, xe của em nên đi lại cũng tiện".

Bên này Ân Trúc thở phào, "Ừ, cảm ơn cậu, hôm nào rảnh thì nói chuyện sau".

Ân Trúc không thể giải thích được mình làm thế là thế nào. Trước kia, cô luôn muốn biết về cuộc sống trong quân ngũ của Ngô Dạ Lai. Mỗi lần đi thăm anh, cô vẫn muốn anh giới thiệu đồng đội cho cô làm quen. Như thế sau khi về nhà rồi cô vẫn có thể nói với anh những chuyện liên quan đến bộ đội, bạn bè chung nhiều lên thì đề tài nói chuyện cũng được mở rộng hơn. Nhưng Ngô Dạ Lai chưa bao giờ chủ động giới thiệu ai với cô, thỉnh thoảng có ngẫu nhiên gặp cũng chỉ đơn phương giới thiệu cô với người ta bằng duy nhất một câu: "Vợ tôi". Vì thế có thể cô cũng đã từng gặp anh chàng Tôn Duy Thăng này rồi, chỉ là không nhận ra thôi. Anh đã không muốn cô hiểu nhiều về anh, vậy thì cô không hiểu nữa. Nói cô không để tâm đến chuyện này là giả, dù sao cô cũng có cảm giác như mình bị anh bài xích, bị từ chối thì trái tim cô có thể cảm thấy dễ chịu không? Nhưng khi quen với cách hành xử của Ngô Dạ Lai, dần dần cô cũng cảm thấy bình thường. Trong thế giới của anh, cô chẳng qua cũng chỉ là một vật để trang trí, một thứ đồ vật được đánh dấu là vợ anh thôi.

Lúc cô đập máy thì xe đã dừng trước cửa một trung tâm lớn, "Em đợi tôi ở cửa, tôi đi gửi xe rồi ra ngay".

Ân Trúc đứng đợi ở cửa, tâm trạng hơi lơ đãng. Móc di động ra, do dự mãi không biết có nên nhân việc Tôn Duy Thăng gọi cho mình mà gửi một tin nhắn cho anh không. Có cặp vợ chồng kiểu như họ không? Không những không gặp được nhau, ngay cả đến việc cơ bản nhất là liên lạc cũng có thể bị đứt đoạn. Nghĩ đến đây thì sự oán trách đã đè bẹp nỗi nhớ nhung. Cô đang định nhét điện thoại vào túi thì bị ai đó đẩy cho một cái từ phía sau rất mạnh rồi lại vội vàng kéo lại.

Cô quay đầu lại nhìn, là Tiêu Ly.

"Sao thế? Ân Trúc biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, Tiêu Ly không phải người hành xử đường đột và lôi kéo không kể nơi chốn như thế.

Tiêu Ly không nói gì, ra hiệu cho Ân Trúc nhìn về phía sau, Ân Trúc chỉ nhìn thấy thấp thoáng lưng của một đứa trẻ.

"Tay nó sắp thò được vào túi của em rồi!"

"Sao anh không gọi em ngay?"

Tiêu Ly cầm túi của cô, kéo khóa lại, "Sao em biết là tôi không gọi em?".

Anh đỗ xe ở bên đường đối diện, từ xe xuống thì thấy hai ba đứa trẻ đang đi vòng vòng quanh Ân Trúc, anh biết ngay ánh mắt chúng đang nhắm vào túi của cô nên liền gọi cô mấy lần. Nhưng Phùng Ân Trúc lại cứ nhìn chăm chăm vào di động của mình, không hề ngẩng đầu lên, cũng chẳng có phản ứng gì. Anh chỉ kịp chạy qua kéo cô tránh ra, mấy đứa trẻ đó thấy cô có bạn đi cùng mới chịu tản đi tìm mục tiêu khác.

"Em hồn xiêu phách lạc như thế, không lấy cắp của em thì sao xứng đáng với ngón nghề mà chúng đã học được", sau khi cùng nhau tới đây, Tiêu Ly phát hiện mình hình như hơi quan tâm quá đến cô bạn đồng nghiệp Phùng Ân Trúc, đây không phải là một dấu hiệu hay, cô ấy cũng không phải là đối tượng phù hợp.

Ân Trúc cầm lại túi của mình, ôm lấy và không lên tiếng phản bác lại lời của Tiêu Ly. Cô thừa nhận, cô đã ngẩn ngơ như mất hồn lúc đó Tiêu Ly kéo cánh tay cô ra, với tay cầm lại chiếc túi, nắm chặt: "Như thế nhìn không hay lắm, ôm khư khư túi chẳng khác nào tự tố cáo bản thân với người khác rằng, tôi cảm thấy không an toàn".

"Thì em là vậy mà, vừa này chẳng phải suýt nữa bị lấy trộm mất đấy sao?", Ân Trúc giơ tay ra định lấy lại cái túi, ai lại để sếp cầm túi cùng nhân

viên đi mua đồ bao giờ.

Tiêu Ly cười, không phản đối nữa mà trả lại túi cho cô. Anh thích vẻ thân nhiên của cô, bất luận là gặp phải chuyện gì, cô lúc nào cũng tỏ vẻ chuyện phải xảy ra như thế, không phải tỏ vẻ cho người khác xem, đương nhiên cũng không hy vọng có người tham gia.

Đi chọn đồ, hai người cùng ít nói nên đa phần sử dụng tai và mắt nhiều hơn.

Khi Ân Trúc đang nhìn, Tiêu Ly ở phía sau sẽ lấy giúp cô tờ rơi quảng cáo về sản phẩm. Đi một vòng thì ai cũng chọn được thứ mà mình muốn mua. Lúc hỏi mua mới biết còn dịch vụ đến nhà lắp đặt. Mặc dù nhân viên bán hàng nói đi nói lại là tự mình lắp đặt cũng không khó khăn gì, nhưng Ân Trúc vẫn quyết định về nhà mua. Ân Trúc muốn phải thật an toàn, không thể vì cái tiện của mình mà tạo ra dù chỉ là một nguy cơ rủi ro tiềm ẩn.

Đầu DVD của Tiêu Ly mua dễ hơn, chỉ chọn đĩa là tốn chút thời gian.

Trên đường về họ vào quán ăn đồ ăn nhanh rồi lái thẳng xe về nhà. Hiếm lắm mới có một ngày được nghỉ ngơi, họ đều không muốn tiêu phí vào việc chen chúc trên đường.

"Đi đâu chọn đĩa đây?", Tiêu Ly khách sáo hỏi một câu.

"Thôi em xuống xe ở đây còn có việc", Ân Trúc đương nhiên cũng hiểu đây là một lời theo lịch sự.

"Ở chỗ tôi có toàn bộ đĩa DVD phim của đạo diễn Hitchcock."

Ân Trúc cố gắng khống chế tâm trạng của mình, nếu người nói câu này không phải là Tiêu Ly, cô nhất định sẽ cho rằng đối phương đang cố gắng thể hiện rằng mình là người có phong cách. Cô biết anh ta có một bộ

đĩa của Hitchcock, mà thậm chí còn quý nó như bảo bối. Chu Dao Hồng cũng đã đến nhà anh ta để xem, sau khi về đã căn nhắc với Ân Trúc rằng: "Chẳng biết là hay ở đâu, xem bộ phim này đúng là sự tra tấn đối với đầu óc và sự nhẫn nại của mình, mệt chết đi được".

Ân Trúc tự nhận mình không có khả năng thưởng thức những bộ phim nghệ thuật. Xem phim hài thì còn được còn những thứ gọi là phim nghệ thuật hay những bộ phim điện ảnh tiên phong, cô cũng đều lịch sự từ chối, đã xem không hiểu thì đừng lãng phí tâm huyết của người khác. "Những kiểu phim đó, em xem không hiểu lắm", Ân Trúc thật thà nói.

"Tôi tận hưởng quá trình phát hiện ra sự thật."

"Có hồi hộp cao trào tới đâu chẳng phải cũng là do con người đạo diễn ra sao?", đạo diễn dù tinh xảo và hoàn hảo đến mấy, nói cho cùng cũng chỉ có kết cục đó thôi. Thứ tìm ra không thể nói là sự thật, chẳng qua là tìm ra được dụng ý của đạo diễn mà thôi.

"Hiểu cũng tương đối", Tiêu Ly hâm mộ Hitchcock không phải chỉ mới ngày một ngày hai, anh ta thích cái cảm giác rùng rợn đầy bất ngờ đó, nhưng chưa từng đứng trên góc độ ấy để suy nghĩ.

"Sai rồi! Em chẳng hiểu gì cả nên mới dám ăn nói hàm hồ thế chứ", người hiểu biết sơ sơ, có lẽ sẽ dương dương tự đắc nhưng lại không so được với người không biết nên không sợ. Ân Trúc hiểu vấn đề của mình, cuối cùng cũng chính là trường phái ấn tượng, dù rất thích hay vô cùng bài xích thì vẫn giữ vững quan điểm .

"Em rất thông minh sao? Không hiểu mà vẫn có thể nói đâu ra đấy."

"Thông minh? Em là kẻ khờ khạo. Người thật sự thông minh sẽ không tán dương mình, như anh chẳng hạn."

Ấn Trúc không muốn khen ngợi người khác lộ liễu thế nhưng hoàn cảnh không phải do mình quyết định, cô không muốn nói sâu về vấn đề này nên đành nói lảng sang vấn đề khác.

Tiêu Ly cười cười, thông minh ư? Ai có thể làm người thông minh cả đời chứ? Cố gắng ít phạm lỗi trong những chuyện cần sự thông minh, thế cũng có thể được coi là người khôn ngoan số một rồi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tạm Dừng Và Tiếp Tục

Âm thanh và lời nói đôi lúc cũng đối trá, nó có thể lừa được đối phương nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lừa cả chính bản thân mình. Khi không nhìn thấy đối phương thì ngôn ngữ trở thành phương tiện liên lạc duy nhất, cũng khó tránh khỏi việc hiểu lầm và càng khó để lòng thấy thanh thản.

Hôm đó, sau khi về đến nhà thì Ân Trúc nhận được điện thoại báo ông nội phải nhập viện.

Bà nội mất sớm, ông nội đã tái giá từ trước khi Ân Trúc được sinh ra. Người phụ nữ tái giá với ông nội thật ra là đã quen biết với ông từ trước, mối quan hệ giữa hai người không bình thường từ khi bà nội còn sống. Con cháu đều không tán thành việc tái hôn của ông. Vì vậy, bình thường mọi người ít khi liên lạc với nhau, chỉ những ngày lễ tết mới về nhà để thăm hỏi.

Lần này, bệnh tim của ông nội tự nhiên bộc phát nên đột quy ngay ở nhà. Khi xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, làm xét nghiệm kiểm tra kỹ lưỡng mới biết một người nhìn khỏe mạnh như ông, đã bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Vì bệnh tim nên ông chỉ có thể tiến hành điều trị theo phương pháp truyền thống.

Ân Trúc đến bệnh viện thăm ông. Một người ngang ngạnh như ông, cả đời không thỏa hiệp với bất kỳ ai, không biết nể mặt ai, giờ đây như biến thành một người hoàn toàn khác, chuyện trò hòa nhã và biết phải để cho những người chăm sóc mình được nghỉ ngơi. Ông xuất thân là tầng lớp cán bộ cũ, trước kia ông không coi trọng ai bao giờ, với vợ con cũng vẫn dùng

roi vọt, mắng chửi làm phương thức giao tiếp chính, kể cả bà Vương là vợ sau cũng không ít lần bị ông đánh mắng.

Trong bệnh viện, bà Vương kéo tay Ân Trúc khóc: "Cả đời bà, lúc còn trẻ thì bị người đời chửi mắng, nói bà không đoan chính, cuối cùng khi lấy chồng rồi vẫn còn phải nhìn thái độ của tất cả mọi người để sống, thật sự chẳng được thanh thản dù chỉ một ngày. Hai năm gần đây, ông con mới biết thương đến bà, thấy bà làm cũng xắn tay áo vào để giúp, thế mà không ngờ giờ lại mắc bệnh này. Đời bà, thật khổ quá!".

Ân Trúc biết bà Vương sợ điều gì, cô tin bố mẹ cô cũng biết. Sau khi bà lấy ông, hai người không sinh thêm con nữa nên nếu bây giờ ông đi trước bà, thì bà sẽ phải sống cô đơn suốt phần đời còn lại mà không có nơi nương tựa.

Ba cô từng không ít lần có mâu thuẫn với ông, nhưng khi ông ngã bệnh, ngày đêm ba đều ở bệnh viện, ba cho rằng không ai chăm sóc ông nội tốt bằng ba.

Mẹ nhân cơ hội này lại bắt đầu giáo huấn Ân Trúc: "Con thấy đấy về già rồi cũng chỉ có con cái mình mới quan tâm tới mình nên con mau sinh một đứa đi, như bà Vương, giờ không con cháu, sống thật vất vả biết bao!".

"Chẳng phải mẹ vẫn hay nói chẳng trông chờ được gì ở con sao?"

"Không trông chờ gì cũng là có cái để trông chờ, đừng có cãi mẹ, không chừng đến khi nào đó mẹ ngã bệnh rồi, con hối hận cũng không kịp đâu."

Ân Trúc đành ngoan ngoãn im lặng, để mặc mẹ căn nhắc suốt cả đêm.

"Bao giờ anh có thể về?", nhận được điện thoại của Ngô Dạ Lai ở nhà, Ân Trúc lại không cảm thấy bất ngờ. Anh nói chuyện với mẹ trước hỏi

thăm tình hình hiện giờ của ông nội rồi mới nói chuyện với Ân Trúc. Những việc như thế này, xem ra Ngô Dạ Lai xử lý rất tốt.

"Chắc phải sau kỳ lễ này, hiện giờ anh đang bận", xin nghỉ phép rất khó, tuần lễ vàng nhận nhiệm vụ bảo vệ bí mật cho sân bay địa phương, nhà có việc không được coi là lý do chính đáng. Trong quân ngũ ai chẳng phải xa nhà, mà nhà ai chẳng có việc?

Ân Trúc không đôi co với anh trong chuyện này, mà nhớ đến chuyện của Tôn Duy Thắng, xem chừng anh chàng này nếu không giúp được cô việc gì đó thì sẽ không chịu dừng. Sau khi gọi được cho Ân Trúc, cậu ta thường xuyên gọi lại cho cô nếu rảnh rỗi, hỏi cô đang ở đâu, lúc nào anh ta có thể giúp cô việc gì đó. Ân Trúc từ chối hết lần này đến lần khác, nhưng anh ta vẫn không nản lòng, rất nhiệt tình tỏ ý muốn được đưa đón cô đi làm.

"Đồng đội của anh, tên là Tôn Duy Thắng ấy, bọn em liên hệ với nhau rồi."

"Thế à? Đã gặp cậu ta chưa?", Ngô Dạ Lai hơi cao giọng, điều này chứng tỏ anh đang cảm thấy rất hứng thú.

"Chưa gặp. Trước kỳ nghỉ lễ này bọn em có công trình, liên tục phải làm thêm giờ. Cậu ta luôn hỏi em là có việc gì cần giúp đỡ không, em ở đó ra khỏi nhà thì đến công ty, cuộc sống đơn giản vô cùng, thực sự chẳng có việc gì cần giúp cả. Hơn nữa, em và sếp cùng đi cùng về, tiện lắm nên không cần ai đưa đón cả. Nếu anh rảnh thì gọi điện nói với cậu ta một câu, em nói cậu ta lại nghĩ em khách sáo nên không tin."

Ân Trúc đã cố gắng chú ý tới ngữ điệu khi nói, không thể để Ngô Dạ Lai cảm thấy cô coi thường người ta hay có phúc mà không biết hưởng.

"Em bận đến nỗi không thể gặp mặt người ta một lần sao? Là anh nhờ cậu ấy đến thăm em, giờ em bảo anh gọi điện mà anh ta còn chưa gặp em

thì có mặt mũi nào dám nghe điện của anh?", Ngô Dạ Lai bất giác cao giọng, lời nói ẩn chứa sự trách móc.

Ẩn Trúc cũng giận, "Nhờ người khác đến thăm em là hay lắm đấy à? Còn anh thì sao, anh làm gì? Em là gói đồ chắc, anh nói gửi là gửi à? Em đã nói rõ với anh rồi đấy, có thời gian em cũng không gặp ! Em biết cậu ta là ai mà mở miệng một câu chị dâu hai câu chị dâu".

"Trong mắt em còn có ai không? Em giận anh thì cứ xả vào anh, đừng có đổ lên đầu người khác."

"Em đang xả vào anh đây, anh nghĩ em nói ai chứ? Ai thích làm anh trai anh ta em không quan tâm, còn em không có kiểu em trai ấy", thực sự là chuyện này không liên quan gì đến anh chàng Tôn Duy Thăng, Ẩn Trúc chỉ không chịu được cảm giác ai Ngô Dạ Lai cũng muốn bảo vệ, chỉ có cô là anh đối đầu.

"Muốn vạch rõ ranh giới với anh? Em giỏi lắm, Phùng Ẩn Trúc."

"Đúng, em chịu đựng anh đủ rồi, quá đủ rồi. Không, không phải chịu đựng đủ rồi mà là chờ đợi đủ rồi. Chúng ta thế này mà cũng gọi là sống chung sao?"

Hai người dù đang cãi nhau, nhưng cũng phải cố gắng kìm nén giọng nói xuống rất thấp. Ngô Dạ Lai đang ở đơn vị còn Phùng Ẩn Trúc đang ở nhà mẹ, đều không phải là nơi có thể tùy tiện cao giọng tranh cãi. Thấp giọng, cũng khó kìm nén, cơn giận dữ không xả được ra nên càng nói càng giận. Âm thanh và lời nói đôi lúc cũng đối trá, nó có thể lừa dối phương nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lừa được cả chính bản thân mình. Khi không nhìn thấy đối phương thì ngôn ngữ trở thành phương tiện biểu đạt duy nhất, cũng khó tránh khỏi việc hiểu lầm và càng khó để lòng thấy thanh thản.

Lúc này, đúng là Ngô Dạ Lai đã cho là thật. Đương nhiên, cái sự "cho là thật" này của anh là vì anh cố tình muốn cho nó là thật. Thấy chưa, cuối

cùng cũng đã nói ra rồi.

Đã nói tới nước này, cả hai người đều khó kiềm chế, "Anh bắt em đợi anh?".

"Không phải anh thì còn ai?"

"Đợi đủ rồi thì em định thế nào?"

Giọng Ân Trúc không còn cao nữa mà ngược lại còn có chút trầm mặc, "Chẳng thế nào cả, em cũng chưa từng nghĩ đến việc phải thế nào, em chỉ muốn nói với anh là em đợi đủ rồi, cũng chịu đựng đủ rồi. Ngô Dạ Lai, cái gì gọi là đáng thương nhất, đó chính là em đã không còn bất kỳ suy nghĩ nào nữa, mà đến ý định suy nghĩ em cũng ngại không muốn nghĩ nữa". Cuộc sống đã thế nên cũng chỉ có thể như thế thôi. Ân Trúc không nói cô hối hận nhưng cô thừa nhận mình bất lực. Không có bản lĩnh khiến anh phải yêu mình, cũng chẳng có bản lĩnh để gia đình giống như một gia đình theo đúng nghĩa của nó.

Ở đầu dây bên kia, Ngô Dạ Lai im lặng, cả hai người gần như cúp máy cùng lúc.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32

"Sao cậu lại vô dụng thế chứ! Nếu là mình thì mình sẽ nói, đợi đủ rồi có nghĩa là không muốn sống với anh nữa!"

Trước kỳ nghỉ lễ, Thạch Chi đến Bắc Kinh tham gia lớp tập huấn vì để tránh giờ cao điểm tắc đường trong kỳ nghỉ lễ, cô ấy ở lại Bắc Kinh thêm hai ngày, tụ tập bạn bè thêm mấy lần rồi mới về. Nói chuyện với bạn của cô về tình hình của các bạn trong thời gian gần đây, không ngờ nói gần nói xa thế nào lại kể ra chuyện hai vợ chồng cãi nhau, dù trận cãi vã đó không đi đến đâu khiến cả hai đều buồn bực.

Với Ngô Dạ Lai, cô vẫn cho rằng không thể quá nuông chiều như thế được.

Cô cảm thấy Ngô Dạ Lai có thể tự do như thế là bởi vì Ân Trúc rất thật thà dễ bắt nạt, do đó cô không thể không đưa ra ý kiến.

"Sống đủ rồi, đợi đủ rồi, không có nghĩa là mình không muốn tiếp tục như thế nữa. Mình chưa từng nghĩ đến việc chia tay với anh ấy làm sao lại có thể nói là không muốn tiếp tục nữa chứ?"

"Nghe mình nói này tiểu thư, hai người đang cãi nhau có đúng không? Nói bừa đi, cãi nhau tới mức trời rung đất chuyển mới gọi là cãi nhau chứ!"

"Thế không được, không thể ăn nói bừa bãi, nói rồi khó mà rút lại được."

"Cậu sắp vô vị như Ngô Dạ Lai rồi đấy, cãi nhau mà cũng chẳng được nói ra được tình cảm mãnh liệt trong lòng, bảo mình biết nói thế nào!", ý Thạch Chỉ muốn nói, đến việc cãi nhau cũng phải trầm lặng như thế thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa. Mặc dù Thạch Chỉ không thích Ngô Dạ Lai và không hiểu về cuộc hôn nhân của họ nhưng bản thân Ân Trúc lại thích. Trước kia, có căn nhắc Ân Trúc thì cũng không sao, giờ cuộc hôn nhân của họ có dấu hiệu rạn nứt rồi thì cô lại không thể thêm dầu vào lửa, tất cả vẫn nên tôn trọng suy nghĩ của Ân Trúc.

"Cãi nhau còn có thể nói ra tình cảm mãnh liệt trong lòng sao?"

"Đương nhiên rồi, cãi nhau xong lại giảng hòa, đấy cũng là một sự thú vị khác trong cuộc sống."

"Thú vị gì chứ? 'Làm việc' trong một môi trường nghiêm khắc như thế, mà còn không biết giữ mồm giữ miệng."

"Mỗi người mỗi cách sống, đây không phải điều mình có thể nói với cậu được, có cơ hội cậu tự trải nghiệm đi. Công việc của mình thế nào, các anh chàng có gia đình rồi đều ngưỡng mộ mình, hạnh phúc chết đi được."

Tỷ lệ nam nữ trong Cơ quan Thành ủy mấy năm gần đây cũng đang được cải thiện, nhưng vẫn mất cân bằng rất nhiều.

"Lại còn ngưỡng mộ nữa! Đừng có 'ăn tạp' nếu không có ngày cậu sẽ không tiêu hóa nổi đâu", Ân Trúc và Thạch Chỉ nói chuyện phiếm một hơi, cô không còn cảm thấy buồn bực nhiều nữa.

"Lo mình bị điều tiếng hả, cậu đúng là phong kiến! Yên tâm, cậu nghĩ là mình không biết suy nghĩ chắc, mình công tư rạch ròi nên không mang công việc ra làm trò đùa đâu."

Những lời này của Thạch Chỉ nói ra cũng chỉ là muốn lừa bịp Ân Trúc thôi, không ăn chút nào thì cô làm gì có cơ hội để quen biết với người ngoài

ngành. Có điều những người lui tới thăm cô thường xuyên đều là những người quen trước kia khi còn ở cơ sở, rất thân thiết, nhưng thật sự để đưa mối quan hệ đó đi xa hơn, trở thành đối tượng để tiến tới một cách nghiêm túc thì hiện tại chưa có ai. Không phải cô giữ danh tiếng cho mình mà không dám thoải mái, vấn đề là chưa có ai khiến cô có thể gỡ bỏ tâm lý đề phòng. Cô tự hỏi bản thân, nhưng cũng không thể không yêu mà lấy. Cùng với việc nắm bắt được người đó, cô cũng sẽ mắc phải món nợ ân tình, sau này chẳng phải vẫn phải dùng trái tim tan nát của mình để trả nợ sao? Nói cách khác thành thật hơn thì đó là hại nhiều hơn lợi .

Có thể nói tới mức lạc đề thế này thì Ân Trúc biết, cô đã dần nói lỏng tình yêu dành cho anh. Cô không vô tư như thế, cũng sẽ không tự cho mình là vĩ đại nói những điều đại loại như chỉ cần yêu anh là đủ. Tình yêu của cô không nhận được sự đáp lại cũng như sự quan tâm, chăm sóc của anh nên dần dần nó cũng sẽ khô héo.

Còn anh đã dần bước ra khỏi cuộc sống của cô trong vô thức, không phải vì ở quá xa nhau mà là vì khoảng cách giữa hai trái tim đã quá xa. Xa tới mức cô không biết phải đi thế nào mới tới được nơi có trái tim anh, xa đến nỗi cô đưa tay ra cũng không thể chạm tới được nữa, cũng không thể sưởi ấm được trái tim luôn lạnh giá của anh.

Hai con người độc lập cùng sống một cuộc sống độc lập, không có điểm chung, không ai nắm lấy tay ai, cũng chẳng ai níu giữ ai, cứ sống như thế thì sẽ thế nào? Cô rất hiểu, đạo lý đó cô cũng hiểu. Nhưng liệu cô có thể thuyết phục bản thân mình cứ thế này mà buông tay không? Ân Trúc biết cô không thể, ít nhất là vào lúc này.

Kỳ nghỉ mong chờ cuối cùng cũng đã đến, thế mà lại qua đi trong sự tiếc nuối và áy náy kia. Mặc dù thiếu mất người quan trọng nhất nhưng kỳ nghỉ của Ân Trúc vẫn diễn ra vui vẻ lạ thường. Nguyên nhân chính là nhờ chuyến du lịch đến Bắc Kinh của Thạch Chi.

Thạch Chi vừa đi thì mấy cô bạn cùng phòng vẫn chưa thỏa chí tò mò nên đã cùng tổ chức đến Bắc Kinh chơi. Ân Trúc và Thạch Chi vội vàng đón tiếp các bạn. Nói chính xác thì cũng không phải chỉ toàn các cô bạn gái vì họ còn kéo theo cả Thẩm Quân Phi, với lý do là muốn hâm nóng lại quãng thời gian trong sáng của thời sinh viên. Thời gian làm sinh viên đó có trong sáng hay không thì Ân Trúc không bình luận, nhưng họ kéo Thẩm Quân Phi cùng về chắc chắn ý đồ không trong sáng gì. Thẩm Quân Phi được bổ nhiệm vào một số vị trí như lái xe, hướng dẫn viên du lịch, ngoài ra còn cung cấp nơi ăn chốn ở vô điều kiện. Bố mẹ Thẩm Quân Phi cũng nào có biết là anh về. Gần đây, anh say mê với việc đi du lịch bụi, tự thiết kế chặng đường riêng rồi cùng vài ba người bạn đi phượt. Phòng anh bỏ trống, cứ như dành riêng cho mấy người các cô đến làm loạn vậy.

Đây là lần đầu tiên cô gặp lại Thẩm Quân Phi từ sau khi tốt nghiệp về nhà. Trước kia mỗi khi nghỉ Tết là bạn bè cấp ba cũng tụ tập nhưng cô chưa bao giờ gặp anh. Trong lòng Ân Trúc hiểu anh cố ý tránh mặt nên cô cũng không nghĩ đến việc chủ động tìm anh. Dù gì hôm đó khi chia tay, cô không thể quên được cái cảnh mình anh đứng giữa sân vận động rộng lớn với nỗi sầu muộn và cô tin anh cũng rất khó quên. Cô không muốn thấy Thẩm Quân Phi phải buồn, không muốn chút nào cả, nhưng điều duy nhất mà cô có thể làm là không xuất hiện trước mặt anh nữa để giúp anh nhanh chóng quên đi. Quên cô đi là sự an ủi duy nhất mà cô có thể báo đáp những tình cảm lãng lẽ anh đã dành cho cô.

Nhưng giờ gặp lại, Thẩm Quân Phi vẫn rất tự nhiên đi bên cạnh cô, việc gì cũng giúp cô giải quyết thỏa đáng gọn gàng, không làm cô phải bận tâm lo lắng.

Buổi tối, mấy người cùng chen chúc trên giường ngủ chung, Ân Trúc hỏi nhỏ Diệp Hồng Ca: "Diệp Tử, sao lại rủ anh ấy về đây?". Diệp Hồng Ca chuẩn bị tốt nghiệp nghiên cứu sinh, sau khi vào học sẽ thi tiếp lên tiến

sĩ, rất có phong thế của người đã học là học đến cùng. Hiện giờ Diệp Hồng Ca vẫn sống một mình, cô cũng có ý định sẽ sống độc thân suốt đời.

"Đừng hỏi mình, đi mà hỏi La Linh ý."

La Linh có thể được coi là sếp bà của Thẩm Quân Phi, sau khi tốt nghiệp Thẩm Quân Phi vào làm cho công ty của chồng La Linh là Lưu Khoan và vẫn làm cho tới tận bây giờ. Theo lời La Linh thì công ty hiện giờ có một nửa là của Thẩm Quân Phi. Anh có sức ảnh hưởng lớn với công ty nên cả hai bên đã sớm tiến hành hợp tác.

"Có phải rủ đâu? Anh ấy hoàn toàn tự nguyện đấy, anh ấy còn nói mình quen đường nên đưa bọn mình về cũng an toàn hơn. Các cậu nghĩ mình muốn anh ấy đi cùng chắc, hại Lưu Khoan nhà mình giờ vẫn còn phải làm thêm đây này!"

Diêu Dao nói một câu công bằng: "Cậu đừng có so bì thiệt hơn nữa! Những dịp lễ tết trước kia đều chẳng phải một mình Thẩm Quân Phi làm thêm hay sao, vợ chồng các cậu chỉ muốn an nhàn thôi làm người phải có tâm tí chứ."

"Có tâm, mình còn không có tâm nữa! Mình có hạnh phúc riêng rồi mà có quên bạn bè chị em đâu! Không tin cậu hỏi Diệp Tử, mình giới thiệu cho họ không biết bao nhiêu người. Không phải bọn mình bắt nạt kẻ thân cô thế cô mà tự anh ấy muốn giữ hình ảnh người anh lớn, lúc nào cũng có thể vì nhân dân phục vụ đấy chứ!"

"Thẩm Quân Phi thay đổi thật rồi", Ân Trúc không khỏi xúc động, trước kia cô không dám nghĩ sẽ có ngày Thẩm Quân Phi siêng năng cầu tiến, chăm chỉ làm việc.

"Mình bảo này La Linh, cậu giới thiệu cho hai người bọn họ nhiều như thế sao không nghĩ đến chuyện kết đôi cho Thẩm Quân Phi và Diệp Tử?"

La Linh còn chưa kịp nói gì thì Diệp Hồng Ca đã nói: "Cậu nghĩ cô ấy còn chưa thử chắc, năm bọn mình vừa tốt nghiệp bốn người có gặp nhau, còn gọi thêm cả Thẩm Quân Phi nữa. Rõ ràng là cô ấy không biết nấu ăn thế mà dám mời bọn mình tới nhà, nói theo kiểu hoa mỹ thì là đi cải thiện nhưng cuối cùng lại do một tay Thẩm Quân Phi làm hết. Hai đứa mình chả có gì cả". Diệp Hồng Ca nhìn Ân Trúc, không nói hết câu. Trái tim của anh ấy đã dâng hiến cho người khác từ lâu rồi, người hiểu con người anh như thế sẽ không thể ngoặc ngoệch mà đầu tư vào hay rung động vì anh được.

"Sự thử nghiệm của các cậu không thể thành công bằng của mình được", Thạch Chỉ không nói những câu khiến người khác phải kinh động thì chắc không chịu thôi, "Mình chỉ loáng thoáng nhắc đến tình hình hiện tại của Ân Trúc thì anh ấy đã ngoan ngoãn chạy về theo rồi. Lại còn trông như giận bản thân mình vì đã không ở bên Ân Trúc. Đã mấy năm rồi mà chẳng thấy trưởng thành gì cả".

"Cậu đã nói những gì rồi?", Ân Trúc hơi lo lắng vì chuyện của cô Thạch Chỉ biết rõ nhất. Cô ấy biết thì không sao nhưng cô không muốn Thẩm Quân Phi cũng biết, cô không muốn anh nghĩ cô lấy chồng mà sống không hạnh phúc.

"Cậu đừng lo, thực ra mình chẳng nói gì đâu. Anh ấy hỏi cậu thế nào, mình cũng định trả lời khách sáo cho qua chuyện nhưng nhìn vẻ mặt của anh ấy thực sự làm mình không nhẫn tâm. Mình chỉ nói Ngô Dạ Lai vẫn ở đơn vị, cậu thì vì yêu cầu công việc nên đã chuyển đến thành phố J rồi."

Vẻ mặt đó làm Thạch Chỉ nghĩ đến tâm trạng của chính mình, rõ ràng là bị người khác phụ một cách hết sức vô tình như thế, mà vẫn còn nhớ nhung người ta. Đôi khi nghĩ có lẽ là không cam tâm, chỉ muốn biết những tin tức về cuộc sống không được như ý của người ấy. Nhưng nói cho cùng, với con người và khoảng thời gian đã qua ấy, thực sự rất khó để xoá bỏ một cách triệt để. Có thật là mong người ta gặp xui xẻo và có cuộc sống vất vả nghèo khổ không? Thạch Chỉ cũng không biết rõ nữa. Vì vậy, cô nói với

Thẩm Quân Phi tình hình hiện nay của Ân Trúc, không thêm bớt bất kỳ tình cảm hay suy nghĩ nào của người ngoài vào, mong rằng chút tin tức này sẽ giúp anh ấy yên lòng, không cần phải lo lắng nữa.

"Chỉ thế thôi sao?", La Linh nghi ngờ.

"Chỉ thế thôi."

"Chỉ nói thế thôi mà anh ấy phải theo về, lại còn để mặc cho bọn mình sai khiến nữa?", Diêu Dao cũng có vẻ không tin.

Ân Trúc không muốn bọn họ tiếp tục nói về đề tài này nữa nên hỏi sang việc kết hôn của Diêu Dao, cô đã thành công trong việc chuyển chủ đề. Sự thành công ấy có được là nhờ các bạn cô ý tứ giúp đỡ vì ai cũng hiểu, Phùng Ân Trúc và Thẩm Quân Phi không phải là đề tài hay để đem ra bàn tán.

Cũng giống như Ân Trúc đã khác xưa rất nhiều, Thẩm Quân Phi cũng đã thay đổi, anh không còn là Thẩm Quân Phi hờ hững, bàng quan với mọi chuyện như ngày xưa nữa. Ân Trúc cảm nhận được sự thay đổi của Thẩm Quân Phi mang tính tích cực. Mặc dù mấy người bọn họ đều không đồng ý đề nghị của Thẩm Quân Phi là đến thành phố J thăm nơi ăn chốn ở của Ân Trúc. Nhưng nhìn thái độ của Thẩm Quân Phi, Ân Trúc cảm thấy anh sẽ không chịu dừng lại ở đấy.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sự Khác Biệt Của Lý Tưởng

Rõ ràng là đã có được người đó, rõ ràng biết chính là anh ấy nhưng lại không tìm thấy được cảm giác ngọt ngào nên có.

Ẩn Trúc nhớ lại chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ, có vui có buồn nên tâm trạng cô tự nhiên cũng thấp thỏm không yên.

"Phùng Ẩn Trúc, Phùng Ẩn Trúc?"

Tiêu Ly gọi mấy lần, Ẩn Trúc mới bừng tỉnh, "Vâng?". Sếp đột nhiên xuất hiện trước mặt làm cô giật mình đứng bật dậy.

Tiêu Ly vẫy tay, tỏ ý bảo Ẩn Trúc ngồi xuống nói chuyện. Lần này, Ẩn Trúc không đi nhờ xe anh, chắc phải sáng sớm nay mới quay về thành phố J nên đến công ty Tiêu Ly mới gặp Ẩn Trúc, gặp thì lại thấy ngay một Phùng Ẩn Trúc tâm hồn đang treo ngược cành cây.

"Hội chứng tổng hợp sau kỳ nghỉ à?", Tiêu Ly không có tâm trạng để nói đùa với cô, "Nếu em còn mệt, tôi sẽ cho em nghỉ thêm một ngày nữa, mong là ngày mai khả năng tập trung của em sẽ tốt hơn". Công việc ở đây vừa mới tiếp quản xong xuôi nên anh không để gì lơ lửng. Trước kia anh soi người ta thì giờ người ta sao lại không biết đường soi lại anh chứ? Vào thời điểm này, mọi việc lớn nhỏ gì cũng đều ồ ạt kéo đến.

Động tác định ngồi xuống của Ẩn Trúc khựng lại, cô hơi bối rối lấy tay vén mấy sợi tóc ra sau tai, "Em không cần nghỉ thêm nữa. Giám đốc Tiêu có gì cần dặn dò?".

"Em theo tôi vào đây."

Sau ngày hôm đó, Ân Trúc lại bắt đầu chuỗi ngày làm việc không biết đến nghỉ ngơi, làm thêm giờ đã trở thành một thói quen hết sức bình thường với cô. Trong lúc này, Ân Trúc mới từ từ nhận ra sự thay đổi của Tiêu Ly. Trước kia khi Tiêu Ly còn làm phó, nếu nói anh là một con hổ biết cười, kín như bưng thì bây giờ anh ta đã đổi vai diễn thành một tên Diêm Vương mặt lạnh, không những hách dịch mà còn không biết niệm tình. Đương nhiên, đây chỉ là khi anh ta đối nội với cấp dưới. Đối ngoại với cấp trên, anh ta vẫn thể hiện một hình ảnh điềm đạm mực thước, không phải là một người tự mãn.

Ân Trúc phát hiện, Tiêu Ly vô cùng không thích những người tự làm theo ý mình, nhưng anh ta lại đánh giá cao những người biết suy nghĩ. Anh ta sẽ không tranh công với cấp dưới, nhưng anh ta không muốn mọi việc vượt quá tầm kiểm soát của mình. Hiện nay, làm cấp dưới của anh ta, quan trọng là phải làm tốt hai việc, việc thứ nhất là nghe lời, việc thứ hai là được việc, nhưng anh ta luôn đánh giá việc nghe lời cao hơn.

Chủ nhiệm Lý làm việc theo kiểu làm theo ý của cấp trên, không chịu nghe lời nên đã bị điều xuống cơ sở. Nhưng con người chủ nhiệm Lý này cũng rất khẳng khái, gửi luôn đơn từ chức, không đi làm nữa. Ân Trúc cảm thấy, cho dù là xuống cơ sở, ở cơ quan như cơ quan của họ cũng là một vị trí có quyền lực, công việc béo bở mà anh ta cũng có thể vứt bỏ, chứng tỏ anh ta cũng là một người có chí. Tiêu Ly không quan tâm nhiều tới lá đơn xin từ chức của chủ nhiệm Lý. Khi chủ nhiệm Lý này chuyển mình biến hóa thành nhà cung cấp nguyên vật liệu tái xuất thương trường, Tiêu Ly mới biết chủ nhiệm Lý sớm đã có chuẩn bị, tìm cho mình một đường lui.

Đừng nghĩ bọn họ là bên mua thì có quyền chủ động, trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Những loại công trình có liên quan đến huyết mạch quốc gia thế này, việc lựa chọn những nhà cung cấp để hợp tác, về cơ bản vẫn phải tuân theo sự chỉ đạo của Chính phủ, mời thầu chỉ là hình thức thôi.

Vì thế nên chủ nhiệm Lý trong nháy mắt đã có vị trí bình đẳng với Tiêu Ly, không chỉ không thể làm gì anh ta mà còn phải đề phòng việc anh ta ngấm ngầm ngáng chân, dù sao anh ta cũng đã có nhiều năm ở công ty con tại thành phố J này, chuyện gì anh cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đối với sự thay đổi đột ngột này, Ân Trúc bàng quan đứng xem, Tiêu Ly dường như không cảm thấy có gì bất tiện. Với những bữa tiệc quan trọng thì Tiêu Ly cũng vẫn đi dự bình thường, cần nói chuyện công việc thì nói chuyện công việc, cần khách sáo thì khách sáo, thậm chí anh còn tỏ ra thân thiết với chủ nhiệm Lý hơn những người khác một chút, lúc nào cũng tỏ ra cởi mở chân tình. Mỗi lần chứng kiến cảnh ấy, Ân Trúc lại cảm thấy công việc của đàn ông thật không dễ dàng gì. Bất luận là có quyền cao chức trọng hay không, đều có những lúc phải cúi mình trước người khác, có thể làm được những điều người khác không làm được, có thể nhin những gì người khác không nhin được, dùng cách này để làm bàn đạp cho mình, khi nào vững vàng rồi mới có thể tiếp tục tiến lên.

Công việc chi tiết bàn bạc vài lần vẫn không có kết quả, Tiêu Ly dù có nhần nhin đến đâu cũng ít nhiều để lộ ra sự mệt mỏi.

"Ngày mai em không cần đi với tôi nữa."

Ân Trúc biết ý anh đang muốn nói đến bữa cơm với chủ nhiệm Lý - Lý Truyền Sơn. Những cuộc gặp như thế, cô thật sự không muốn đi. Nhưng nếu cô không đi thì mấy kẻ cấp dưới đó sẽ cười Tiêu Ly. Bên cạnh anh không có ai hỗ trợ thì không biết mấy người đó tìm cách làm phiền đến anh như thế nào nữa. Uống rượu là tối thiểu, uống nhiều là cơ bản, các Chương trình giúp vui hết lượt này đến lượt khác, không trùng lặp. Người như Tiêu Ly, để anh ta phải hạ mình mà tiếp đãi bọn họ thì anh cũng có thể làm được. Ân Trúc không hề nhin thấy bất kỳ biểu hiện nào của sự miễn cưỡng trên nét mặt anh, nhưng cô biết trong lòng anh rất ghét những kiểu tiệc tùng như thế này. Mỗi lần kết thúc tiệc, trên đường về nhà, anh ta đều mệt mỏi tới mức không buồn nói chuyện.

"Anh cũng đừng đi nữa, sắc mặt anh trông không được tốt lắm."

Tiêu Ly bóp đầu, "Không sao, hai ngày nữa là xong việc rồi. Anh ta cũng không thể giở trò gì nữa, tôi đã rất nể mặt mấy kẻ đứng sau anh ta, cũng đã đến lúc họ phải biết điểm dừng rồi".

"Nếu sớm biết anh ta kinh khủng như thế, liệu anh có ", tư duy để xử lý công việc của Ân Trúc rất đơn giản, đây chính là cố gắng không đắc tội với người khác. Ai biết cái căn của người khác ở đâu chứ? Cô không có ý muốn lật đổ ai, cũng không đối đầu với bất kỳ ai. Đi làm đã mấy năm, cô đã ghi nhớ được một điều, đó là đừng bao giờ xem thường bất kỳ ai.

"Em nghĩ là tôi không biết à?", chính vì biết nên mới phải ra tay nhanh như thế. Thịnh thoảng bị ghét một tí còn hơn là luôn phải đề phòng kẻ đâm lén sau lưng. Không lẩn lướt được thì phải diệt trừ tận gốc. Anh không phải kẻ chuyên quyền độc tài, anh chỉ muốn tập thể do mình lãnh đạo là một tập thể đoàn kết chứ không phải kéo bè kéo cánh trong nội bộ, tạo thành một mớ hỗn độn.

Ân Trúc gật gật đầu tỏ ý là mình đã hiểu. Cô chỉ cần tin tưởng và đi theo anh là được, vốn dĩ anh cũng chẳng cần phải giải thích cặn kẽ nội tình mọi chuyện với thư ký.

Cô không ngờ, bọn Lý Truyền Sơn lại quá đáng như thế, họ ép Tiêu Ly uống tới mức phải nhập viện. Chắc Tiêu Ly cũng nghĩ dù sao mọi chuyện đã nằm trong tầm kiểm soát của anh rồi nhưng không ngờ sức khỏe rồi cả thuộc hạ cấp dưới của anh, đúng vào thời khắc then chốt đều đã phản lại anh.

Khi Ân Trúc nhận được điện thoại là vào ba giờ sáng. Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, cô như có linh tính, đầu tiên là nghĩ ngay đến liệu có phải ở nhà xảy ra chuyện gì không. Nghe điện mới biết là Tiêu Ly phải vào viện, trái tim cô như nhẹ đi nhiều. Ân Trúc nhìn Tiêu Ly nằm

trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu nào, cô mới cảm thấy anh thật sự rất đáng thương, thuộc hạ thân tín lẽ ra phải là người trung thành với mình thì lại không coi sức khỏe của mình ra gì.

Người gọi điện cho cô là Lý Truyền Sơn, khi cô vội vàng đến bệnh viện thì anh ta vẫn đang ở đó. Cũng may là anh ta biết Tiêu Ly hôn mê chứ không phải ngủ vùi đơn giản do say rượu, nên mới đưa Tiêu Ly vào bệnh viện kịp thời.

"Anh Lý, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh! Anh cũng về sớm nghỉ đi, việc ở đây cứ để cho em", lời cảm ơn của Ân Trúc chỉ có một nửa là thật lòng, nếu Lý Truyền Sơn không kịp thời phát hiện ra thì hậu quả thật khó lường. Hơn nữa, nếu là do Ân Trúc đưa Tiêu Ly vào thì cô cũng sẽ rất cuống, không thể đưa đi cấp cứu, nhập viện hay bố trí phòng nằm cao cấp trong một khoảng thời gian ngắn như thế cũng không thể sắp xếp mọi việc thoả đáng như thế được, mặc dù nếu không phải vì sự thiếu nhân của anh ta thì Tiêu Ly chưa chắc đã uống say tới mức độ ấy. Ân Trúc theo Tiêu Ly đã mấy năm nay nhưng chưa từng thấy anh uống nhiều như vậy, uống đến nỗi phải vào viện thì lại càng chưa từng nghe qua. Nhưng gặp phải những kẻ không bình thường chỉ thích dùng rượu để giải quyết công việc thì Tiêu Ly cũng lực bất tòng tâm.

"Chuyện ngày hôm nay cũng là do anh gây ra, có gì mà phải cảm ơn."

"Anh Lý đừng nói thế. Trên bàn rượu thì việc uống nhiều uống ít là chuyện hết sức bình thường đúng không? Giám đốc Tiêu cũng là vì muốn vui hết mình với các anh nên việc uống say cũng là do anh ấy tự nguyện thôi."

Ân Trúc biết thái độ lúc này của cô rất quan trọng, chỉ một câu nói hờ sẽ càng làm tăng thêm hiềm khích, sẽ khiến Lý Truyền Sơn cho rằng vì chuyện lần này mà Tiêu Ly tức giận với anh ta, sau này cho dù Tiêu Ly có cố gắng bù đắp đến đâu cũng khó cho anh. Vì vậy cô cố gắng đơn giản hóa

mọi chuyện, chỉ nói đây là do uống say để Lý Truyền Sơn rộng lượng hơn. Dù sao, trong mắt những người khác quan hệ giữa cô và Tiêu Ly không đơn giản.

Lý Truyền Sơn là một người hết sức tinh quái, nghe Ân Trúc nói thế anh ta cũng lập tức bày tỏ thái độ, "Cậu ấy chịu ngồi tiếp rượu với đám người thô lỗ như bọn anh cũng đã là nể mặt bọn anh lắm rồi, không coi anh là người ngoài rồi! Cậu em Tiêu Ly không phải vì tham uống thêm ly rượu mà là cậu ta dám chơi hết mình, em gái cũng không thể trách cậu ta, có trách thì trách kẻ làm anh là anh đây đã không chăm sóc chu đáo em mình".

"Anh Lý, chúng ta đừng nói mãi chuyện nên hay không nên trách ai nữa, chỉ là uống chút rượu thôi mà, có gì ghê gớm đến mức phải luận tội nhau chứ? Qua lần này anh cũng biết tử lượng của Giám đốc Tiêu rồi, mong sau này anh để ý giúp, đừng cho anh ấy uống bạt mạng thế nữa, anh nói anh ấy sẽ nghe hơn là em."

"Thế là có ý gì?"

Ân Trúc vội vàng buông ra những lời tâng bốc mà cô chuẩn bị sẵn, "Người có bản lĩnh, đương nhiên là anh ấy sẽ phục hơn chứ!".

Cô tiễn Lý Truyền Sơn về, quay lại phòng thì thấy Tiêu Ly đang mở to mắt nhìn mình. Ân Trúc thầm nghĩ, anh tỉnh rồi thì đánh tiếng cho người khác biết chứ lại còn nằm đó giả hôn mê, để mặc mình phải khua môi múa mép chống đỡ một mình.

"Anh uống chút nước không?"

"Ừ."

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ẩn Trúc đỡ Tiêu Ly ngồi dậy, cho anh uống nửa cốc nước. Cô định đưa cốc để anh tự uống nhưng anh vừa cầm cốc lên, tay run đến nỗi khiến chiếc cốc lắc qua lắc lại nên cô đành cầm lại để giúp anh uống.

"Vừa rồi em nói rất đúng."

"Chuyện gì ạ?", Ẩn Trúc cũng rót cho mình một cốc.

"Người có bản lĩnh, tôi sẽ phục."

"A? Khụ khụ... khụ...", ngụm nước vừa vào đến miệng thì cô đã bị ho sặc sụa.

Mãi cơn ho mới xuôi xuống, Ẩn Trúc vội vàng nhận sai, "Xin lỗi em tự ý nói năng linh tinh".

"Em nói sai rồi."

Ẩn Trúc xém chút nữa lại nghẹt thở, xem ra sắp bị uống rượu trúng độc thật rồi, biểu hiện của việc trúng độc là từ người thâm sâu khó lường chuyển thành người cởi mở.

"Có ích hay không, không liên quan đến việc tôi phục hay không phục, ai có bản lĩnh hay không có bản lĩnh."

Ẩn Trúc thành tâm lắng nghe những lời góp ý của anh, nhưng anh lại chỉ nói có một nửa rồi không nói tiếp nữa, xem ra việc trúng độc này đã ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng logic của anh. Cô cúi đầu đợi rất lâu,

thấy sếp không có thêm lời giáo huấn nào nữa mới ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mắt Tiêu Ly đã nhắm vào rồi. Ân Trúc quay người cố gắng không tạo ra bất kỳ tiếng động nào đi về phía ghế sofa, định ngồi đấy đợi đến khi trời sáng.

Tìm được chỗ, Ân Trúc thả lỏng người từ từ ngồi xuống, động tác hết sức cẩn trọng đó bị một tiếng rên rỉ khe khẽ cắt ngang, "Ân Trúc, tôi đau đầu quá".

Đây là lần đầu tiên Tiêu Ly gọi thẳng tên Ân Trúc như thế, hoàn toàn không có chuẩn bị gì, anh buột miệng gọi một cách hết sức tự nhiên.

Ân Trúc cũng không để ý, chỉ là cách xưng hô thôi mà. Nhìn anh lấy tay ấn lên đầu, khó chịu đến mức phải vùi mặt vào trong chăn, cô cũng không biết nên làm thế nào. Không biết cô y tá trực có thể giúp được gì không nhưng phòng y tá tối om om, cô y tá vừa vào tiêm cho Tiêu Ly giờ cũng không thấy đâu nữa.

Ân Trúc đành đi đến đứng trước đầu giường Tiêu Ly, "Anh có đau lắm không? Khó chịu quá không ngủ được à? Hay là để em đi tìm bác sỹ đến tiêm cho anh một mũi nhé".

Tiêu Ly gục đầu xuống sâu hơn, "Không cần đâu". Câu nói này anh nói rất chậm, cứ như mỗi từ thốt ra đều phải chịu một sự đau đớn rất lớn, phải cố gắng lắm mới có thể nói ra cả câu đó.

Thấy anh đau đớn như thế, Ân Trúc kéo tay anh ra nói: "Để em bóp đầu cho anh. Anh cứ thả lỏng người, ngủ được sẽ ổn ngay thôi". Trước đây mỗi khi bố cô bị đau đầu, Ân Trúc cũng bóp đầu cho ông, có tác dụng hay không thì cô không biết. Tiêu Ly nghe lời buông tay xuống để Ân Trúc giúp anh. Cô dùng ngón tay cái ấn nhẹ lên huyệt ở thái dương, bốn ngón tay còn lại massage phía sau gáy. Ở tư thế đó mấy ngón tay ở phía sau cũng có tác dụng đỡ giữ đầu anh, Tiêu Ly không cần phải cử động mà cũng không thể

cử động được. Khi mới bắt đầu, Ân Trúc đứng khom người bên cạnh giường làm, sau đó cô ngồi ghé bên mép giường, có điểm tựa thì các ngón tay mới có lực.

Bóp được một lúc thì mỏi tay, Ân Trúc bắt đầu vừa bóp vừa dừng quanh đầu Tiêu Ly. Tiêu Ly dùng tay gõ nhẹ lên tay Ân Trúc, "Được rồi, cảm ơn em".

"Giám đốc Tiêu, có cần em thông báo cho người nhà hoặc bạn bè anh không?", mấy tiếng nữa cô phải đi làm rồi mà tình trạng của Tiêu Ly lúc này, không có người ở bên chăm sóc thì không ổn.

"Thông báo cho ai được? Họ đều ở nước ngoài cả. Người nhà thì di dân còn bạn gái cũng bỏ đi theo người bạn thân nhất", Tiêu Ly nhìn nhìn Ân Trúc, "Lúc này tôi chỉ có thể tự mình cầu nguyện cho mình thôi, không thể nhờ ai được."

Ân Trúc sững người mất một lúc không nói được câu nào. Nguyên tắc của cô là: Không bao giờ muốn biết bất kỳ chuyện riêng tư nào của cấp trên. Cho dù có biết, cô cũng phải tỏ ra cho anh thấy là cô không biết, càng cố tỏ ra với những người khác là cô không biết. Mặc dù khi đến thành phố J nguyên tắc này ít nhiều cũng bị phá vỡ, tất cả mọi người đều cho rằng cô đương nhiên biết rất nhiều chuyện liên quan đến sếp. Nhưng đây chỉ là suy đoán của họ, ai hỏi gì cô cũng đều làm ra vẻ không biết gì là được. Cô làm sao ngờ được chỉ một câu hỏi thăm ngẫu nhiên lại dẫn đến một vấn đề nhạy cảm như thế. Giờ cô đã biết những chuyện hết sức riêng tư của anh, sau này có chuyện không hay gì lọt được vào tai anh thì cô chắc chắn là người đầu tiên bị nghi ngờ. Làm thư ký, giữ bí mật cũng là nhiệm vụ cần thiết hàng đầu.

"Thái độ của em có nghĩa gì? Thương hại tôi?"

Ẩn Trúc toát mồ hôi hột, không nói chính xác thì phải là lạnh toát cả người.

Cô không nghĩ Tiêu Ly cần sự đồng tình hay thương hại của cô, cho dù anh có gặp chuyện gì đó bất hạnh thật đi nữa cũng không đến lượt một kẻ bất hạnh chẳng kém gì như cô đồng tình. Chính thế, cho dù có không muốn nghĩ đến nó thì cô cũng phải thừa nhận cô chẳng hạnh phúc gì. Rõ ràng là có được người đó, rõ ràng biết đấy chính là anh ấy, thế mà lại không tìm được cảm giác ngọt ngào vốn có.

"Em làm gì có tư cách để thương hại ai, em chỉ không ngờ anh mà cũng gặp phải những chuyện không như ý như thế."

"Không như ý? Nói cũng phải. Khi tốt nghiệp đại học, đúng là tôi cũng có cảm giác bị mọi người cô lập thật, bọn họ kẻ trước người sau lần lượt ra nước ngoài hết, quyết liệt phản đối việc tôi ở lại."

"Có biết tại sao tôi lại chuyển đến đây làm việc không?", Tiêu Ly đã bắt đầu rơi vào trạng thái tự nói tự nghe, tự hỏi tự trả lời, "Khi học đại học, tôi có một người bạn là người ở đây. Nghỉ Tết bọn tôi về nhà cậu ta chơi, cái tết đó thật sự làm tôi cả đời này cũng không thể quên được".

"Tôi không ngờ, một xã hội như xã hội ngày nay, một xã hội phát triển như thế mà vẫn còn những vùng Tết đến không hề có điện. Thực ra mà nói thì không phải là hoàn toàn không có điện, mà hàng tối đều quy định giờ mở điện giống như trong ký túc xá, chỉ có điều giờ cắt điện sớm hơn, tám giờ là cắt rồi. Vào tối Ba mươi ngày hôm đó, họ được mở điện tới mười giờ tối, mọi người đều tập trung ở những nhà có tivi trong thôn để xem các tiết mục văn nghệ đêm giao thừa."

"Khi đó tôi đã nghĩ, tôi phải làm điều gì đó có ích và thực tế một chút cho những nơi như thế này."

"Còn bạn anh đâu?"

"Cậu ta ra nước ngoài rồi."

Người sống ở đây lại chưa từng nghĩ đến chuyện cố gắng để cải thiện điều kiện sống cho nơi mình sinh ra, huống hồ một người hoàn toàn chẳng có mối liên hệ nào với nơi này như Tiêu Ly, chẳng trách người nhà anh không thể hiểu được anh.

"Nghe nói cậu ta đã lấy vợ sinh con ở nước ngoài, còn đón cả bố mẹ sang đây rồi. So với cậu ta thì tôi thật chậm chạp. Lâu như thế rồi mà tôi vẫn chưa thể cải tiến được mạng lưới điện ở vùng ấy để họ có thể có điện dùng cả ngày."

"Phải làm từng chút một, làm sao đơn giản và nhanh như người ta lấy vợ sinh con chứ?"

"Chung Hạ, cô bạn gái thời đại học của tôi nói rằng tôi là một người mơ mộng với những lý tưởng hảo huyền, sớm muộn gì cũng xoi hỏng bồng không."

"Vì thế nên cô ấy cũng bay rồi à?"

Tiêu Ly cũng phải bật cười bởi câu hỏi của cô, "Đúng thế, bay cùng nhau mà".

Ấn Trúc nhìn nụ cười đầy rạng rỡ kia, trong lòng bất giác nhận ra sự khác biệt. Trước kia, cảm giác của cô dành cho Tiêu Ly là sợ sệt, là kháng cự, là của kẻ đi làm thuê, nói chung thì ai là cấp trên của cô cũng chẳng quan trọng. Còn cảm giác lúc này là kính trọng, ngưỡng mộ nhưng không dám tiếp cận.

Xây dựng đất nước có thể là lý tưởng của tất cả mọi người khi còn trẻ, nhưng sau khi đã trưởng thành thì có mấy ai canh cánh trong lòng lý tưởng ấy nữa? Tìm một công việc miễn cưỡng để sống qua ngày, bỏ ra chút sức lao động, cống hiến chút sức lực rồi cũng thôi. Như xã hội hiện nay, thước

đo của thành công phải dùng tiền và quyền lực để ước lượng. Những kiểu công trình như sửa một cây cầu hay làm một con đường có liên hệ mật thiết đến lợi ích và thành tựu Chính trị, mấy ai còn coi đó là sự nghiệp để tạo phúc lưu danh muôn đời? Tất cả đều vì mưu lợi cá nhân còn những thứ khác chỉ là phụ. Ân Trúc hoàn toàn không nghi ngờ những gì Tiêu Ly nói, làm việc với anh thật sự là rất nghiêm túc, điều này Ân Trúc hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Tiêu Ly như đoán được những suy nghĩ của cô, "Không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi cũng chẳng phải là người chất chứa những lý tưởng vĩ đại trong đầu, chẳng qua tôi chỉ muốn thoả mãn bản thân bằng cảm giác thành công đó thôi".

"Thỏa mãn khao khát thành công của bản thân mà tình nguyện từ bỏ tất cả?", Ân Trúc không phải là muốn phản bác, chỉ thể hiện rõ kính phục là kính phục, không tán đồng là không tán đồng. Vì lý tưởng này của mình mà Tiêu Ly đã phải từ bỏ quá nhiều thứ, có rất nhiều con đường anh có thể đi nhưng anh lại chọn con đường gian khổ nhất, vất vả nhất để đi.

"Đến em cũng không tán thành?"

"Vâng, dù thế nào thì cũng vẫn như lấy trứng chọi đá thôi."

Nếu như nói anh thật sự ôm mộng chí lớn sao không tham gia vào sự nghiệp thúc đẩy tiến bộ của Khoa học kỹ thuật cho toàn nhân loại? Anh lại đi làm những công việc có tính thực tế thế này, xét cho cùng cũng là ý chí của những anh một sách mà thôi, nhiệt huyết bừng bừng nhưng không thực tế.

"Cảm thấy tôi không thích hợp với nơi này phải không? Tôi cũng đã từng nghi ngờ, hôm nay lại càng nghi ngờ hơn. Luyện bao lâu như thế mà tửu lượng vẫn tệ như thường."

"Nhưng những chuyện khác, nếu là người khác làm chắc gì đã bằng được anh?"

"Em nghĩ thế thật sao, không phải là vì muốn an ủi tôi đấy chứ?"

"Không, em thật sự nghĩ như thế", Tiêu Ly không tỏ vẻ cao ngạo, cũng không phải là người ích kỷ tư lợi, đấy cũng là điều hiếm có rồi.

"Cho dù chỉ là an ủi, tôi cũng sẽ cho là em nói thật. Tôi cần sự an ủi đó, đặc biệt khi cơn đau đầu chết tiệt này lại bắt đầu rồi..."

Từ sau chuyện này, Ân Trúc ăn đủ quả đắng của việc an ủi không đúng cách đó. Tiêu Ly bắt đầu càng ra sức sai bảo cô. Rõ ràng việc đấy không phải việc cô được giao, thế mà anh vẫn rất ngang nhiên hỏi cô kết quả, nếu mà phối hợp không ăn ý, anh không do dự gì trút cơn giận lôi đình lên đầu cô. Cuối cùng, luôn là cuộc đối thoại kiểu như sau: "Tôi nghĩ xong rồi, lẽ nào chưa nói cho em biết sao?"

"Chưa, anh chưa nói với em."

Đây thật sự không phải lỗi của Ân Trúc, cô làm sao biết được những quyết định vụt đến trong đầu của cấp trên chứ? Mặc dù đã quen với các cơn giận dữ mà anh chuẩn bị dành riêng cho cô nhưng đôi khi cô vẫn cảm thấy ấm ức. Do đó, mỗi buổi sáng sau khi Ân Trúc xác nhận lịch trình làm việc với Tiêu Ly xong, cô còn thêm một trang nữa xác nhận lại những công việc mà cô phải làm.

Những tình huống căng thẳng giữa cô và Tiêu Ly không phải hoàn toàn không có ưu điểm. Ánh mắt của các đồng nghiệp khác nhìn cô có vẻ bình thường hơn trước rất nhiều, tiếp xúc nhiều trong công việc, dần dần cũng phát triển được khá nhiều các mối quan hệ bạn bè. Thấy Ân Trúc bị mắng hay bị phê bình, họ cũng bất bình thay cho cô, buổi trưa đi ăn cơm, buổi chiều hết giờ làm cũng có người gọi cô cùng về.

Từ sau lần về nhà nghỉ lễ quay lại, Ân Trúc không còn đi nhờ xe Tiêu Ly đi làm nữa. Cô thường sẽ dậy sớm hơn một chút, đi bộ đến công ty, nếu không kịp thì đi taxi. Khi trời chuyển lạnh thì số lần đi taxi của cô cũng tăng lên. Nhưng gọi xe cũng có để đâu, nhiều lúc đi đến gần công ty rồi mà vẫn không nhìn thấy chiếc xe nào. Thế nên dù không đến nỗi đến muộn nhưng tình trạng thường xuyên của cô là bước vào cửa thì chuông kêu.

"Lại đến muộn rồi?", Tiêu Ly thật sự không thể chịu hơn được nữa, Ân Trúc chưa đến thì Trương Nguyệt ở phòng thư ký sẽ pha cho anh một cốc cà phê ngọt tới phát ngấy, hơn nữa độ ngọt của mỗi lần pha lại không giống nhau.

"Chỉ muộn hơn bình thường một chút thôi", Ân Trúc không giải thích nhiều, chuẩn bị một lô báo cáo về lịch làm việc trong ngày.

"Đừng đi vội, em uống hết cốc này rồi mang đi đi", Tiêu Ly chỉ chỉ vào chiếc cốc trước mặt mình.

Ân Trúc nếm thử, độ nóng cũng rất vừa miệng. Buổi sáng mới kịp ăn một chiếc Sandwich nguội ngắt, dạ dày còn đang khó chịu đây!

"Thế nào?"

"Tuyệt hảo."

"Ngọt thế mà em còn khen ngon?"

Ân Trúc cầm chiếc cốc nghi ngờ hỏi, "Anh đã nếm rồi?".

Tiêu Ly gật đầu, "Tôi muốn biết là còn có thể ngọt tới mức nào nữa?".

Ân Trúc cảm thấy hơi khó tin, anh ta đã uống rồi còn muốn cô uống nốt?

Hành động này gọi là hành động gì? Chơi khăm? Thật khó có thể tưởng tượng đây là việc mà Tiêu Ly làm.

Nén cảm giác kỳ quái trong lòng lại, Ân Trúc bắt đầu đưa ra điều kiện với Tiêu Ly, "Nếu như em đảm bảo trước khi nghỉ tết Nguyên Đán ngày nào cũng đến sớm thì em có thể nghỉ hai ngày trước tết không?".

"Chỉ còn có bốn ngày nữa là đến tết Nguyên Đán thôi", Tiêu Ly tỉnh táo nói, "Hơn nữa, đến sớm chẳng phải là công việc của em sao?".

"Thế thì thôi vậy, ngày mai ngày kia em nghỉ phép", Ân Trúc muốn nhân dịp này đến thăm Ngô Dạ Lai. Sau cuộc điện thoại đó không ai chủ động liên lạc với ai. Hôm qua cô gọi điện về nhà mới biết, tết Nguyên Đán theo như thường lệ anh vẫn không về. Tốt cũng được mà xấu cũng xong, dù thế nào gặp mặt nói chuyện vẫn hơn.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cần Yêu Thương Nhiều Hơn Chút Nữa

Chút vị ngọt ngào ban đầu dần chuyển sang vị hơi đắng đắng, dường như lần đến thăm anh này chính là để họ thấy cần nhau hơn, để bù đắp cho nhau nhiều hơn. Với Ngô Dạ Lai thì tầm ảnh hưởng của cô cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngồi tàu còn phải đi xe ôm thêm mấy cây số nữa mới đến được cổng doanh trại nơi anh đóng quân. Phải hơn nửa năm nay cô không tới đây, nơi này cũng có nhiều thay đổi, cụ thể là gì thì khó nói bằng lời, nhưng cảm giác thấy rất lạ lẫm.

"Tìm chỉ huy Ngô ạ? Xin chờ một chút, tôi phải liên hệ qua điện thoại đã", cậu lính gác cổng tỏ ra rất nhiệt tình làm Ấn Trúc còn cảm nhận được chút ấm áp.

"Chỉ huy Ngô hôm nay được nghỉ ra ngoài rồi, chút nữa sẽ có người ra đón chị, chị vào phòng ngồi đợi một lát."

Ra đón Ấn Trúc là chính trị viên của liên đội ba, tên Lục Dĩ. Đầu tiên anh ta đưa Ấn Trúc đến căng tin ăn nhẹ, sau đó đưa cô về phòng của Ngô Dạ Lai nghỉ ngơi.

"Tôi đã liên hệ xong với bên nhà khách rồi. Anh chị sẽ được bố trí phòng ở bên đó."

"Không cần đâu, ở đây là tốt lắm rồi."

"Thế sao được? Tôi để lại chìa khóa, khi nào anh Ngô về anh chị cứ qua bên ấy. Vừa nãy trước khi ra đón chị tôi đã gọi điện cho anh Ngô rồi, chắc anh ấy cũng sẽ về ngay đấy. Ông anh này cũng hay thật, vợ đến thăm mà còn ra ngoài."

"Do em không báo trước cho anh ấy là em đến."

"Ha ha, muốn gây bất ngờ cho anh Ngô hay chị muốn kiểm tra đột xuất đây?"

Làm thế nào bây giờ, tôi làm lỡ kế hoạch của chị mất rồi."

Đồng chí Lục Dã này, thoát nhìn chắc nhiều hơn vợ chồng họ mấy tuổi, là người rất thoải mái mà cũng thích nói đùa.

"Ông anh Ngô Dạ Lai nhà chị biểu hiện không tốt."

"Anh ấy sao thế ạ?", đây là lần đầu tiên Ân Trúc nghe người khác nói về biểu hiện của anh trong quân đội. Chắc là anh vừa được đề bạt lên làm chỉ huy chứ trước đó vẫn làm phó.

"Có cô vợ đẹp thế này mà đến một tấm ảnh cũng không chịu cho chúng tôi xem."

"Ở đây anh ấy không có ảnh của em, không phải là không chịu cho các anh xem đâu."

"Sao lại không có? Không tin tôi tìm cho chị xem", nói xong, Lục Dã bật máy vi tính trên bàn lên.

Anh ta tìm thấy một folder, "Nhìn đây, chính là cái này này, lần nào cũng thần bí, hễ thấy ai trong chúng tôi vào là tắt ngay".

Ân Trúc cũng hiếu kỳ mở một tấm ảnh ra rồi vội vàng tắt phụt, "Cái này không thể tùy tiện cho các anh xem được, em cũng không biết anh ấy

chụp từ lúc nào".

Ấn Trúc nói như thế làm Lục Dĩ cảm thấy bản thân có chút hồ đồ, vừa đúng lúc ấy có người tìm nên anh ta liền ra ngoài.

Anh ta đi rồi, Ấn Trúc khóa trái cửa vào rồi mới mở lại folder đó mở từng tấm ảnh ra xem, càng xem càng kinh ngạc. Những bức ảnh đó hoàn toàn không phải là những cảnh thân mật như Lục Dĩ nghĩ mà người trong ảnh lại không phải là Phùng Ấn Trúc. Ấn Trúc thật sự phải gồng hết sức lực mới có thể khống chế được bản thân không tỏ ra thảng thốt trước mặt Lục Dĩ.

Bởi vì những bức ảnh đó không phải ảnh của Ấn Trúc, cũng chẳng phải ảnh của các minh tinh. Người trong ảnh cô biết, cho dù đã mấy năm không gặp thì chỉ vừa nhìn Ấn Trúc cũng đã nhận ra ngay. Khi còn học cấp ba, cô ấy là Khống Thần, là lớp phó văn nghệ của lớp Ba.

Năm đầu tiên học cấp ba, không ai không biết đến Khống Thần. Sau khi vào trường, bất kỳ hoạt động văn thể lớn nhỏ nào cô ấy cũng là người dẫn Chương trình không thể thay thế. Ngoại hình đẹp giọng nói ngọt ngào, thành tích học tập cũng tốt, trở thành học trò cưng của thầy cô cũng là điều đương nhiên. Nhưng có bao nhiêu nam sinh thích cô ấy thì cũng có bấy nhiêu nữ sinh không thích cô ấy, Ấn Trúc cũng thế. Ở tuổi của cô khi đó vẫn chưa đủ chín chắn để cảm nhận được sự hấp dẫn của con gái nên toàn cho rằng Khống Thần đang tỏ vẻ.

Ấn Trúc ngồi chờ người ra ở đó, nhớ kỹ lại từng chi tiết, cô ở bên Ngô Dạ Lai lâu như thế mà chưa bao giờ nghe anh nhắc đến Khống Thần một câu nào. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Bọn họ lén lút có quan hệ với nhau hay anh có được những bức ảnh này qua một kênh khác? Tại sao lưu trong máy tính mà lại sợ bị người khác nhìn thấy? Trong suốt thời gian đợi anh về, cô cứ tự dày vò mình bằng những câu hỏi tự đặt ra mà không thể tìm được câu trả lời.

Trước khi Ngô Dạ Lai về đến nơi, Ân Trúc đã hạ quyết tâm sẽ không bị hạ gục một cách không rõ ràng như thế. Cô vẫn còn yêu anh thế nên đành nhẫn nhịn im lặng.

Phải tin rằng những bức ảnh kia không liên quan đến tình cảm cá nhân, phải tin rằng trái tim anh vẫn ở nhà, vẫn còn dành cho cô. Nhưng để làm được những điều đó đối với cô thật sự không dễ dàng gì. Cô phải kìm nén mọi hoài nghi trong lòng, dù chỉ một chút cũng không thể để nó nảy sinh làm rối tung tâm trạng lúc này của cô.

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng Ngô Dạ Lai cũng trở về.

Ân Trúc thấy trên gương mặt anh có chút rạng rỡ khi nhìn thấy cô đến thăm.

"Sao trước khi đến không gọi điện thoại cho anh?", anh vừa cười áo vừa hỏi.

Ân Trúc không đứng lên, cô cảm thấy tim mình loạn nhịp, chỉ sợ để lộ ra điều gì đó bất thường.

"Tự nhiên em có ý định đi thôi, không ngờ anh lại đang được nghỉ."

Ngô Dạ Lai ra ngoài rửa mặt, quay vào mới nói: "Bọn anh được nghỉ nhưng có thể bị triệu tập bất kỳ lúc nào, không được đi xa vì thế mới không về nhà".

Hai người ngồi nói chuyện, dường như cả hai đều đã quên lần đập máy đột ngột trước đó, quên những việc không vui đã xảy ra. Ân Trúc gặp phải tình huống bất ngờ như thế, trong lúc còn chưa rõ trắng đen, cô cố gắng kìm nén không nhắc lại chuyện cũ. Còn về phần Ngô Dạ Lai, Ân Trúc đến thăm làm trái tim anh như được sưởi ấm. Chuyện lần trước, anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều và cho rằng mình cư xử có phần thiếu suy nghĩ nên

việc cô giận, anh cũng hiểu được. Còn về phần Tôn Duy Thắng, anh đích thân gọi điện cho cậu ta thì coi như chuyện này đã được giải quyết xong. Anh ghi nhớ tấm chân tình của cậu ta, sau này có cơ hội sẽ báo đáp.

"Em ăn cơm chưa?"

"Em ăn rồi, vừa nãy chính trị viên Lục đã đưa em ra căng tin ăn mỳ. Anh ta còn nói đã đặt phòng cho chúng ta ở nhà khách, chìa khoá đây này", Ân Trúc không muốn ở lại căn phòng này, đối diện với cái máy tính chứa đựng đầy tâm sự trong lòng kia, cô cảm giác cứ như đang ngồi trên một quả bom, không biết ngọn lửa trong trái tim mình sẽ bắt lửa lúc nào làm nó nổ tung.

"Cũng được, vậy mình qua đó nhận phòng rồi đi ăn cơm."

Ngô Dạ Lai đứng dậy mặc áo, thấy Ân Trúc cũng nhanh chóng chuẩn bị xong, không mang thêm thứ gì nên anh hơi thắc mắc, "Chỉ có chỗ đồ này thôi à?".

"Vâng, em đi thẳng từ công ty đến đây, không về qua nhà", trước kia, lần nào đến mà không túi lớn túi nhỏ? Dù biết ở đây anh không thiếu thứ gì thế mà vẫn mang đến hai túi đồ liền. Lần nào cô cũng nói là do bà và bố mẹ bảo mang cho anh, Ngô Dạ Lai có trách cứ vài câu hay mắng cô phô trương nhưng cũng sẽ không nói gì nhiều.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lần này Ân Trúc đến nhưng lại đi tay không. Khi cô quyết định đến đây vẫn nghĩ chắc chắn hai người sẽ có một cuộc tranh luận, nói không chừng gay gắt quá là cô sẽ về luôn. Cô không muốn mang theo túi lớn túi nhỏ để tự hạ thấp danh dự của mình. Nhưng khi nguy cơ thật sự tìm đến trước mặt thì cô lại rúm ró co người vào. Cô có cái vã ồn ào với anh cũng chỉ là muốn được anh quan tâm và yêu thương hơn, chứ đâu phải cố ý đẩy anh ra xa hơn.

Ngô Dạ Lai không hỏi gì thêm, giúp Ân Trúc cầm túi, "Đồ đạc trong này hết rồi phải không?".

Mặc dù không phải là hành động gì to tát, nhưng Ngô Dạ Lai quan tâm chăm sóc cô như thế, đối với Ân Trúc thật hiếm khi gặp được. Không biết vì sao, càng cảm thấy được quan tâm cô lại càng cảm thấy tủi thân. Cô dang tay ôm chặt lấy cánh tay cầm túi của Ngô Dạ Lai mũi đã cay xè như sắp khóc đến nơi.

"Sao thế em?", Ngô Dạ Lai ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô. Anh không đóng cửa phòng, do đó dù không kiêng dè gì khi hành động nhưng nói rất nhỏ.

"Không, không sao ạ", Ân Trúc dùng sức ôm anh, ôm thật chặt, úp mặt vào ngực anh khịt mũi, "Em rất nhớ anh, nhớ anh lắm".

Ngô Dạ Lai nghe thấy thế, cánh tay cũng dần siết chặt hơn, nhắc Ân Trúc lên một lúc rồi lại đặt cô xuống, "Đi nào, đừng trẻ con thế".

Lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói sang sảng của Lục Dã: "Anh Ngô, anh Ngô".

Ngô Dạ Lai đã buông tay đẩy Ân Trúc ra, Ân Trúc đành chỉ biết đứng đực ra đó.

"Rõ ràng anh ít tuổi hơn anh ta, sao anh ta lại gọi anh là anh Ngô?"

"Cũng chỉ là cách gọi thôi mà."

Trong lúc họ nói chuyện, Lục Dã đã đi tới cửa. Họ đứng ngoài hành lang trao đổi vài câu mới thấy Ngô Dạ Lai quay vào, "Buổi tối họ muốn mời em ăn cơm, họ nói là đã đặt xong hết rồi. Nếu em mệt thì để mai".

"Em không mệt, dù sao cũng phải ăn cơm mà, đúng không? Hôm nay đi", nếu anh đã muốn cô đi thì dù có mệt thật, cô cũng vui vẻ tới dự. Mặc dù cô cũng không hiểu lắm, một người luôn chùng mực như anh sao hôm nay lại chịu phô trương như thế?

Đến khi tới quán ăn rồi, Ân Trúc mới biết là tại sao. Chỉ một câu: Ngoại giao giữa các phu nhân.

Ân Trúc đến thăm thật đúng lúc, phu nhân của Tham mưu trưởng cũng đến thăm chồng và định ở lại đến sau tết Nguyên Tiêu mới về, họ đang lo lắng vì không biết phải tiếp đãi thế nào.

Vợ của Tham mưu trưởng là giáo viên tiểu học, tên là Tôn Lạc Châm, hơn ba mươi tuổi, tính tình thân thiện nhiệt tình. Ân Trúc vừa đến, chị ta đã kéo tay Ân Trúc ra nói chuyện không ngừng. Chị ta không phải rất xinh đẹp nhưng biết cách trang điểm ăn mặc, giọng nói lại khá nũng nịu trẻ con. Nếu chỉ nghe giọng thôi, chắc Ân Trúc không dám đoán tuổi của chị.

Nói chuyện một lúc, Ân Trúc cũng đoán ra được sở thích của chị Tôn, thế là cứ theo đó mà nói, chỉ một loáng hai người đã trở nên thân thiết gần

gửi, nói chuyện rất sôi nổi.

"Anh Trịnh nhà chị thường khen Tiểu Ngô giỏi giang, tuổi còn trẻ thế mà đã làm chỉ huy rồi:"

"Vẫn là nhờ cấp trên tạo cơ hội chị ạ."

"Cơ hội chỉ là một phần, cơ bản là cậu ấy thật sự có bản lĩnh."

Ấn Trúc liếc nhìn Ngô Dạ Lai đang ngồi phía đối diện, bên này nói chuyện nhiệt tình thì bên kia họ cũng đang uống rất nhiệt tình. Chỉ trong một lúc nói có vài câu mà cô đã thấy anh cạn liền ba ly.

"Anh Trịnh, các anh không ai được uống nhiều quá! Bỏ hết rượu trắng đi, mỗi người một lon bia thôi."

Lục Dã là người bố bã thẳng tính, anh ta cầm ly rượu qua, "Chị dâu, thế là chị không đúng rồi! Các chị đến đây, các anh ý vui, các anh mừng, còn bọn em có được gì đâu? Rượu mà không cho uống thì còn gì là vui nữa! Nào, em kính chị một ly".

Tôn Lạc Châm cười nói: "Tôi không biết uống, cứ để anh Trịnh uống thay tôi."

"Chị dâu, không đồng ý chị như thế đâu! Bọn em còn không biết tửu lượng của chị chắc? Chị uống thay cho Tham mưu trưởng đâu có ít."

Lúc này, vị Tham mưu trưởng trước giờ vẫn im lặng đã chịu lên tiếng, "Tôi uống, bắt đầu từ lúc này lời của chị dâu các cậu là mệnh lệnh cao nhất, nghe rõ chưa hả?", nói xong, anh ta nâng ly uống cạn.

Mấy người còn lại đều hô vang rồi cạn ly, Lục Dã vẫn không chịu dừng lại, "Em nhìn cũng biết rồi nhé". Anh ta nâng cốc lên uống rượu, "Thứ nhất, thuận vợ thuận chồng thì mấy anh em mình làm sao mà chống

lại được; Thứ hai, Tham mưu trưởng... sợ vợ!", nói xong, anh ta ha hả phá lên cười.

Tham mưu trưởng đứng dậy: "Tôi đường đường chính chính chẳng sợ gì cả, đây là vừa kính vừa yêu. Nào, lại đây bà xã, vợ chồng mình cạn với anh em một ly. Chào đón tiểu Phùng, nhân cơ hội này gặp gỡ vui vẻ với anh em một lần".

"Ngụy biện! Lại còn vừa kính vừa yêu nữa. Không cho anh uống nữa, anh rót vào đây để em uống!", Tôn Lạc Châm nói thì nói thế nhưng vẫn đứng dậy cùng cạn ly, nói vài câu trêu đùa ép Lục Dã phải cạn sạch hai ly mới chịu ngồi xuống. Chị ta vừa ngồi xuống, Tham mưu trưởng vội vàng rót cho vợ một cốc nước hoa quả, nịnh nọt nói rằng mùi vị rất thơm ngon.

Bia đang lạnh, Ân Trúc muốn uống tiếp nhưng uống được hai ngụm thì răng như lạnh cứng lại, đành cầm cốc uống từ từ.

Tôn Lạc Châm đưa tay ra nói: "Đặt xuống, ai cho cô uống chứ. Cô cứ yên tâm, Lục Dã không dám ép cô đâu, Tiểu Ngô nhà cô có uy lắm".

Ân Trúc nửa tin nửa ngờ đặt ly xuống, "Chị dâu, Tham mưu trưởng thật quan tâm đến chị".

"Đúng vậy, anh ấy rất biết cách thương yêu người khác, người đàn ông tôi yêu trước đó không ổn. Đàn ông ấy mà, vẫn nên là lớn hơn mình vài tuổi, họ biết cách sống, lại còn biết quan tâm lo lắng cho gia đình. Hai vợ chồng cô bằng tuổi nhau phải không?"

"Vâng, bọn em là bạn học."

"Vẫn còn ít tuổi, vài năm nữa cậu ấy sẽ khác, sẽ biết thương vợ thôi."

"Có lúc, em cảm thấy anh ấy chẳng để tâm", sinh nhật, lễ tết hay mấy ngày kỷ niệm, chẳng thấy anh có biểu hiện gì, hành động cụ thể cũng

không, thậm chí một lời ngọt ngào cũng không có nên Ân Trúc hoài nghi về việc có thể anh ấy chẳng nhớ. Cô không nghĩ đợi thêm vài năm nữa, anh sẽ tự nhiên gọi cô là bà xã hay em yêu trước mặt tất cả mọi người, lúc riêng tư hai người còn chưa bao giờ gọi thế nói chi đến việc gọi trước bàn dân thiên hạ.

"Tôi thấy cậu ấy dồn toàn bộ tâm sức vào công việc ở đây rồi, cô cũng phải hiểu mà tự tìm niềm vui cho mình. Vợ chồng sống với nhau, ai cũng phải bỏ công sức ra để vun đắp mối quan hệ ấy. Bỏ công sức không phải bảo em bỏ thời gian vào đấy, không phải ngày nào cũng nhớ nhưng, dày vò cậu ấy thì hai người sẽ có cuộc sống vui vẻ, quan trọng là phương pháp thôi."

Nếu là trước kia chưa chắc Ân Trúc đã để tâm đến những lời này, nhưng hôm nay nghe chị ấy nói thế, Ân Trúc thấy câu nào cũng có lý.

Thấy Ân Trúc lắng nghe chăm chú, Tôn Lạc Châm lại nói: "Vừa nhìn đã biết cô là người thật thà, thế cũng tốt. Nhưng trong cuộc sống hôn nhân, không phải chuyện gì cũng giải quyết bằng lý. Thỉnh thoảng, cô tỏ ra mềm yếu, nũng nịu còn có ích hơn là căng lên cãi nhau với cậu ấy".

Ân Trúc gật đầu, "Chị dâu, có phải chị muốn nói, chuyện gì có thể vờ không biết thì vờ như không biết, phải không ạ?".

"Đúng thế. Cứ nhìn tôi đây này, trước kia đã ly hôn rồi nhưng hàng tuần vẫn phải gặp con chứ, tất nhiên cũng không tránh được việc gặp mặt bố các con mình. Bọn tôi cũng từng là bạn học, cũng có tình cảm với nhau thật. Mới đầu nếu không phải vì quen anh Trịnh thì vì các con chắc bọn tôi cũng quay lại với nhau rồi. Cô nói xem, bọn tôi gặp nhau anh Trịnh có thể không biết không? Anh ấy có cảm thấy dễ chịu không? Nhưng chưa bao giờ anh ấy hỏi tôi dù chỉ một câu và đương nhiên tôi cũng không nói. Có những việc, không nói ra thì nó chẳng đáng là gì cả nhưng đã nói ra rồi thì sẽ rất khó chịu."

Những lời này như nói trúng tim Ân Trúc, có một số chuyện không thể nói ra, không nói thì chuyện đó sẽ không có gì hết.

Bữa cơm đó tới hơn mười giờ mới xong, mọi người ai cũng uống nhiều. Ân Trúc cũng uống cùng Lục Dĩ thêm ba ly nữa, cô chưa từng uống bia lạnh thế bao giờ nên hơi men bốc lên đầu cũng rất nhanh, cảm giác đầu nặng trình trịch, toàn thân nặng trĩu, chỉ muốn tìm chỗ nào đấy để nằm.

"Lục Dĩ, nhìn xem, đều tại cậu cả, làm Ân Trúc uống say tới mức này rồi", Tôn Lạc Châm dìu cô ra ngoài mà không quên căn nhắc Lục Dĩ mấy câu.

"Chuyện này có thể trách em sao? Bọn em không uống được với Ngô Dạ Lai nên đành uống với em dẫu thôi", anh ta uống quá nhiều nên nói năng bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Trên đường về, vẫn là Tôn Lạc Châm cùng về với Ân Trúc, Ngô Dạ Lai và Tham mưu trưởng Trịnh vừa đi vừa nói chuyện ở đằng sau. Tiễn họ về tận nhà khách xong, Ngô Dạ Lai mới nói anh phải quay lại doanh trại xem qua tình hình rồi mới về.

Ân Trúc vào phòng, tắm qua rồi leo lên giường nằm, liếc nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười một giờ rồi. Cô muốn đợi anh về cùng ngủ nhưng không thể chống cự lại với cơn buồn ngủ đang kéo đến nặng trĩu cả mắt.

Nửa đêm xoay người, tay đập vào thứ gì đó khiến cô bừng tỉnh Ân Trúc nói trong vô thức: "Xin lỗi", nói xong mới nhận ra, có lẽ cô đã đập tay vào người Ngô Dạ Lai đang ngủ bên cạnh.

Mở mắt nhìn sang bên thì thấy Ngô Dạ Lai đang ngồi dựa vào đầu giường, đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt như đang cười.

"Đánh trúng anh mà anh vui thế sao?"

"Anh vui là vì cuối cùng em cũng đã dậy rồi...", Ngô Dạ Lai nói thủ thỉ rồi anh nhẹ nhàng phủ đầu xuống, mặt áp sát mặt Ân Trúc vuốt ve.

Ngô Dạ Lai tối nay có vẻ gì đó không giống bình thường. Sắc mặt anh rất trắng, ánh mắt lại sáng rực, khuôn mặt áp bên má Ân Trúc lúc này nóng hơn bao giờ hết.

Ân Trúc đương nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra. Có điều hai người phải đến nửa năm không gần gũi rồi, mấy tháng gần đây thậm chí còn không gặp mặt nên chuyện này cũng là lẽ tự nhiên. Có những chuyện vốn là kỹ năng cơ bản, học được rồi thì sẽ không bao giờ quên, nhưng nếu để lâu thì khi làm không thể tránh khỏi cảm giác lúng túng gượng gạo.

Ân Trúc cố nhớ lại, trước kia cũng đều do Ngô Dạ Lai chủ động, Ân Trúc thả lỏng bản thân để mặc anh tùy ý. Trải nghiệm của lần đầu tiên không được tốt lắm, vì vậy đối với chuyện này, Ân Trúc không hoàn toàn gạt đi nhưng cũng chẳng nhiệt tình. Thích được đụng chạm vào anh, cũng thích được anh đụng chạm nhưng cô không thích cách đụng chạm mãnh liệt thế này. Cũng may đối với chuyện này, Ngô Dạ Lai cũng không phải người có quá nhiều nhu cầu mặc dù mỗi lần anh về cũng vẫn làm bình thường nhưng không phải đều đặn đêm nào cũng phải có. Vì vậy, Ân Trúc chỉ cần đối phó đêm đầu tiên, sau đó coi như đã được giải thoát.

Nhưng Ngô Dạ Lai của đêm nay, người đàn ông cô luôn muốn chiếm hữu, đã có được rồi nhưng vẫn không sao tiêu hóa được ấy chỉ khe khẽ gọi tên cô bên tai làm Ân Trúc cũng có chút kích thích. Sự đụng chạm đó với Ân Trúc là chưa đủ.

Cô kiên nhẫn ngửa cổ lên, khẽ chà khuôn mặt vào chiếc cằm đầy râu của anh, "Muốn em tỉnh, để làm gì?".

Những chuyện như thế này thật sự không cần ai dạy, cũng không cần phải tích lũy kinh nghiệm, trong nháy mắt Ân Trúc bỗng nhiên thể hiện

ngay sự dịu dàng cần thiết, khẽ giọng hỏi anh.

Ngô Dạ Lai thở gấp nói: "Em nói xem nào?". Anh lúc mạnh lúc nhẹ khẽ cắn vào cổ Ân Trúc, tay phải bắt đầu luồn xuống dưới, vuốt nhẹ dọc theo đường cong của lưng, ngón tay anh dừng lại ở phía sau tai cô. Đột nhiên anh nắm chặt lấy vành tai ngoài của Ân Trúc vôn vê rất mạnh, sau đó choàng tay qua kéo Ân Trúc về phía mình, hôn lên môi cô.

Nụ hôn đó khiến Ân Trúc mê mẩn. Môi anh truyền cho cô một thứ cảm giác vững chãi, hơi thở phả ra giữa hai bờ môi dường như đều bị một mình anh nuốt hết, Ân Trúc chỉ có thể tìm kiếm chút không khí ít ỏi trong miệng anh. Ngô Dạ Lai bắt đầu chậm lại, không còn vồ vập nữa, chỉ khe khẽ chạm vào cô rồi lại ngẩng lên làm Ân Trúc đành phải nhượng lên theo. Cô muốn nhượng lên mở rộng bản thân mình, khao khát sự đáp lại của anh, dường như chỉ có làm thế mới có thể thỏa mãn được ham muốn đang lan từ ngực ra khắp toàn thân cô lúc này.

Ngô Dạ Lai nhân cơ hội Ân Trúc ngồi dậy ôm chặt lấy mình, cởi chiếc áo ngủ ra khỏi người Ân Trúc, sau đó kéo cô nằm lại xuống phía dưới mình. Ân Trúc chỉ cảm thấy thoát lạnh thoát nóng, thoáng cái đã lại nằm trong lòng anh rồi. Toàn thân anh dính chặt lấy cô, lúc này Ân Trúc mới phát hiện ra anh đã chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này từ lúc nào.

Chỉ một lúc, Ân Trúc đã cảm thấy người mình bắt đầu toát mồ hôi, vừa ngứa vừa buồn, cả người đã bị đè ở dưới rồi nên có muốn lau đi cái cảm giác đó thì cũng không biết phải làm thế nào. Tay anh di chuyển trên người lại càng làm cô cảm thấy khó chịu hơn. Chỉ những nơi tay anh chạm đến mới làm cô cảm thấy dễ chịu, mà sự dễ chịu đó lại như việc uống rượu độc để giải khát, qua đi rồi thì những đợt sóng khác lại tới, hồi hả và nhiệt tình hơn.

Giọng Ngô Dạ Lai dịu dàng hiếm thấy, "Em vẫn ổn chứ?".

Ấn Trúc khẽ "Vâng" một tiếng đáp lại câu hỏi của anh rồi không nói thêm gì nữa... Ấn Trúc không thể không thừa nhận thể lực của cô yếu hơn anh rất nhiều. Lần nào cô cũng đều mong anh mau chóng kết thúc chuyện này nhưng kết thúc lần này rồi thì lại tiếp tục đến lần khác. Cứ như thế hết lần này đến lần khác khiến Ấn Trúc cũng không buồn hy vọng nữa, đành phải gắng gượng chịu đựng.

Không tham gia thì anh lại suy nghĩ lung tung. Chút vị ngọt ngào ban đầu dần chuyển sang vị hơi đắng đắng, dường như lần đến thăm anh này chính là để họ thấy cần nhau hơn, để bù đắp cho nhau nhiều hơn. Với Ngô Dạ Lai thì tầm ảnh hưởng của cô cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhiệt độ của cơ thể bắt đầu giảm xuống, ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi thất vọng. Ấn Trúc kéo chăn lên, cuốn chặt vào người mình, nằm cuộn tròn lặng lẽ ổn định lại tâm trạng.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trái Tim Ở Nơi Khác

Trong cuộc hôn nhân của họ, người phải buông lời oán trách thực sự không thể là cô. Bản thân cô cam tâm tình nguyện chấp nhận cách anh cư xử với mình nhưng khi đã có được rồi thì cô lại quên mất ý định ban đầu với mong muốn được ở bên anh của mình. Giờ cô lại muốn có được nhiều hơn nữa nên dần dần đã buông ra rất nhiều lời oán giận anh.

Ngô Dạ Lai quay lại nhìn thấy phùng Ân Trúc đang cuộn tròn người nằm đó.

"Em mệt à, hay buồn ngủ?"

"Không."

Mặc dù nghe Ân Trúc nói thế nhưng Ngô Dạ Lai vẫn đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ về cô. Hôm nay đúng là anh thật sự bị mất tự chủ, biết rõ Ân Trúc không thích và cũng không quen như thế, nhưng anh... Từ trước đến nay, anh đều kiềm chế bản thân mình trong phạm vi mà cô đưa ra. Anh nghĩ đợi cô trưởng thành hơn, không còn kháng cự như thế nữa thì chắc mọi chuyện sẽ tốt lên.

Hôm nay chắc cũng vì có chút hơi men, nhiệt huyết phùng phùng làm anh như quên đi tất cả. Có điều, chỉ anh mới biết không phải hoàn toàn là do rượu.

Hôm qua sau khi đi làm nhiệm vụ về, cấp trên ra chỉ thị cho anh nghỉ ngơi tại doanh trại đợi lệnh. Anh còn một vài số liệu phải chỉnh lý, cấp trên cần anh báo cáo. Nhưng buổi sáng Ân Trúc không nghe điện làm anh

không còn tâm trạng nào mà làm việc nữa, đi đi lại lại trong phòng mấy vòng thì bắt xe đi ra ngoài. Sự khao khát ngày hôm nay đã bị kìm nén quá lâu rồi, khi bắt đầu nhận được điện thoại thông báo là cô đến, máu từ tất cả mọi góc ngách trong trái tim đều như muốn trào lên, không còn nằm trong phạm vi khống chế của anh nữa. Anh vẫn luôn biết dự vọng khao khát dành cho cô nhưng chính anh cũng không ngờ nó lại mãnh liệt đến như thế.

Tham mưu trưởng vừa rồi đã nói với anh phải học cách thương yêu bà xã, đó cũng là một môn học rất quan trọng đối với người quân nhân. Những lời này có tác động nhất định tới anh. Ngô Dạ Lai biết, cho dù anh vẫn luôn cố gắng khiến nó mờ nhạt nhưng vị trí của Ân Trúc ngày một quan trọng trong trái tim anh. Sự kháng cự của anh đối với Ân Trúc trước đó thật sự cũng không thể giải thích được là vì sao.

Kháng cự điều gì? Kháng cự sự hy sinh của cô, cũng là kháng cự lại sự hổ thẹn áy náy do việc hy sinh ấy tạo ra. Đôi lúc anh cũng thấy bản thân mình rất mờ lung, rốt cuộc anh đang cạnh tranh với ai chứ? Vợ của mình, sao không thể thương yêu? Không thừa nhận là mình quan tâm thì còn có ý nghĩa gì nữa? Ngô Dạ Lai không thừa nhận, hoàn toàn không phải là vì bảo vệ chút thể diện cuối cùng đó của mình. Không thể sớm tối bên nhau, không thể dài lâu, thậm chí còn không thể đảm bảo được an toàn cho cô, anh không biết rốt cuộc anh có thể cho cô được những gì ở cuộc hôn nhân này? Chỉ sợ là bỏ lại cô một mình cô đơn đau khổ, điều này hoàn toàn trái ngược rất nhiều với ý định ban đầu của anh khi quyết định lấy cô.

Thời gian đầu khi tiếp quản công việc này, cấp trên cũng nói có thể làm công tác tư tưởng cho gia đình, nhưng anh từ chối. Anh không muốn hàng ngày Ân Trúc phải sống trong thấp thỏm, lo âu và mỗi lần gặp cô đều như một lần sinh ly tử biệt.

"Không ngủ được à?", thấy cô từ nãy tới giờ vẫn nín nhịn căng thẳng, anh bèn tìm cách nói chuyện với cô, "Làm việc ở bên đó có mệt lắm không em?".

"Vâng, cũng ổn.", Ân Trúc lười nhác trả lời. Giờ mới để ý, chẳng phải hơi muộn rồi sao?

"Tết này chắc anh không được nghỉ, bố mẹ năm nay muốn về quê nên bảo anh hỏi xem em có muốn cùng đi không?"

"Em không đi, em đi rồi bố mẹ lại phải chăm sóc thêm em, cứ để bố mẹ ở đây nghỉ ngơi ít ngày", năm đầu tiên kết hôn cô theo bố mẹ chồng về quê ăn Tết, ăn ở đều không quen, quan trọng hơn là không thể thích ứng với kiểu nhà vệ sinh ở đây, còn gọi điện khóc lóc với Ngô Dạ Lai suốt. Sau đó cuối cùng mọi người phải ra sớm, bà nói cô quá nhõng nhẽo nên lúc ấy cô quyết tâm sau này dù thế nào cũng không bao giờ về quê nữa, nếu không bản thân khó chịu đã đành lại còn gây thêm phiền phức cho người khác. Sau này cũng phải về thêm mấy lần nữa vì có những chuyện hiểu hi vẫn phải có mặt nhưng là đi về trong ngày nên không có gì khó khăn cả.

"Bọn La Linh muốn mời em đến Bắc Kinh ăn Tết. Nhân mấy ngày được nghỉ sau Tết, họ kêu là muốn tổ chức buổi gặp mặt sau ba năm ra trường."

"Làm gì có chuyện đến nhà người khác ăn Tết như thế? Về nhà mà ăn Tết với bố mẹ em."

"Em vốn cũng định không đi vì ngoài mấy người cùng phòng ký túc, những người khác em đều không quen. Mà Quốc khánh vừa mới gặp nhau rồi nên giờ thấy do dự không muốn gặp nữa."

"Quốc khánh gặp nhau rồi?"

"Vâng, mấy cô ấy về chơi, bọn em ở cùng nhau mấy ngày liền cơ. Họ vẫn thế, Diêu Dao sắp kết hôn rồi."

"Sao không mời họ về nhà ở?", Ngô Dạ Lai nghĩ chắc Phùng Ân Trúc ở khách sạn với các bạn.

"Ở nhà Phi Nhân, bố mẹ anh ấy đều đi vắng cả nên rất thoải mái."

"Sống với bố mẹ anh, em không thấy thoải mái à?", Ngô Dạ Lai vẫn hơi đề phòng với Thẩm Quân Phi, anh không muốn Ân Trúc tiếp xúc riêng với cậu ta, nếu không chưa chắc anh đã tự nhiên hỏi nhiều như thế.

"Làm gì có chuyện ấy? Ngô Dạ Lai, anh cứ nhất định phải nghĩ như thế về em, hay nhỉ?", Ân Trúc bực bội ngồi dậy, "Em nói cho anh biết, chẳng thú vị gì đâu, không thú vị tí nào cả".

"Em làm sao thế?", Ngô Dạ Lai có chút bàng hoàng trước cơn giận đột ngột của Ân Trúc, "Vừa mới đây vẫn còn đang rất ổn mà?"

"Rất ổn? Sau khi kết hôn với anh, em đã bao giờ có được một cuộc sống rất ổn đâu.", không dám đem chuyện cả hai người đều đang để trong lòng ra cãi nhau, sợ rằng cãi qua cãi lại sẽ để lại hậu quả, Ân Trúc đành nhân cơ hội này mượn chuyện để xả một lần, nếu không cô ảm ức chết mất.

"Phùng Ân Trúc, sao tự nhiên em lại phát điên thế?"

Ngô Dạ Lai không phải là người có tính cách dịu dàng tình cảm. Anh hoàn toàn không quen với việc giải quyết vấn đề bằng cách tâm sự hay nói chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là anh không hỏi rõ ngọn ngành trắng đen đã tùy tiện giải quyết mọi chuyện. Anh sẽ dùng đôi mắt và đôi tai của mình để quan sát và phán đoán, còn về việc làm công tác tư tưởng thì anh cho rằng đấy là công việc của chính trị viên. Đương nhiên, tác phong của anh thoạt nhìn sẽ thấy là rất dễ bùng nổ.

"Chắc trong mắt anh, em luôn là một kẻ điên, một Phùng Ân Trúc không biết trước sau phải trái gì đâu nhỉ? Yêu anh là điên, theo đuổi anh cũng là điên, không biết xấu hổ mà dùng cách ấy để dính lấy anh cũng là điên, sau khi lấy anh phải ôm trong lòng bao nhiêu những oán trách và bất mãn thì lại càng điên hơn đấy. Em đã điên từ lâu rồi, ngay ngày đầu tiên

quen anh chẳng phải cũng đã điên rồi hay sao? Phát điên cho tới tận bây giờ, lẽ nào anh còn cảm thấy chưa quen hay sao?"

Ngô Dạ Lai không nghe kỹ Ân Trúc đang hét lên cái gì bên tai. Cô có tâm sự, muốn cãi cọ đôi lời cũng là bình thường. Anh chỉ lo cô càng nói càng cao giọng sẽ làm người khác chú ý. Ở đây không giống như ở nhà, làm việc không thể tùy tiện được.

"Em nói nhỏ một chút, đừng kích động như thế."

"Ngô Dạ Lai, em đang luyện giọng chắc? Anh để ý tới tâm tư của em một chút có được không, dù chỉ một chút thôi? Em không thể khống chế được âm lượng của mình, bởi vì tâm trạng của em đã mất thăng bằng rồi."

"Em định thế nào, muốn cãi nhau đến sáng chỉ vì một câu nói vô tâm của anh à?", Ngô Dạ Lai rất muốn hòa giải cho êm chuyện, nhưng Phùng Ân Trúc lúc này nếu chuyện bé không xé được ra to chắc cô không chịu dừng lại.

Vô tâm? Ân Trúc nghe thấy câu nói đó, nước mắt không kìm được lăn chã tuôn rơi. Đã bao giờ anh để tâm chứ? Thế nên những lúc vui vẻ là vô tâm, còn kết hôn rồi thì luôn là vô tâm. Trái tim anh đang ở nơi khác, muốn anh bỏ chút tình cảm cho cô chắc là càng làm khó cho anh.

Ngô Dạ Lai thấy nước mắt Ân Trúc cứ lăn chã rơi xuống thành hàng không ngừng nên phút chốc thấy luống cuống, "Rốt cuộc là em làm sao? Anh sai ở đâu thì em cứ nói ra đi, đừng khóc nữa!".

Ân Trúc lại khóc thêm một trận nữa mới quệt tay lau mặt nói: "Anh không sai. Ngô Dạ Lai, từ trước đến nay đều là lỗi của em".

"Em đừng giận dỗi, lỗi của anh là lỗi của anh, là anh không tốt nên đã làm em khóc."

"Đúng là anh không tốt", Ân Trúc đã bình tĩnh hơn, "Ngô Dạ Lai, anh có biết không? Nhìn anh lạnh lùng cứng rắn thế thôi chứ thực ra anh là người dễ mềm lòng nhất", không mềm lòng thì sẽ không lẳng nhăng với cô bao nhiêu năm như thế dù trong lòng không yêu.

Trong cuộc hôn nhân của họ, người phải buông lời oán trách thực sự không thể là cô. Bản thân cô cam tâm tình nguyện chấp nhận cách anh đối xử với mình nhưng khi đã có được rồi thì cô lại quên mất ý định ban đầu với mong muốn được ở bên anh. Giờ cô lại muốn có được nhiều hơn nữa nên dần dần đã buông ra rất nhiều lời oán giận anh.

"Ngô Dạ Lai, chúng ta chia tay đi!", Ân Trúc nhìn vào khuôn mặt như đã hóa đá của Ngô Dạ Lai, tự nhiên thấy nhói đau trong lòng.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Hôn nhân là cả hai người phải cùng hạnh phúc. Cô vẫn luôn tự cho rằng, chỉ cần cô yêu thì có thể mang lại hạnh phúc cho anh, chỉ cần cô yêu thương và có được con người anh thì sẽ hạnh phúc mãi mãi. Nhưng cô đã đánh giá quá cao bản thân mình và đánh giá quá thấp Ngô Dạ Lai. Hoặc sẽ có một người như thế, chỉ cần bỏ ra chút quan tâm yêu thương sẽ khiến anh hạnh phúc, nhưng người đó rõ ràng không phải cô.

Cô không đơn thuần chỉ vì những bức ảnh đó mà nghi ngờ anh, không tha thứ cho anh chỉ là bề nổi của tảng băng chìm, rốt cuộc cô có thể hiểu anh bao nhiêu? Thứ mà cô mất chính là niềm tin về cuộc hôn nhân này, một niềm tin bất chấp tất cả để yêu anh. Nhận về lại quá ít nên dù cho là ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi và muốn dừng chân.

Cũng có thể sự bi thương và tuyệt vọng là ảo giác do đêm tối mang lại, hoặc do nhìn thấy những tia nắng đầu tiên trong ngày, trái tim cũng nhờ đó mà bừng sáng theo, sự mệt mỏi nhất thời này rồi cũng sẽ qua đi. Nhưng Ân Trúc không muốn tự mình an ủi mình hết ngày này đến ngày khác như thế nữa, cũng không muốn tự mình phải đối mặt với tâm trạng của chính mình, không ngừng phủ định chỉ có thể khiến tâm trạng cô ngày một xấu hơn.

"Em đến đây chỉ vì muốn nói chuyện này?"

Vốn dĩ không phải thế, tâm trạng Ân Trúc rối bời, nếu lúc này làm thật thì cô sẽ không còn cơ hội để làm lại nữa. Nhưng nhìn nét mặt lạnh lùng như gỗ đá của anh, cô vẫn gật đầu.

"Sao em không nói ngay từ đầu?", Ngô Dạ Lai móc thuốc ra, thử mấy lần nhưng vẫn chưa rút ra được điều nào, sau đó thẳng tay xé rách bao thuốc, rút ra một điều châm lửa, vừa hút thuốc vừa bóp trán, "Em nghĩ kỹ rồi?".

"Vâng."

Đây là một kết cục nằm trong dự tính chẳng phải thế hay sao? Ngô Dạ Lai lại không hề có cảm giác như trút được gánh nặng, anh đã đi sai một nước cờ và không giữ được phòng tuyến của mình. Bây giờ ly hôn lại không phải là vấn đề thủ tục đơn giản, cũng không phải là giải quyết được vấn đề tồn tại bao lâu nay nữa mà anh phải cố gắng để xóa bỏ hình ảnh của cô ra khỏi trái tim mình. Không biết khi xóa bỏ đi hình ảnh của cô có giống như việc tẩy đi chữ viết từ một chiếc bút máy hay không, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có những vết còn in hằn lại.

Ngô Dạ Lai hút liền một lúc ba điều rồi mới nói: "Ngày mai anh vẫn còn một ngày phép, anh cùng em về để làm thủ tục". Giải quyết cho nhanh gọn, Ngô Dạ Lai ngăn không cho mình nghĩ đến việc liệu cô có hối hận hay không, dùng tờ giấy đăng ký kết hôn để ràng buộc cô nhưng đã bào mòn tuổi xuân của cô. Anh đã ảo tưởng chiếm vị trí đó quá lâu, không nên tiếp tục ích kỷ nữa.

"Cũng không cần vội như thế đâu...", Ân Trúc chưa nói hết câu, mình không vội nhưng nếu kéo dài sẽ càng gây phiền phức hơn cho anh thôi.

"Anh và em đều không dễ sắp xếp thời gian, giờ có thể làm thì làm luôn đi", Ngô Dạ Lai lại châm một điều thuốc, "Mấy năm nay, em vất vả quá rồi, sau này chắc sẽ tốt hơn".

Ân Trúc thở dài, biết Ngô Dạ Lai có chút hiểu lầm mình. Là vì cô không chịu được khổ sao? Nhưng nếu mở miệng ra giải thích thì cô lại cảm thấy giờ có nói gì cũng vô ích. Những lý do cô nghĩ đến trước kia, cuối

cùng cũng đều là vì khổ, thật sự thì vẫn là vì bản thân cô không chịu được khổ.

Ngày hôm sau trên đường về nhà, họ trao đổi qua với nhau và đều cảm thấy vẫn chưa nên cho bố mẹ hai bên biết chuyện thì hơn. Ân Trúc có thể thường xuyên ở lại thành phố J, Ngô Dạ Lai có thể ở lại doanh trại, trước giờ cũng đã không hay tiếp xúc với bố mẹ mấy nên giấu cũng dễ. Đợi một thời gian nữa, để bố mẹ hai bên biết chắc họ sẽ dễ dàng chấp nhận hơn. Có điều, đến lúc ấy gạo đã thành cơm, họ có muốn không chấp nhận cũng phải chấp nhận thôi. Mặc dù biết không nên làm như thế nhưng không phải đứa con nào làm chuyện sai trái cũng có đủ dũng khí để nhận sai và đối mặt với sự khuyên giải và thuyết giáo của bố mẹ, tình hình hiện tại của vợ chồng cô đành mặc kệ mà làm liều một lần.

Thủ tục giải quyết rất nhanh, có điều trình tự chi tiết thế nào thì Ân Trúc chẳng còn nhớ chút gì nữa. Họ chỉ trả lời vài câu hỏi, nộp những giấy tờ được yêu cầu. Giấy đăng ký kết hôn và sổ hộ khẩu về nhà lấy, đơn ly dị thì chép của một người khác cũng đang làm thủ tục cùng lúc với vợ chồng cô. Tóm lại, cả quá trình rất nhanh, đến mức Ân Trúc cảm thấy mơ hồ trước tất cả những gì vừa xảy ra. Tất cả đều giống như một giấc mơ, chỉ đáng tiếc là không phải một giấc mơ đẹp.

"Phùng Ân Trúc, phiền cậu lần sau trước khi đến thì báo cho mình một tiếng được không hả? Cho dù không tiện thông báo trước chuyện sẽ nói thì cậu làm ơn đừng chuẩn bị một tin tức giật gân như thế làm quà được không? Tim gan của mình bị cậu dọa cho sợ đảo lộn hết cả rồi đây này."

Ân Trúc nằm trên giường của Thạch Chi với ánh mắt đờ đẫn, Thạch Chi nói gì cô đều để ngoài tai. Di chứng sau khi ly hôn đến lúc này mới dần dần phát tác.

"Nhìn bộ dạng sống dở chết dở của cậu kia, cậu vẫn còn yêu anh ta mà, sao lại ly hôn? Người làm thủ tục cho các cậu cũng chẳng có trách

nhiệm gì cả, hôn sự của quân nhân mà có thể tùy tiện giải quyết cho các cậu như thế à?", Thạch Chỉ như có mười vạn câu hỏi tại sao vậy, cần nhẫn nại một ngày nhưng Ân Trúc cũng không thêm tiếp lời.

"Chắc là vì nản lòng rồi ! Anh ấy không yêu gì mình như thế, mình vẫn có thể hoàn toàn yên tâm mà sống, cho dù có gặp phải chuyện này chuyện kia, mình cũng có thể cố gắng. Nhưng bây giờ thì không cần phải thế nữa rồi", Ân Trúc ăn xong bát cháo cũng có thể hoàn hồn lại, rồi cô giải thích ngắn gọn với Thạch Chỉ. Thạch Chỉ vẫn đang sốt ruột, không ngờ nghe bạn giải thích xong, giọng Thạch Chỉ không những nhỏ đi mà còn nói to hơn.

"Gì cơ? Ngô Dạ Lai giỏi nhỉ! Nơi quê mùa hẻo lánh như thế xem ra đều là có tính toán cả, đến người như anh ta mà cũng đi sai đường, thật coi thường!"

"Không nghiêm trọng như thế đâu!"

"Vậy thì người nghiêm trọng hơn là cậu rồi, chuyện chẳng có gì mà cũng ly hôn, có cần phải làm thế không?"

"Thạch Chỉ, tha cho mình đi ! Mình giờ có nhà không thể về, xin cậu cho mình một mảnh đất yên tĩnh đi, cảm ơn cậu!"

"Không thể là do cậu sai, có gì đáng nói đâu. Cậu phải để mình bình tĩnh lại, mình mới có thể cho cậu nghỉ được chứ!", thực ra Thạch Chỉ không phải muốn gây chuyện mà chính bộ dạng khép kín của Ân Trúc mới khiến cô ấy sợ hãi, giờ Ân Trúc chịu mở miệng nói nên cô phải ra sức tìm đề tài để nói chuyện với bạn.

Thấy Ân Trúc lại như sư thầy đang ngồi thiền không thêm để ý gì đến mình, Thạch Chỉ đành ném ra quả lựu đạn cuối cùng, "Phùng Ân Trúc, đau đầu phải không? Vậy chúng ta lại nói đến một chuyện còn khiến cậu đau đầu hơn".

"Chuyện gì?", xin tha cũng vô ích, Phùng Ân Trúc đành ra về tò mò.

"La Linh gọi điện thoại nói, Thẩm Quân Phi quyết định quay về quê lập nghiệp."

"Thế thì sao?"

"Công ty của họ chuẩn bị phát triển từ phần mềm thêm sang phần cứng nên phải xây nhà máy, nghe nói là chọn xây ở thành phố J."

"Ừ", Ân Trúc lại chẳng cảm thấy có gì phải đau đầu, cô chỉ gật đầu, "Nói xong chưa? Giờ nếu cậu để mình ngủ một lát thì mình rất cảm ơn. Cậu cũng nhân lúc mình nghỉ mà đi uống nước cho đỡ khát, cậu không làm luật sư quả thật là đáng tiếc".

Thạch Chỉ lao đến ôm chặt lấy Ân Trúc, "Thấy chưa, mình đã nói rồi mà, đây gọi là đã loạn lại càng thêm loạn. Anh chàng Thẩm Quân Phi này thật không biết nắm thời gian mà xuất hiện làm cho người muốn giúp đỡ chỉ muốn kéo chân anh ta lại".

Khó khăn lắm Ân Trúc mới thoát được ra vòng tay của Thạch Chỉ, cho dù cô mặc kệ không màng đến mọi chuyện nhưng vẫn cảm giác như Thạch Chỉ có điều gì đó khác thường, nhưng khác thường ở đâu thì để sau hẵng hay vậy.

"Ngày mai mình về."

"Sao thế ? Tưởng thật à, mình đâu có ý định đuổi cậu? Dù cậu có ở lại chỗ mình thật thì mình cũng đảm bảo khoản ăn uống cậu sẽ được phục vụ đầy đủ."

"Mình biết. Có điều trước Tết mình đã xin nghỉ sớm hai ngày nên muốn về sớm hơn một chút."

Thạch Chi cảm thấy nếu Ân Trúc quay về bận rộn với công việc thì có thể sẽ tốt hơn. Cô cũng còn một đống việc lộn xộn cần phải giải quyết, chẳng may lại chơi Tết vui vẻ hết mình cùng một thằng trẻ con. Giờ thằng trẻ ranh đó kêu gào đòi cô phải chịu trách nhiệm, thế giới này quả thật đảo lộn hết rồi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bị Rận Không Rời

Con người có cái mặt tốt ấy hay không dĩ nhiên là quan trọng, nhưng làm sao để thể hiện được cái mặt tốt ấy ra thì thật sự là một nghệ thuật sống.

Ẩn Trúc quay lại thành phố J lại cảm thấy được thở phào nhẹ nhõm.

Không gian này, là một không gian không có bất kỳ liên hệ nào với Ngô Dạ Lai, cô sẽ không phải sợ khi đi qua con đường nào đó lại nhớ đến chuyện gì đã từng xảy ra, sẽ không bị ép phải nhớ lại nữa. Điều đáng sợ nhất là khi nhớ lại, cô vẫn còn cảm thấy ngọt ngào, mà sự ngọt ngào đó sẽ nghiền đứt mỗi sợi dây thần kinh của cô, làm cô đau đớn đến cạn kiệt sức lực.

"Quay lại trả nợ?"

Ẩn Trúc còn đang ngây người ngời nhìn màn hình máy tính thì đột nhiên bị một giọng nói cắt ngang. Ẩn Trúc uể oải ngẩng đầu, có thể mặc kệ được không? Là sếp đấy, "Vâng, em qua xem công việc thế nào?". Thực ra cô đã xem rất lâu rồi nhưng cũng không biết nên làm gì. Dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Tiêu Ly, giờ khả năng làm việc tự chủ của cô càng ngày càng giảm sút thê thảm.

"Nếu không có việc gì thì có muốn đi công tác với tôi không?"

"Tính làm thêm giờ không ạ?"

"Đương nhiên."

Thực ra cho dù không tính là làm thêm giờ thì Ân Trúc cũng vẫn sẽ đi. Lúc này, cô không sợ bận rộn mà sợ nhất là phải ở một mình. Di động để đó mà từ sáng tới giờ cứ mở rồi lại tắt không biết bao nhiêu lần rồi. Cứ một lúc lại ôm hy vọng rồi sợ bỏ sót một cuộc gọi nào đó hay sợ không kịp thời đọc một tin nhắn nào đó; Lúc thì lại sợ phải tuyệt vọng vì hai người đã không còn quan hệ gì nữa chắc chắn sẽ chẳng có liên lạc gì đâu, thôi thì cứ tắt hẳn máy đi. Nếu như vẫn còn không có việc gì làm để dời sự tập trung đi chỗ khác, cô sợ mình sẽ tự sinh bệnh mất.

Có điều, Ân Trúc thật không ngờ lần đi công tác này lại vất vả như thế. Họ không đi bằng ô tô của công ty mà ngồi trên một loại tàu đi rất chậm, gần như ga nào cũng dừng lại, cộng thêm việc nhường đường ray cho tàu khác, thời gian dừng còn nhiều hơn cả thời gian nó chuyển bánh. Máy sưởi trên tàu hoạt động cũng không ổn, hễ tàu chạy là gió thổi rất lạnh, tới mức chân tay lạnh cóng hết cả. Thế nên, Ân Trúc thích thà rằng nó dừng lại còn hơn là chạy tiếp.

Người trên tàu tuy không nhiều nhưng cũng có người cảm thấy lạnh nên phải đứng giữa hai hàng ghế tập thể dục cho nóng người. Ân Trúc quần chặt áo khoác, ngả người về phía sau: "Phải bao lâu nữa chúng ta mới tới nơi?".

"Buồn ngủ rồi phải không? Buồn ngủ cũng không được ngủ, cẩn thận không cảm lạnh. Tình hình này chắc là muộn đấy, mua bộ bài chơi nhé."

"Xe bán đồ chẳng phải vừa đi qua sao? Em chớp mắt một lát, đợi xe đi qua lần nữa rồi tính."

Bên này Ân Trúc vừa nhắm mắt, bên kia có người bắt chuyện với Tiêu Ly thân nhiên như cô không tồn tại, "Người anh em, sao có thể đưa vợ đi chuyển tàu chậm này chứ, đi tàu kiểu này đúng là không khác gì đi đày".

"Cũng chẳng còn cách nào vì tôi không biết đường. Thời tiết này đi ô tô cũng không an toàn."

Ấn Trúc đột nhiên mở tròng mắt, cô chợt hiểu thực ra Tiêu Ly chẳng muốn đi đâu cả, anh chỉ muốn ngắm cảnh ven đường thôi. Tàu chậm mới hay, chậm mới có thể nhìn được rõ. Nghĩ thông chuyện này rồi cô yên tâm nhắm mắt ngủ, gần đây chẳng có tối nào được ngủ ngon giấc. Lúc mơ màng, nửa tỉnh nửa mê, Ấn Trúc thấy trên người mình nặng nặng rồi tự nhiên thấy ấm hơn rất nhiều, thế là cô dần chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy người mình như nặng hơn, mở mắt ra nhìn quả nhiên là Tiêu Ly đang ngủ vùi trên đùi cô. Ấn Trúc giật nảy mình, chân cũng muốn co lên thì cô mới biết, hai tay Tiêu Ly đang ôm lấy đầu gối cô, trên người cô còn đắp chiếc áo khoác ngoài của anh, còn anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng nằm ngủ.

Cô vừa động dậy thì Tiêu Ly lập tức ngồi dậy, nhưng tay anh vẫn ủ ở đầu gối của Ấn Trúc, "Chỗ này của em lạnh tới mức đông cứng cả rồi, còn cứ nhất quyết ngủ ở đây nữa. Chút nữa tàu dừng, chúng ta sẽ xuống".

"Vâng", Ấn Trúc ngại ngùng lùi chân ra, trả lại cho Tiêu Ly chiếc áo khoác ngoài, "Anh mặc vào đi, em không sao".

Bên cạnh có một đôi vợ chồng già, không biết là đã lên tàu từ bao giờ, nhìn Ấn Trúc và Tiêu Ly rồi quay sang nói chuyện với nhau, "Nhìn xem, người ta thương xót vợ bao nhiêu!".

"Tôi không tốt với bà sao?"

"Tốt hay không tốt thì không nói nhưng không phải ai cũng biết thương vợ", nói xong bà còn quay sang nói với Ấn Trúc, "Cháu nói xem có phải không?".

Ăn Trúc bị khơi ra tâm sự liền gật đầu, "Vâng". Có biết thương hay không cũng rất quan trọng. Con người có cái mặt tốt ấy hay không dĩ nhiên là quan trọng, nhưng làm sao để thể hiện được cái mặt tốt ấy ra thì thật sự là cả một nghệ thuật sống. Cô và Ngô Dạ Lai đều đã thất bại trong mặt này.

Lúc xuống tàu thì trời đã tối. Cuối cùng họ vẫn đi tới tận ga cuối mới xuống, dù rất muốn ngồi tàu quay về, cũng phải là ở thành phố lớn mới tiện.

Hai người tìm một khách sạn gần nhà ga để ở. Ăn cơm xong, Tiêu Ly và cô cùng đi lên lầu, "Phùng Ăn Trúc, Tết nhất thế này, tôi không thể đoàn tụ với người nhà cũng đủ đáng thương rồi, em lại còn trưng ra bộ mặt vô cảm thế kia, em định không cho người khác sống nữa à?".

Ăn Trúc thở dài. Tết, năm mới, năm tuy là mới rồi nhưng sao tâm trạng của cô không thể nào mới được. Nỗi đau còn lại từ năm cũ vẫn chiếm vị trí quan trọng nhất trong tim, hình như không có ý định buông tha khiến cô thấy hít thở cũng cảm thấy đau thắt. Cô thầm nghĩ, em đâu có vô cảm, chỉ là đã để vượt mất một thứ khỏi tay, giờ không biết nên nắm vào cái gì cho chắc mà thôi. Đây chỉ là tạm thời, mục đích của sự chia ly không phải là muốn một người ở lại trong hoài niệm, chia ly là để bắt đầu lại từ đầu, người cũng được, sự vật cũng được, dù gì cũng nên tìm thấy ai đó hoặc thứ gì đó đáng để thương yêu, có điều không thể giải quyết được ngay mà thôi.

"Vậy anh muốn thế nào?", thái độ của Tiêu Ly làm Ăn Trúc không cảm thấy quá gò bó nữa.

"Cười một cái?", Tiêu Ly nói xong thì tự nhiên cảm thấy không thỏa đáng, sao có thể giống trò chơi của các vương tôn công tử thế được, "Em nghỉ đi, tôi ra ngoài đi dạo một vòng, có chuyện gì cứ gọi di động cho tôi".

Tiêu Ly không ngờ, cái gọi là đi dạo một vòng của anh lại dẫn anh tới thẳng đồn cảnh sát. Khi Ăn Trúc nhận được điện thoại đã là nửa đêm, cô

vội vàng tới đó. Mặt Tiêu Ly bị thương, đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong góc phòng trực ban, nhìn qua thì thấy anh vẫn còn khá trấn tĩnh.

Bên kia là ba người cả nam cả nữ. Người phụ nữ thì ăn mặc mát mẻ, trang điểm khá là đậm. Hai người đàn ông nhìn mặt không được lương thiện cho lắm nhưng trên mặt họ cũng có những vết bầm tím, xem ra cũng không bắt nạt được ai.

Anh cảnh sát trực ban cũng còn trẻ, cậu ta liếc mắt nhìn Ân Trúc với thái độ khách sáo, "Người nhà của ai?".

"Tiêu Ly", Ân Trúc vội vàng đi về phía anh, cô biết giờ không phải lúc hỏi anh về nguyên nhân.

"Ừ", đến đây ký tên và nộp tiền phạt, rồi có thể đưa người về."

"Phải nộp bao nhiêu tiền?", trên người Ân Trúc không mang nhiều tiền mặt.

Cô nghe nói tiền phạt có thể từ ba đến năm nghìn tệ nên tự nhiên thấy hơi lo lắng.

"Năm trăm tệ."

Ân Trúc thở phào, đang định móc tiền ra thì Tiêu Ly đứng bật dậy, "Tôi muốn biết sẽ xử lý bọn họ thế nào?".

"Họ là họ còn anh là anh, nộp tiền phạt xong thì anh có thể đi được rồi."

Thấy Tiêu Ly vẫn còn có ý định nói tiếp, Ân Trúc vội kéo anh một cái, ở đây lạ nước lạ cái mà anh còn định tranh cãi tới bao giờ. Năm trăm tệ để mua sự bình an là không hề ít.

Ẩn Trúc nộp tiền rồi nghe thêm vài câu giáo huấn, lại còn phải cười lấy lòng, cuối cùng coi như xong xuôi là có thể đưa người ra. Tiêu Ly lại không hợp tác như Ẩn Trúc, chỉ mím chặt môi không nói một câu nào.

Gọi taxi đi về khách sạn, lần này đổi lại là Ẩn Trúc tiễn Tiêu Ly về đến tận cửa phòng. Cô không định nghe anh kể về nội tình bên trong dù là vì bất kì lý do gì, đối với những chuyện liên quan đến sếp thì tai, mắt, miệng đều phải mím chặt.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tiêu Ly mở cửa, "Hôm nay thật vất vả cho em quá, em không tò mò về chuyện vừa xảy ra sao?". Từ lúc Ân Trúc đến, anh đã khôi phục lại cái vẻ thâm sâu khó dò của mình, không còn cởi mở nữa.

Ân Trúc trong lòng thầm rên rỉ, tha cho tôi đi. Mùi rượu trên người Tiêu Ly đã tố cáo tất cả, uống rượu xong mất kiểm soát, cô cảm thấy không có gì đáng để tò mò cả.

Ân Trúc không nói gì, Tiêu Ly lại càng muốn giải thích, không biết tại sao mà anh chỉ không muốn để Ân Trúc hiểu lầm mình.

"Thực ra sự việc rất đơn giản, tôi đến quán bar ngồi một lát, cô gái đó ngồi cạnh tôi hỏi tôi giờ, rồi ghế ai người ấy ngồi. Khi tôi thanh toán để về, họ liền đưa ra một hóa đơn mấy nghìn tệ tiền rượu đòi tôi trả, tất cả đều là cô gái kia gọi. Lại còn tỏ ra là nếu tôi không thanh toán, thì đừng hòng đi khỏi đó."

"Sau đó là đánh nhau phải không?"

"Ừ, trước khi ra tay tôi đã báo cảnh sát."

"Thế chẳng phải là sẽ bị đánh càng thảm hơn?"

"Thế sao?", Tiêu Ly đi vào phòng, đứng trước gương, "Sao tôi vẫn thấy bọn họ bị đánh thảm hơn nhỉ?".

Ẩn Trúc thở dài, cô không biết nên đánh giá vị sếp này của mình như thế nào nữa, lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trạng để so sánh xem ai bị đánh thảm hơn, "Bọn họ trông thảm hơn, đã không đòi được tiền lại còn bị bắt".

Tiêu Ly bật cười, "Cũng phải. Thật không ngờ em cũng có khiếu hài hước đấy. Nhưng tiền phạt là do em tự nguyện trả, tôi sẽ không trả lại cho em đâu". Thấy mặt Ẩn Trúc xị ra, Tiêu Ly lại càng cười lớn hơn, "Tôi bao em bữa trưa cả tháng này".

"Ngày nào cũng ăn ở nhà hàng Tất Thắng Khách?", bên cạnh công ty có một nhà hàng tên Tất Thắng Khách, Ẩn Trúc còn chưa đến ăn lần nào. Không hẳn là vì ở đó có đồ ăn ngon mà với tốc độ Tiêu Ly yêu cầu thì chắc đồ ăn nhanh tương đối phù hợp hơn, mà cô thấy mức giá ở đây cũng khá nhẹ nhàng.

"Chuyện nhỏ, chỉ cần em không thấy ngấy."

Ẩn Trúc cười, "Không sao, em sẽ không thấy ngấy đâu", chỉ cần anh trả được tiền.

Ngấy? Dù có thích ăn đến đâu thì cũng sẽ có lúc thấy ngấy, thứ mà cô muốn thử không phải là xem mình thích nó được bao lâu mà cô muốn biết mình có thể kiên trì bao lâu.

Thích một ai đó có thể xuất phát từ một phút giây. Nhưng thích thì phải tích lũy từng chút một trong trái tim, sao có thể để cảm giác thích đó tiêu tan như làn khói chứ?

Ẩn Trúc đau khổ, Ngô Dạ Lai cũng đau khổ như thế dù anh nghĩ anh không nên buồn khổ. Nhưng anh đã nhận ra từ lâu anh hoàn toàn không vui vẻ gì khi cắt đứt quan hệ với Phùng Ẩn Trúc. Cầm tờ giấy ly hôn trong tay, anh lại hoàn toàn không có cảm giác nhẹ như trút được gánh nặng mà ngược lại còn rất nặng nề, làm anh không thể gánh được.

Anh đau buồn vì không lâu sau đó anh phát hiện ra lý do vì sao Ân Trúc đột nhiên lại muốn ly hôn, ít nhất là một trong số các nguyên nhân.

Hôm ấy, do máy vi tính của anh có vấn đề mà Lục Dĩ lại đang muốn dùng, thế nên anh cũng để mặc cho Lục Dĩ gọi người vào sửa máy. Sau đó nghe nói phải cài lại Win nên anh ta mới hỏi anh trong ổ C có chứa tài liệu nào quan trọng không. Anh suy nghĩ một lát, không có gì quan trọng cả nên cài lại Win cũng tốt, anh vẫn muốn cài lại từ lâu nhưng lại ngại làm.

"Chỉ huy trưởng, vậy em xóa ổ C nhé!", nhà cậu chiến sỹ đến giúp anh sửa máy mở quán Internet nên đối với cậu ta, việc cài lại máy là chuyện quá đơn giản.

"Đợi chút!", Ngô Dạ Lai không nói gì nhưng Lục Dĩ lại thất thanh, "Ảnh vợ anh chẳng phải lưu ở ổ C sao? Anh copy ra đi đã không sau này muốn tìm lại không thấy".

"Ảnh gì?" Ngô Dạ Lai không hiểu, sao anh lại không biết Ân Trúc lưu ảnh vào máy tính của anh nhỉ?

"Đừng giả bộ nữa mà, lần trước chị ấy đến đã xem cả rồi, còn nói không tiện cho em xem. Cứ yên tâm, biết là không được xem nên có cho em thêm lá gan nữa em cũng không dám xem đâu."

Ngô Dạ Lai đi tới, như chợt nghĩ ra điều gì đó, liền mở một folder ra, "Cậu nói là cái này?".

Lục Dĩ còn giả bộ lấy tay ôm mặt, nhưng hai mắt lại đảo liên hồi nhìn qua kẽ tay, "Không phải là em muốn nhìn, là anh bắt em nhìn đấy nhé. Nhưng không được, anh cho em nhìn em cũng không thể nhìn được đây là vấn đề nguyên tắc rồi".

Ngô Dạ Lai kéo cậu ta lại, ấn cậu ta ngồi xuống ghế, "Đừng nói linh tinh nữa! Là cái này hả?".

"Chắc là... cái này, cái này, đây là ai?", Lục Dã đang cười "hi hi", nhìn vào folder Ngô Dạ Lai mở, nhìn kỹ rồi cũng bắt đầu nghiêm túc và biết mình đã gây ra tai họa.

Ngô Dạ Lai không nói gì, đóng folder lại rồi thẳng tay xóa luôn, "Hai cậu ra ngoài đi, tôi sẽ cài lại".

Lục Dã chẳng nói chẳng rằng, kéo theo cậu chiến sỹ kia chạy nhanh ra ngoài. Đã gây ra tai họa rồi thì giờ cũng không phải lúc giải thích hay nhận tội, cứ để sau này hăng hay, tốt nhất đừng lượn lờ trước mặt làm người ta ngứa mắt.

Ngô Dạ Lai ngồi thừ người ra, trong lòng biết có thể đây chính là nguyên nhân dẫn đến ngọn lửa trong lòng Ân Trúc bùng lên.

Nếu Phùng Ân Trúc không để ý về mấy tấm ảnh đó thì nhất định cô ấy sẽ hỏi, nhưng cô lại không nói gì. Lúc này nhớ lại, hôm ấy đúng là cô có hơi là lạ. Cô ấy tức giận như thế chắc cũng do mấy tấm ảnh này. Nhưng thật ra cô nên hỏi anh một câu, không nên vì mấy tấm ảnh này mà suy đoán lung tung và muốn chia tay.

Hai tay Ngô Dạ Lai đập mạnh xuống bàn, không thể trách người khác được, có muốn trách thì phải trách bản thân anh trước. Những tấm ảnh vô dụng đó đáng nhẽ nên xóa từ lâu rồi, lại còn để người không nên nhìn thấy nhất nhìn thấy, chẳng trách Ân Trúc lại nghi ngờ. Huống hồ, nếu truy chuyện này đến cùng thì anh cũng không trong sạch gì cho cam.

Anh không biết hồi học trung học có bao nhiêu nam sinh thích Khổng Thần nhưng anh biết chắc chắn đó là con số không nhỏ. Không biết lớp khác thế nào chứ ở lớp anh, lời của giáo viên chủ nhiệm cũng không có tác dụng bằng lời của Khổng Thần. Đương nhiên là anh cũng không phải ngoại lệ, mặc dù tình cảm của anh không đến mức mãnh liệt nhưng anh luôn cố gắng hết sức trong phạm vi có thể của mình, quan tâm tới cô nữ sinh đó

hơn một chút. Nếu như được xếp vào cùng một tổ làm vệ sinh, anh tình nguyện làm nhiều hơn, thỉnh thoảng gặp cô đang bê những vật nặng, anh cũng sẽ chủ động giúp một tay.

Khi ấy, anh đã bị Phùng Ân Trúc bám riết không rời, thời gian còn lại thì anh đều dành cho việc học. Anh không còn thời gian để phát triển tình cảm nhỏ bé của mình dành cho Khổng Thần nữa, cũng giống như hình ảnh thoáng qua mà chẳng để lại dấu vết gì.

Anh có liên lạc lại với Khổng Thần từ đầu năm ngoái. Ngày hôm đó Ân Trúc ở lại cơ quan làm thêm giờ nên đòi anh lên mạng để nói chuyện. Về nguyên tắc, trong máy tính của bộ đội không được phép cài những phần mềm chat chút nên anh cũng không phải ngoại lệ. Chuyện này Ân Trúc biết nên mới đòi anh phải lên trang mạng nội bộ của trường để chat qua đó.

Vừa hay hôm ấy anh cũng không bận việc gì nên cũng online theo lời Ân Trúc. Tài khoản trong trang nội bộ của trường cũng là do Ân Trúc giúp anh đăng ký, anh mới vào có hai ba lần rồi không vào lại nữa. Cũng vừa hay ngày hôm ấy Khổng Thần online, cô ấy gửi tin nhắn hỏi địa chỉ email của anh nhưng hai người không nói gì nhiều.

Rất lâu sau đó, Khổng Thần bắt đầu gửi email cho anh. Hiện giờ cô ấy đang ở nước ngoài, tốt nghiệp trung học xong là cô đi luôn sang đó học đại học, giờ thì đi làm rồi. Thời gian đầu, Ngô Dạ Lai cũng chỉ lịch sự trả lời ngắn gọn. Nhưng khi tần suất gửi thư của Khổng Thần ngày càng nhiều, anh bắt đầu cảm thấy không ổn nên không phải lá thư nào cũng trả lời, cho dù có trả lời thì cũng phải lâu lâu sau đó mới trả lời.

Ảnh của Khổng Thần là do cô ấy gửi kèm trong một bức thư cho anh. Cô lấp lửng có ý muốn tìm một đồng chí quân nhân làm bạn trai. Ngô Dạ Lai lập tức nghĩ ngay đến Lục Dã. Anh định giới thiệu để họ đến với nhau, nhưng lại cảm thấy một người ở nước ngoài một người ở trong nước, quân nhân đối với việc này cũng hơi hạn chế, có vẻ không được thực tế lắm. Hơn

nữa, Khổng Thần lại nói với một người không thân thiết như anh những lời mẫn cảm như thế làm anh tự nhiên cảm thấy hơi cảnh giác. Anh không muốn gây phiền phức, đặc biệt là phiền phức liên quan đến phụ nữ.

Anh vốn không nhiệt tình với mấy việc làm mai làm mối, cũng không muốn chiến hữu của mình lại có một cô bạn gái ở xa như thế. Nhưng khi ấy vừa đúng lúc anh mở ảnh ra xem thì bị Lục Dã bắt gặp, nên mới dẫn đến một chuỗi các hiểu lầm thế này. Kết quả của hiệu ứng chồng chất đó là việc ly hôn.

Lúc này, Ngô Dạ Lai cũng không biết nên trách ai, có trách thì phải trách mình đã làm việc không cẩn trọng. Nếu đã không có gì với Khổng Thần, sao còn liên tục liên lạc với nhau gần một năm trời mà không hề có ý định kể với Ân Trúc chứ? Rõ ràng là những email bình thường giữa những người bạn bình thường với nhau nhưng đối tượng gửi email đến lại là nữ, thế là không bình thường rồi. Anh có thể giải thích để Ân Trúc không nghi ngờ nhưng sai vẫn là sai, dù có giải thích thế nào cũng vô ích. Là vợ chồng, họ không có sự thỏa thuận ngầm về việc tin tưởng lẫn nhau, điều ấy trong hôn nhân là điều tối kỵ.

Từ sau hôm ấy, anh vẫn luôn nghĩ về việc có nên kể rõ mọi chuyện về những bức ảnh với Ân Trúc hay không. Giữa họ, ít nhất là cho tới lúc này vẫn chưa tới mức phải chia tay. Giải thích rõ ràng là hiểu lầm để hai người ngồi lại suy nghĩ vấn đề này một cách khách quan và lý trí, anh nghĩ đấy mới là việc làm đúng đắn.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Tiêu Ly mở cửa, "Hôm nay thật vất vả cho em quá, em không tò mò về chuyện vừa xảy ra sao?". Từ lúc Ân Trúc đến, anh đã khôi phục lại cái vẻ thâm sâu khó dò của mình, không còn cởi mở nữa.

Ân Trúc trong lòng thầm rên rỉ, tha cho tôi đi. Mùi rượu trên người Tiêu Ly đã tố cáo tất cả, uống rượu xong mất kiểm soát, cô cảm thấy không có gì đáng để tò mò cả.

Ân Trúc không nói gì, Tiêu Ly lại càng muốn giải thích, không biết tại sao mà anh chỉ không muốn để Ân Trúc hiểu lầm mình.

"Thực ra sự việc rất đơn giản, tôi đến quán bar ngồi một lát, cô gái đó ngồi cạnh tôi hỏi tôi giờ, rồi ghế ai người ấy ngồi. Khi tôi thanh toán để về, họ liền đưa ra một hóa đơn mấy nghìn tệ tiền rượu đòi tôi trả, tất cả đều là cô gái kia gọi. Lại còn tỏ ra là nếu tôi không thanh toán, thì đừng hòng đi khỏi đó."

"Sau đó là đánh nhau phải không?"

"Ừ, trước khi ra tay tôi đã báo cảnh sát."

"Thế chẳng phải là sẽ bị đánh càng thảm hơn?"

"Thế sao?", Tiêu Ly đi vào phòng, đứng trước gương, "Sao tôi vẫn thấy bọn họ bị đánh thảm hơn nhỉ?".

Ẩn Trúc thở dài, cô không biết nên đánh giá vị sếp này của mình như thế nào nữa, lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trạng để so sánh xem ai bị đánh thảm hơn, "Bọn họ trông thảm hơn, đã không đòi được tiền lại còn bị bắt".

Tiêu Ly bật cười, "Cũng phải. Thật không ngờ em cũng có khiếu hài hước đấy. Nhưng tiền phạt là do em tự nguyện trả, tôi sẽ không trả lại cho em đâu". Thấy mặt Ẩn Trúc xị ra, Tiêu Ly lại càng cười lớn hơn, "Tôi bao em bữa trưa cả tháng này".

"Ngày nào cũng ăn ở nhà hàng Tất Thắng Khách?", bên cạnh công ty có một nhà hàng tên Tất Thắng Khách, Ẩn Trúc còn chưa đến ăn lần nào. Không hẳn là vì ở đó có đồ ăn ngon mà với tốc độ Tiêu Ly yêu cầu thì chắc đồ ăn nhanh tương đối phù hợp hơn, mà cô thấy mức giá ở đây cũng khá nhẹ nhàng.

"Chuyện nhỏ, chỉ cần em không thấy ngấy."

Ẩn Trúc cười, "Không sao, em sẽ không thấy ngấy đâu", chỉ cần anh trả được tiền.

Ngấy? Dù có thích ăn đến đâu thì cũng sẽ có lúc thấy ngấy, thứ mà cô muốn thử không phải là xem mình thích nó được bao lâu mà cô muốn biết mình có thể kiên trì bao lâu.

Thích một ai đó có thể xuất phát từ một phút giây. Nhưng thích thì phải tích lũy từng chút một trong trái tim, sao có thể để cảm giác thích đó tiêu tan như làn khói chứ?

Ẩn Trúc đau khổ, Ngô Dạ Lai cũng đau khổ như thế dù anh nghĩ anh không nên buồn khổ. Nhưng anh đã nhận ra từ lâu anh hoàn toàn không vui vẻ gì khi cắt đứt quan hệ với Phùng Ẩn Trúc. Cầm tờ giấy ly hôn trong tay, anh lại hoàn toàn không có cảm giác nhẹ như trút được gánh nặng mà ngược lại còn rất nặng nề, làm anh không thể gánh được.

Anh đau buồn vì không lâu sau đó anh phát hiện ra lý do vì sao Ân Trúc đột nhiên lại muốn ly hôn, ít nhất là một trong số các nguyên nhân.

Hôm ấy, do máy vi tính của anh có vấn đề mà Lục Dĩ lại đang muốn dùng, thế nên anh cũng để mặc cho Lục Dĩ gọi người vào sửa máy. Sau đó nghe nói phải cài lại Win nên anh ta mới hỏi anh trong ổ C có chứa tài liệu nào quan trọng không. Anh suy nghĩ một lát, không có gì quan trọng cả nên cài lại Win cũng tốt, anh vẫn muốn cài lại từ lâu nhưng lại ngại làm.

"Chỉ huy trưởng, vậy em xóa ổ C nhé!", nhà cậu chiến sỹ đến giúp anh sửa máy mở quán Internet nên đối với cậu ta, việc cài lại máy là chuyện quá đơn giản.

"Đợi chút!", Ngô Dạ Lai không nói gì nhưng Lục Dĩ lại thất thanh, "Ảnh vợ anh chẳng phải lưu ở ổ C sao? Anh copy ra đi đã không sau này muốn tìm lại không thấy".

"Ảnh gì?" Ngô Dạ Lai không hiểu, sao anh lại không biết Ân Trúc lưu ảnh vào máy tính của anh nhỉ?

"Đừng giả bộ nữa mà, lần trước chị ấy đến đã xem cả rồi, còn nói không tiện cho em xem. Cứ yên tâm, biết là không được xem nên có cho em thêm lá gan nữa em cũng không dám xem đâu."

Ngô Dạ Lai đi tới, như chợt nghĩ ra điều gì đó, liền mở một folder ra, "Cậu nói là cái này?".

Lục Dĩ còn giả bộ lấy tay ôm mặt, nhưng hai mắt lại đảo liên hồi nhìn qua kẽ tay, "Không phải là em muốn nhìn, là anh bắt em nhìn đấy nhé. Nhưng không được, anh cho em nhìn em cũng không thể nhìn được đây là vấn đề nguyên tắc rồi".

Ngô Dạ Lai kéo cậu ta lại, ấn cậu ta ngồi xuống ghế, "Đừng nói linh tinh nữa! Là cái này hả?".

"Chắc là... cái này, cái này, đây là ai?", Lục Dã đang cười "hi hi", nhìn vào folder Ngô Dạ Lai mở, nhìn kỹ rồi cũng bắt đầu nghiêm túc và biết mình đã gây ra tai họa.

Ngô Dạ Lai không nói gì, đóng folder lại rồi thẳng tay xóa luôn, "Hai cậu ra ngoài đi, tôi sẽ cài lại".

Lục Dã chẳng nói chẳng rằng, kéo theo cậu chiến sỹ kia chạy nhanh ra ngoài. Đã gây ra tai họa rồi thì giờ cũng không phải lúc giải thích hay nhận tội, cứ để sau này hăng hay, tốt nhất đừng lượn lờ trước mặt làm người ta ngứa mắt.

Ngô Dạ Lai ngồi thờ người ra, trong lòng biết có thể đây chính là nguyên nhân dẫn đến ngọn lửa trong lòng Ân Trúc bùng lên.

Nếu Phùng Ân Trúc không để ý về mấy tấm ảnh đó thì nhất định cô ấy sẽ hỏi, nhưng cô lại không nói gì. Lúc này nhớ lại, hôm ấy đúng là cô có hơi là lạ. Cô ấy tức giận như thế chắc cũng do mấy tấm ảnh này. Nhưng thật ra cô nên hỏi anh một câu, không nên vì mấy tấm ảnh này mà suy đoán lung tung và muốn chia tay.

Hai tay Ngô Dạ Lai đập mạnh xuống bàn, không thể trách người khác được, có muốn trách thì phải trách bản thân anh trước. Những tấm ảnh vô dụng đó đáng nhẽ nên xóa từ lâu rồi, lại còn để người không nên nhìn thấy nhất nhìn thấy, chẳng trách Ân Trúc lại nghi ngờ. Huống hồ, nếu truy chuyện này đến cùng thì anh cũng không trong sạch gì cho cam.

Anh không biết hồi học trung học có bao nhiêu nam sinh thích Khổng Thần nhưng anh biết chắc chắn đó là con số không nhỏ. Không biết lớp khác thế nào chứ ở lớp anh, lời của giáo viên chủ nhiệm cũng không có tác dụng bằng lời của Khổng Thần. Đương nhiên là anh cũng không phải ngoại lệ, mặc dù tình cảm của anh không đến mức mãnh liệt nhưng anh luôn cố gắng hết sức trong phạm vi có thể của mình, quan tâm tới cô nữ sinh đó

hơn một chút. Nếu như được xếp vào cùng một tổ làm vệ sinh, anh tình nguyện làm nhiều hơn, thỉnh thoảng gặp cô đang bê những vật nặng, anh cũng sẽ chủ động giúp một tay.

Khi ấy, anh đã bị Phùng Ân Trúc bám riết không rời, thời gian còn lại thì anh đều dành cho việc học. Anh không còn thời gian để phát triển tình cảm nhỏ bé của mình dành cho Khổng Thần nữa, cũng giống như hình ảnh thoáng qua mà chẳng để lại dấu vết gì.

Anh có liên lạc lại với Khổng Thần từ đầu năm ngoái. Ngày hôm đó Ân Trúc ở lại cơ quan làm thêm giờ nên đòi anh lên mạng để nói chuyện. Về nguyên tắc, trong máy tính của bộ đội không được phép cài những phần mềm chat chút nên anh cũng không phải ngoại lệ. Chuyện này Ân Trúc biết nên mới đòi anh phải lên trang mạng nội bộ của trường để chat qua đó.

Vừa hay hôm ấy anh cũng không bận việc gì nên cũng online theo lời Ân Trúc. Tài khoản trong trang nội bộ của trường cũng là do Ân Trúc giúp anh đăng ký, anh mới vào có hai ba lần rồi không vào lại nữa. Cũng vừa hay ngày hôm ấy Khổng Thần online, cô ấy gửi tin nhắn hỏi địa chỉ email của anh nhưng hai người không nói gì nhiều.

Rất lâu sau đó, Khổng Thần bắt đầu gửi email cho anh. Hiện giờ cô ấy đang ở nước ngoài, tốt nghiệp trung học xong là cô đi luôn sang đó học đại học, giờ thì đi làm rồi. Thời gian đầu, Ngô Dạ Lai cũng chỉ lịch sự trả lời ngắn gọn. Nhưng khi tần suất gửi thư của Khổng Thần ngày càng nhiều, anh bắt đầu cảm thấy không ổn nên không phải lá thư nào cũng trả lời, cho dù có trả lời thì cũng phải lâu lâu sau đó mới trả lời.

Ảnh của Khổng Thần là do cô ấy gửi kèm trong một bức thư cho anh. Cô lấp lửng có ý muốn tìm một đồng chí quân nhân làm bạn trai. Ngô Dạ Lai lập tức nghĩ ngay đến Lục Dã. Anh định giới thiệu để họ đến với nhau, nhưng lại cảm thấy một người ở nước ngoài một người ở trong nước, quân nhân đối với việc này cũng hơi hạn chế, có vẻ không được thực tế lắm. Hơn

nữa, Khổng Thần lại nói với một người không thân thiết như anh những lời mẫn cảm như thế làm anh tự nhiên cảm thấy hơi cảnh giác. Anh không muốn gây phiền phức, đặc biệt là phiền phức liên quan đến phụ nữ.

Anh vốn không nhiệt tình với mấy việc làm mai làm mối, cũng không muốn chiến hữu của mình lại có một cô bạn gái ở xa như thế. Nhưng khi ấy vừa đúng lúc anh mở ảnh ra xem thì bị Lục Dã bắt gặp, nên mới dẫn đến một chuỗi các hiểu lầm thế này. Kết quả của hiệu ứng chồng chất đó là việc ly hôn.

Lúc này, Ngô Dạ Lai cũng không biết nên trách ai, có trách thì phải trách mình đã làm việc không cẩn trọng. Nếu đã không có gì với Khổng Thần, sao còn liên tục liên lạc với nhau gần một năm trời mà không hề có ý định kể với Ân Trúc chứ? Rõ ràng là những email bình thường giữa những người bạn bình thường với nhau nhưng đối tượng gửi email đến lại là nữ, thế là không bình thường rồi. Anh có thể giải thích để Ân Trúc không nghi ngờ nhưng sai vẫn là sai, dù có giải thích thế nào cũng vô ích. Là vợ chồng, họ không có sự thỏa thuận ngầm về việc tin tưởng lẫn nhau, điều ấy trong hôn nhân là điều tối kỵ.

Từ sau hôm ấy, anh vẫn luôn nghĩ về việc có nên kể rõ mọi chuyện về những bức ảnh với Ân Trúc hay không. Giữa họ, ít nhất là cho tới lúc này vẫn chưa tới mức phải chia tay. Giải thích rõ ràng là hiểu lầm để hai người ngồi lại suy nghĩ vấn đề này một cách khách quan và lý trí, anh nghĩ đấy mới là việc làm đúng đắn.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Không Thể Thay Đổi

Việc Ly Hôn Trong lòng Ân Trúc, cộng rơm này cũng không thể cứu được mạng, cũng không thể duy trì được số mệnh của cuộc hôn nhân đã đứt gánh giữa đường đó.

Chính xác hay không, đôi khi còn phải xem tình hình.

Khi Ngô Dạ Lai xin nghỉ phép đi thăm Ân Trúc là đã gần đầu hạ rồi. Lúc anh tìm thấy công ty của Ân Trúc ở thành phố J thì trong lòng anh cũng chưa biết phải nói gì khi gặp cô. Ở trên tàu, đầu óc anh trống rỗng nhưng anh cũng chẳng lo ngại gì, mỗi lần hai người gặp nhau thì việc làm ấm bầu không khí vốn vẫn không phải việc của anh.

Anh đứng trước cửa công ty Ân Trúc, còn đang do dự không biết là vào trong gặp thẳng cô hay gọi điện thoại thì nhìn thấy Ân Trúc cùng một vài người nữa đang đi từ phía trong ra. Ngô Dạ Lai hơi chần chừ một chút rồi tiến về phía trước, "Phùng Ân Trúc".

Ân Trúc nhìn thấy anh, hơi sững người lại, đứng im tại chỗ không có bất kỳ phản ứng gì. Cô bạn đồng nghiệp đi bên cạnh đẩy cô một cái, "Tìm chị đấy".

Cô mới như bừng tỉnh lại, "Ồ", rồi ngay lập tức quay sang túm lấy một cô bạn đứng cạnh mình lại, "Có thể giúp chị mang một hộp cơm về cho giám đốc Tiêu không? Ở tiệm cơm nhỏ ngay trước mặt kia kìa, chắc họ đã làm xong rồi đấy, em đến là lấy được luôn rồi đấy". Buổi trưa, Tiêu Ly phải đợi một cuộc điện thoại quan trọng nên phải nhờ cô đặt giúp anh cơm hộp.

Ẩn Trúc đi về phía Ngô Dạ Lai, "Sao anh lại đến đây?". Cô cảm thấy giọng nói của mình run lên, dù cố ý dềnh dàng lâu đến đâu thì vẫn phải đối mặt với con người này, vẫn phải nhớ đến một vài chuyện khác khi nhìn thấy anh ấy.

Đã mấy tháng rồi mà thỉnh thoảng cô vẫn còn nhớ đến anh, nhưng Ẩn Trúc cũng cảm nhận được "Bệnh Ngô Dạ Lai" của mình đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, ít nhất là bây giờ mỗi khi nhớ đến anh đã không còn cảnh nước mắt giàn giụa nữa, cân nặng giảm sút đột ngột giờ cũng đã bắt đầu tăng lên, theo lời nhận xét của Tiêu Ly là cuối cùng cô cũng đã hiện nguyên hình thành Bạch Cốt Tinh rồi .

Chấp nhận việc không liên lạc và sẽ không liên lạc lại với anh nữa, với Ẩn Trúc là một quá trình vô cùng khó khăn. Ẩn Trúc thật không hiểu nổi sao đúng vào lúc này, Ngô Dạ Lai lại xuất hiện. "Ở nhà có chuyện gì sao?", đây là sự suy đoán hợp lý duy nhất.

Ngô Dạ Lai nhìn Phùng Ẩn Trúc tiều tụy đi trông thấy không dám tin vào mắt mình. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh đã quyết định, "Chúng ta tìm một chỗ nào đó để ăn cơm trước đã".

Ẩn Trúc đưa Ngô Dạ Lai đến một quán ăn nhỏ cách công ty khá xa, cô không muốn gặp đồng nghiệp. Giờ cô không biết nên giới thiệu thế nào về Ngô Dạ Lai khi quay về nữa, đồng nghiệp ở đây không ai biết là cô đã từng kết hôn. Đây cũng chính là ý của Tiêu Ly, với việc cô là một người độc thân thì ít nhiều cũng có thể làm một vài người không thể suông sã trêu đùa cô được, đụng chân đụng tay gì cũng phải chú ý hơn.

Ngồi xuống chưa được bao lâu thì điện thoại của Tiêu Ly đã gọi đến, xem ra không ai dám ăn no rồi mới nhớ đến việc mang cơm hộp về cho sếp.

"Phùng Ẩn Trúc, em đang ở đâu?"

"Em đang có chút chuyện đột xuất, lát nữa sẽ về ngay", Ân Trúc không rõ người mang cơm về cho Tiêu Ly đã nói những gì nhưng cô không muốn giải thích nhiều.

"Trương Nguyệt nói nhìn sắc mặt em rất kém, sợ có thể ngất xỉu bất kỳ lúc nào."

Sự lo lắng của Tiêu Ly không phải không nguyên nhân. Có một buổi sáng vào tháng trước, Phùng Ân Trúc đột nhiên ngất xỉu trong thang máy. Vì lúc đó người đông nên cô không ngã, nhưng làm những đồng nghiệp có mặt trong thang máy lúc ấy sợ chết khiếp. Mọi người vội vàng dìu cô ra ngoài định gọi điện cho xe cấp cứu đến. Cũng may có một đồng nghiệp vẫn còn đủ bình tĩnh yêu cầu mọi người tản ra, bấm vào nhân trung của cô, một lúc sau thì cô tỉnh lại. Sau chuyện đó, Ân Trúc giải thích chắc cô bị say xe. Hồi nhỏ mỗi khi cô say xe đều rất đáng sợ nên không dám đi xe nhiều, lớn rồi mọi chuyện cũng khá hơn. Nhưng nếu nghỉ ngơi không đủ hoặc đi xe trong khi chưa ăn gì, cô vẫn cảm thấy rất không thoải mái. Từ sau lần đó, Tiêu Ly lại bắt đầu đưa đón Ân Trúc đi làm thì cô không còn xảy ra tình trạng đó lần nào nữa, nhưng đồng nghiệp ai cũng nhìn cô như nhìn một người giầy, sợ là gió thổi cũng có thể bay mất bất kỳ lúc nào.

"Làm gì có chuyện ngất dễ dàng thế, hơn hai mươi năm em mới thành công có một lần đấy thôi", Ân Trúc có thể tưởng tượng ra khả năng chém gió của Trương Nguyệt, "Em ăn cơm xong rồi sẽ về."

Nói chuyện xong thì Ngô Dạ Lai cũng đã gọi món và hỏi cô: "Em còn muốn ăn thêm gì nữa không?".

Ân Trúc lắc đầu không cần. Ăn gì với cô đều như nhau cả, thức ăn cũng chỉ là nuốt trôi và nuốt không trôi thôi. Giờ cô chỉ muốn biết vì sao Ngô Dạ Lai lại đến đây.

"Sao anh lại đến đây?"

"Ăn xong rồi nói."

"Hết giờ nghỉ trưa em phải về công ty, chúng ta vừa ăn vừa nói cũng được", Ân Trúc đương nhiên cũng biết nội dung cuộc nói chuyện sẽ ảnh hưởng đến bữa ăn, nhưng giờ cô chẳng còn khẩu vị để mà sợ bị ảnh hưởng nữa rồi. Ăn như nhai sấp thế này? Ngay đến cái bước nhai sấp, cô cũng ước gì mình có thể bỏ qua.

Ngô Dạ Lai chán nản nhìn quanh quán ăn nhỏ, toàn mùi dầu mỡ của các món ăn và tiếng ồn ào huyên náo của những thực khách, đây thật sự không phải là một nơi thích hợp để nói chuyện.

Ân Trúc không giục anh, dù sao anh cũng đã đến rồi nên những gì cần phải nói thì cuối cùng cũng vẫn sẽ nói thôi. Một người thực tế như Ngô Dạ Lai, sao có thể cho mình phép mình quay về mà không được việc gì chứ?

Quả nhiên, Ngô Dạ Lai đi thẳng vào chủ đề chính, "Em đã xem những bức ảnh trong máy tính của anh à?".

Thì ra là chuyện này, "Chắc anh muốn nói đến những bức ảnh của Không Thần?". Đã ly hôn rồi, hơn nữa lúc đầu cũng không phải cô tự tìm đến để lén lút xem trộm, vậy nên Ân Trúc rất thản nhiên, "Đúng, em xem rồi".

"Em đưa ra quyết định chia tay, là vì..."

Không đợi Ngô Dạ Lai nói hết câu, Ân Trúc đã cắt ngang. Cả hai đều là người thông minh cả nên Ân Trúc không muốn nói vòng vo, đặc biệt lại càng không muốn tranh luận về nguyên nhân dẫn đến việc ly hôn với Ngô Dạ Lai vào lúc này, dùng một nguyên nhân khiến người ta khó xử như thế để đề cập đến chuyện cũ, "không phải".

Nghĩ kỹ rồi, cô vẫn không tìm được buột hỏi anh, "Anh biết từ bao giờ?".

Một thời gian rồi, lúc ấy anh không thể xin nghỉ phép nên tới tận bảy giờ mới đến tìm em được", khó khăn lắm Ngô Dạ Lai mới có thể nói được hết câu, bởi vì mỗi lần môi anh thốt ra một từ là sắc mặt Ân Trúc lại lạnh lùng thêm vài phần. Sao anh lại không hiểu việc mình nói thật sẽ khiến cô càng thêm đau lòng chứ, nhưng bảo anh phải nói dối để làm vui lòng người khác thì không phải là tính cách của anh.

"Tại sao anh lại đến đây?", nếu nói là đến giải thích về việc hiểu lầm thì chắc anh đang muốn cứu vãn điều gì đó. Ân Trúc muốn biết là anh muốn cứu vãn điều gì.

Đúng thế, tại sao lại đến đây. Trước khi gặp Ân Trúc, Ngô Dạ Lai vẫn luôn cho rằng lý do của mình hết sức rõ ràng, đó là anh đến để làm rõ mọi chuyện, đây chẳng phải lý do hết sức chính đáng hay sao? Nhưng khi bị Ân Trúc hỏi như thế, anh chợt nhận ra dù là vì lý do gì cũng rất bất bēnh. Lẽ nào còn muốn chỉ sau hai ba câu giải thích, cô sẽ khóc lóc thảm thiết mà nói không nổi rời xa anh, sau đó coi chuyện ly hôn chỉ là một sự hiểu lầm nhỏ và sẽ cùng anh sửa đổi để làm lại từ đầu?

Không muốn ly hôn nhưng cũng đã ly hôn rồi, giờ nói những chuyện đó thì còn có nghĩa lý gì nữa? Tự nhiên lúc này Ngô Dạ Lai mới nhận ra một sự thật rằng, anh và Phùng Ân Trúc hoàn toàn không phải cãi nhau là do hiểu lầm mà thật sự là đã chia tay rồi. Chia tay cũng đồng nghĩa với việc không thể cứu vãn bất cứ điều gì nữa. Dường như cho tới tận giây phút này, anh mới thật sự nhận ra đúng là họ đã ly hôn.

"Anh...", lần đầu tiên trước mặt Phùng Ân Trúc, Ngô Dạ Lai không biết nên bắt đầu từ đâu. Anh hoang mang vì không biết nên cứu vãn cuộc hôn nhân của mình thế nào; Anh hoang mang vì đột nhiên phát hiện ra thật sự là anh không hề muốn chia tay với cô. Nhưng thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng mình không phải là chuyện dễ dàng với anh. Nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không dám nói ra mong muốn được quay lại với cô, "Anh không muốn chia tay chỉ vì hiểu lầm. Giữa anh và Khổng Thần không có gì cả. Mặc dù em

nói không phải là vì chuyện ấy nhưng anh vẫn muốn gặp trực tiếp em để nói cho rõ ràng".

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nếu đã biết rồi, sao còn chần chừ cả tháng trời mới nghĩ đến việc phải giải thích với cô, Ân Trúc chẳng có tâm trạng nào để cảm động vì cái ý tốt chậm trễ bao lâu đó của anh, ngược lại còn cảm thấy từ trong ra ngoài đều bao trùm một thứ cảm giác lạnh lẽo, "Hiểu lầm, có gì để em phải hiểu lầm? Đương nhiên là em biết anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em cả, dù đối tượng có là Khổng Thần". Ân Trúc không muốn để anh nhìn thấy bất cứ biểu hiện nào của mình, nhưng lời cô vừa nói xong vẫn để lộ ra sự chua xót.

Ngô Dạ Lai khẽ ho một tiếng, "Đây là lòng tin sao?".

"Coi là vậy cũng được", không phạm sai lầm, có lẽ là sự đảm bảo và tôn trọng tối thiểu nhất dành cho hôn nhân rồi chứ thật ra cũng không có gì phải nhấn mạnh cả.

Câu trả lời của Ân Trúc làm Ngô Dạ Lai không biết phải nói tiếp thế nào. Họ im lặng, cố ăn xong bữa cơm, điều đáng kinh ngạc là cả hai đều ăn không ít.

Cũng có thể là vì để tránh phải nói chuyện với nhau nên ai cũng muốn làm cho cái miệng của mình bận rộn.

Nhưng cho dù có ăn nhiều tới đâu thì cũng không tránh khỏi việc phải chia tay nhau trong buồn bã, thậm chí Ân Trúc còn kiên quyết không cho Ngô Dạ Lai tiến cô về công ty.

"Hiếm hoi lắm mới có được ngày nghỉ, anh về thăm bố mẹ đi", dù đã ly hôn rồi nhưng cũng giống như thời gian đầu mới về làm dâu phải đổi cách xưng hô gọi bố mẹ anh là bố mẹ, giờ muốn đổi lại cách xưng hô thì cũng cần phải có thời gian.

Ngô Dạ Lai vẫy tay tiễn Ân Trúc đi về phía công ty. Hiểu lầm tuy đã được loại bỏ nhưng không mang lại kết quả như mong muốn, đây có lẽ là việc mà Ngô Dạ Lai không ngờ tới. Cô làm vậy không phải vì muốn anh cảm thấy khó chịu, mà sau một thời gian dài, cô thật sự nhận ra việc ly hôn của cô không phải là vì việc đó, những việc khiến cô để tâm cũng không chỉ có việc đó.

Điều khiến cô để ý nhiều hơn cả là gì chứ? Có lẽ chính là vì anh không hề tỏ ra muốn níu kéo. Yêu nhau, kết hôn rồi ly hôn, đều là những việc chứng tỏ sự độc lập tự chủ của cô và có vẻ đều diễn ra theo ý của cô cả, anh thì hết sức hợp tác. Nhưng điều đáng hận chính là sự hợp tác đó, hoàn toàn tách biệt với sự hợp tác về mặt tình cảm của anh. Điều này khiến Ân Trúc không thể không suy nghĩ, nhưng rốt cuộc là anh đã từng yêu cô chưa, dù chỉ một chút xíu thôi.

Tại sao hôm nay anh ấy lại đến tìm cô, vì muốn thanh toán hay là vì không muốn bị đánh dấu bởi bất kỳ vết nhơ nào? Ân Trúc nghĩ đến biểu hiện của mình và cảm thấy cô vẫn còn hơi ích kỷ. Nếu đã hạ quyết tâm từ bỏ thì nên thể hiện ra sự bình thản mới phải, nhưng cô vẫn vụng về để lộ tâm trạng thật của mình.

Thật chẳng ra sao!

Đây là cảm giác của Phùng Ân Trúc, nhưng qua mắt của Ngô Dạ Lai thì lại được giải thích theo một cách khác. Nếu không phải do hiểu lầm mà ly hôn thì lý do cô quyết định chấm dứt cuộc hôn nhân này là vì cô rồi. Lý do này là gì? Anh không dám hỏi, thậm chí còn không dám nghĩ đến. Một

Phùng Ân Trúc tỏ ra quá bình tĩnh lạnh lùng, không còn vui sướng vì sự xuất hiện của anh nữa đã tác động không ít tới anh.

Đến tận bây giờ anh mới hiểu, buông tay từ bỏ không chỉ là cuộc hôn nhân mang tính trừu tượng kia mà chính là từ bỏ Phùng Ân Trúc. Bắt đầu từ lúc đó, niềm vui hay nỗi buồn của cô đều không còn liên quan đến anh nữa; Bắt đầu từ lúc đó, tất cả mọi quyền lợi liên quan đến cô, anh cũng đã mất hoàn toàn. Không được phép luồn tay vào chải tóc cho cô và cảm nhận được niềm vui khi nghe tiếng kẽ tay mình lướt qua những sợi tóc; Không thể tức giận với cô mà cũng không bị cô giận dữ nữa, tất cả những chuyện trước kia mà anh tự cho đó là thói quen đều phải dừng lại, phải quên đi thật rồi.

Là anh không hiểu rõ hàm ý thật sự của hai từ ly hôn sao? Không phải! Nhưng anh không thể tin được, người luôn theo đuổi anh như Phùng Ân Trúc lại có thể nói đi là quay người đi luôn, quyết định ra đi như thế. Anh vô thức chạy đuổi theo bóng lưng của Ân Trúc hai bước, rồi mới đột nhiên như bừng tỉnh dừng hẳn lại.

Không còn hiểu lầm, mối liên hệ cuối cùng giữa hai người cũng đã được giải quyết xong. Bóng dáng nhỏ bé đó chỉ càng đi càng xa, càng lúc càng nhỏ, cho tới khi khuất ra khỏi tầm mắt không nhìn thấy gì nữa. Ngô Dạ Lai nắm chặt tay. Anh cần phải tập trung sức lực để khống chế bản thân mình, ngăn ham muốn đuổi theo và níu giữ cô lại. Anh biết, anh đã đối xử với cô sai rồi nhưng lại không biết nên đối xử thế nào cho đúng. Yêu cô sao? Nhưng yêu thế nào? Không còn sự ràng buộc thiêng liêng của hôn nhân nữa thì anh phải yêu thế nào? Anh có tư cách gì mà yêu? Anh làm sao có thể đòi hỏi tình yêu đây?

Khống chế và ràng buộc bản thân vốn là việc mà anh làm giỏi nhất lúc này anh đang cố gắng nhẫn nại tới mức cả người như sắp nổ tung. Anh tự hạ lệnh cho mình, đằng sau quay, bước đều để đôi chân không muốn rời đi cũng phải rời đi, để trái tim không muốn rời đi cũng phải rời đi. Khó chịu

lại không phải vì anh phát hiện ra mọi chuyện đáng sợ đến thế nào, khó chịu đến nhường nào mà là anh phát hiện ra bản thân mình mãi chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Ấn Trúc quay về công ty, tình trạng không khá hơn Ngô Dạ Lai là bao nhiêu, cô gần như sụp đổ hoàn toàn, ngồi xuống rồi không thể nào nhắc người đứng dậy được.

Tiêu Ly xuất hiện trước bàn của cô, "Thế nào rồi, lúc này ra ngoài buổi trưa mà cũng có thể bị cảm lạnh sao?".

Ấn Trúc gục đầu xuống tay mình, "Em không có tâm trạng để đùa, em muốn xin nghỉ nửa ngày phép".

"Nửa ngày có đủ không? Nhìn bộ dạng lúc này của em chắc phải ba đến năm tháng mới có thể hồi phục được", câu nói đùa của Tiêu Ly thật chẳng dễ chịu chút nào. Thời gian này, rõ ràng anh biết rằng Ấn Trúc nhất định là có chuyện gì đấy, không phải đơn giản là chuyện gia đình nên anh không tiện hỏi, chỉ giao cho cô mấy việc làm vặt vãnh để cô có việc mà làm nhưng cũng không đến nỗi mệt mỏi quá. Đương nhiên cái giá khi giao việc cho cô làm là việc gì anh cũng phải kiểm tra lại hết sức cẩn thận, có việc gì thì giúp cô giải quyết. Cũng may dù chậm chạp, nhưng dần dần, thấy cô cũng khá hơn. Có điều, tình trạng lúc này của cô cho thấy xem ra quá trình đó lại lặp lại rồi.

Ấn Trúc cúi đầu. Đúng thế, nếu để cô trở lại bình thường e là ba đến năm tháng cũng không đủ. Tình cảm gần mười năm của cô lại phải từ bỏ trong một thời gian ngắn như thế, làm sao có thể hồi phục ngay được. Dù biết không thể quên, dù phải đợi thời gian từ từ qua đi nhưng cô vẫn để mặc mình chìm đắm trong nỗi bi thương và quá dung túng bản thân mình.

Làm gì có kỳ nghỉ cho bi thương chứ?

"Không đủ thì để cho em nghỉ phép dài ngày nhé", Ân Trúc lấy lại tinh thần, đáp trả câu nói đùa của anh.

Tiêu Ly hợp tác ngay: "Không vấn đề gì, hay là em chuẩn bị sẵn đơn xin thôi việc nộp cho tôi đi".

Ân Trúc biết gần đây biểu hiện của cô rất kém, người làm sếp như Tiêu Ly chắc cũng đã rộng lượng hết mức rồi, "Em không thể nghỉ việc, chia tay rồi lại thất nghiệp thì thật chẳng còn đường sống nữa".

Câu nói đó Ân Trúc lẩm bẩm như nói cho mình nghe và đưa ra bản tổng kết trên tay, "Không xin nghỉ nữa là được chứ gì! Cả năm cũng không nghỉ, chăm chỉ cày cuốc như trâu như ngựa ạ".

Tiêu Ly như không nhìn thấy động tác trên tay cô, không biết là đang nghĩ gì, anh đặt ngón tay lên môi như đang suy ngẫm điều gì đó rồi quay về phòng.

Tiêu Ly có một thói quen là thường xuyên chìm đắm trong suy nghĩ của mình, mà những suy nghĩ của anh lại lan man khác nhau, những lúc như thế anh sẽ không để ý tới những việc đang xảy ra trước mặt nên thường xuyên xảy ra tình trạng một lúc dấn dò tới mấy việc xen kẽ nhau. Ân Trúc không lấy làm lạ bèn theo anh vào trong phòng, đặt bản tổng kết lên bàn rồi ra ngoài.

Gần đây cô có hơi lười biếng, đi làm và làm thêm cũng vẫn như bình thường, nhưng đa phần thời gian cô cứ ngồi ngẩn ngơ. Xem ra phải trấn chỉnh lại tinh thần thật rồi, phải tập làm quen với việc giờ chỉ còn lại một thân một mình. Gặp một cú sốc mà buông thả bản thân giống như những nhân vật nữ chính trong các bộ phim tình cảm sướt mướt, thật sự là rất khó coi và cũng khó chấp nhận.

Khi đóng cửa phòng Tiêu Ly lại, Ân Trúc đã hạ quyết tâm, mặc dù cô không thể dồn tâm sức vào công việc như vào tình yêu nhưng cũng không

thể đánh mất miếng cơm manh áo của mình, thậm chí còn phải nắm lấy nó thật chặt!

Lúc này Tiêu Ly ở trong phòng vẫn chưa định thần lại được! Chia tay? Ân Trúc đã nói như thế. Nếu nói là chia tay thì cũng có nghĩa là đã ly hôn rồi. Anh thấy tâm trạng của Ân Trúc trong thời gian này cũng đoán là có liên quan đến chuyện tình cảm, nhưng anh chỉ không ngờ là đã đến mức ly hôn rồi.

Ly hôn thật không giống chuyện mà Phùng Ân Trúc anh biết sẽ làm. Phùng Ân Trúc mà anh biết dường như là người sẽ đi một con đường từ sáng đến tối. Có thể chính vì trong lòng có những suy nghĩ như thế nên anh mới quan tâm chăm sóc cô hơn. Trong công việc cô ấy là một trợ thủ rất đắc lực; Trong cuộc sống, cô là kiểu người mà anh thích nên anh coi cô như một người bạn và tâm sự với cô nhiều hơn. Chính bởi vì không có ý gì khác với cô nên anh mới có thể cư xử với cô hết sức tự nhiên như thế, vui vẻ tận hưởng những giây phút ở bên cô.

Vì thế tin tức này đối với anh hoàn toàn không phải là chuyện riêng tư của cấp dưới nữa, rất có thể sẽ trở thành vấn đề cá nhân của chính anh. Còn anh lại chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để suy nghĩ về vấn đề cá nhân này.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nỗ Lực Để Quay Lại

Trống một chút cũng tốt, khi màn đêm yên tĩnh buông xuống là anh lại có thể ném những nỗi buồn phiền không thể dứt bỏ kia vào không gian trống đó, để khi bản thân mở nó ra lần nữa sẽ không còn cảm thấy buồn phiền.

Có hay không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, thật ra cũng chẳng liên quan gì mấy. Đối với sự xuất hiện của Thẩm Quân Phi, Phùng Ấn Trúc đã có sự chuẩn bị đầy đủ về mặt tâm lý từ lâu rồi, nhưng do thời gian kéo dài quá làm cô suýt quên mất là sẽ có một việc như thế sẽ xảy ra.

Thẩm Quân Phi không đến tìm Ấn Trúc ngay khi vừa đến thành phố J, việc xây dựng nhà máy là một việc quan trọng và phức tạp, đây cũng không phải là chuyện của riêng mình anh mà còn có ảnh hưởng tới kế sinh nhai của rất nhiều những người khác nữa nên không thể coi nhẹ. Vì vậy, cho tới tận khi nhà máy đi vào hoạt động thì anh mới lên kế hoạch để liên lạc với Ấn Trúc.

Anh gọi điện cho Thạch Chi để hỏi cách liên hệ với Ấn Trúc thì mới biết, thời gian này cuộc sống của Ấn Trúc đã xảy ra một biến cố lớn như thế làm anh nhất thời không biết nên làm thế nào.

Quyết tâm chọn việc quay về thành phố J để phát triển sự nghiệp, anh không dám nói quyết định đó không hề liên quan gì đến Ấn Trúc. Lần trước về nhà, anh mới phát hiện ra rằng, bất luận là quan hệ giữa anh với Ấn Trúc có thể nào nhưng nơi nào có cô là anh sẽ đều cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng lý do chủ yếu vẫn là điều kiện ở thành phố này, giá thành thấp mà còn có nguồn nhân công dồi dào.

Thẩm Quân Phi không đòi hỏi điều gì khác, anh chỉ hy vọng có thể giống như trước kia, thỉnh thoảng gặp gỡ bạn bè buôn vài câu chuyện phiếm, hoặc cùng nhau chơi một trận bóng, giải tỏa bớt áp lực là đủ lắm rồi.

Từ trước tới giờ, mặc dù chỉ có một mình nhưng Thẩm Quân Phi tự nhận định rằng cách sống của anh khá lành mạnh. Cho dù rất bận nhưng anh vẫn tập thể dục đúng giờ, ăn cơm đúng giờ và thậm chí còn rất chú ý đến vấn đề dinh dưỡng. Cuộc sống bận rộn và tràn ngập những thách thức rất thích hợp với con người anh, dù là trong trái tim vẫn có một góc nào đó không bao giờ có thể lấp đầy mặc cho anh bận rộn tới đâu. Nhưng anh đã quen với sự trống rỗng ấy rồi. Trống một chút cũng tốt, khi màn đêm yên tĩnh buông xuống là anh lại có thể ném những nỗi buồn phiền không thể dứt bỏ kia vào không gian trống đó, để khi bản thân mở nó ra lần nữa sẽ không còn cảm thấy buồn phiền.

Giờ đây, anh bất ngờ biết Ân Trúc lại trở thành người sống đơn thân thì trái tim tưởng chừng như đã ngủ yên của anh đột nhiên lại đập thành thịch trở lại.

"Phùng Ân Trúc, biểu hiện đó của em là gì? Là hoan nghênh sao?"

Ân Trúc cố gắng che đi cái miệng đang há to quá đổi vì kinh ngạc của mình, "À, vâng, là hoan nghênh mà".

Bên này Tiêu Ly cũng xuống xe, "Em sao thế, sao còn chưa vào?".

"Đây là bạn học của em, Thẩm Quân Phi", cô quay sang phía Tiêu Ly, bộ dạng căng thẳng của Tiêu Ly làm cô thấy buồn cười, "Còn đây là giám đốc Tiêu".

"Bọn em cũng định lên đây", dù không có sự chuẩn bị trước cho sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Quân Phi, cho dù lúc này đã là mười giờ tối rồi thì cũng vẫn phải mời anh lên nhà ngồi một lát chứ.

Tiêu Ly này giờ vẫn im lặng nhìn Thẩm Quân Phi, nhìn bộ dạng bàng quan của anh ta cứ như chỉ muốn đuổi, nhanh chóng lên nhà vậy, anh đành gật đầu, "Sáng mai đừng đến muộn".

Ẩn Trúc ngại ngùng nghịch nghịch quai túi. Gần đây buổi tối cô thường không ngủ được, đến sáng mới ngủ thiếp đi không dậy nổi làm cho người phụ trách việc đưa cô đi làm như Tiêu Ly lúc nào cũng thấp thỏm sợ đi muộn. Ẩn Trúc cũng đã nói cô có thể tự đi làm được nhưng Tiêu Ly sáng nào cũng đợi cô ở dưới nhà từ rất sớm.

Tiêu Ly nhanh chóng lái xe đi, Ẩn Trúc đưa Thẩm Quân Phi lên nhà, "Đợi lâu rồi phải không?".

"Chưa lâu lắm", Thẩm Quân Phi đứng ở bậc thang dưới đợi Ẩn Trúc mở cửa. Đây là thói quen nhỏ giữa họ, Ẩn Trúc trước giờ vẫn không thích anh ta tỏ ra quan trọng như thế trước mặt cô.

"Anh gọi trước cho em thì có phải tốt không chứ!"

"Anh cũng phải biết số điện thoại mới gọi được chứ!", Thạch Chi không chịu nói cho Thẩm Quân Phi biết số điện thoại của Ẩn Trúc, nhất quyết nói đây là thông tin cá nhân, không tiện tiết lộ. Thẩm Quân Phi cũng không hiểu, lẽ nào địa chỉ nhà ở thì không phải là thông tin cá nhân sao?

"Làm muộn thế này mới về, em có đói không?", Thẩm Quân Phi bỗng biến đâu ra một cái túi từ phía sau, "Anh định mang thêm món gì đó cho em ăn tối nhưng giờ ăn đồ ăn đêm cũng được". Món mà anh mua đến là vịt quay, cũng có thể do ở Bắc Kinh lâu rồi nên mỗi khi nghĩ đến chuyện mua thứ gì đó để ăn, là nghĩ ngay đến vịt quay.

Ăn TrúC nhìn nhìn túi đồ ăn, "Chắc nguội rồi nhỉ? Để mai ăn đi".

Thẩm Quân Phi ra vẻ khỗ sở, "Em giữ chút phép tắc khi đón tiếp khách có được không? Đã không mời cơm rồi, đồ mang đến cũng không được ăn một miếng sao?".

"Đừng tỏ vẻ đáng thương nữa, cái bụng của anh thật sự có thể nhịn đói đợi em à?", Ăn TrúC có thể không hiểu người khác, nhưng sao có thể không hiểu Thẩm Quân Phi? Với anh, ăn và ngủ đều là những việc đại sự được xếp lên hàng đầu, cho dù có để lỡ bất cứ chuyện gì cũng không bao giờ bạc đãi bản thân mình.

Thẩm Quân Phi thở dài, "Em lúc nào cũng thấy yên tâm về anh nhỉ". Chính vì tin rằng anh sẽ luôn ăn ngon, ngủ say nên mới từ chối anh một cách không cần suy nghĩ như thế, thậm chí sau khi từ chối rồi còn không được một lời quan tâm hỏi han.

Ăn TrúC cười, rửa tay chuẩn bị nấu mì, đã lâu không nấu một bữa cơm nghiêm chỉnh rồi nên cũng chỉ có tay nghề nấu mì là còn tạm được, "Em nấu gì anh ăn nấy đấy, không được phép ý kiến đâu nhé".

"Thêm ít mì nữa đi, dù sao em cũng phải ăn cùng anh mấy miếng chứ!", Thẩm Quân Phi cũng đi theo cô nói.

Phùng Ăn TrúC vốn nhanh nhẹn, nấu mì lại rất đơn giản. Chỉ vài phút sau, nước sôi là cô cũng rảnh rang hơn, "Em không muốn ăn, sợ béo mà", nói xong, cô cảm thấy thật buồn cười, thế là quay lại nhìn Thẩm Quân Phi cười.

Thẩm Quân Phi lại chẳng có tâm trạng đâu mà cười. Gãy như một cây sậy thế kia lại còn nói là sợ béo, chỉ làm người khác phải buồn thêm. Anh tự nhủ thầm, có thời gian thật sự phải đến rủ cô đi ăn nhiều hơn.

"Ngân ngơ gì nữa, mì được rồi", Ân Trúc bưng một bát mì to đi ra, "Em thật sự không thể ăn thêm được nữa, trước khi về đã rẽ vào một quán ăn nhỏ ven đường ăn linh tinh rồi". Vừa nãy Tiêu Ly có kêu đói nên họ đã cùng đi ăn hoành thánh rồi mới về.

Thẩm Quân Phi thầm nghĩ anh chàng tên Tiêu Ly tâm địa quả nhiên không đơn giản. Nhưng liệu cô có thật sự từ bỏ hay không thì còn phải chờ xem kết quả cuối cùng, chứ không thể phán đoán theo ý kiến chủ quan của anh được.

Với tính cách của cô cũng khó đảm bảo việc cô sẽ nghĩ lại, Ngô Dạ Lai quan trọng thế nào với cô, anh là người rõ nhất.

Anh chậm rãi ăn, tuy đang rất đói nhưng lại không nỡ ăn nhanh.

Ân Trúc nghĩ anh không thích món mì cô nấu, "Không hợp khẩu vị thì phiền anh cũng nên giữ lịch sự một chút, phải ăn hết đấy". Nói thì nói vậy chứ cô vẫn rót cho anh một cốc nước và bày thêm món vịt quay lên bàn. Chỉ tiếp khách bằng một bát mì, nói gì thì nói cũng đạm bạc quá.

Hai người bọn họ nói chuyện về công việc, rồi lại nói về bạn học hay tình hình gần đây của bạn bè, cười không dứt làm Ân Trúc cười muốn đứt cả hơi.

"La Linh nói thế thật sao? Sinh con cho vui à?", Ân Trúc mới biết tin La Linh có thai, với tình trạng hiện tại thì cô không muốn gặp người khác, cũng không muốn liên lạc với ai cả, phải có tin gì tốt thì mới liên lạc với bạn bè chứ. Chắc vợ chồng La Linh cũng là có ý tốt, lúc này thì tin tốt hay tin xấu cũng đều sợ làm cô bị tổn thương.

"Em nghĩ thế nào?"

Ân Trúc tỏ vẻ ngưỡng mộ, "Mọi thứ đều diễn ra theo đúng trình tự, họ thật hạnh phúc!". Một cuộc sống theo quy luật bình thường và thuận lợi

như thế lại là điều mà nhiều người không thể với tới được.

Đôi đũa trong tay Thẩm Quân Phi thoáng dừng rồi lại tiếp tục gắp mỳ, "Có gì mà đáng ngưỡng mộ, tốt hay xấu đều là cuộc sống của mình, em có thời gian ngưỡng mộ người khác thì dành thời gian đó mà hưởng tới những điều tốt đẹp để sống". Không phải anh định giáo huấn gì Ân Trúc mà là không nỡ nhìn thấy cô sống buồn khổ như vậy.

Ân Trúc nghe anh nói vậy thì biết chắc anh cũng đã nghe về chuyện của cô rồi, "Đúng, đúng, chẳng phải là em đang sửa chữa sai lầm đây sao?". Sau khi Ngô Dạ Lai quay về thì không có tin tức gì nữa, lần này chắc kết thúc thật rồi.

Kỳ nghỉ tiếp theo, Ân Trúc định sẽ về nói chuyện với gia đình hai bên, Tết năm ngoái, cô đã nói dối bố mẹ hai bên, nỗi bất hạnh không thể nói ra đó thật sự khiến cô khổ tâm.

Thẩm Quân Phi không ngờ trong một thời gian ngắn như thế mà Phùng Ân Trúc lại nói tới một đề tài nhạy cảm như vậy, dù sao họ cũng đã không liên lạc mấy năm rồi nên cũng có xa cách về mặt tình cảm. Anh còn đang suy nghĩ nên nói tiếp thế nào thì Ân Trúc đã nói tiếp, "Không cần phải tỏ vẻ điềm tĩnh như thế đâu, chuyện đã thành ra thế này, mọi người cũng không cần lảng tránh nữa".

Những người xung quanh, ai cũng cố gắng bảo vệ cô, như Tiêu Ly mà thỉnh thoảng trong bữa ăn có ai đó vô tình nhắc đến đề tài ly hôn, anh đều nghĩ cách để nói lảng sang chuyện khác khiến Ân Trúc cũng thấy ngại ngùng. Thực ra cô đã qua giai đoạn, gặp phải chuyện gì cũng tự liên hệ với bản thân mình rồi, có điều vì họ mới biết nên để ý hơi quá tới cảm xúc của cô.

Cảm giác được chăm sóc bảo vệ, không thể nói là không tốt nhưng mà vì nguyên nhân này thì cô không thích. Cô không muốn vì vấn đề của cá

nhân mình mà nhận được sự chăm sóc, quan tâm đặc biệt như vậy. Như thế cũng đồng nghĩa với việc, chỉ khi nào chuyện này bị người khác quên đi thì cô mới có thể từ bỏ thật sự.

Thẩm Quân Phi thoáng nghĩ, "Chẳng phải là vì mong em sẽ sống tốt hơn sao, ý tốt thì em cũng nên đón nhận chứ. Chuyện đã qua hay chưa qua cũng không thể chỉ dựa vào lời em nói là xong, ai cũng đều thấy".

Ẩn Trúc tỏ ra ngạc nhiên, "Phi Nhân, anh giận đấy à?".

Mặc dù sắc mặt của Thẩm Quân Phi không thay đổi nhưng Phùng Ẩn Trúc thấy giọng của anh nghe có vẻ quá nghiêm túc, cũng nghiêm trọng nữa.

Thẩm Quân Phi không trả lời Ẩn Trúc, chỉ đứng dậy thu dọn bát đĩa và xỏ giày định đi. Ẩn Trúc kéo anh lại, "Anh học gì không học, lại đi học người ta làm cái hũ lưu buồn phiền thế à?".

"Em bảo anh phải nói gì, mà anh có thể nói gì đây? Đứng trên lập trường của anh thì em bảo anh phải nói gì? Anh tức giận, lẽ nào anh không thể tức giận sao? Cái gì mà sửa chữa sai lầm, anh không cần biết em định thế nào và muốn nói gì, chẳng lẽ em không nên sống tốt hơn để những người yêu quý em được yên tâm sao?", Thẩm Quân Phi cuối cùng cũng trút được sự ầm ức, Ẩn Trúc bảo anh nói thì anh sẽ nói.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ẩn Trúc buông anh ra, "Anh chỉ biết nói em thôi, lẽ nào là mình muốn thế sao? Có phải anh còn muốn nói tất cả đều do em tự làm nên phải tự chịu không?".

Thẩm Quân Phi lặng lẽ ôm chặt Phùng Ẩn Trúc có vẻ đang rất kích động vào lòng, chuyện tình cảm thì có ai là không tự mình chuốc lấy phiền não đâu?

Ẩn Trúc đẩy Thẩm Quân Phi ra, "Là do em tự làm tự chịu, những việc ngu ngốc chồng chất hết việc này đến việc khác. Cứ nghĩ mình giỏi lắm, nghĩ mình coi trọng người ta như thế rồi cũng sẽ đến lúc người ta yêu thương lại mình. Ai mà ngờ, trước sau gì cũng vẫn là một mình mình tình nguyện".

Đã mở được cái chốt của vấn đề thì việc nói tiếp câu chuyện không còn khó khăn gì nữa. Từ khi ly hôn cho tới nay, Ẩn Trúc chưa bao giờ kể với ai chi tiết mọi chuyện, giải bày nỗi lòng cũng là một cách để chữa trị vết thương, không nói ra được thì e là vết thương sẽ càng khó lành.

"Phi Nhân, em cứ nghĩ là tình yêu hay cuộc hôn nhân của mình dù có trải qua sóng gió thế nào cũng không thể có kết cục là ly hôn thế này được. Hơn bất kỳ ai, em không hề muốn chuyện này xảy ra".

"Em biết mọi người luôn nghĩ bất luận là chia tay với ai thì em cũng phải sống tốt hơn mới phải. Bây giờ thì đúng không thể coi cuộc sống của em là tốt được. Trước kia, em thường tự thoả mãn bản thân với thứ hạnh phúc do mình tự tạo ra, chưa bao giờ em nghĩ xem mình có thật sự vui vẻ

hay không hoặc trong mắt người khác trông mình thế nào. Bây giờ, mất đi niềm tin ấy rồi, trở về với thực tế trong sự đánh giá bình luận của mọi người, nhưng em thật sự cảm thấy cuộc sống của em không có gì tệ hại. Không tệ hại hơn trước có nghĩa là tốt hơn rồi, chẳng phải thế sao?"

Cho tới tận lúc về, Thẩm Quân Phi vẫn chỉ giữ thái độ im lặng. Đúng thế, Ân Trúc sẽ tốt lên từng ngày. Cô đã trải qua được giai đoạn khó khăn nhất, còn người không chịu quên chuyện đã qua lại chính là anh. Anh vẫn thầm hy vọng cô cần tới vòng tay hay sự an ủi của mình nhưng sự kỳ vọng đó trong tình cảnh này có vẻ như hơi ti tiện.

Ân Trúc không hiểu tại sao Thẩm Quân Phi lại rời đi như thế, cũng giống như việc cô không thể hiểu tại sao anh lại đến tìm cô vậy, nhưng cô không thấy buồn phiền vì điều đó. Thẩm Quân Phi mang lại cho cô cảm giác cho dù có ở xa nhau đến đâu hay giữa hai người từng có bao nhiêu chuyện không vui, nhưng họ mãi mãi vẫn là bạn của nhau.

Quả nhiên, chỉ vài hôm sau, anh lại xuất hiện đưa Ân Trúc đi ăn uống một bữa thật thoải mái. Đồ ăn ở cửa hàng ăn nhỏ đó thực sự rất ngon, mặc dù đến cả thực đơn cũng không có mà họ chỉ viết tên vài món ăn lên tấm bảng gỗ treo trên tường, nhưng khi mấy món ăn đó được bày trên bàn thì Ân Trúc lại cảm thấy đây thật sự là một bàn tiệc. Quan trọng là món ăn nào ăn với cơm cũng rất vừa, ăn xong rồi hương vị vẫn còn vương vấn mãi nơi đầu lưỡi.

"Sao anh tìm được quán này thế?", Ân Trúc thật sự rất phục, Thẩm Quân Phi đi đến đâu cũng rất linh hoạt, rõ ràng là cô sống ở đây trước anh thế mà anh lại có dáng dấp của dân bản địa hơn là cô.

"Tìm trên mạng thôi, anh đã đến ăn thử một lần rồi nên đoán chắc là em sẽ thích."

Những việc anh có thể làm, nên làm, không gì ngoài một người bạn đồng hành không ẩn chứa tâm địa gì khác, đây là kết luận mà Thẩm Quân Phi đưa ra sau khi đã suy nghĩ rất lâu.

Tần suất ra ngoài của Ân Trúc ngày càng nhiều, Tiêu Ly là người đầu tiên phát hiện ra điều đó. Một tuần có tới mấy ngày cô không đi về cùng xe với anh.

Có ngày rõ ràng phải làm thêm giờ rất muộn nhưng cô vẫn còn có kế hoạch ăn cơm ở ngoài, thỉnh thoảng cũng có người đến đón cô. Anh không biết, anh chàng tên Thẩm Quân Phi kia rốt cuộc là có quan hệ thế nào với Ân Trúc nhưng nhìn cách hành xử thoải mái tự nhiên của Ân Trúc thì lại không giống như có quan hệ gì riêng tư.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Ân Trúc đi ra ngoài, Tiêu Ly lại có cảm giác dường như cô đang tách khỏi anh để đến với một người khác nên trong lòng anh thấy hơi thất vọng, có cảm giác của kẻ thất bại và còn có một chút gì đó không cam tâm.

"Em định tối về hay sáng sớm mai về?", ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ dài cho ngày Quốc tế lao động nên anh bàn bạc với cô về thời gian về nhà.

Buổi sáng, phần lớn là cô ngồi xe cùng anh đến công ty. Cho tới giờ, cô đã làm liên lụy tới anh làm anh cũng đi muộn, anh cũng không dám cằn nhằn gì cô vì anh sợ nếu làm thế cô sẽ đề nghị không đi cùng anh nữa. Có lúc Tiêu Ly cũng cảm thấy chán nản với sự hèn nhát, nhu nhược mà anh thể hiện gần đây, dường như anh không còn là anh nữa.

"Em đã hẹn với các bạn học rồi nên hết giờ làm sẽ đi luôn", không có đồ gì cần phải mang theo nên cô có thể đi thẳng từ công ty.

Càng không muốn đối mặt thì cũng vẫn phải đối mặt, cứ chần chừ thì cô lại sợ mình đối ý. Gần đây, mẹ chồng cũ của cô cứ dăm ba ngày lại gọi điện cho cô chứng tỏ Ngô Dạ Lai vẫn chưa nói gì với gia đình. Còn những

cuộc điện thoại của mẹ thì không có gì khác ngoài việc giục cô mau mau sinh con, cô chỉ vâng dạ đáp lại nhưng trong lòng cô biết nếu cứ kéo dài và giấu giếm mãi thế này cũng không phải cách hay.

Tối qua, cô gọi điện thoại cho Ngô Dạ Lai.

"Anh định bao giờ thì nói với bố mẹ?"

"Để một thời gian nữa đi, anh không có thời gian về nhà", thời gian này đúng là Ngô Dạ Lai đang rất đau đầu vì trong doanh trại của anh xảy ra chút chuyện.

Nấn ná tới tận hôm nay vẫn chưa nói với bố mẹ là vì nguyên nhân khách quan hay chủ quan đều có. Không nói thì việc hoà giải vẫn còn có khả năng chứ nói rồi, với tình trạng của anh bây giờ cũng đồng nghĩa với việc đã khó lại càng khó hơn. Đây là sự cố gắng vùng vẫy trước khi chết sao? Đến ngay bản thân anh cũng cảm thấy mình thật khốn khổ tới mức không xứng để được gọi là đáng thương nữa. Sau một thời gian dài như thế, anh cũng dần hiểu ra. Rõ ràng anh đã sai và cũng biết mình sai ở đâu rồi, nhưng muốn sửa chữa sai lầm, bồi đắp tình cảm thì cũng cần phải có thiên thời địa lợi, còn anh lại chẳng có gì, chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn thôi. Cảm giác không tìm được câu trả lời này phải tự mình trải qua mới biết, thật sự làm người ta tuyệt vọng và cũng hiểu thấu nỗi niềm cô độc vô hạn.

Ngô Dạ Lai từ trước tới nay vẫn rất tự tin trong việc tiết chế cảm xúc của bản thân, nhưng lần này anh biết anh đã bất lực với chính mình.

"Ngày mai em về nhà và định nói chuyện với bố mẹ em, em nghĩ đã đến lúc rồi."

"Để anh về tự mình nói chuyện với bố mẹ bên ấy", kết hôn rồi ly hôn đều tùy tiện như vậy thì sao bố mẹ có thể chịu đựng được, anh không muốn Ân Trúc phải tự đối mặt với chuyện ấy một mình. Khi họ kết hôn, bố mẹ Ân Trúc phản đối cũng là do một mình Ân Trúc đối mặt. Anh còn nhớ lần

đầu tiên anh đến nhà cô, bố mẹ Ân Trúc rất khó chịu với anh, cô đã khóc một trận âm ỉ trước mặt anh để thể hiện sự bất bình thay cho anh. Khi đó anh biết, bố mẹ Ân Trúc đối với anh như thế, thì chắc chắn sẽ không vui vẻ gì với Ân Trúc, cô cũng sẽ phải chịu nhiều sự ảm ức, nhưng lúc ấy anh không nói gì cả. Phải chăng lúc đó anh đã coi thường sự hy sinh và trả giá của cô?

"Không cần đâu, em tự nói cũng được. Nếu bố mẹ không thể tha thứ thì em sẽ trốn về thành phố J. Cứ tiếp tục giấu mãi thế này chắc chắn sớm muộn gì bố mẹ cũng sẽ cảm thấy có sự bất thường thôi", Ân Trúc hoàn toàn không đón nhận sự quan tâm của anh, không phải vì lòng cô đã cứng rắn hơn, mà là cô đang cố tạo ra một hàng rào ngăn cách một cách tự nhiên. Hơn nữa, cô không có thói quen dựa dẫm vào anh, chuyện gì cũng tự mình làm bao nhiêu lâu rồi, bao nhiêu việc cũng đã làm như thế rồi nên giờ có thêm chuyện này nữa cũng không có vấn đề gì với cô.

Có điều chuyện này thật sự không phải dễ dàng gì với Ân Trúc. Vì vậy, trên đường về nhà, cô cứ bần khoăn suy nghĩ mãi xem nên bắt đầu như thế nào, nhưng cho dù nói thế nào thì cũng khó tránh việc bố mẹ sẽ đau lòng. Nói gì đó hoặc mắng cô, cô đều có thể chịu đựng được, cô chỉ sợ nhất họ sẽ thương xót cho cô.

Lần trước về nhà, cô lại phát hiện ra tóc mai của bố mẹ đều đã điểm bạc hết rồi, trong lòng vô cùng xót xa. Bố mẹ đều đã về hưu nên còn có chuyện gì khiến họ phải lo lắng ngoài việc lo lắng cho cô chứ, còn cô vẫn chưa làm được chuyện gì để họ bớt bận tâm. Mấy năm sau khi tốt nghiệp cô chỉ chăm chăm lo lắng cho gia đình bên chồng, rất ít khi mua biếu bố mẹ được cái gì. Lúc đi trên đường, cô có thể nghĩ đến việc mua thứ gì đó tặng cho bố mẹ chồng nhưng rất ít khi mua đồ tặng cho bố mẹ mình. Cô luôn cảm thấy bố mẹ sống rất tốt, không thiếu thứ gì, mà có cần gì cũng sẽ tự đi mua lấy.

Giờ nghĩ lại, cô đã dành quá ít sự chăm sóc cho bố mẹ mình, thời gian dành cho họ cũng ít nhưng lại luôn khiến họ phải lo lắng, thật là một đứa con gái hư. Giờ ly hôn sẽ là một cú sốc lớn với những người luôn cố gắng lấy lòng Ngô Dạ Lai như bố mẹ cô. Đúng thế, vì đứa con gái không ra gì là cô mà bố mẹ đã luôn phải cố gắng tìm cách lấy lòng người con rể "miễn cưỡng" này. Cho dù là thế thì kết quả vẫn là ly hôn, chắc chắn họ sẽ buồn hơn bất cứ ai. Tất cả đều là tại cô vừa ích kỷ, vừa bất hiếu, nếu như cô quan tâm dù chỉ một chút tới cảm nhận của bố mẹ thì chắc chắn mọi việc đã không tới mức này.

"Làm gì mà khóc buồn bã thế, say xe à?", Thẩm Quân Phi bắt đầu để ý hơn đến đường đi, cố gắng lái xe một cách an toàn nhất.

"Không, hai mươi mấy tuổi rồi, em mới biết thương bố mẹ."

Thẩm Quân Phi lại liếc mắt nhìn Ân Trúc, "Anh nhớ bà anh đã từng nói, món nợ mà chúng ta nợ bố mẹ sẽ trả hết cho con cái mình, đây là cái nợ đồng lần, không cần sợ là không có cơ hội để trả đâu".

"Anh nghĩ thế thật sao?"

"Cũng không hẳn. Bố mẹ có kỳ vọng của bố mẹ còn mình có nguyên tắc của mình, xung đột là khó tránh nhưng phải cố gắng giảm hết cỡ đi chứ."

Ân Trúc nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình, anh ấy đã trưởng thành thật rồi. Có vẻ như ai cũng trưởng thành hơn cô, còn cô chỉ chăm chăm theo đuổi tình yêu của mình, làm gì còn thời gian mà quan tâm tới những người bên cạnh và đâu biết mình đã bỏ lỡ những gì.

"Sao, ngưỡng mộ anh à? Ai cũng bảo người khác nói thì dễ mà, nên những gì anh nói, em đừng cho là thật."

"Sao thế được? Là cảm thấy nể thôi. Anh đã nói ra được cũng có nghĩa là đã từng nghĩ thế rồi, giỏi hơn em không biết bao nhiêu lần rồi."

"Đừng làm như sắp đến ngày tận thế như vậy chứ, tình thân là mãi mãi, em cứ bình thường đi."

Ẩn Trúc nhắm mắt lại, là trước kia cô không bình thường thôi. Giờ phải cố gắng để làm lại từ đầu.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Một Mặt Khác Chính Là Cuộc Sống Mới

Trên đường quay lại thành phố J, Ân Trúc đã đặt hết mọi gánh nặng trên vai xuống. Tất cả phiền não, dường như đã được vứt lại bên sườn núi kia để nó không còn có bất kỳ quan hệ nào với cô nữa.

Có lẽ thật sự phải suy nghĩ quá nhiều nên khi đối diện với bố mẹ, cô lại không biết phải nói thế nào cho phải, cũng không biết nên mong chờ phản ứng như thế nào từ bố mẹ. Mong họ sẽ không quá tức giận thì lại lo họ quá đau lòng. Nhìn bố mẹ vì sự trở về của cô mà bận rộn lại càng khiến cô ước gì mình có thể lèn chặt những lời mà khó khăn lắm cô mới sắp xếp lại được xuống tận đáy lòng, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Nhìn con kìa, mệt mỏi tới mức này sao, mau ra ăn cơm đi. Biết là tối nay con về nên mẹ và bố con đã không ăn cơm trước mà đợi con về cùng ăn đây." Bố mẹ nghỉ hưu ở nhà, mỗi ngày hai bữa cơm nên thường năm, sáu giờ là bố mẹ cô đã ăn xong rồi.

"Bố mẹ ăn thêm cùng con đi", một mình cô ăn cả một bàn đầy thức ăn thế này thật sự là quá nhiều.

Nhờ sự khuyên bảo và cổ vũ của mẹ mà Ân Trúc ăn thêm được một bát cơm nữa, cứ như ăn thêm một chút là có thể nhìn ngay thấy hiệu quả tăng cân của cơ thể cô. Từ trung học cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ ăn nhiều như thế. Ân Trúc thấy dạ dày mình hơi khó chịu nhưng nhìn bộ dạng hài lòng của bố mẹ, trong lòng cô lại thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Dọn bàn ăn xong, ba người cùng ngồi ở phòng khách xem tivi. Chương trình tin tức chưa bao giờ bị bỏ qua thì hôm nay đã qua mất rồi. Bố

ngồi ở một bên, đổi kênh liên tục để tìm kênh tin tức xem. Mẹ vừa gọt hoa quả vừa hỏi cô: "Con về thẳng nhà đã nói với bên ấy chưa?". Con cái dù hiểu chuyện thế nào, biết cư xử ra sao thì cũng vẫn là con cái, bố mẹ làm sao có thể không lo lắng chứ?

"Bố, mẹ", nhờ câu mở màn của mẹ mà Ân Trúc quyết định sẽ nói hết, "Bọn con ly hôn rồi".

"Cái gì?", cả bố và mẹ cô hình như đều không nghe rõ.

"Ông vặn nhỏ tivi thôi, con nó nói gì tôi không nghe rõ."

Bố cô luống cuống, không vặn nhỏ đi mà ngược lại còn vặn làm tiếng to hơn. Mẹ đứng dậy, đi đến chỗ để tivi tắt luôn, "Con vừa nói gì?".

Ân Trúc biết, bố mẹ cô đều nghe thấy cả, chỉ là không chịu tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Con, con ly hôn rồi", lời đã nói ra rồi nên cô chỉ còn cách tiếp tục nói ra cho hết.

"Chuyện xảy ra khi nào?", bố đang định nói gì đó nhưng bị mẹ ủa xuống, bà nhìn cô chăm chăm hỏi.

"Trước Tết Nguyên Đán."

"Thảo nào khi con về ăn Tết mẹ đã thấy rất lạ, còn nó thì đến một cuộc điện thoại cũng không gọi", mẹ chỉ nói đến đấy rồi đứng dậy đi vào phòng đóng cửa.

Bố lo lắng nhìn cô, "Mẹ con luôn bị mất ngủ, thường phải khó khăn lắm mới chợp mắt được một lát, nửa đêm gặp ác mộng là tỉnh dậy ngay, sau đó không thể ngủ lại được nữa. Nhưng bà ấy vẫn lạc quan bảo không ngủ được thì dậy làm việc, mà trong nhà có việc gì cần phải thức khuya dậy

sớm thế đâu. Hôm nay sợ là lại càng khó ngủ ngon hơn rồi", lời của bố cô có ẩn chứa trong đó cả sự trách móc.

Lời trách cứ không quá nặng nề nhưng đủ để làm Ân Trúc không dám ngẩng đầu lên. Đã bao giờ bố nặng lời với cô như thế đâu? Cho dù ngày ấy cô bỏ ngoài tai sự phản đối của bố mẹ mà kiên quyết kết hôn thì bố vẫn âm thầm ủng hộ cô. Nhưng lần này, bố cũng đã tức giận thật rồi.

"Chuyện đã đến nước này, bố mẹ không can thiệp, mà cũng không muốn can thiệp vào nữa. Cuộc đời là của con, con hãy tự biết cách mà sống", rõ ràng là bố đã quá mệt mỏi rồi.

"Bố...", Ân Trúc cố kìm nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

Đúng lúc ấy thì mẹ đi ra gọi cô: "Vào trong này nói chuyện".

Tuy là gọi cô vào để nói chuyện nhưng thật ra chỉ có một mình mẹ nói, "Bố con là vì nhất thời tức giận nên mới nói thế, giờ con cũng đã ly hôn rồi, chỉ còn cái nhà này thôi thì sao bố mẹ có thể không lo cho con được?", mẹ kéo tay cô, khóc còn thảm thiết hơn cả cô.

"Sao đột nhiên lại ly hôn? Đã gặp phải chuyện gì mà có thể làm con hạ quyết tâm như thế này!", nói cho cùng thì mẹ vẫn rất thương cô.

"Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi...", lúc này, nước mắt Ân Trúc đã ướt nhoè mặt.

"Xin lỗi gì mẹ chứ. Con có lỗi với chính mình vì đã để bản thân phải chịu đựng khổ sở, sống một cuộc sống như thế", con cái đương nhiên không thể tùy tiện mà quyết định ly hôn, bà suy nghĩ mãi về việc cứ mặc kệ con hay là khuyên bảo con đây.

"Mẹ không biết hai đứa đã gặp phải chuyện gì, có chuyện gì xảy ra. Hai vợ chồng sống với nhau chắc chắn sẽ có lúc xô bát, xô đĩa. Có thể vì

một hai chuyện nhỏ mà cảm thấy không thể tiếp tục sống với nhau nữa, ngược lại nếu gặp phải những vấn đề lớn lao, có khi sẽ lại cùng nhau cố gắng tới cùng. Nếu có thể nhẫn nhịn chịu đựng sự tức giận nhất thời đó, đợi vết thương lành miệng và tâm lý bình tĩnh lại, biết đâu mọi chuyện sẽ qua thôi."

"Bố con nhìn thì có vẻ là một người chồng, một người cha tốt đấy, cả đời đều sống rất mô phạm nhưng cũng vẫn không tránh được việc dính dáng đến những chuyện không hay."

"Mẹ!", Ân Trúc kinh ngạc vô cùng, trong mắt cô thì những người như bố cô là những người ít có khả năng dính vào những chuyện thị phi nhất.

"Chuyện xảy ra vào mấy năm con học đại học. Khi đó, ở tuổi của bố con thì chỉ có thể dừng lại vị trí ấy thôi, không thể leo cao hơn nữa. Nhưng bố con còn đang đương quyền nên lẽ đương nhiên sẽ có người bám lấy. Có lẽ bố con cảm thấy cuộc sống cứ êm đềm trôi qua thì đơn điệu quá!", giọng mẹ kể lại nghe thật nhẹ nhàng, cứ như không phải nói đến chuyện của người đầu gối tay ấp với mình mà như đang kể đến chuyện của người khác vậy.

"Khi ấy mẹ cũng đã bắt đầu đến tuổi mãn kinh, sức khoẻ lại giảm sút, tính tình khó chịu nên bố con nếu tránh được là tránh, thường chỉ có một mình mẹ ở nhà."

Ân Trúc cầm hộp khăn giấy qua, rút một tờ ra đưa cho mẹ, hai người cùng khóc và cùng lau nước mắt. Cô biết, chuyện này mẹ chắc chắn chưa từng nói với bất kỳ ai.

"Lúc đó, nếu không phải vì con thì mẹ đã quyết định ly hôn cho xong. Người đàn bà kia còn rất huênh hoang, có những lúc bố con không có nhà thì thi thoảng cô ta lại gọi điện thoại đến. Bắt đầu từ khi ấy mẹ đã thấy rất khó ngủ rồi."

"Sau đó thì sao ạ?", đây đã là chuyện xảy ra từ vài năm trước rồi nên Ân Trúc rất oán trách bản thân, trong nhà xảy ra chuyện như thế mà cô không hề hay biết gì.

"Có gì sau đó được nữa chứ? Mẹ không chịu ly hôn, bố con về hưu thì làm gì có ai cứ bám lấy một ông già vô dụng nữa?"

"Mẹ, vậy trong lòng mẹ..."

"Không nghiêm trọng như con nghĩ đâu. Khi mới biết chuyện, mẹ cũng có cảm giác bị phản bội, cảm giác như bầu trời bị xé ra làm hàng trăm hàng nghìn mảnh vụn. Nhưng chuyện đã qua rồi thì cũng để nó qua. Bố con hình như quên rồi và mẹ cũng đã quên dần rồi. Có lúc trên đường đi siêu thị về, hai người cùng đỡ nhau qua đường, trong lòng mẹ còn cảm thấy thời khắc ấy thật đẹp. Có một người bạn đời như thế chẳng phải rất tốt hay sao?"

"Thế sao mẹ vẫn mất ngủ?"

"Bệnh này từ từ điều chỉnh thôi. Mẹ ở nhà chơi không nên cũng chẳng có việc gì làm, ngủ được thì ngủ, không ngủ được thì làm linh tinh, đợi khi nào buồn ngủ thì lại ngủ."

Mẹ cô dường như thật sự không còn để ý tới chuyện quá khứ nữa, lấy giấy lau nước mắt rồi lại nói tiếp: "Bất luận là người đó có vấn đề gì nhưng có người đó ở bên là tốt rồi".

"Mẹ, con hiểu. Nhưng người đó, không nhất thiết cứ phải là Ngô Dạ Lai", Ân Trúc không thể tưởng tượng ra được cảnh cô và Ngô Dạ Lai khi về già. Sự chờ đợi của cô, phải là sự đợi chờ mà vẫn cảm nhận được hạnh phúc, chứ không phải sống bên cạnh một người vô tâm như thế cho tới lúc già.

Mẹ rõ ràng là đã hiểu lầm, "Thì ra là như thế". Vì là con mình nên bà vẫn thiên vị hơn, "Lần này con phải cẩn trọng hơn đấy".

Cái gì mà lần này lần kia, chuyện hôn nhân thì người ta cũng chỉ có thể bất chấp tất cả để lao đầu vào một lần đó thôi. Làm lại với một người khác vào một thời điểm khác thì không phải chỉ là vấn đề của sự thận trọng. Có cần phải kết hôn hay không và điều đó có cần thiết hay không, đấy mới là vấn đề cô phải suy nghĩ.

Trong kỳ nghỉ này, có ai gọi điện đến rủ, cô cũng không ra ngoài mà chỉ ở nhà với bố mẹ. Trước kia, cô luôn cho rằng bố mẹ là chỗ dựa vững chắc của mình. Cho đến hôm nay, cô mới tự nhiên nhận ra bố mẹ cũng cần có cô ở bên cạnh chăm sóc cho họ.

Trên đường quay lại thành phố J, Ân Trúc đã đặt hết mọi gánh nặng trên vai xuống. Tất cả phiền não, dường như đã được vứt bỏ lại bên sườn núi kia để nó không còn có bất kỳ quan hệ nào với cô nữa.

Tiêu Ly cảm thấy sau khi quay lại thành phố J, tâm trạng Ân Trúc như nhẹ nhõm hơn nhiều, cũng nhanh nhẹn hơn trước làm diện mạo của cả văn phòng cũng trở nên tươi mới. Có lúc đến anh là cấp trên của cô mà cũng còn cảm thấy như bản thân đang phải làm việc dưới roi vọt của cô vậy, "Việc này không gấp nên không cần phải vội". Anh luôn dùng cách nói thương thảo như vậy để nói chuyện với cô.

Ân Trúc còn bắt bẻ ngược lại anh, "Có thời gian là em sẽ làm ngay, không đến cuối tuần lại phải làm thêm giờ". Cô muốn cuối tuần được nghỉ ngơi hoặc về thăm bố mẹ, hay học thêm thứ gì đó, bổ sung thêm kiến thức cho bản thân. Cuộc sống của cô không thể chỉ chăm chăm đi về hai nơi, cũng không thể cố gắng hết cho công ty được.

"Chị Phùng, cuối tuần chị có hẹn à?", chẳng cần Tiêu Ly phải mở miệng hỏi đã có kẻ lo chuyện bao đồng hỏi giúp anh rồi. Trương Nguyệt

định giới thiệu anh họ mình cho Ân Trúc, dù chính bản thân cô ấy lại chưa có bạn trai nhưng vẫn cứ chối đây đấy bảo không có thời gian đi gặp mặt.

Ân Trúc có thể không hiểu cô bạn đồng nghiệp đang nghĩ gì sao? Cô cũng không hiểu tại sao mình lại được Trương Nguyệt nhắm đến để giới thiệu. Cô ấy đã mấy lần nói đến việc sẽ giới thiệu bạn trai cho cô, một cô gái còn trẻ, ít hơn Ân Trúc hai tuổi mà lại muốn làm mai cho cô. Cô đã từ chối vài lần nhưng không được, chẳng còn cách nào khác nên cô đành kể sự thật là mình vừa ly hôn xong, không có tâm trạng cho việc kết bạn nữa. Cô nghĩ làm thế thì sẽ gạt được suy nghĩ muốn mai mối của cô bạn kia đi. Cô không thể nói thẳng là mình không có ý định tìm bạn đời ở thành phố J và vẫn muốn về quê xây dựng gia đình. Nhưng Trương Nguyệt vẫn cố nói, chỉ cần gặp mặt một lần thôi, còn thành hay không là chuyện khác, cô ấy nói cứ như là một nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành vậy.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 47

"Chị phải đưa về cho mẹ chị gặp mới được cơ."

"Thì gặp chứ sao, chị mời mẹ chị qua đây đi, anh em là bác sỹ đấy."

Trương Nguyệt nói xong, Ân Trúc và Tiêu Ly im lặng nhìn nhau. Bản thân cô bạn cũng cảm thấy hơi đường đột, "Em vội vàng quá rồi! Em vội vàng không phải cũng là vì muốn tốt cho hai người sao? Hai người hợp nhau như thế mà lại không gặp được nhau". Thấy những người xung quanh ra ngoài ăn cơm vẫn chưa quay về, Trương Nguyệt lại nói tiếp: "Chị Phùng, anh em thật sự rất tốt, chị gặp một lần thôi, gặp rồi mà vẫn không thấy hợp thì em sẽ không nói gì nữa đâu".

Tiêu Ly đã tự đi về phòng rồi. Kiểu đề tài như thế là anh phải tránh ngay. Mặc dù ví như việc nhắc chân mình lên còn khó khăn hơn việc nhắc người khác lên, nhưng việc anh phải kiềm chế ý nghĩ cắt đứt chủ đề này của mình hình như lại càng khó khăn hơn.

Ân Trúc cũng vất vả để đối phó, bao nhiêu lý do đã trình bày hết rồi mà Trương Nguyệt vẫn không chịu từ bỏ, đúng là làm người ta hết cách. Cuối cùng, cô cũng vẫn phải đồng ý sẽ gặp mặt anh họ của Trương Nguyệt một lần vào một tối nào đó trong tuần này, nếu không đồng ý gặp thì Trương Nguyệt cũng không chịu buông tha cho cô. Thôi thì làm giống như Trương Nguyệt nói vậy, cùng lắm là coi như tìm một bác sỹ tư vấn về vấn đề răng miệng thôi mà.

Đến khi gặp nhau rồi, Ân Trúc mới biết mình hiểu lầm, đúng là một chuyện nực cười.

Trương Nguyệt đưa cô đến quán trà, giới thiệu qua quýt vài câu rồi tìm cách rút về. Anh họ của Trương Nguyệt là Giả Lôi, thoát nhìn rất giống một bác sỹ, nói thế nào nhỉ, nhìn anh ta rất có uy và điềm tĩnh, tóm lại là rất phù hợp với ấn tượng của Ân Trúc về các bác sỹ.

Giả Lôi khách sáo hỏi cô muốn uống trà gì, gọi trà xong thì chẳng biết phải nói gì nữa, lại không phải một người nhiệt tình gì. Ân Trúc thấy anh ta như vậy thì cũng bỏ luôn dự định gặp mặt, nói thẳng về việc mình đã ly hôn.

Trước khi đi gặp anh ta, Ân Trúc lo rằng ông anh họ có điều kiện rất tốt này của Trương Nguyệt bị cô em lừa đến đây nên chắc không nói rõ tình hình của cô cho anh ta biết. Với tình hình này, chắc không cần phải bồi thêm một cú nữa vì đối phương xem ra cũng chẳng phải người đặc biệt hứng thú với chuyện này. Nếu đúng như Trương Nguyệt kể thì điều kiện của anh chàng Giả Lôi có thể coi là ưu tú. Tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, nghiêm chỉnh, điều kiện gia đình lại khá ổn, có nhà có xe, rõ ràng không có gì phải băn khoăn. Phải nói thật là, hình như sợ bị người ta nhắm trúng nên cố tỏ vẻ yêu bản thân hơi quá.

Chẳng có gì để nói, Ân Trúc đành phải mang chuyện răng lợi của mẹ ra làm đề tài, dù gì cũng là chuyên ngành của anh ta nên chắc không đến nỗi khiến anh ta cảm thấy quá vô vị. Cố gắng ngồi khoảng nửa tiếng, lần đầu đi xem mặt mà lại chẳng có kinh nghiệm gì nên Ân Trúc không biết thế nào mới là chuẩn mực.

Cũng may anh chàng Giả Lôi này, vừa gặp thì có vẻ là một người khó nói chuyện nhưng hóa ra cũng rất kiên nhẫn lắng nghe ý kiến của người thân bệnh nhân, anh biết gì thì nói nấy. Khi đề cập tới những vấn đề quá chi tiết, anh ta còn nói phải xem tình trạng của mấy chiếc răng bên cạnh, không thể tùy tiện đưa ra kết luận được.

Ấn Trúc vội miêu tả qua tình trạng răng miệng của mẹ mà không chú ý đến sự thay đổi trong sắc mặt của Giả Lôi. Anh ta vẫn luôn giữ thái độ rất chuyên nghiệp nhưng lúc này đã hơi mất kiên nhẫn. Cô biết, làm răng giả là việc không thể hoàn thành trong một hai ngày, cũng biết quá trình làm răng giả gồm những bước như thế nào, phải nói là thu nhập rất khá. Mọi người đều nói nếu trong nhà có thầy thuốc, đỡ được nhiều lo lắng, lợi mọi bề.

"Nếu cô lo lắng như thế, hay là đưa mẹ cô đến bệnh viện của chúng tôi khám xem sao. Tôi chỉ làm ở khoa răng có một tháng, cũng đã mấy năm rồi nên các vấn đề về kỹ thuật, tài liệu chắc có nhiều thay đổi."

Những lời của anh ta khiến Ấn Trúc nghệt mặt ra, "Lẽ nào anh không phải bác sỹ nha khoa?"

"Tôi làm ở khoa ngoại chuyên về tim mạch. Có điều tôi rất thân với các bác sỹ bên khoa răng nên hoàn toàn có thể giúp cô tìm một bác sỹ tốt."

Ấn Trúc đỏ bừng mặt, hóa ra cô đã bám riết lấy một bác sỹ ngoại khoa chuyên về tim mạch để hỏi huyên thuyên một hồi về những vấn đề răng miệng, thật sự chỉ muốn có một cái lỗ nào mà chui xuống thôi.

Sau khi liên tiếp xin lỗi, hai người ngồi nhìn nhau một lúc, cuối cùng không nhin được nữa thì cả hai đều phá lên cười. Ấn Trúc liền thoảng liên hồi, Giả Lôi dù không hiểu gì nhưng vẫn tỏ ra là hiểu rõ lắm, haizzz, chẳng phải đều là vì căng thẳng quá đó sao?

Cười xong, hai người mới thật sự đi vào chủ đề chính, bắt đầu nói chuyện. Giờ thì Ấn Trúc đã hiểu vì sao Trương Nguyệt không hề quan tâm tới việc cô đã từng ly hôn.

Giả Lôi có một cô bạn gái, là y tá trong khoa của anh, không những đã ly hôn mà còn có con riêng. Anh muốn kết hôn nhưng cả nhà từ trên xuống dưới đều ra sức phản đối. Nguyên nhân xoay quanh thì đúng là một trở ngại lớn rồi. Giả Lôi kể lại mọi chuyện rất rõ ràng, theo anh thì kết hôn là việc

riêng của anh, chỉ cần anh thích là được. Đương nhiên, cũng không thể không quan tâm đến ý kiến của người trong gia đình nên anh mới ra ngoài tìm kiếm thêm những lựa chọn khác.

Ấn Trúc gật đầu thấu hiểu nhưng cũng chỉ là thấu hiểu cho anh ta mà thôi. Tình yêu càng khó khăn thì người ta càng muốn nắm giữ bằng được, có điều cô không thể đồng cảm được nữa. Việc cô cố chấp níu kéo tình yêu ấy không đổi lại được hạnh phúc, đồng nghĩa với việc người khác cũng sẽ không vui vẻ gì khi rơi vào vết xe đổ ấy.

Vì Ấn Trúc thể hiện thái độ vui vẻ tán thành của mình nên bọn họ nói chuyện rất thoải mái. Đương nhiên không ai nhắc gì đến đề tài hôn nhân, đi xem mặt không thành không có nghĩa là phải biến cuộc gặp gỡ đó thành một cuộc kể khổ với nhau. Khoảng một tuần trôi qua, bố mẹ cô dường như cũng đã chấp nhận việc cô trở lại với tình trạng độc thân nên cũng không nhắc gì đến chuyện này nữa, cũng không có ý định tìm gặp gia đình thông gia để nói chuyện. Khi Ấn Trúc thở phào nhẹ nhõm cũng là lúc cô phải kiểm điểm lại bản thân, sao cuộc hôn nhân của cô nói thôi là thôi mà không một ai có ý định chèo kéo níu giữ?

Cô gặp lại Trương Nguyệt là vào thứ hai. Cô ấy tỏ ra hết sức phiền não nói: "Anh em nói là đã kể hết với chị rồi. Hai người thật sự không thể có cơ hội nào sao?".

Ấn Trúc cười, "Cho dù có không nói gì đi nữa thì bọn chị cũng không thể có gì được".

Trương Nguyệt ngại ngùng nói: "Chị Phùng, không phải em cố ý giấu giếm chị đâu, cũng không phải cố ý phá anh Giả Lôi, thực sự là cô gái kia quá ư là phách lối, không coi ai ra gì cả. Chị nói xem, là hôn nhân đấy! Thế mà cô ta lại chống đối người nhà em thì có kết quả gì tốt chứ. Cô ta còn lớn hơn anh em mấy tuổi, thật không hiểu với điều kiện như cô ta thì có gì đáng để mà huênh hoang?".

Ấn Trúc bất giác thở dài, "Bởi vì cô ấy được yêu mà!".

Thực ra, cuộc hôn nhân của Ấn Trúc không ảnh hưởng đến niềm tin của cô trong việc chọn lại người bạn đời, bởi vì cô hoàn toàn không có ý định tái giá. Ly hôn, với cô mà nói là việc riêng của cô và Ngô Dạ Lai, nói rộng hơn nữa là chuyện của hai gia đình. Cô không nghĩ việc ly hôn sẽ trở thành khiếm khuyết gì của mình hoặc nó sẽ là vấn đề gì lớn lao đối với người khác. Vì vậy, cái thở dài vừa rồi của cô hoàn toàn không phải vì liên tưởng tới việc đã ly hôn của mình với cô y tá kia. Chỉ là cô ngưỡng mộ cùng là phận đàn bà con gái nhưng người khác lại có may mắn gặp được người đàn ông quyết tâm vượt qua mọi chướng ngại để được ở bên mình như thế. Còn cô, vừa làm đạo diễn vừa làm diễn viên trong vở kịch hôn nhân của chính mình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chung Tình Với Em

Trong tình yêu, Ân Trúc phó mặc nó cho số mệnh, việc sẽ gặp ai hay yêu ai đều đã được định mệnh an bài rồi.

Cuộc gặp gỡ mà cả hai bên đều không tự nguyện, chỉ là một cuộc gặp thôi, thực sự không thể coi là một cuộc xem mặt được nên Ân Trúc nhanh chóng cho vào lãng quên. Cô không để tâm chuyện đó nhưng có người lại rất để tâm.

Ân Trúc đi xem mặt, ngoài Trương Nguyệt ra còn một người nữa biết chuyện, đấy là Tiêu Ly. Mặc dù hôm đó ngay sau khi hết giờ làm Ân Trúc liền đi cùng với Trương Nguyệt, quần áo cũng không thay, đủ để thấy cô không coi việc này là việc gì quan trọng. Nhưng khi nhìn theo bóng dáng cô xa dần, Tiêu Ly đã liên tưởng ngay đến một từ: Bạc bẽo.

Anh không làm thế nào để ngăn cản mình không đưa ra những giả thuyết suy đoán về hành động đó của Ân Trúc, cô không chịu đựng được nỗi cô đơn một mình nên sau khi vùng vẫy thoát khỏi gông cùm lại bắt đầu đi tìm ngay sự khởi đầu mới. Có lẽ anh đã hiểu lầm ngay từ đầu, có thể cô không phải là người cần sự cảm thông. Tự nhiên Tiêu Ly có cảm giác như mình bị lừa gạt. Những tình cảm có chút tôn trọng đối với cô trước kia, trong những suy đoán có phần ác ý không thể kìm nén này của anh, đã bị xoá sạch không còn dấu tích.

Việc suy đoán về một người mà anh vẫn luôn đánh giá cao như thế không phải là thói quen của Tiêu Ly. Nhưng sự kỳ vọng của anh đối với Phùng Ân Trúc, chỉ đơn thuần là với một người bạn thôi sao? Anh biết rõ là

không phải thế. Vì vậy, cho dù đã gán cho Ân Trúc cái tội lãng lơ, không đoan chính và cố gắng ngăn trái tim đang hướng về cô của anh nhưng cũng không thể khiến anh thấy hết buồn bã.

Đúng thế, anh rất buồn. Buồn khi thấy cô đi xem mặt, buồn khi thấy cô cùng đi cùng về với người bạn học nào kia và đáng buồn hơn cả là, cho dù anh chê bai cô thế nào, có liên quan gì đến cô thì cũng đều không thể thay đổi một sự thật bi thương rằng: Anh chỉ là sếp của cô, lại còn thiếu khả năng sưởi ấm.

Anh cảm nhận được sự bi thương đó nên lại càng giận bản thân mình hơn. Sự tức giận của anh xuất phát từ Ân Trúc nên anh cũng khó có thể tươi cười vui vẻ khi gặp mặt với cô. Mỗi lần nhìn thấy Ân Trúc là anh lại khó tránh được việc mặt nhăn mày nhí, đối với người khác anh còn có thể tỏ thái độ bình thường, hai thái cực này nếu đem ra so sánh thì sự khác biệt là quá rõ ràng.

Hôm ấy, có một cuộc hội nghị bị thay đổi ngày giờ, Ân Trúc đã điều chỉnh lại trên lịch làm việc nhưng lại không nhắc nhở anh. Tiêu Ly coi đó là ngày quan trọng trong lịch trình của mình, do đó ngày hôm sau anh không đến công ty mà đi thẳng tới hội trường.

Nếu là trước kia thì cũng không phải chuyện gì to tát, cùng lắm là anh đã đi một chuyến vô ích, lỡ thời gian đến công ty thôi. Nhưng lần này, anh đã nổi trận lôi đình, "Phùng Ân Trúc, thay đổi ngày giờ một việc lớn như thế thì phải thông báo cho những người tham dự chứ, em làm thế là thế nào?".

Thấy Tiêu Ly nổi trận lôi đình đi vào, gọi thẳng cô vào văn phòng mắng cho một trận, Ân Trúc đã biết là có chuyện không ổn, gần đây không có việc gì Tiêu Ly cũng hay gây hấn với cô, mà lần này xem ra là không đơn giản rồi.

Hôm qua, lúc Ân Trúc nhận được thông báo là Tiêu Ly đang đi lên cục rồi về thẳng nhà luôn. Gần đây cô hay phải nhìn bộ mặt khó chịu của Tiêu Ly nên không muốn hết giờ lại phải gặp anh. Có thể tránh được thì tránh, bớt được thì bớt chính là đối sách trước mắt của cô. Tối qua cô cũng đã không làm hết trách nhiệm khi chỉ gửi một tin nhắn thông báo về việc thay đổi lịch làm việc cho anh. Xem ra là anh không nhận được hoặc không đọc được tin nhắn đó nên mới có trận sấm sét ngày hôm nay.

Với Tiêu Ly, cô vốn cho rằng hai người đã xác định được cách giao tiếp.

Quan hệ giữa hai người về công về tư đều phối hợp khá ăn ý. Thời gian trước đó, cô còn cảm nhận được khá rõ ràng sự che chở và bảo vệ của anh, trong lòng không phải là không cảm động. Tiêu Ly đột nhiên lại như vậy làm cô không biết rốt cuộc anh đang bức bối chuyện gì.

Nhưng, qua mấy ngày không nghĩ ra được gì và sự thất bại khi cố gắng làm dịu mối quan hệ giữa hai người, Ân Trúc cũng bắt đầu quen với việc sắp cư xử thất thường như vậy. Cô nghĩ lại, liệu có phải mình quá yên tâm tiếp nhận ý tốt của người khác và nghĩ việc người ta đối tốt với mình là chuyện đương nhiên nên cô đã quá nuông chiều bản thân, đắc tội với anh lúc nào không hay biết. Nhưng nếu đã không biết thì cô có nghĩ nát óc cũng không thể tìm ra nguyên nhân.

Tiêu Ly cũng không dễ dàng gì để thấy được vẻ mặt khổ sở của cô. Cô không phản ứng gì, Tiêu Ly không tìm được, đập tay xuống bàn một cái. Đây cũng là việc trước nay chưa từng xảy ra. Trước kia, cho dù tức giận đến đâu anh cũng khinh khỉnh bỏ qua, đối với anh bây giờ thì yêu cầu trước mắt chỉ là điều tra lại sự việc. Nhưng hôm nay anh giận dữ thế này mà lại không tìm được chỗ để trút giận.

Ân Trúc sợ tới mức phải bật ra thành tiếng, "Xin lỗi giám đốc Tiêu, là do tôi sơ xuất". Sai thì cũng sai rồi, chắc do từ tận sâu trong đáy lòng mình,

cô đã không phân rõ công tư khi đối xử với Tiêu Ly. Công việc làm không tốt sao? Ân Trúc hạ quyết tâm, chuyện công cô sẽ cố gắng làm tốt hết mức có thể để anh không thể tìm cớ mà bắt lỗi cô.

Tiêu Ly cũng bị giật mình bởi tiếng đập bàn vừa rồi. Anh sao vậy, có đến mức phải thế không? Dù sao thì Ân Trúc cũng đã xin lỗi rồi, anh cũng thấy xuôi, "Em biết là tốt rồi! Chuyện này là một sai lầm hết sức nhỏ mà lẽ ra em không nên phạm phải. Em ra ngoài trước đi".

Ân Trúc vâng dạ rồi đi ra. Tiêu Ly nhìn lòng bàn tay đỏ ửng, lần đập bàn này đã đập cho anh tỉnh lại. Anh đang làm gì thế này? Lại đưa tình cảm riêng tư vào trong công việc, chẳng lẽ vẫn còn là thời tuổi trẻ bông bột không kiềm chế được bản thân, cứ thế để mặc bản thân muốn làm gì thì làm sao? Rõ ràng là ảnh hưởng của Phùng Ân Trúc đối với anh quá lớn làm sức công phá của anh cũng lớn theo. Hay là nhất cô ấy lại rồi cảm hóa cô ấy, để cô ấy không thể gây chuyện nữa; Hoặc là loại bỏ cô ấy, trục xuất cô ấy khiến cô ấy không có cơ hội nữa. Tiêu Ly xác định xong mục đích, ngọn lửa vô danh đang phừng phừng bốc lên trong đầu dần dần cũng dịu đi.

Đương nhiên, anh chỉ xác định hai biện pháp khả thi nhất, còn việc chọn biện pháp nào và tiến hành kiểu gì thì có vẻ như đều là chuyện nhỏ, không cần phải lo lắng.

Ân Trúc rất kinh ngạc trước cơn thịnh nộ của Tiêu Ly nên cả ngày hôm ấy cô sống trong lo sợ phập phồng, sợ vị sếp nắng mưa thất thường này giờ chứng, có thể gọi gió độc về bất cứ lúc nào. Trước kia, anh ta giấu kỹ, không lộ ra ngoài, thâm sâu khó dò, nụ cười che giấu ngàn dao như thế lại tốt biết bao, cảm giác hôm nay anh ta là một cao thủ chính phái nhưng thực tế lại là đám người trong phái ma giáo, đáng sợ hơn là chỉ có một mình cô có cảm giác ấy.

Chuyện này cô không thể kể với đồng nghiệp, nên người duy nhất cô có thể tâm sự chính là người thỉnh thoảng lại xuất hiện - Thẩm Quân Phi.

Khi kể, Ân Trúc không tỏ vẻ bất bình phần nộ quá mức, chỉ rất thắc mắc không biết rốt cuộc mình làm sai ở đâu làm người nghe là Thẩm Quân Phi cũng chỉ biết nghe và để mặc cho cô xả.

Với anh thì vị sếp này của Ân Trúc vô hình chung làm được một việc tốt. Phùng Ân Trúc toàn tâm toàn ý tập trung cho công việc chính là liệu pháp chữa trị vết thương lòng vô cùng hiệu quả. Cho dù cô không mở miệng nhắc đến Ngô Dạ Lai và bóng đen của việc ly hôn cũng dần dần tan biến, nhưng, bất kể là trong ngôn ngữ hay hành động, đôi lúc cô cũng như bị gián đoạn, mà giây phút thất thần đó chính là vì nguyên nhân kia, chỉ là cô không chịu thừa nhận thôi. Cô cố tỏ ra bình thường như không có chuyện gì làm người khác tưởng cô sống rất tốt, nên anh cũng đành hòa theo để cô có thể tiếp tục sống một cách bình thản.

"Phi Nhân, anh nói xem nếu em về quê học tiếp thì có được không?"

Nhấn nhẹn chịu đựng không phải là kế lâu dài. Không thay được sếp thì đành thay đổi công việc hoặc thay đổi hẳn cách sống.

Đi làm đã mấy năm rồi, nhân lúc cảm thấy buồn phiền này mà quay về với sân trường lớp học, chắc sẽ tốt hơn rất nhiều. Chính vì Ân Trúc đang có suy nghĩ này, nên dù có phải đối mặt với sự soi mói dò xét của Tiêu Ly, cô cũng cảm giác nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi nếu không cô đã ức chế, tủi thân tới mức "thổ huyết" rồi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Trước kia, cũng không phải chưa từng chịu ảm ức nhưng không biết tại sao, cảm giác ảm ức mà Tiêu Ly gây ra làm cô rất khó chịu, cứ như có cảm giác bị bạn bè phản bội vậy. Không biết từ khi nào cô đã quan tâm đến Tiêu Ly như một người bạn và cũng mong muốn được anh quan tâm như vậy.

Thẩm Quân Phi không buồn để ý đến câu hỏi vô lý đó của Ân Trúc, sự khác biệt giữa nhất thời và cả đời, anh tin anh không cần phải giải thích thì cô cũng sẽ hiểu ra nhanh thôi.

Đương nhiên, Phùng Ân Trúc đúng là đã ngẫu nhiên nghĩ đến phương án ấy nhưng cũng quên đi rất nhanh vì sự đả ngộ đã được cải thiện. Tiêu Ly đột nhiên lấy lại tác phong lạnh lùng, trở lại tác phong của đại gia. Anh không cố để làm khó Ân Trúc nên cuộc sống của cô dễ chịu hơn nhiều, ý định ra đi cũng dần dần tan biến.

Tiêu Ly suy nghĩ rất nhiều và quyết định vẫn nên nói lời xin lỗi với Ân Trúc trước. Phá hỏng mối quan hệ thì chỉ cần một phút chốc là có thể làm được, nhưng nếu muốn cải thiện mối quan hệ ấy thì chưa chắc một ngày đã có thể thành công ngay. Vì thế, vào một buổi sáng, Ân Trúc phát hiện ra có một chiếc hộp nhỏ trên bàn làm việc trong phòng mình, cô mở ra xem thì thấy một lọ nước hoa Guess. Ân Trúc chau mày, cũng chỉ có Tiêu Ly mới nghĩ ra chiêu này để làm hòa với cô.

Cô cũng đoán được đại khái ý của anh, đây đúng là loại nước hoa cô vẫn thường dùng. Mùi hương cũng là một mùi thanh nhẹ mà cô vẫn thích

nhưng lại có nhược điểm là thời gian lưu mùi kém, vì vậy cô chỉ mua có một lần. Đây là Chuyện đã xảy ra trước khi cô đến thành phố J rồi, thật không ngờ Tiêu Ly vẫn còn nhớ và còn biết lợi dụng nó để làm cầu nối.

Quả nhiên, bên trong có kẹp một tấm thiệp nhỏ, "Mong rằng khi mùi thơm lan tỏa, nó sẽ đem lại cảm giác thư thái cho em", từng câu từng chữ, đủ cho thấy anh rất có thành ý.

Vì vậy, tối đó Ân Trúc không phản đối việc lên xe đi cùng với Tiêu Ly, sắp đã giờ ra cảnh ô liu¹ dù thế nào thì cũng không thể phủi sạch ý tốt của người ta được.

Thả mình trong tiếng nhạc du dương êm dịu, có muốn không thả lỏng hưởng thụ cũng khó.

"Lời xin lỗi của anh có hiệu quả không?"

Vừa mới thả lỏng một chút, Ân Trúc lập tức lấy lại cảnh giác, con người có thể hô phong hoán vũ, thay đổi trong chớp mắt đang ngồi trước mặt sao có thể dễ dàng nói lỏng cảnh giác thế chứ, "Làm gì đến mức phải xin lỗi chứ? Em nhận được quà rồi, cảm ơn anh".

Gọi món xong, Tiêu Ly đột nhiên hỏi, "Em cảm thấy con người anh như thế nào?".

Ân Trúc không biết tại sao anh lại hỏi như thế nên đành trả lời cho qua chuyện, "Rất tốt!". Nói xong cô mới phát hiện ra khả năng nịnh bợ của mình cũng có thể đạt tới độ chân thành như thế. Cảm giác của cô dành cho Tiêu Ly không thể chỉ dùng một từ "tốt" là có thể nói hết được. Đương nhiên, anh cũng không có gì là không tốt mà là ấn tượng của cô về anh quá phức tạp, không thể nói một, hai câu là có thể nói hết được.

Tiêu Ly hỏi ngay: "Ồ, tốt thế nào?".

Ấn Trúc đành phải liệt kê, "Có năng lực, luôn đi đầu trong công việc, thận trọng, quan tâm đến cấp dưới, không nề hà với cấp trên". Cô quyết định chỉ nhận xét đơn thuần trên góc độ công việc, Tiêu Ly cứ xử thế nào, đâu phải việc cô nên đánh giá.

"Không phải bảo em đánh giá biểu hiện trong công việc, anh muốn hỏi em thấy sao về con người anh?"

Tiêu Ly không dễ dàng để cho cô đánh tráo hai khái niệm. Hôm nay anh đã ra tay hành động thì quyết không thể về tay không.

Ấn Trúc nhìn sắc mặt của Tiêu Ly. Anh chẳng để lộ điều gì, khi nói tay vẫn gõ nhẹ lên mặt bàn, nhìn như không để ý gì. Nhưng Ấn Trúc biết, chắc chắn anh rất coi trọng câu trả lời của cô, đây là động tác anh thường làm khi đối mặt với những việc lớn.

Xem ra vội vàng quá lại hỏng việc, Ấn Trúc đành phải nói: "Em tiếp xúc với anh nhiều hơn trong công việc nên những chuyện khác em không tiện đánh giá", nhưng xem chừng không tiện cũng phải nói rồi, "Anh thông minh, kiên định, có sức hấp dẫn và cũng rất thu hút. Anh rất hài hước, đôi lúc cũng khá chu đáo. Khắp trong ngoài công ty, tiếng tăm của anh đều rất tốt", thêm vào câu cuối cùng, rõ ràng là nghe khách quan hơn.

Đúng là có rất nhiều người thăm dò hỏi cô về chuyện của sếp, không nói đến những điều kiện khác, chỉ riêng việc ở tuổi của anh mà ngồi được ở vị trí này, đương nhiên sẽ có rất nhiều người nhòm ngó. Nhưng với chuyện riêng tư của cấp trên, cô có đặc tội với người ta thì cũng vẫn thận trọng ngậm chặt miệng.

Tiêu Ly hình như cũng thấy hứng thú với câu nói cuối cùng của cô: "Tiếng tăm à?".

Ấn Trúc gật đầu, cô tin là anh có thể hiểu ý nghĩa của từ "tiếng tăm" đó. Cô không định kể ra có những ai yêu quý anh. Không can thiệp vào

chuyện riêng của cấp trên là nghiệp vụ thiết yếu đầu tiên để bảo toàn tính mạng.

"Trong đó có em không?", câu hỏi của Tiêu Ly làm Ân Trúc bất ngờ.

"Em? Nếu em có suy nghĩ đó thì anh cũng không yên tâm để em ngồi vào vị trí này đâu", điều kiện của anh tốt, điều này ai cũng biết nhưng họ lại không biết, có tốt thì cũng phải phù hợp mới được.

Câu trả lời này, Tiêu Ly không thấy ngạc nhiên, chỉ có điều anh thấy hơi thất vọng. Nếu như cô chần chừ một lát rồi mới trả lời thì anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

"Phùng Ân Trúc, anh không có hứng thú với những người xuất sắc trước giờ anh chỉ hứng thú với người mà mình chọn."

Tiêu Ly dừng tiết tấu đang gõ trên bàn lại, đang định nói tiếp thì Ân Trúc đã lên tiếng ngắt lời anh, "Giám đốc Tiêu, người ta mang thức ăn ra kìa, anh cẩn thận nhé".

Mặc dù Phùng Ân Trúc không có nhiều kinh nghiệm được người khác theo đuổi, nhưng cũng may có kinh nghiệm một lần bị người bạn thân thổ lộ tình cảm. Tiêu Ly đã nói tới mức này, không phải cô tự mình khen mình nhưng nếu để anh tiếp tục nói hết, thì thật "không thành công thì cũng thành nhân" rồi.

Tiêu Ly thật đúng là người không kinh hãi trước những biến cố. Anh mỉm cười, ngồi dựa người vào thành ghế, đợi thức ăn được bày ra xong liền ra hiệu cho Ân Trúc là có thể bắt đầu ăn rồi. Cứ như những lời đã nói trước đó chỉ đơn thuần là tán gẫu, có tiếp tục nói hay không, với anh hoàn toàn không phải là vấn đề gì nghiêm trọng.

Ân Trúc cũng vui vẻ làm con đà điểu, mặc dù cô biết, việc bị kéo ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian.

Quả nhiên, cô vừa buông đũa xuống thì Tiêu Ly đã bất ngờ tấn công.

"Phùng Ân Trúc, trước khi anh ý thức được thì có lẽ anh đã rất thích em mất rồi", khi nói câu này, Tiêu Ly lại không nhìn Ân Trúc mà nhìn vào đôi bàn tay đang đan vào nhau vì căng thẳng của cô, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cô: "Không cần nói với anh về suy nghĩ của em ngay đâu, cũng đừng vội vạch rõ ranh giới với anh. Đôi khi, muốn biết chính xác điều mình đang nghĩ, còn khó khăn hơn là đoán suy nghĩ trong đầu của người khác đấy".

Trước mặt Tiêu Ly, mặc dù có quan hệ cấp trên cấp dưới nhưng về mặt tâm lý, cô không có cảm giác ngưỡng mộ như đối với Ngô Dạ Lai, cô nói chuyện với anh có vẻ bình tĩnh ôn hòa hơn, và cũng diễn đạt được chính xác những gì mình muốn nói hơn.

"Em đồng ý. Nghĩ gì, muốn gì, cho dù đó có là suy nghĩ của chính mình đi nữa, đôi khi cũng phải phân tích kỹ lưỡng mới biết được", chính xác, con người ta có lúc không dễ thay đổi, luôn bị chính bản thân mình che mắt. Ân Trúc cũng đồng ý với quan điểm này của Tiêu Ly, "Nhưng vấn đề này thì em không cần suy nghĩ".

Ân Trúc cảm thấy chuyện tình cảm của mình không thuận lợi, phần lớn đều là lỗi của cô, nhưng Ngô Dạ Lai cũng đã sai vì anh mềm lòng, sự mềm lòng đó cứ dùng dằng kéo dài làm hai người phải có tình cảm với nhau. Dù không hẳn là yêu, nhưng anh vẫn phải đối mặt với thứ tình cảm đó, đối phó bằng cách kết hôn, đối phó để sống. Cô đã từng phải trả giá cho chuyện đó nên không muốn gây ra bất kỳ chuyện gì khiến Tiêu Ly hiểu lầm.

"Em không có bất kỳ suy nghĩ nào khác đối với anh, cho dù có suy nghĩ thế nào thì cũng không thể thay đổi được."

Tình yêu với Ân Trúc là một kiểu của tiếng sét ái tình. Đương nhiên, tiếng sét ái tình này lại không quá câu nệ vào việc gặp gỡ, mà quan trọng là sẽ yêu người ấy trong một giai đoạn nào đó, nhưng cũng không phải là sau khi anh đồng ý tôi tình nguyện là có thể cùng nuôi dưỡng nó trưởng thành lên trong cuộc sống. Với tình yêu, Ân Trúc phó mặc nó cho số mệnh, việc sẽ gặp ai hay yêu ai đều đã được định mệnh an bài rồi. Dựa vào nỗ lực để đạt được thì sao có thể gọi đó là tình yêu?

Đương nhiên, Ân Trúc hoàn toàn không phủ nhận là Tiêu Ly rất hấp dẫn. Trong những lần gặp gỡ tiếp xúc trước kia, không phải không có những giây phút cô ngả lòng và quý mến anh. Nếu như tiếp xúc với nhau lâu dài, chưa chắc đã không phải là không có cơ hội để yêu anh.

Nhưng yêu cũng cần có điều kiện tiên quyết, chính là tôn sùng tình yêu, ít nhất với Ân Trúc thì là như thế. Trong tiếng nói sau cùng của cô ấy đã nói rất rõ ràng: "Đừng cố tìm người nào hơn người trước rồi mới bắt đầu lại, chỉ cần có chút liên quan như thế là được rồi. Mục đích không phải để thật sự yêu ai đó mà là để lấy lại tinh thần, để sau này nếu có thể yêu lại được ai đó thì những ngày hạnh phúc đã qua cũng làm tâm hồn trở nên ấm áp".

Nghe giọng điệu của cô ấy chắc là đã có sự bắt đầu rồi đấy. Kỳ nghỉ gần đây chẳng nhìn thấy bóng dáng của cô ấy đâu, lúc nào cũng thấy đi du lịch, không biết cô ấy đang hâm nóng bản thân hay đã yêu ai đó rồi? Sự phán đoán của Ân Trúc nghiêng về vế sau nhiều hơn. Thạch Chi nghĩ chắc hẳn yêu lần nữa cũng sẽ vẫn hạnh phúc như lần đầu nên mới khuyên cô như thế.

Tiêu Ly ngồi đó, tự nhiên không biết nên nói gì. Ân Trúc không cần suy nghĩ dù chỉ một giây đã từ chối rồi, anh không biết anh còn có thể nói gì. Không phải anh không liệu trước việc cô sẽ từ chối, chỉ là không ngờ cô không hề từ chối một cách khéo léo hay cho anh chút thể diện để tự rút lui.

Xe đi đến tiểu khu thì dừng lại.

"Phùng Ân Trúc, em không hề nghĩ gì khác với tôi, hay là không nghĩ gì khác với tất cả những người khác giới khác trừ anh ta?"

"Có khác biệt gì sao?"

"Khác biệt là ở chỗ, em đã bao giờ nghiêm túc nghĩ đến việc sẽ sống cùng tôi chưa?"

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Ly đã tìm lại được sự tự tin vốn có, cũng tìm lại luôn những lời anh muốn diễn đạt. Anh hoàn toàn không phải muốn khuyên cô chấp nhận anh, chỉ hy vọng cô có thể nhìn thẳng vào vấn đề chứ không phải cứ chìm đắm mãi trong những tâm trạng cũ. Tinh thần đầy nhiệt huyết trong công việc không hề lay chuyển được trái tim cô, niềm vui của Ân Trúc như bị nén dưới chân núi, không còn dấu tích gì nữa.

Ân Trúc hơi kinh ngạc trước sự nhạy bén của Tiêu Ly. Đúng là cô không hề có bất kỳ ý nghĩ nào khác đối với người khác giới, bao gồm anh và cũng bao gồm cả Ngô Dạ Lai. Nếu kết quả của tình yêu là một cuộc hôn nhân như thế, thì cô thà không ôm mộng tưởng gì mà chỉ yêu rồi từ bỏ thôi.

Cô cũng định trả lời Tiêu Ly liệu có nên tách biệt về suy nghĩ hay không, với cô cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng nhìn sắc mặt của Tiêu Ly, cô đành phải nuốt những lời định nói vào trong lòng. Đây không phải là người nào khác mà là cấp trên của cô, xử lý không khéo léo để anh cảm thấy bị mất mặt thì người chịu thiệt chẳng phải là cô hay sao?

Tiêu Ly thấy cô ngập ngừng định nói rồi lại thôi, trong lòng biết ngay lúc này cô không thể đưa ra một câu trả lời khác, khác biệt chỉ là mức độ từ chối nặng hay nhẹ hơn thôi, "Thôi muộn rồi, về nhà nghỉ đi. Chuyện này không vội được".

Rõ ràng biết vết thương lòng của Ân Trúc còn chưa khép miệng mà đã vội vàng nói ra, Tiêu Ly không phải không có suy tính. So với việc tấn công vào lúc nó vững chắc như thành đồng thì thà nhân cơ hội này thâm nhập vào, có vẻ khả năng thắng sẽ cao hơn. Nhưng anh không ngờ là tình hình lại rõ ràng đến thế. Trong tình cảm, Phùng Ân Trúc không hề hồ đồ. Vì vậy, anh chỉ có thể tự nói tự nghe để giữ lại cho mình chút hy vọng, dù biết rằng niềm hy vọng đó thật mong manh và xa xôi.

Ghi chú: (1) Cảnh ô liu: Biểu tượng cho hòa bình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Từ Đó Về Sau Đều Là Sự Thiên Vị

Trong bóng tối, đôi mắt anh sáng lấp lánh, trong ánh mắt chứa đựng rất nhiều những suy tư mà cô không thể hiểu.

Chuyện xảy ra tối hôm đó, cả hai người đều cố ý che giấu, lờ đi không nhắc đến. Tiêu Ly vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý định với Ân Trúc nhưng anh không muốn ép cô, như thế không những làm chuyện này bại lộ mà còn tạo ra đề tài cho mọi người xung quanh bàn tán. Dù không nhắc đến nhưng cả hai cũng đều ngầm hiểu, tiếp theo thế nào, anh sẽ tự biết sắp xếp.

Ân Trúc cho rằng, những chuyện liên quan đến công việc đều không thể đùa.

Vì vậy, thái độ của cô khi cư xử với sếp vẫn nghiêm túc như trước kia. Nhưng cô biết sẽ không tránh được có sự thay đổi để tình cảm cá nhân xen vào công việc, xem ra anh càng trở nên đáng sợ hơn.

Cuối tuần, Ân Trúc đi nhờ xe của Thẩm Quân Phi về nhà, trên đường về cô như người mất hồn. Thẩm Quân Phi cũng đành từ bỏ ý định chuyện trò cùng cô, anh mở radio nghe Chương trình giao thông rồi chăm chú lái xe.

Ân Trúc hồi phục lại tinh thần nhờ những thông tin về các biển số xe vi phạm luật lệ giao thông, "Sao em cứ có cảm giác như đang đi taxi vậy nhỉ? Anh lại có thể nghe những tin tức kiểu này, phục anh thật".

"Hôm nay anh hơi mệt, yên tĩnh quá anh sợ mình sẽ ngủ gật mất", trong nhà máy xảy ra chút chuyện nên mình đã phải thức liền mấy đêm.

"Sao anh không nói sớm", Ân Trúc thấy lo lắng, tuy hôm nay thời tiết rất đẹp, trời cũng còn sáng nhưng thời gian này đang là giờ cao điểm trên đường cao tốc, việc phản ứng nhanh hay chậm rất ảnh hưởng đến sự an toàn, "Chúng ta có thể đi tàu hoặc mai về cũng không sao mà!".

Thẩm Quân Phi đưa tay ra tắt radio, "Nếu em thật sự thấy lo lắng thì hãy nói chuyện với anh, ra khỏi đường cao tốc là sắp về đến nhà rồi".

Ân Trúc vẫn không bỏ qua cơ hội giáo dục về an toàn giao thông, "Lái xe sau khi uống rượu hoặc trong lúc mệt mỏi là điều cấm kỵ, đừng nói với em là anh không biết. Hành vi của anh lúc này là coi mạng người như cỏ rác đấy".

"Hừ, ai là cỏ rác? Em đừng căng thẳng quá như thế lái xe bao nhiêu năm rồi, anh tự biết phải làm thế nào", Thẩm Quân Phi vốn dĩ không nghĩ chuyện này có gì nghiêm trọng.

"Em là cỏ rác chứ còn ai! Mà không chừng còn ai xui xẻo bị anh đâm phải thì cũng thành cỏ rác rồi. Anh chết không đáng thương mà chỉ tội nghiệp cho bọn em thôi."

Nói xong, Ân Trúc tự nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Thẩm Quân Phi phá lên cười, "Phùng Ân Trúc, sao chuyện gì em cũng dám nói thế nhỉ?", cuộc đối thoại này hoàn toàn không phải do anh sắp đặt không ngờ tiện miệng nói vu vơ thế mà cũng tạo ra hiệu quả bất ngờ. Kiểu đùa quá đáng như thế, anh chưa bao giờ dám nói với Ân Trúc.

Ân Trúc lập tức hiểu là Thẩm Quân Phi đang cười cái gì. Ngượng thì vẫn ngượng nhưng Ân Trúc, không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, cuối cùng cũng ngượng quá hóa giận, "Cười đi, cười đi, đối với kẻ không có văn hoá, không hiểu biết như anh thì em thật đúng là đã nói thừa rồi!".

Thẩm Quân Phi lại phá lên cười trợn nữa rồi mới làm mặt nghiêm túc đáp lại: "Phùng Ân Trúc, nếu em thoáng như thế thì chắc chắn sẽ không

phải gặp nhiều đau khổ như hiện giờ".

Ấn Trúc gật gật đầu, ra vẻ tiếp thu lời giáo huấn đó, "Đúng, nếu em mặt dày, vô tâm thì ngày nào cũng sống rất vui vẻ rồi". Không phải cô không biết gần đây mình hay thích sa đà vào những vấn đề nhỏ nhặt, tách mình ra sống vò vố cô độc làm cuộc sống của những người bên cạnh cô bị dồn vào hỗn loạn, người đầu tiên bị dồn vào vòng luẩn quẩn đấy chính là Ngô Dạ Lai.

Chuyện những bức ảnh, Ấn Trúc không kể với bất kỳ ai. Cô luôn nghĩ nếu để người khác biết được, cô ly hôn vì chuyện mất mặt đó thì thà chết còn hơn. Lúc ly hôn hình như cũng rất hợp tình hợp lý nhưng giờ nghĩ lại, thì cũng chỉ có mỗi chuyện đó mà thôi.

Đúng như những gì mẹ nói, thời gian lâu dần thì chuyện gì rồi cũng sẽ qua đi. Nếu như chưa chia tay, sợ là giờ này cô đã lại vui vẻ như không có chuyện gì rồi, mặc dù những lúc được gọi là vui vẻ cũng chẳng thấy được điều đó mấy. Ấn Trúc không thể biết được cảm giác lúc này trong lòng mình, không biết là còn không nở dứt hay là thấy mình có chút may mắn nữa?

Ấn Trúc lắc đầu, ngăn không cho mình nghĩ tiếp. Dù thế nào đi nữa, cùng lắm thì cũng là hai người không còn nợ nần gì nhau, sao Ngô Dạ Lai có thể biến thành người bị hại được chứ? Có hay không có cô thì với anh cũng đều giống nhau cả. Phùng Ấn Trúc, đừng tự coi mình là đĩa thức ăn như thế, có được không? Ấn Trúc thầm nhắc nhở bản thân.

"Nhìn cũng chưa gốc lắm đâu, em còn phải cố gắng nhiều", Thẩm Quân Phi cười như biết cô đang nghĩ gì, tỏ ra rất kiên nhẫn.

"Nếu em gốc thật thì tốt, đỡ được bao phiền phức."

"Lão sếp lại nói gì em hả?", ở văn phòng của Thẩm Quân Phi, mọi người đều quen gọi anh như thế nên anh cũng chụp mũ cách xưng hô đó lên

đều tất cả những cấp trên khác có cấp bậc khác nhau.

Ẩn Trúc kéo cửa xe lên rồi mới trả lời, "Còn đáng sợ hơn cả thế, anh ta nói anh ta thích em". Những lời như thế này, cô không thể thò đầu ra ngoài cửa xe mà hét toáng lên được.

Thẩm Quân Phi không thấy bất ngờ, anh chàng Tiêu Ly đó rất không bình thường, không cổ quái mới là lạ, "Chuyện thần kỳ gì xảy ra thế. Chẳng phải anh ta sẽ không còn thực hiện ách cai trị độc tài với em nữa sao?".

"Em phải làm thế nào đây, em không muốn làm nữa", Ẩn Trúc không kìm được bĩu môi. Các chiêu trò của anh chàng cấp trên này xuất hiện liên tục, trong nháy mắt đã biến từ vai trò kẻ bóc lột trở thành người hâm hộ, thật sự làm cô không kịp thích ứng và tiêu hoá.

"Thế thì đừng làm nữa", Thẩm Quân Phi nghĩ một lúc rồi nói, "Nếu em không định đáp lại anh ta thì chắc chắn cũng không thể lấy lòng anh ta được rồi. Tình hình của em bây giờ khó có thể xin chuyển sang chi nhánh khác, làm việc với nhau mà phải ngại ngùng như thế, thà nghĩ luôn cho xong".

"Như thế chẳng phải em là kẻ rất bất hạnh sao?", dù Ẩn Trúc biết những gì Thẩm Quân Phi nói đều là sự thật, với tình hình hiện nay, cô muốn có những ngày vui vẻ bên cạnh Tiêu Ly thì e là điều không thể. Nhưng cô lại luôn cảm thấy nếu vì chuyện này mà xin nghỉ việc thì thật ảm ức, cô vẫn ôm mộng, nếu mình nhẫn nhịn, thời gian trôi đi mọi việc sẽ đâu lại vào đấy.

Ẩn Trúc về nhà để thay đổi không khí và nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Mấy ngày hôm nay giáp mặt với Tiêu Ly, nói hay làm gì đều phải cân nhắc kỹ, mệt mỏi đến mức khiến các tế bào của cô cũng muốn đình công. Về đến nhà, mẹ cô lại mang một bộ mặt đầy tâm sự, làm cô không thể không bật dậy khỏi chiếc giường mềm mại của mình.

"Mẹ sao thế, ở nhà xảy ra chuyện gì sao?"

"Chuyện các con ly hôn vẫn chưa nói với ông bà bên ấy phải không?", lời của mẹ nói tuy là câu hỏi nhưng lại mang giọng điệu khẳng định.

"Anh ấy bảo để anh ấy nói, không cần con phải lo", bên bố mẹ mình, cô đã nói rồi nên cũng không thúc giục Ngô Dạ Lai nữa. Bao giờ nói với người nhà, anh ấy phải tự sắp xếp, không liên quan gì đến cô.

Cô giảm bớt tần suất gọi điện cho bố mẹ chồng, nhưng hai tuần vẫn gọi một lần, thỉnh thoảng bố mẹ chồng cũng gọi cho cô nên vẫn giữ liên lạc suốt.

Cô biết Ngô Dạ Lai đã về nhà một lần, nhưng chỉ ở một đêm rồi lại quay về doanh trại. Tối đó mẹ chồng gọi điện thoại báo cô về, còn bảo Ngô Dạ Lai đích thân nói chuyện với cô. Bắt đầu từ lúc mẹ chồng gọi anh ra nghe điện thoại, Ân Trúc đã cảm thấy tim mình đập mạnh đến mức ổng nghe rung muốn rớt xuống đất, đến khi anh cất giọng thì cô đến thở cũng không dám thở, chỉ sợ anh phát hiện ra sự căng thẳng quá mức của mình.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Cũng may Ngô Dạ Lai chỉ gọi cô một tiếng, sau đó im lặng. Cô đáp lại anh một tiếng, cũng không biết nên nói gì cho phải. Hai người im lặng giữ ống nghe như thế một lúc, anh mới nói: "Ừ, anh biết rồi, em phải cẩn thận, anh sẽ liên hệ với em sau".

Đương nhiên Ân Trúc sẽ không nhận được cuộc điện thoại gọi lại sau đó của anh. Mặc dù biết rõ câu nói đó giống với câu "Hôm khác cùng ăn cơm nhé", một câu nói mang ý khách sáo đầy chuẩn mực, nhưng cô vẫn vì thế mà lo lắng mất một thời gian. Cô lo anh sẽ gọi lại thật mà cô lại không biết nên nói gì, phải lạnh lùng hay thản nhiên trả lời anh? Điều khiến cô lo lắng hơn cả là liệu anh có gọi lại thật không?

Mẹ nhú mày, "Nếu đã không nói ngay thì đợi một thời gian nữa hãy nói".

"Sao lại thế ạ?"

"Hôm nay, mẹ và bố con đến bệnh viện lấy thuốc thì gặp bố chồng con, ông ấy nói mẹ chồng con đang nằm viện. Bố chồng con lúc ấy vội vàng về nhà lấy đồ gì đó rồi còn phải quay lại mua cơm cho mẹ chồng con nữa. Bố mẹ cũng chẳng hỏi thăm được mấy câu. Ông ấy chỉ dặn đi dặn lại là không được nói với con, sợ vợ chồng con lo. Mẹ băn khoăn mãi, chắc chắn các con chưa nói gì cho ông bà bên ấy biết. Mẹ và bố con định ngày mai vào viện xem có thể giúp được gì không, dù sao bố mẹ ở nhà cũng rảnh mà. Trước kia, mặc dù hai gia đình ít đi lại với nhau, nhưng bố mẹ chồng

con cả bà nội chồng con nữa đều là những người rất tốt, đối xử với con cũng tốt nữa, dù sao cũng từng là người một nhà..."

Mẹ không nói tiếp nhưng Ân Trúc hiểu, chắc mẹ nghĩ việc ly hôn lần này là lỗi của cô, nếu có thể làm được gì đó cho Ngô Dạ Lai thì mẹ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

"Mẹ, mai bố mẹ cứ vào thăm đi, con cũng vào xem sao", Ân Trúc nói xong liền đi ra ngoài, "Là viện Một đúng không ạ?". Ở đây bố mẹ có người quen nên thường đến mua thuốc.

Sức khoẻ của mẹ chồng cô vẫn luôn thất thường, huyết áp cao lại thêm bệnh tim, tuy đều là bệnh của người già nhưng cũng đã đến lúc phải vào viện điều trị rồi, thế mà lại không chịu nói với các con. Đây chắc là ý của mẹ chồng cô. Bà là người mạnh mẽ, không thích gây phiền phức cho người khác, dù có bị đau ốm bệnh tật gì, lúc nào bà cũng coi là chuyện bình thường.

Trên đường vào viện, Ân Trúc nghĩ đến việc phải gọi điện cho Ngô Dạ Lai. Cũng may anh không tắt máy nên cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

"Ngô Dạ Lai, là em đây", Ân Trúc nghe anh "Alô" một tiếng rồi vội vàng nói, "Mẹ vào viện rồi, tình hình cụ thể thế nào thì em cũng chưa rõ, bố mẹ em vô tình gặp bố ở bệnh viện. Giờ em đang trên đường vào đó, bao giờ anh có thể về được?". Mấy câu nói trước còn có chút bình tĩnh, nhưng câu nói cuối cùng theo thói quen cô đã để lộ ra sự lo lắng của mình. Mọi chuyện trước kia trong nhà dù không trông chờ gì được vào anh, nhưng những việc lớn đều do anh quyết định.

"Em đừng lo lắng quá", Ngô Dạ Lai biết Ân Trúc đã bắt đầu căng thẳng, "Anh sẽ xin nghỉ phép, tranh thủ về nhà ngay. Anh luôn mở máy nên có chuyện gì thì em gọi lại cho anh".

"Được, em đến nơi rồi, có gì lát nữa nói", Ân Trúc thấy bình tĩnh trở lại, anh có thể về thì tốt rồi.

Đến bệnh viện cô mới biết mẹ chồng cô phải phẫu thuật. Mẹ chồng cô nói, trong cổ họng bà có một khối u nhỏ nhưng không đau cũng không ngứa, bà cứ nghĩ chỉ là u nang bình thường nên không để ý. Thời gian trước phát hiện ra khối u có vẻ phát triển to lên, nuốt khó khăn hơn nên mới quyết định vào viện để cắt. Ban đầu, cứ nghĩ có thể làm tiểu phẫu xử lý nhanh nên không thông báo cho các con. Vào viện, đợi làm một loạt các xét nghiệm xong bệnh viện mới nói phải nhập viện để đợi sắp xếp phẫu thuật.

"Sao con lại về kịp? Chuyện này phải trách ba con, không nói rõ ràng gì cả. Mẹ chỉ làm tiểu phẫu thôi, nếu không nhập viện thì họ cũng không báo viện phí cho mình, cho nên mẹ cứ để treo một giường ở đây. Mấy hôm trước mẹ có nằm viện đâu, tiêm xong là về nhà nghỉ. Con nói với Tiểu Lai rồi à?", tuy mẹ chồng miệng thì nói không cần các con về, nhưng có thể thấy rõ bà vui ra mặt khi cả con dâu và con trai đều về được.

"Vâng, anh ấy đang trên đường về rồi ạ". Khi bác sỹ vào khám thì Ân Trúc đến phòng trực ban để hỏi thăm về tình hình bệnh trạng của mẹ chồng cô, hoàn toàn không đơn giản như những gì bà nói. Khối u của bà nằm trên tuyến giáp, cần phải cắt bỏ, sau đó phải chụp cắt lớp để tiến hành xác định bệnh lý rồi mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng về tình trạng và tính chất của khối u đó.

Trên hành lang người đi lại đông, hơn nữa không thể nói rõ ràng qua điện thoại được, có khi còn làm anh lo lắng hơn, cô đành phải gửi một tin nhắn cho Ngô Dạ Lai, "Ngày mai mẹ phẫu thuật khối u ở tuyến giáp. Phòng 417 bệnh viện lão Một".

Vừa gửi tin nhắn xong, mới đi được hai bước thì Ngô Dạ Lai gọi điện lại, "Anh lên tàu rồi, em đợi anh hay về nhà trước?".

"Em đợi anh."

Cô vừa ngắt điện thoại thì vừa hay đi đến cửa phòng bệnh. Phòng có sáu giường bệnh, lại còn kê thêm hai cái giường, căn phòng không lớn, mà đông người, điều kiện thực sự rất kém.

"Con ăn cơm chưa? Đi ăn cơm trước đi đã. Thức ăn ở căng tin dưới nhà làm cũng được lắm. Không cần phải ở lại nhiều người như vậy đâu", mẹ chồng giục cô.

Nhìn cách cư xử của mẹ chồng, bà quả thật không coi chuyện phẫu thuật là gì to tát, Ấn Trúc cũng không dám để lộ ra sự căng thẳng nên nghe lời xuống dưới nhà ăn cơm. Cũng phải gọi điện báo cho mẹ một tiếng, chắc bố mẹ cô đang chờ cơm.

Ăn cơm xong, cô khuyên bố chồng về nhà nghỉ để một mình ở lại với mẹ chồng. Buổi tối không phải tiêm nhưng sáng sớm mai phải làm xét nghiệm trước khi phẫu thuật, tối nay bà phải nằm lại phòng bệnh.

Mẹ chồng nằm trên giường, vui vẻ cười nói với Ấn Trúc. Tính mẹ chồng cô vốn không hay nói, thỉnh thoảng có đề tài gì đấy hứng thú lắm bà mới nói vài câu. Ấn Trúc chọn những chuyện thú vị trong công việc kể cho mẹ chồng nghe làm mọi người xung quanh đều cười theo rất vui vẻ.

"Nghỉ một lát, uống miếng nước đi", mẹ chồng đưa cho Ấn Trúc bình nước, là loại trà xanh cô thường uống. Chắc chắn mẹ chồng cô đã bảo bố chồng đi mua nhân lúc cô xuống nhà ăn cơm.

"Mẹ, con không mệt đâu", Ấn Trúc giữ nguyên tắc nói ít thì sai ít, cô bắt đầu chuyển đề tài sang Ngô Dạ Lai.

Mẹ chồng cô lại nói: "Ngồi xe về vội như thế sao không mệt được chứ? Con cũng về nhà đi. Ở đây cũng chẳng có việc gì, Tiểu Lai chắc nửa đêm là về tới nhà rồi, sáng sớm mai các con hãy vào".

Ấn Trúc không chịu đi, sau đó mẹ chồng phải xuống giường đẩy cô ra cửa, "Mau về đi, ở đây không có chỗ cho các con ngủ đâu. Sáng mai khi nào làm phẫu thuật xong, các con muốn ở lại với mẹ thì ở. Đừng quên gọi điện cho Tiểu Lai, bảo nó về thẳng nhà nhé".

Ấn Trúc đứng một lúc ở hành lang bệnh viện rồi mới đi về nhà. Sao cô không hiểu được sự lo lắng của mẹ chồng cô? Chắc chắn là vì muốn hai vợ chồng cô có chút thời gian riêng ở bên nhau, chứ không muốn họ chỉ ngồi lì ở bệnh viện chăm bà. Nếu bố mẹ chồng cô biết họ đã ly hôn, nhất định sẽ rất sốc. Buổi tối chắc chắn sẽ phải về nhà bố mẹ chồng ở, trước và sau khi phẫu thuật không thể để bố mẹ chồng lo lắng được.

Ngô Dạ Lai về đến nhà đã là hai giờ sáng. Nhìn thấy Ấn Trúc ở trong phòng, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Phùng Ấn Trúc vẫn lo lắng cho anh, vẫn làm tròn bổn phận của một người vợ. Nghĩ đến đây anh không tìm được tiến gần lại thêm mấy bước, đứng ở đầu giường.

Ấn Trúc chưa ngủ được, phải hơn nửa năm rồi, mới lại trở về căn phòng xưa, lại biết Ngô Dạ Lai sắp về thì sao cô có thể ngủ được. Đợi đến khi trong phòng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa, Ấn Trúc mới mở mắt, không ngờ lại nhìn thẳng vào đôi mắt Ngô Dạ Lai đang nhìn cô chăm chăm. Trong bóng tối, đôi mắt anh sáng lấp lánh chứa đựng rất nhiều những suy tư mà cô không thể hiểu. Nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa thì Ngô Dạ Lai đã không còn đứng trước mặt cô nữa, dường như những hình ảnh vừa rồi chỉ là do cô tưởng tượng.

Một lúc sau, Ngô Dạ Lai đã nằm xuống bên cạnh cô, lún cả một phần giường. Anh im lặng không nói gì, chỉ đưa tay ra, sờ được vào tay cô nắm chặt lấy. Là anh sợ chăng? Ấn Trúc giơ một cánh tay khác ra, khe khẽ vỗ về, an ủi anh. Như vậy, họ nằm trong tư thế là Ấn Trúc vòng ôm Ngô Dạ Lai, nhìn khá kỳ lạ. Nhưng anh không lên tiếng, cũng không cử động.

Dần dần, Ân Trúc cảm thấy hơi buồn ngủ, đầu ngẹo sang một bên, áp sát vào anh. Trán anh rất ấm, lại cứng cáp nên dựa vào không có cảm giác dễ chịu cho lắm. Ân Trúc muốn rút tay về cho đỡ mỏi nhưng anh không chịu buông ra. Không biết từ lúc nào, cánh tay anh đã vòng ra phía sau ôm cô vào lòng mình. Ân Trúc vỗ vào tay anh, giờ đã thành vật trang trí chứ không mang nhiều tác dụng thực tế nữa.

Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, không cần phải thuận theo ý anh để lấy lòng anh nữa. Tay không thể cử động nên Ân Trúc chà chà đầu mình vào ngực anh cho đỡ ngứa. Sau đó kiên quyết rút tay về, còn không quên dùng khuỷu tay huých anh một cái. Cử động một chút phải dùng sức mạnh toàn thân, có lúc còn phải đạp vào chân anh để mượn lực. Vì vậy, ngay sau khi hai tay được giải phóng thì cô đã nằm cong như con tôm trong lòng anh. Ngô Dạ Lai chỉ cần khẽ quờ tay là đã ôm gọn con tôm đó vào lòng, chỉ là cách thức thay đổi mà thôi.

"Anh làm gì vậy?", Ân Trúc cố nén thấp giọng kêu khẽ, "Mau buông tay ra!".

Ngô Dạ Lai nghe như không hiểu cô vừa nói gì, thậm chí còn ôm chặt hai vai cô hơn, "Đừng làm ồn, mai còn phải dậy sớm nữa".

Ân Trúc thầm nghĩ, ai chẳng biết mai phải dậy sớm chứ? Nhưng phàm là người có chút phong độ, à không, chỉ cần có chút kiến thức thông thường thôi cũng biết, tình hình tối nay thế này nên nhường giường cho cô mới phải, không đúng sao? Không nhường thì thôi anh cũng phải được nghỉ ngơi ở điều kiện tử tế, nhưng cũng không cần lộ rõ ý muốn chiếm hữu đến mức này chứ, đồ trên giường cũng được tính là của anh hết sao?

Đang định nói thêm điều gì đó thì tiếng ngáy nhè nhẹ đã vọng lại từ phía sau. Ân Trúc quay đầu lại nhìn thì thấy anh đã ngủ rất say, đôi lông mày thường nhíu chặt nay cũng đã giãn ra. Nhìn anh ở tư thế hoàn toàn không chút phòng bị như vậy, có vẻ trẻ trung hơn nhiều hợp với phong thái

ở tuổi này hơn. Không biết tại sao, nhìn bộ dạng Ngô Dạ Lai lúc này, trái tim Ân Trúc như thắt lại không thốt lên lời.

Quay đầu lại, Ân Trúc nhẹ nhàng nhắc đầu khỏi cánh tay anh, khe khẽ nằm xuống giường, đặt cánh tay Ngô Dạ Lai dưới gáy để tránh đè vào tay anh. Nhưng tư thế này không dễ chịu chút nào, lại còn phải gồng lên để giữ thế, chẳng mấy chốc gáy Ân Trúc mỏi cứng lại. Càng không muốn cử động lại càng phải cử động, Ân Trúc vô thức cứ lúc lúc lại cử động cổ cho đỡ mỏi.

Đột nhiên, từ trên đầu vọng lại tiếng nói ngái ngủ của Ngô Dạ Lai, "Đừng cử động nữa...".

Vừa rồi Ân Trúc còn thận trọng cử động, đột nhiên bị nhắc nhở làm cô dừng khựng lại. Cảm giác phía sau rất nhạy, không cho phép cô nhàm lẩn, Ân Trúc ngại ngùng nói: "Chẳng phải anh đã ngủ rồi sao?".

Ngô Dạ Lai co cánh tay lại, nhẹ nhàng massage cổ cho Ân Trúc, "Em nghĩ là anh đã ngủ say rồi phải không? Em nghĩ anh mệt quá ngủ như chết chứ gì?".

Ân Trúc nhích ra, "Mặc kệ anh, em ngủ đây". Kéo một góc chăn lên trùm kín đầu, người phải ngượng ngùng là anh, sao cô lại làm như mình mới là kẻ bị mất mặt chứ?

Ngô Dạ Lai khẽ thở dài, quay người lại, ra sức trấn tĩnh bản thân, cho đến khi trái tim từ từ đập chậm nhịp nhàng trở lại. Anh gần như đã quên mất chuyện chia tay, thêm một đêm thế này, thật quá thiên vị anh rồi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sự Khác Nhau Của Mức Độ Nghiêm Trọng

Nhìn thì có vẻ nhẹ, đôi khi lại là nặng nhất.

Khoảng hơn hai tiếng sau, Ân Trúc và Ngô Dạ Lai bị tiếng chuông báo thức của điện thoại di động làm cho thức giấc. Vì mệt tới mức không chịu được nữa mới ngủ thiếp đi nên cả hai đều nằm rất nghiêm chỉnh, mỗi người một góc, không xảy ra chuyện gì khiến Ân Trúc phải lâm vào cảnh ngại ngùng khó xử.

Lúc họ đến bệnh viện thì việc lấy mẫu xét nghiệm đều đã làm xong, chỉ cần đưa bà đi siêu âm lại nữa là được. Tới lúc bắt đầu làm phẫu thuật thật sự đã gần mười một giờ trưa rồi. Mọi người đều biết, cuộc phẫu thuật này không tiềm ẩn bất kỳ nguy hiểm nào, quan trọng là sau khi lấy khối u ra xác định xem nó là u ác hay lành tính thôi vì vậy họ vẫn lo lắng đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Ân Trúc, Ngô Dạ Lai và cả bố chồng cô ngồi đợi ở bên ngoài, bố chồng thì thoảng lại hỏi chuyện ở doanh trại của Ngô Dạ Lai. Anh trả lời khê khàng, không nhanh không chậm, vô hình khiến dây thần kinh đang căng như dây đàn của Ân Trúc như được nới lỏng và trùng xuống. Ngô Dạ Lai nói rất nhiều, cứ hỏi là anh lại trả lời, Ân Trúc qua đó cũng hiểu nhiều hơn tình hình của anh thời gian này ở doanh trại.

Bên chỗ anh vừa kết thúc đợt diễn tập liên hợp, hiện nay cả doanh trại đang được nghỉ để chỉnh đốn lại, công việc không quá bận rộn, nhưng vì sự thể hiện xuất sắc trong quá trình diễn tập nên chắc sẽ phải điều một vài người đi huấn luyện tập trung, chuẩn bị cho đại hội quốc tế vào năm sau.

Ấn Trúc không biết con trai nhà khác thì thế nào, liệu có phải cũng hiểu biết như Ngô Dạ Lai không. Ấn Trúc đôi khi còn to tiếng cãi lại bố mẹ vài câu mà thực ra thì cũng không hẳn là cãi, chỉ là khi bất đồng ý kiến, giọng nói tự nhiên to hơn bình thường. Nhưng Ngô Dạ Lai chưa bao giờ như thế, cho dù những gì mà bố mẹ chồng cô làm, hay nói không hợp ý anh thì anh cũng vẫn ngoan ngoãn ngồi đó, không nêu bất kỳ ý kiến nào. Bố mẹ anh nói gì, anh đều nghe theo và làm theo. Trong gia đình anh, tuyệt đối không có cảnh không biết trên biết dưới, anh làm chuyện gì cũng ưu tiên ý kiến của người lớn trong nhà trước tiên.

Ấn Trúc lén liếc nhìn anh, chắc chắn là Ngô Dạ Lai đang rất căng thẳng. Quả nhiên, cô thấy anh sờ vào túi quần mấy lần, chắc là muốn ra ngoài hút thuốc nhưng cố nhịn để tiếp chuyện bố.

Cô đang nghĩ xem có nên nghĩ cách để anh ra ngoài đi dạo một lúc không thì cửa phòng phẫu thuật bật mở, một y tá đi ra, mấy người đang đứng chờ ở cửa đều chạy tới vây quanh y tá đó. Ấn Trúc cũng chạy đến, vừa lúc đó nghe thấy cô y tá gọi tên mẹ chồng cô, hỏi có người nhà ở đây không.

"Có, có", nói rồi, Ấn Trúc quay lại kéo Ngô Dạ Lai lên, "Phẫu thuật đã xong chưa?".

"Vâng, đã khâu xong rồi. Phẫu thuật thành công, mọi người cứ yên tâm", nói xong cô y tá quay người đi vào trong.

Ấn Trúc trong lòng nghĩ chắc chắn là bác sỹ mổ chính bảo y tá ra báo cho người nhà yên tâm. Buổi sáng, Ấn Trúc đã tìm cơ hội nhét phong bì vào túi bác sỹ. Mặc dù nói rằng cuộc phẫu thuật này không phức tạp, độ khó thấp và nguy hiểm cũng ít. Nhưng khi ký vào giấy đồng ý phẫu thuật, Ấn Trúc nhìn các loại tình huống có thể xảy ra trong và sau khi phẫu thuật cũng làm cô nhấp nhồm không yên. Vì vậy, cô không bàn bạc với Ngô Dạ

Lai, lặng lẽ chuẩn bị phong bì, bỏ chút tiền ra mua lấy sự yên tâm, dù gì cũng là gửi gắm người thân dưới lưỡi dao của người ta.

Dù không phải là chuyện gì to tát nhưng đây cũng là ý tốt của cô. Ân Trúc vỗ tay vào ngực, thở phào, "Tốt rồi, tốt rồi". Ngô Dạ Lai không tỏ thái độ như trút được gánh nặng, nhưng Ân Trúc có cảm giác anh đang chuyển từ trạng thái của bước nghiêm chuyển về trạng thái của bước nghỉ, khoảng cách giữa các bước chân mặc dù không đổi, nhưng trông nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đợi một lúc nữa thì mẹ chồng cô được đẩy ra. Họ đi theo vào trong phòng bệnh ngồi một lúc thì bị bố chồng đuổi về. Hiện tại mẹ chồng cô chưa ăn được gì, chỉ truyền dịch nên cần một người trông là đủ, bố chồng bảo hai người về nghỉ ngơi, tối lại vào.

Hai người đến gặp bác sỹ mổ hỏi chi tiết mới biết kết quả xét nghiệm khối u chưa có, báo cáo tình trạng bệnh lý chắc phải sau một tuần nữa mới xong. Nhưng vị bác sỹ chủ nhiệm khoa ngoại này rất có kinh nghiệm, theo như phán đoán của ông thì tỷ lệ là u lành tính tương đối cao.

Sau trạng thái căng thẳng cao độ, cả hai đều cảm thấy đói. Họ tìm một quán ăn nhỏ khá sạch sẽ gần đây, gọi tạm vài món rồi cùng ăn cơm.

"Anh có thể ở nhà đến ngày nào?", Ân Trúc vốn muốn ở lại chăm sóc mẹ chồng, nhưng nếu Ngô Dạ Lai có thể nghỉ phép ở nhà thì việc cô ở lại đây sẽ không tiện. Theo tình hình hiện nay, mẹ chồng cô không cần đến y tá thì cô lại càng không cần phải ở lại thêm nữa.

"Anh còn chưa biết", Ngô Dạ Lai buông đũa, "Lát nữa về anh báo cáo qua tình hình ở nhà với cấp trên, chắc có thể ở lại thêm khoảng từ, ba đến năm ngày".

"Ngày mai bố mẹ em vào, anh thấy có được không?"

Ngô Dạ Lai vẫy tay, ra hiệu gọi phục vụ mang ra một chai bia, rót ra cốc và uống cạn, "Họ biết cả rồi phải không?".

Ấn Trúc gật đầu, nhưng thấy Ngô Dạ Lai không nhìn mình, cô đành nói: "Vâng, biết rồi, họ cũng biết là bố mẹ anh chưa biết gì", sao cứ như hô khẩu hiệu vậy nhỉ?

"Anh rất cảm ơn bố mẹ em", Ngô Dạ Lai nói xong, lại uống thêm cốc nữa. Cơm đã ăn xong, giờ anh chỉ ngồi uống bia suông. Nhạc phụ nhạc mẫu cũng thật hiếm thấy, tình hình thế này mà còn chịu qua lại thăm nom nhà anh. Ấn Trúc cũng thật hiếm thấy, lúc này rồi mà vẫn còn có thể làm như thế, đúng là đã giúp đỡ anh hết mức có thể rồi.

Không đồ nhắm, chỉ uống rượu, với Ngô Dạ Lai là việc hết sức bình thường. Uống rượu bia trong quân ngũ thì chẳng cần phải chú ý gì cả. Đừng nói vừa ăn cơm xong đã được lót dạ, thậm chí uống rượu khi đói bụng, đối với anh cũng là chuyện bình thường. Nhưng trong mắt Ấn Trúc thì lại rất không bình thường. Cô cho rằng chỉ những người nghiện rượu mới uống như thế, nói cách khác thì chỉ những con sâu rượu mới uống như thế thôi. Vì vậy, cô đang cố nghĩ xem nên nói thế nào để anh đừng uống nữa, làm thế nào để khuyên anh thay đổi thói quen xấu này, thậm chí cô còn nghĩ đến việc không biết có phải anh gặp chuyện gì buồn ở đơn vị hay không. Có điều, cô lại không hề nghĩ rằng, liệu có phải anh vì cô mà phải mượn rượu giải sầu, nếu thật sự anh có suy nghĩ ấy thì chắc đã không đến mức hai người chia tay.

Mấy lần định mở miệng khuyên thì thấy anh cứ hai ba hớp lại uống hết một chai bia, cô đành nuốt lại vào trong lòng những lời định khuyên anh. Chịu nghe lời khuyên thì không còn là Ngô Dạ Lai nữa, còn nếu khuyên được anh thì cô đã không còn là Phùng Ấn Trúc nữa. Vẫn may anh không phải uống liên tiếp hết chai này tới chai khác, mà chỉ uống với tốc độ khiến người khác chóng mặt hết hai chai, rồi đưa Ấn Trúc ra gọi xe về nhà.

Vừa về đến nhà, Ân Trúc vào phòng đóng cửa lại, không phải cô lo anh uống rượu rồi sẽ làm chuyện gì đó thất lễ với mình. Hơn nữa anh mới chỉ uống một lượng vừa phải, với khả năng tự kiềm chế đáng tự hào của anh, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra. Trước đây khi còn là vợ chồng hợp pháp anh cũng chẳng mấy khi hứng thú, với tình hình lúc này, một người sống nguyên tắc như anh chắc chắn sẽ không làm chuyện gì để chuốc phiền phức cho mình. Cô chỉ lo cô không kiềm chế được chạy lại khuyên anh chuyện này chuyện kia, làm đảo lộn cuộc sống đang bình yên của anh.

Vốn dĩ cô cũng chẳng có chút suy nghĩ nào đến việc hồi tưởng lại những chuyện tốt đẹp trước kia, hà tất phải đi làm những việc khiến người khác lo lắng như thế. Tối qua, cô cũng đã vượt qua ranh giới, cư xử với anh trên cương vị của một người vợ, lúc này là lúc nên kiểm điểm lại mình rồi.

Cô gọi mấy cuộc điện thoại, ngoài việc xin nghỉ phép ra thì còn phải nói với Thẩm Quân Phi một tiếng là không thể cùng anh quay về thành phố J. Tiêu Ly không nói gì, vui vẻ đồng ý cho cô nghỉ phép. Thẩm Quân Phi tỏ ý muốn đến thăm nhưng Ân Trúc khéo léo từ chối, nói là mẹ chồng cô vừa trải qua phẫu thuật nên cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi không tiện tiếp khách.

Buổi trưa ăn khá mặn, đóng cửa phòng xong, Ân Trúc cảm thấy cổ họng mình khát khô. Thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, cô khẽ mở cửa định đi ra rót cốc nước. Quét mắt một vòng quanh phòng khách, không thấy Ngô Dạ Lai đâu, chắc anh đã lên phòng của mẹ chồng nằm nghỉ.

Đi ra được vài bước mới cảm thấy có gì đó là lạ, cô quay đầu lại nhìn thì thấy Ngô Dạ Lai đang nằm ngủ trên ghế sofa. Ngủ cũng không sao, nhưng cửa sổ phòng khách đang mở, cửa sổ phòng mẹ chồng ở tầng trên cũng đang mở, mặc dù là gió nóng, nhưng để gió lùa vào như thế cũng không tốt cho sức khỏe.

Ân Trúc đóng cửa sổ phòng khách lại, vào phòng lấy một chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người Ngô Dạ Lai. Cô có thói quen sợ lạnh, ngày

hè dù có oi bức đến đâu cũng vẫn phải đắp chăn. Cô biết Ngô Dạ Lai ở đơn vị, chắc cũng từng trải qua việc ăn sương ngủ gió cả rồi, dù nóng hay lạnh anh cũng đều không sợ. Nhưng đã về nhà thì cô thấy vẫn phải quan tâm, trước kia mỗi khi đi ngủ, đêm nào cô cũng dậy vài lần để đắp chăn cho anh.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Cô vào bếp, uống hết một cốc nước to, sau đó rót thêm một cốc định mang về phòng. Uống nhiều tới mức này, cô cũng cảm thấy kỳ lạ, cứ như người uống rượu không phải là Ngô Dạ Lai mà là cô, hay nhìn anh uống lại làm cô khát đến thế. Trước kia, sự điềm tĩnh mà cô thể hiện khi Tiêu Ly thổ lộ ít nhiều làm cô cảm thấy vui mừng. Cô cho rằng như thế là mình đã vượt qua được cái ngưỡng khó khăn nhất, dù điều kiện có tốt đến đâu cũng không thể khiến cô dao động được.

Nhưng hôm nay, gặp lại Ngô Dạ Lai rồi, cô mới biết thật ra không phải thế. Cô xấu hổ khi nghĩ rằng, nếu tối qua anh cương quyết thêm chút nữa, cô sợ mình không đủ tự tin để đẩy anh ra. Cuộc sống của họ có thể được coi là tình tâm tiết dục. Bởi vì không có điều kiện thường xuyên dính lấy nhau, cũng do tính cách của Ngô Dạ Lai không thích người khác cứ dính lấy mình, nên về mặt này, Ân Trúc như rơi vào tình trạng dù dậy rất sớm nhưng vẫn không lên kịp tàu, lúc nào cũng chậm chạp tiến về phía trước.

Sự thân mật giữa hai người trước kia, có thể nói là đa phần vì muốn lấy lòng anh, cũng có thể coi như vì tình cảm mà dâng hiến bản thân. Nếu để cô nói thì kiểu dạng thâm nhập vào như thế tuyệt đối không phải là thứ mà cuộc sống hôn nhân cần phải có. Ly hôn rồi thì tấm thân vẫn thường nhẫn nại để anh giày vò coi như được giải phóng. Nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại với những gì cô nghĩ. Thời gian gần đây, cô đã bắt đầu cảm nhận được sự cô đơn của cơ thể mình. Bất luận là qua một đoạn phim nào đó trên tivi hay vô tình liếc mắt nhìn thấy trên phố, lúc nào cô cũng liên

tưởng tới những động tác mãnh liệt nào đó, cô càng muốn đè nén, lại càng không thể đè nén nổi.

Vì vậy nếu anh thật sự không thể kiềm chế được mà đòi hỏi, Ân Trúc tám mươi phần trăm là sẽ hưởng ứng theo anh. Đương nhiên, việc này cô cũng mới nghĩ đến sau khi biết tình hình sức khỏe của mẹ chồng không có gì đáng ngại và cũng chỉ vừa mới dám nghĩ tiếp thôi. Nếu tối qua cô nghĩ đến chuyện này, sợ là chính cô sẽ là người dẫn dắt Ngô Dạ Lai làm chuyện xấu rồi.

Khi Ân Trúc đối diện với Ngô Dạ Lai, cô hoàn toàn không cần phải trải qua bất kỳ thử thách nào vì cô biết hễ lâm trận là cô sẽ thua ngay. Vì cô vẫn còn yêu anh hay vì hai người đã quá thân quen rồi, điểm này cô thấy không cần thiết phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần dừng lại gần anh quá là được. Cô không muốn làm liên lụy đến một người sống nguyên tắc như Ngô Dạ Lai phải làm hết những việc phá vỡ nguyên tắc, đã có những hành động không trong sáng trước khi kết hôn lại còn thêm việc quan hệ lén lút sau khi ly hôn.

Cô rón rén đi vào phòng thì giọng Ngô Dạ Lai đột nhiên vang lên ở phía sau, "Phùng Ân Trúc, chúng ta nói chuyện đi".

Thủ tục ly hôn mặc dù đã làm xong, nhưng rất nhiều việc liên quan đến cuộc sống của hai người còn chưa bàn giao lại rõ ràng, điều này Ân Trúc biết. Bố mẹ chồng hiện không có nhà cũng coi như là một cơ hội.

"Đợi em một lát", Ân Trúc đi vào phòng kéo ngăn kéo ra, thu nhập và chi tiêu của gia đình riêng đều do một tay cô phụ trách. Nghĩ đến đây, cô mới đột nhiên nhớ ra thẻ lương của Ngô Dạ Lai vẫn để ở nhà, trước kia đều là anh về lấy chút tiền rồi đi hoặc cần bao nhiêu tiền Ân Trúc sẽ chuyển cho anh, mấy tháng nay không biết anh sống thế nào.

Ngô Dạ Lai cầm theo chăn đi vào, "Em tìm gì thế?".

"Số tiết kiệm của chúng ta và thẻ lương của anh, chủ yếu cũng chỉ có mấy thứ đó, lát nữa em sẽ ghi lại mật khẩu vào điện thoại của anh, khi nhớ rồi thì anh xóa đi."

Ngô Dạ Lai kéo Ân Trúc đứng dậy, "Mấy thứ đó không vội, em ra đây ngồi đã".

"Vâng", Ân Trúc cầm thẻ lương đặt vào tay Ngô Dạ Lai, "Dù sao anh cứ cầm trước cái này trả nợ đã, mỗi tháng vẫn còn vài trăm tệ, mấy tháng nay rồi vẫn chưa rút, anh cầm lấy phòng khi có việc cần dùng".

Ngô Dạ Lai hờ hững nhận rồi đặt sang một bên, thật ra anh ở đơn vị cũng chẳng có chỗ nào phải tiêu đến tiền. Gần đây tuy hút nhiều thuốc nhưng mấy việc lật vạt thuốc rượu, vốn không cần anh phải đích thân đi mua.

"Em sống có ổn không?", mặc dù trông rất gầy nhưng mặt Ân Trúc đã hồng hào lên nhiều, không biết có phải do thời tiết nóng nực hay không.

Ân Trúc cười, "Cũng được". Chẳng có gì phải để tâm nữa, trái tim cô trống rỗng như đang vọng lại tiếng của chính mình. Dù sao cô cũng đã rút lui, không thể càng lún càng sâu thêm nữa, để bản thân mình phải nghẹt thở trong cuộc hôn nhân này. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc rút lui hay hối hận gì cả.

"Thế thì tốt", Ngô Dạ Lai muốn biết liệu Ân Trúc có từng nghĩ đến chuyện quay lại hay không. Theo anh thấy thì Ân Trúc vẫn còn tình cảm với anh, lúc đó đòi ly hôn chắc chắn là do tức giận nhất thời thôi. Lâu như thế rồi, giận dỗi gì thì cũng đã nguôi ngoai cả, còn anh thì không thể rời xa cô.

Thừa nhận mình không thể rời xa Phùng Ân Trúc cũng không phải là việc dễ dàng. Vốn kiêu chế quen rồi, giờ bảo anh phải tìm hiểu tình cảm của chính mình, phải đào thứ sâu kín nhất trong trái tim mình lên thì vốn dĩ

không phù hợp với tính cách của anh. Huống hồ, giờ lại từ thế bị động chuyển thành chủ động, đây là điều mà anh chưa bao giờ từng nghĩ tới trước kia. Nhìn thì có vẻ nhẹ nhưng đôi khi lại là nặng nhất. Theo lý mà nói, anh sống ở đơn vị, phần lớn cuộc sống của anh đều diễn ra ở đó nên việc ly hôn không gây ra nhiều xáo trộn cho cuộc sống của anh. Nhưng anh lại cảm nhận được rõ ràng là anh không bình tĩnh mà cũng không dễ chịu gì. Khi Phùng Ân Trúc không còn ở bên anh nữa thì anh mới biết, hóa ra anh đã quen với việc coi cô là người rất quan trọng, là người không thể thiếu được trong cuộc sống của cô. Muốn an tâm công tác thì phải có cô ngoan ngoãn ở nhà trông nom gia đình, cô phải thuộc về anh mới được.

Đang nghĩ xem nên đi vào vấn đề chính như thế nào thì điện thoại của Ân Trúc đổ chuông.

"Là cậu à, sao cậu biết mình về?", trông Ân Trúc rất vui. "Ừ, thôi không làm phiền cậu nữa... Ừ, thế cũng được, mình biết rồi".

Thấy Ngô Dạ Lai nhìn chăm chăm khi cô nghe điện thoại, Ân Trúc giải thích: "Thạch Chi muốn tới thăm mẹ và bảo em qua đây bây giờ, cô ấy đang ở bệnh viện".

"Anh đi cùng em", Ngô Dạ Lai cũng đứng dậy.

"Không cần đâu, buổi tối anh còn phải thay ca cho em, giờ em vào đây trước", Thạch Chi biết chuyện này qua Thẩm Quân Phi nên Ân Trúc lo cả hai người đó cùng tới. Mặc dù chẳng có tình cảm riêng tư gì với Thẩm Quân Phi nhưng chuyện thân thiết trước kia là có thật, cô không muốn Ngô Dạ Lai vin vào đó liên tưởng linh tinh, nhất là bây giờ lại tới bệnh viện thăm mẹ chồng cô.

Đến bệnh viện Ân Trúc mới biết cô đã lo hơi thừa. Thẩm Quân Phi đúng là bảo Thạch Chi đến thì anh sẽ không xuất hiện nữa. Anh nhờ Thạch Chi mang một ít tiền đến biểu, một số tiền không ít không nhiều, chỉ chừng

mức ở mức độ đi thăm nom người ốm, không làm người khác phải cảm thấy nặng nề khi nhận món tiền đó.

Thạch Chi không đến một mình, có một người kè kè đi bên cô, thoáng nhìn cũng biết là người đã từng qua huấn luyện, cậu ta có dáng đứng rất thẳng, tư thế đĩnh đạc.

"Chuyện gì thế này, sao cậu còn không giới thiệu đi?", trong lúc lên cầu thang, Ân Trúc không kìm được buột miệng hỏi.

"Có gì mà phải giới thiệu, sắp tới sẽ có một sự kiện vô cùng long trọng để anh ấy được ra mắt rồi", mặc dù Thạch Chi nói thế nhưng mắt cô ấy không che giấu được ánh cười lấp lánh.

"Sự kiện gì lớn?"

Ân Trúc nhìn Thạch Chi rồi lại quay đầu nhìn người đi cùng kia. Người đi cùng kia lại tỏ ra rất nhiệt tình, "Xin chào, em là Cát Ngôn. Tháng sau bọn em kết hôn, thiệp mời đã in xong rồi nhưng ảnh cưới hôm nay mới xong nên chưa gửi cho mọi người".

Ân Trúc dừng lại, "Chuyện lớn như vậy, sao giờ cậu mới nói cho mình biết, sao không đợi đến hôm kết hôn rồi nói luôn một thể đi?". Mặc dù hồi học đại học cô thân với Diệp Hồng Ca nhất nhưng sau khi đi làm, cô lại hay chơi với Thạch Chi hơn. Từ lâu cô đã có cảm giác là Thạch Chi có chuyện gì đó nhưng không ngờ lại hành động nhanh như thế.

Thạch Chi có vẻ ngỡ ngàng, "Chẳng phải mình đã đưa đến giới thiệu với cậu đầu tiên đây còn gì".

Cát Ngôn tiếp lời, "Đúng thế, đây là bước đầu tiên trong quá trình tạo dựng thân phận của em, sau này còn phải nhờ chị giúp đỡ nhiều. Em rất hoan nghênh việc chị giúp cô ấy mắng em nhưng đừng quên cuối cùng vẫn phải khuyên cô ấy về nhà nhé".

Cậu ta nói với Ân Trúc nhưng ánh mắt thì lại liếc sang Thạch Chỉ. Ân Trúc dường như nhìn thấy cả trái tim nóng bỏng trong ánh mắt cậu ta, những gì cậu ta nói mặc dù không khiến người khác phải sồn da gà nhưng quả thật khiến người ta bức bối, "Được, được". Ngoài câu "Được được" đó ra, Ân Trúc cũng không biết nói gì khác. Anh chàng Cát Ngôn này quả thật là người rất tuyệt đấy.

Mẹ chồng cô vẫn đang ngủ vì thuốc mê chưa hết tác dụng, họ chỉ có thể vào phòng ngủ và chào hỏi bố chồng cô một câu, rồi lại đi ra.

"Cậu đi chọn ảnh với bọn mình nhé!", Thạch Chỉ kéo chặt tay Ân Trúc không chịu buông, "Nếu để anh ấy chọn, chắc chắn sẽ chọn hết. Mình thì không muốn chọn thừa tấm nào, cậu chọn giúp mình đi".

"Hai người tự chọn đi, trước khi quay về thành phố J mình sẽ đến thăm cậu sau", Ân Trúc biết Thạch Chỉ có chuyện muốn nói với cô, nhưng vướng anh chàng Cát Ngôn này thì họ không thể nói gì được, thà chọn thời điểm khác chỉ có hai người để có thể nói chuyện riêng với nhau còn hơn, "Lát nữa mình còn phải đến hiệu thuốc, bác sỹ muốn mình đi xem có thuốc gì bên ngoài không thể mua được, để ông ấy còn kê đơn".

Thạch Chỉ còn muốn nói thêm gì đó nhưng đã bị Cát Ngôn lôi đi, ấn ngồi vào xe, "Gia đình người ta có người ốm, em còn muốn nhờ chị ấy đi chọn ảnh cưới với em, chuyện như thế mà em cũng nghĩ ra được mau đi thôi! Chị Phùng, hẹn gặp lại chị sau nhé!".

Ân Trúc vừa cười vừa vẫy tay, chỉ nghe thấy tiếng Thạch Chỉ ngồi trong xe nói vọng ra, "Ân Trúc còn nhỏ tuổi hơn em, anh gọi chị gì chứ!", đổi chủ đề, đổi chú ý, hai người bọn họ không còn để ý gì đến cô nữa và lái xe rời đi.

Thạch Chỉ sắp kết hôn rồi, Ân Trúc cũng mừng thay cho bạn. Cô ấy chỉ có một thân một mình ở thành phố này, cuối cùng thì cũng đã có thể an

cư rồi. Chỉ cần thoáng nhìn thôi cũng có thể cảm nhận được tình yêu của bọn họ. Bước vào cuộc sống hôn nhân với tiền đề là tình yêu đến từ hai phía như thế, chắc chắn bạn cô sẽ hạnh phúc! Một cuộc hôn nhân được bắt đầu như vậy, cũng có thể được coi là một tòa cao ốc được xây dựng từ vô số những viên gạch hạnh phúc.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hoặc Chỉ Là Người Bạn Cũ Đến

Cái cây chẳng có lấy một quả nào ngon có thể ăn, cho dù cái cây ấy là do chính bản thân mình lựa chọn.

Sự thăm dò của Ngô Dạ Lai bị cắt ngang ngày hôm ấy, cuối cùng cũng không còn cơ hội để nói tiếp. Dù bố mẹ cũng tạo cơ hội cho hai người được ở bên nhau nhưng Ân Trúc chỉ ở đấy có hai tối, đến ngày thứ ba thì cô quay lại thành phố J. Hai tối đó, một tối cô về nhà mẹ, buổi tối còn lại thì cô đến chỗ Thạch Chỉ.

Ân Trúc vội vàng đi là bởi vì mẹ chồng cô đã bắt đầu nói bóng gió về việc muốn có cháu nội. Trước đây bố mẹ chồng không bao giờ giục cô, nhưng giờ xem chừng ông bà đã bắt đầu sốt ruột.

Mẹ chồng cô nói, bị bệnh bà cũng không sợ, nếu không chữa được thì cũng không có gì là ghê gớm. Nhưng sau lần phẫu thuật này bà mới nhận ra mình đã già rồi, chắc thỉnh thoảng cũng sẽ có bệnh này bệnh kia. Nghĩ đến khoảng thời gian này chỉ có thể nằm đấy không làm được gì, không thể chăm sóc cho con dâu, con trai, cũng không thể giúp cô chăm cháu nội dù chỉ một ngày thì thấy rất lãng phí thời gian. Vì vậy, bà muốn lúc nào ra viện có thể làm được chút gì đó cho vợ chồng cô.

Ân Trúc hiểu tâm tư của mẹ chồng. Nhưng giờ tình trạng của họ như thế này, làm sao có thể mang tin vui về cho bố mẹ được. Vì vậy sau khi có kết quả chụp cắt lớp và báo cáo bệnh lý, xác định khối u nhỏ đó là khối u lành tính thì Ân Trúc bèn lấy lý do công việc để quay lại thành phố J.

Ngày đầu tiên quay lại với công việc, cô phát hiện ra Tiêu Ly bắt đầu né tránh cô, anh thậm chí còn không nhìn thẳng vào cô lần nào. Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng kết quả này với Ân Trúc cũng có thể được coi là một kết quả tốt rồi. Anh chủ động rút lui còn tốt hơn nhiều so với việc cô từ chối anh thẳng thừng, xem ra cô không thể kiên trì giữ mãi vị trí này được nữa.

Sự ngỡ ngàng ngừng của Tiêu Ly đúng là có nguyên nhân. Anh phê chuẩn cho Ân Trúc nghỉ phép, phía tổng công ty bên đó cử người đến bệnh viện thăm và cũng xem luôn có thể giúp đỡ được gì cho cô không. Chuyện này vốn là chuyện hết sức bình thường nhưng vì là điều người ở phía tổng công ty đi, người ta cũng coi như rất nể mặt anh rồi, nên khi quay về còn gọi điện cho anh kể lại tình hình. Tiêu Ly lúc ấy mới biết, không phải mẹ Ân Trúc ốm mà là mẹ chồng của cô. Người khác không biết rõ nội tình thì thấy chuyện ấy rất bình thường, nhưng anh lại cảm thấy như mình đang bị trêu đùa. Phùng Ân Trúc nếu đã có ý muốn gương vỡ lại lành thì cứ nói thẳng với anh, chứ đừng có ở đây tỏ vẻ tội nghiệp đáng thương, về bên đó thì lại chạy đến lấy lòng mẹ chồng.

Tiêu Ly hoàn toàn không nghĩ Phùng Ân Trúc đã từ chối anh, mà anh nghĩ là cô đang trong quá trình suy nghĩ nên anh hoàn toàn có lý do để yêu cầu được đối xử nghiêm túc và chân thành. Lần này thì anh đã thật sự tức giận, không giống với lúc trước, khi chưa xác định được suy nghĩ của mình rõ ràng, lần này anh không hề dùng việc công để trả thù riêng hay bất kỳ thủ đoạn nào khiến Ân Trúc phải khổ sở, chỉ đơn giản là anh lừa cô đi. Anh hy vọng qua việc lừa cô đi này, anh có thể xóa sạch hình bóng của cô ra khỏi trái tim mình. Thứ tình yêu mập mờ không rõ ràng, thì nên nhường đường cho lòng tự trọng.

Cũng phải, từ nhỏ tới lớn Tiêu Ly đã bao giờ gặp phải chuyện thế này. Anh quen với sự mạnh mẽ rồi, chỉ cần nhắm đúng mục tiêu là nhất định sẽ đạt được. Phụ nữ dù đã từng trải qua chuyện chia tay nhưng xét cho cùng

anh vẫn là người chủ động, không phải chịu quá nhiều tổn thương. Cuộc đời anh chưa gặp phải chuyện gì đáng để gọi là thất bại. Cuộc sống của anh giống hệt như ý nghĩa của tên anh - Ly, là để sinh tồn và luôn luôn được như ý. Anh lại không nghĩ rằng trường hợp của Phùng Ân Trúc có thể gọi là thất bại của anh, đây chẳng qua chỉ là một sai lầm rất nhỏ. Không hiểu thì cho là yêu, không hiểu nên không biết nước sâu bao nhiêu đã lội vào. Vì vậy, cuối cùng anh cũng đã hạ quyết tâm từ bỏ Phùng Ân Trúc, nếu cô ấy đã hoàn toàn không đơn giản như thế, không yếu mềm như thế và đã có dự định khác rồi, thì anh cần gì phải vẽ rắn thêm chân, cố gây thêm chuyện nữa? Do đó, anh đã tự mở lòng mình thì sẽ tự khép lại.

Tất cả những chuyện này, một người cư xử thận trọng như Tiêu Ly không để lộ ra ngoài, cũng không thể để lọt ra dù chỉ một manh mối nhỏ. Nhưng thay đổi nhanh như thế, anh lại không chịu tìm hiểu ngọn ngành để biết nguyên nhân đã muốn dành lại cho mình một chút gì đó, là vì anh quá kiêu ngạo.

Cách thể hiện của Ân Trúc trong mối quan hệ mới này vẫn được coi là thích nghi tốt. Có thể làm thế nào đây? Cuộc sống không cho phép cô được kén cá chọn canh. Mẹ chồng phải phẫu thuật, mặc dù chi phí được bảo hiểm chi trả khá nhiều nhưng tiền thuốc phải trả sau phẫu thuật cũng không phải là một con số nhỏ, còn phải mua đồ bồi bổ nữa, hai ông bà già ở nhà chắc chắn sẽ không nỡ bỏ tiền ra mua gì, vì vậy hiện giờ cô đều cố gắng tuần nào cũng về nhà một lần mua rất nhiều đồ nhét đầy tủ lạnh.

Làm những chuyện này, đến mẹ cô cũng nói là cô làm hơi quá. Dù gì cũng đã ly hôn rồi mà về nhà bên ấy nhiều như thế, đến lúc bố mẹ chồng cô biết được sự thật thì e là càng thêm khó xử, có khi lại còn cảm thấy mắc nợ cô. Ân Trúc cũng hiểu đạo lý này, nhưng ở bên bố mẹ chồng một thời gian dài như thế, cô cũng có tình cảm với họ, bây giờ sức khỏe của mẹ chồng không tốt, Ngô Dạ Lai lại không có điều kiện thường xuyên về nhà để chăm sóc bà, dù sao thì cô cũng phải về để giúp ông bà một tay.

Cũng may, Ngô Dạ Lai rất hiểu cô, tuần nào cũng gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình. Anh không đồng ý để Ân Trúc phân chia quá rõ ràng chuyện tiền nong là của anh hay của tôi, chỉ nói thẻ lương của anh vẫn chưa mang đi, bảo Ân Trúc rút tiền trong đó ra tiêu. Ân Trúc mang thẻ theo bên mình, khi đi siêu thị mua đồ thì quẹt thẻ, như thế không cần phải trả phí khi làm thủ tục rút tiền mà cũng rất tiện, mà mang theo tiêu như thế cũng giúp Ngô Dạ Lai được tận hiếu, một công đôi việc. Cô nào biết, Ngô Dạ Lai có ý khác trong đó. Bản thân anh không thể về nhà nên lấy chuyện nhà để giữ Ân Trúc, củng cố lại mối quan hệ, với anh chỉ có trăm lợi mà không hại gì.

Về nhà bố mẹ chồng ở, đi lại không còn được tự do nữa. Phần lớn đồ dùng cá nhân của cô đều đã mang cả đến thành phố J cả rồi, đến máy tính cũng không có nên làm xong việc nhà, về cơ bản là cô sẽ nhàn rồi. Cô đã quen với việc không xem tivi, cho dù là nằm trên giường xem tivi thì cô cũng không đủ kiên trì. Vì vậy, thỉnh thoảng cô vẫn chạy ra ngoài, lúc thì giúp Thạch Chi chuẩn bị cho lễ cưới, lúc thì lại đến chỗ câu lạc bộ thẩm mỹ do anh Đại mở ngồi chơi.

Việc kết hôn của Thạch Chi không thuận lợi như Ân Trúc vẫn nghĩ. Về phía Cát Ngôn thì không có vấn đề gì, nhưng anh ta kém Thạch Chi hai tuổi, hoàn cảnh gia đình cũng không thường, bố anh ta là Bí thư ủy ban Chính trị và Pháp luật Trung ương, nên thời gian đầu Thạch Chi cũng rất đắn đo. Theo lời Thạch Chi kể thì ban đầu cũng chỉ định yêu chơi thôi, ai ngờ lại vượt qua giới hạn và thành thật thế này. Hiện tại gia đình Cát Ngôn vẫn chưa đồng ý, hai người bọn họ tự đứng ra chuẩn bị hôn lễ.

Trong tình cảnh này, Ân Trúc không tiện dỗi cho bạn gái nước lạnh, chỉ có thể giúp cô ấy vài việc và chia sẻ bớt gánh nặng với cô ấy. Ân Trúc thấy rất rõ ràng, khi hai người bọn họ ở trước mặt nhau đều tỏ ra rất vui vẻ, rất hào hứng nhưng khi quay đi, ai cũng ưu tư lo phiền.

Theo Ân Trúc thì đám cưới này không nên tổ chức vội. Cô là người đi trước, tình yêu có nóng bỏng đến đâu, cũng sẽ có ngày nguội lạnh. Cho dù tình cảm của họ là đến từ hai phía, nhưng liệu có khác gì không? Ân Trúc không dám chắc nên cô không dám tham gia nhiều, chỉ khuyên Thạch Chi cố gắng hết sức để lấy lòng người nhà Cát Ngôn, phải dẹp bỏ được những trở ngại này trước khi kết hôn, đây là cách tốt nhất.

Câu lạc bộ của Đào Đại Dũng được thành lập chưa lâu. Tốt nghiệp xong, anh quay về Đại học J làm giảng viên đại học, đương nhiên đây không phải mục tiêu cuối cùng của anh ấy. Đầu tiên anh là giáo viên tự do, dạy tennis, cầu lông thậm chí là golf, môn nào thịnh hành thì anh dạy. Khi kiếm được tương đối rồi thì anh mở một câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ, tuyển một loạt các em gái xinh đẹp trẻ trung dạy thể dục thẩm mỹ, lại còn tìm thêm một vài huấn luyện viên chuyên nghiệp đến câu lạc bộ làm huấn luyện viên riêng, những kiểu tập luyện lại rất đa dạng.

Điều khiến Ân Trúc phục nhất là, một nơi không rộng lớn gì như thế mà anh có thể bố trí được một sân bóng rổ, tuần nào cũng tổ chức thi đấu đủ kiểu, câu lạc bộ lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt. Ân Trúc đến đây, mặc cho bọn họ lôi kéo thế nào cũng không chịu ra sân. Độ linh hoạt của cơ thể đã kém đi, động tác không còn chuẩn, độ chính xác lại càng không thể kém hơn được nữa, cô nhất quyết không ra sân làm trò cười cho bọn họ. Thẩm Quân Phi có vẻ vẫn chưa mất phong độ lắm, anh phối hợp với anh Đại còn khá ăn ý. Có lúc Ân Trúc ngồi bên sân cổ vũ họ và cũng làm trọng tài nên họ có khá nhiều giây phút vui vẻ.

Tần suất đi về tăng lên, Ân Trúc không nói với Thẩm Quân Phi vì cô chỉ cần nói cuối tuần cô về nhà, mười lần thì có đến chín lần anh sẽ lái xe đưa cô về rồi lại đón cô quay lại. Thậm chí, có lần anh chỉ đưa cô về, nhưng lại không về nhà, hôm sau lại đi từ nơi khác đến đón cô. Nếu không nói với anh mà để anh biết được thì anh sẽ không vui. Anh lại nói Ân Trúc coi anh là người ngoài, lần sau lúc cô còn chưa hết giờ làm, anh đã đứng ở

công công ty đợi cô. Ấn Trúc cân nhắc, như thế nào thì cũng vẫn phải phiên đến người ta nên đành thuận theo tự nhiên.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Cô dự định chuyển lại về tổng công ty, xét trên công việc hay cuộc sống riêng thì đây là một lựa chọn đúng đắn. Nếu cô về công tác ở nhà thì đỡ phải đi đi, về về nhiều.

Có hai lần, Thẩm Quân Phi đến nhà mới của Thạch Chỉ đón Ân Trúc. Sau đó Thạch Chỉ nói với Ân Trúc: "Mình và Cát Ngôn đều thấy, Thẩm Quân Phi đáng để cậu suy nghĩ đấy".

Ân Trúc không trả lời, cười "ha ha" rồi đánh trống lảng sang đề tài khác.

Đương nhiên cô không nghĩ rằng dù sao cô cũng đã tỏ rõ thái độ rồi, anh ta thế nào là việc của anh ta. Thẩm Quân Phi đối tốt với cô không phải cô không biết, còn cô không cự tuyệt là vì anh đang làm cô do dự.

Gần đây Ân Trúc mới phát hiện ra rằng, cô là một người ưa hoài niệm. Lại còn chơi lại với bọn anh Đại nên dường như những ngày tháng đẹp đẽ của mấy năm trung học lại tái hiện trong cô. Nhưng quá khứ có đẹp đến mấy thì cũng vẫn là quá khứ. Huống hồ những giai đoạn quá khứ đó, lại là những khoảng thời gian mà cô không hề biết trân trọng, bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy càng đáng trân trọng hơn.

Nói tới Thẩm Quân Phi, anh đối tốt với cô không phải là chuyện ngày một ngày hai, những người bên cạnh ai cũng biết. Trước đó thì anh Đại không biết chuyện cô và Ngô Dạ Lai đã chia tay nên không nói bất cứ điều gì. Sau biết rồi, anh cũng chỉ nói: "Làm anh em với nhau nhiều năm như

thể mới hiểu được hai đứa, một đứa đã ngốc rồi, đứa kia lại càng ngốc hơn".

"Đúng đấy, nhìn em là biết. Cái cây chẳng có lấy một quả nào ngon có thể ăn, cho dù cái cây ấy là do chính bản thân mình lựa chọn", nói thì nói vậy nhưng Ân Trúc cũng biết, dù có tấm gương là cô rồi nhưng có người vẫn rất cố chấp đâm đầu vào tường. Ân Trúc không biết, bản thân mình có muốn làm bức tường đó của anh không, chí ít là lao vào để anh chịu buồng tay cũng tốt. Có điều, cô không biết liệu mình có thể chịu được cú lao đó không, mà cũng sợ anh đã lao vào mà lại không chịu từ bỏ ý định.

Đào Đại Dũng cũng biết, cả hai đều không phải là người dễ dàng nghe lời người khác khuyên can, thấy Thẩm Quân Phi từ ngoài đi vào, không cần biết anh ấy có nghe thấy gì hay không mà anh vẫn càu nhàu càu nhàu, "Thôi đi đâu phải lần đầu quen hai người, cũng không phải lần đầu được lĩnh giáo sự cứng đầu của cả hai. Điều anh muốn biết là cả hai đều là những người có yêu cầu cao đối với cuộc sống này, lúc nào mới chịu dừng lại, để anh em được nghỉ ngơi theo đây?".

Thẩm Quân Phi không hiểu đầu đuôi ra sao, "Sao cậu ta đột nhiên lại nói vậy?", tranh cãi dài dòng không phải tác phong của Đào Đại Dũng.

"Bị tiểu mỹ nữ giày vò, muốn kéo chúng ta xuống nước để cùng chìm với anh ấy đấy", Ân Trúc vừa cười vừa nói. Điều kiện lựa chọn bạn gái của Đào Đại Dũng, chỉ dùng một từ thôi, đó là phải đẹp, dùng hai từ thì là phải xinh đẹp. Cô bạn gái lần này của anh, theo lời anh nói thì không định tìm người vượt quá tiêu chuẩn như vậy lại hơi vướng víu nhưng đã mê rồi thì đành chịu thôi. Cô gái đó là sinh viên khoa nghệ thuật của trường anh ta dạy, đang làm thêm bên câu lạc bộ này. Cô bạn gái còn nhỏ tuổi, tràn trề sức sống nên lúc nào cũng muốn Đào Đại Dũng phải lãng mạn, dày vò làm anh phải điên đầu.

Thẩm Quân Phi gật đầu tỏ ra mình đã hiểu. Cái chiêu trò của tiểu mỹ nhân này, anh cũng đã từng được lĩnh giáo qua, "Sợ là sợ chúng ta lóp ngóp một hồi vẫn bò lên được, còn cậu ta lại phải chìm nổi một mình ở đó với người ta thôi".

Thật ra Thẩm Quân Phi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nhiều như thế, anh đang bận đến mức chỉ ước mình có thể phân thân thành ba. Nhà máy bên này chỉ dựa vào một mình anh, cũng chỉ có anh là người hiểu nhất về sản phẩm, do đó về mặt kỹ thuật hay thị trường anh cũng đều phải tham gia. Trước đây đi tàu đêm thì còn có thể tranh thủ ngủ một giấc trên tàu, nghỉ ngơi lấy sức. Gần đây mỗi lần đến Bắc Kinh đều đi bằng máy bay nên cũng chỉ có thể chợp mắt một lúc. Ngày nào cũng chỉ thấy hộp là hộp, thật sự anh không thích lắm nên cảm thấy rất mệt. Việc đưa đón Ân Trúc, cho dù phải tự mình lái xe nhưng anh vẫn cảm thấy đây là những giây phút hiếm hoi anh được nghỉ ngơi.

Anh có hỏi việc giữa Ân Trúc và vị cấp trên kia đã được giải quyết chưa, nghe cách nói của Ân Trúc thì anh cũng hiểu được phần nào. Điều khác biệt nhất giữa anh và Tiêu Ly là ở chỗ, Tiêu Ly quá đổi tự tin còn anh lại hoàn toàn không có sự tự tin ấy, vì vậy anh không hy vọng, không suy tính hơn thiệt, lại càng không buồn quá hóa giận. Tiêu Ly không biết, duyên phận giữa Phùng Ân Trúc và Ngô Dạ Lai là do tự cô làm rối tung lên, muốn tháo nút cũng không tháo được, có muốn tháo hay không, lúc nào tháo được, dùng cách gì để tháo, người ngoài không thể giúp được mà cô phải tự làm.

Vì vậy, Thẩm Quân Phi bình yên với vai trò của bạn học hay ở cương vị của một lái xe, anh cũng thích ứng rất tốt, tạm thời không để lộ bất kỳ dã tâm nào.

Ngày Thạch Chi làm đám cưới, thời tiết rất đẹp, nắng vàng rực rỡ. Trong hôn lễ của họ, phần lớn thành phần tham dự đều là bạn học và đồng nghiệp, song thân của Cát Ngôn cuối cùng cũng không đến. Nhưng họ lại

nói đây là tiệc đáp lễ nên người lớn không tham gia, có lãnh đạo chủ trì rồi nên cũng vẫn coi là được.

Ấn Trúc phụ trách tiếp đón đám bạn đến từ Bắc Kinh, nhưng mấy người bạn họ đâu cần cô tiếp đón, kết hôn hay không kết hôn thì họ cũng đều tự nhiên như người nhà, có lúc còn giúp cô một tay.

Vì vậy Ấn Trúc lại bị kéo đến giúp cô dâu nhận bao lì xì và quà tặng, trời thì nắng nóng nên việc chạy tới chạy lui làm cô thật vất vả.

Khó khăn lắm mới đến được khách sạn, cô bỏ hết quần áo và đồ dùng vào phòng cô dâu, đang định ngồi thở một lát thì phù dâu Diệp Hồng Ca chạy vào: "Hồng rồi, bọn họ quên mang theo giấy đăng ký kết hôn!", cô ấy sẽ phụ trách đứng ở cửa khách sạn đón khách cùng cô dâu chú rể nên chắc là được cử đến đây trước.

"Ở đâu?"

"Thạch Chi nói ở chỗ cô ấy."

"Cậu ở đây mình quay lại lấy."

Cầm chìa khóa ra đến cửa, hỏi rõ xem để ở chỗ nào rồi cô chạy ra ngoài.

"Đi đâu đấy?" Thẩm Quân Phi vừa từ thang máy bước ra.

"Đăng ký kết hôn để quên ở chỗ Thạch Chi rồi, em đi lấy."

"Đừng vội, để anh đưa em đi."

Xe anh mới đỗ ở bên ngoài có một lúc, trong xe vẫn còn hơi mát của điều hòa nhưng Ấn Trúc cảm thấy rất nóng, trong người bức bối, "Anh mở điều hòa lạnh hơn đi".

"Sao lạnh nhanh thế được, trong tủ lạnh mini có nước đá, em lấy mà uống", nói xong, anh rút một tờ giấy cho cô lau mồ hôi. Ân Trúc lau qua quýt rồi giục Thẩm Quân Phi lái xe nhanh hơn, điều hòa cũng sẽ mát hơn.

Đường đi không xa nhưng hôm nay ngày lành tháng tốt, gặp đến mấy đám cưới liền nên không tránh khỏi chậm trễ. Chủ hôn gọi điện mấy lần để xác nhận vị trí của họ, sau đó nói ông không thể đợi được nữa, tiết mục liên quan đến giấy đăng ký kết hôn cũng sẽ được đẩy xuống sau cùng.

Cũng may cả hai đều lớn lên ở đây, ngõ ngách nào cũng thông suốt, dù gặp trở ngại cũng vẫn hoàn thành nhiệm vụ và mang được giấy đăng ký đến trước khi nghi lễ bắt đầu. Sau khi xuống xe dù chỉ cần đi vài bước nữa, nhưng Ân Trúc vẫn chạy đến mềm nhũn cả chân, cô biết là do cô đã căng thẳng quá mức. Nhưng cô có thể không căng thẳng sao? Không được bố mẹ chúc phúc, Thạch Chi chắc chắn cảm thấy rất tiếc nuối rồi. Cô không muốn lễ kết hôn này xảy ra thêm điều đáng tiếc nào nữa.

Phần sau của nghi lễ diễn ra rất thuận lợi, long trọng và cảm động. Cát Ngôn cũng căng thẳng tới mức mất hẳn vẻ linh hoạt thường ngày, anh hành động theo từng lời chỉ dẫn của người chủ hôn. Thạch Chi mặc váy cưới đi ra, chủ hôn muốn Cát Ngôn đứng ở đầu kia cầm đũa tay cầm hoa tươi cầu hôn cô. Tiết mục này đương nhiên đã có bàn bạc trước với cô dâu chú rể, Cát Ngôn quỳ một chân xuống, nhưng những lời anh nói dĩ nhiên là không có trong kịch bản: "Thạch Chi, sau này cho phép anh được chăm sóc em nhé? Việc nhà anh làm, con anh sẽ chăm, việc kiếm tiền sẽ giao cả cho em, còn nữa, anh sẽ không bao giờ rời xa em, bất kể là lúc hạnh phúc, mạnh khỏe hay là buồn khổ, ốm đau. Em có đồng ý lấy anh không?".

Ân Trúc đứng bên cạnh tấm thảm đỏ, nghe những lời cầu hôn chân thành của Cát Ngôn mà cảm động ướt nước mắt, Thạch Chi ở đầu kia thì khóc rưng rức. Đồng ý kết hôn với Cát Ngôn, đương nhiên cô tin là Cát Ngôn yêu cô nhưng yêu nhiều như thế này, còn quyết sống hay chết đều không rời bỏ cô trước thì cô không dám nghĩ đến. Đã từng một lần bị tổn

thương, giờ làm lại lần nữa cũng không thể không lo nghĩ gì như lần đầu. Huống hồ, Cát Ngôn dù sao cũng ít tuổi hơn nên cô sẽ già trước anh là điều chắc chắn. Cho dù không hơn nhau mấy tuổi, cô lại càng lo sợ anh không vững lòng, không vượt qua được cám dỗ sẽ thay lòng. Một khi đã để ý rồi, thì bắt đầu làm gì cũng sẽ để ý. Cho tới màn cầu hôn vốn chỉ là hình thức này mới khiến trái tim Thạch Chỉ thật sự yên ổn, cô đưa tay cho Cát Ngôn: "Em đồng ý".

Hai người đứng đó tình tứ bịn rịn, nhưng cũng không thể bịn rịn mãi không kết thúc nghi lễ được. Đồng nghiệp của Cát Ngôn bắt đầu reo hò, "Chị dâu, phiên phiên thôi là được rồi, đừng dùng gia pháp ở đây, về nhà bắt quỳ tiếp đi!".

Cát Ngôn lúc ấy mới nhớ ra là phải đứng dậy, tay trái kéo Thạch Chỉ còn tay phải giơ bó hoa lên: "Không phục cứ gặp tôi, tôi thiết lập lại quy củ với các cậu". Cả phòng đều rộ cả lên.

Nghi thức tiếp theo là những lời chúc tụng không ngớt, mọi người đều cười nói vui vẻ. Ai bảo đây không phải là một hôn lễ hoàn hảo chứ?

"Phùng Ân Trúc, sao nhìn vẻ mặt cậu giống hệt mình thế?", Diệp Hồng Ca túm chặt lấy cô.

"Vẻ mặt gì?", Ân Trúc sờ lên mặt, chợt nhớ ra giờ mà lau hết son phấn thì không hiểu bộ dạng cô sẽ thành ra thế nào.

"Sợ lấy chồng! Một tân lang như thế kia thật khiến mình muốn xông ra cướp về ấy chứ!", cô ấy miệng thì nói không vội nhưng bạn bè xung quanh đều đã lập gia đình cả rồi, chỉ còn lại một mình như thế cũng chẳng hay ho gì.

"Cướp về cũng vô ích, người đó phải do chính mình đào tạo chứ", Ân Trúc cảm động nói: "Mình thật ngưỡng mộ hôn lễ của họ, trước kia cứ nghĩ

nghi lễ là thứ yếu, chẳng có ý nghĩa gì, hôm nay được chứng kiến mới biết nó thật quan trọng biết bao".

Diệp Hồng Ca vẫn thẳng tính như trước, "Cậu chẳng phải lại có cơ hội rồi đấy sao?". Hai ngày đến đây thấy anh bạn Tiêu Thâm kia quanh quẩn chăm sóc cho cô suốt, bọn họ đứng nhìn đều thấy chắc sắp có kịch xem rồi. Bọn bè kiên quyết không nói cũng không nhắc gì, không định nói ra sợ làm hỏng việc tốt.

"Phải rồi!", Ân Trúc lấy tấm danh thiếp mà người chủ hôn đưa cho cô. Nếu mình lại kết hôn, nhất định sẽ làm lớn và thật đặc biệt, mình sẽ lại mời người chủ hôn này".

Diệp Hồng Ca gật đầu hiểu ý, "Giống hệt tâm địa độc ác của mình".

Hai người nhìn nhau cười như ngầm thỏa thuận, che giấu đi những tâm sự "đẹp" một cách kỳ quái trong lòng.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 56

"Còn em thì sao?", Ân Trúc uống một hơi cạn cốc nước, "Anh cho rằng em đi làm là để kiếm tiền, để gánh vác trách nhiệm gia đình? Anh nghĩ tình hình bây giờ đã có chuyển biến tốt rồi nên em theo anh qua đó, ngày ngày quần lấy anh, giặt quần áo cho anh, nấu cơm rồi sinh con. Đó là cuộc sống mà em hằng mơ ước sao?".

"Em đến đó cũng sẽ có việc làm. Người nhà quân nhân sẽ được sắp xếp công việc căn cứ vào năng lực thực tế."

"Em không cần anh sắp xếp, cũng không cần ai phải sắp xếp. Ngô Dạ Lai, lẽ nào anh không hiểu chúng ta đang nói đến hai vấn đề khác nhau sao? Em không còn là cô nữ sinh nhỏ bé sống dở chết dở khi phải rời xa anh nữa, cũng không còn là người chỉ cần được ở bên cạnh anh là không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa rồi. Chúng ta đã ly hôn, em làm gì cũng không cần anh phải quan tâm, là vì em nghĩ đến bố mẹ thôi. Anh làm gì em cũng mặc kệ, anh muốn lên kế hoạch cho tương lai thế nào là việc của anh nhưng đừng nói là vì em, cũng không thể vì em được."

Ngô Dạ Lai vẫn im lặng đợi Ân Trúc nói xong mới lại nói: "Em không thích thì có thể bàn bạc thêm. Chúng ta cùng nhau bàn bạc để tìm ra một phương án tốt nhất, muốn ở bên nhau thì sẽ có cách".

"Em nói muốn ở bên nhau khi nào, là em diễn kịch nhập vai quá hay do anh cả nghĩ? Em có thể coi bố mẹ anh như người thân của mình nhưng không thể coi anh như người thân để tiếp tục sống cùng anh, anh có hiểu

không? Thích là thích, không thích là không thích, không thể miễn cưỡng được."

Câu cuối cùng, người mà Ân Trúc muốn nói là nhắm vào Ngô Dạ Lai. Cô không muốn dùng những gì mình đã phải trả giá để miễn cưỡng hay kìm kẹp anh, dù anh cũng chưa từng nghĩ đến việc hy sinh nhiều hơn mà cũng chỉ là cho cô một thân phận, kèm theo đó là cho cô được phép đồng hành bên anh. Đối với anh đã là một bước nhượng bộ lớn rồi, nhưng đối với Ân Trúc thì chuyện ấy đúng là nực cười đến vô lý.

Nếu thời gian quay lại ba năm về trước, một Phùng Ân Trúc khi đó trong mắt chỉ nhìn thấy anh có lẽ cũng sẽ cảm kích vô cùng mà cun cút đi theo anh, nhưng giờ đây cô đã từ bỏ việc níu kéo gượng ép anh, giờ lại còn định tốn công tốn sức lấy lòng anh làm gì nữa?

Nhưng Ngô Dạ Lai nghe cô nói vậy lại cho rằng, Ân Trúc đã không còn yêu anh nữa nên bao nhiêu dự định bao nhiêu lời muốn nói, giờ không cần phải nói ra nữa rồi. Anh luôn nghĩ việc họ ly hôn là quá vội vã nên mới không định nói với bố mẹ và định sẽ tìm cách nối lại với cô, không ngờ Phùng Ân Trúc nói không thích là không thích, không ai gượng ép được.

"Anh hiểu rồi, anh hiểu ý của em rồi", Ngô Dạ Lai đứng dậy định đi ra ngoài. Anh bức bối chỉ muốn ra ngoài chạy vài vòng để nỗi đau này cũng theo mồ hôi mà vã ra ngoài. Nhưng nhìn qua khe cửa thấy bên ngoài vẫn có ánh đèn, Ngô Dạ Lai đành ngồi xuống, bố mẹ vẫn đang ngồi ở phòng khách, giờ đột nhiên ra ngoài thì họ sẽ lo lắng.

Ân Trúc thấy anh đi ra rồi lại quay vào, đương nhiên hiểu là anh băn khoăn chuyện gì, "Anh không cần đi, em về nhà là được chứ gì".

"Không cần, cứ ở thế này đi. Không quen thì cũng chỉ một đêm thôi. Sau này anh sẽ nói chuyện với bố mẹ", lưng Ngô Dạ Lai vẫn ngồi rất thẳng nhưng nhìn kỹ lại thấy thần sắc của anh như đã là người khác, anh chỉ còn

là chiếc vỏ rỗng mà thôi. Hoặ như anh đã đột nhiên già đi, chỉ có điều cơ thể vẫn giữ được vẻ cường tráng khỏe mạnh.

Ấn Trúc thấy anh như thế lại cảm thấy có chút bất an, phải chăng cô đã phản ứng quá gay gắt, buột miệng nói nặng câu nào đó làm trái tim anh tổn thương. Nhưng nghĩ lại thì cô chỉ từ chối ý tốt của anh, kèm theo đó là giải phóng hoàn toàn cho anh, chẳng có gì là không tốt cả. Vì vậy, cô xốc lại tinh thần và bình tĩnh nói: "Em không biết vừa rồi tại sao lại kích động như thế. Anh lại nghĩ chúng ta vẫn còn có thể bên nhau, điều này, trước kia, đến nghĩ em còn không dám nghĩ. Em biết, anh tính đến chuyện đó đều là muốn tốt cho em ", nói đến đây, cô không kìm được nghẹn ngào. Tốt thì tốt thật nhưng tiếc là cô không biết làm sao để đón nhận ý tốt này.

Ngô Dạ Lai không muốn cô trả lời bằng những lời có tính an ủi như thế. Anh ngẩng đầu lên, cố vớt vát những lời cuối cùng, "Anh quay về rồi, chúng ta kết hôn lại, không được sao?".

Ấn Trúc suy nghĩ một lúc rồi trịnh trọng nói: "Không cần". Không phải là không cần anh nữa, không phải là không cần gia đình này nữa nhưng cô không muốn có một gia đình theo cách ấy, cũng không muốn dùng gia đình này để níu kéo anh. Cô dựa vào đâu mà đòi anh phải hy sinh? Sau khi hy sinh thì sao, bảo anh phải giống như những liệt sĩ khác, anh hùng chia tay lý tưởng của mình, sự nghiệp của mình để cùng cô chen chúc sống trong căn nhà này đến hết đời sao? Nghĩ thế nào thì cũng không thể, cô không muốn thế và cũng không cần thế.

Ngô Dạ Lai nằm xuống, thực sự anh ngồi không vững nữa, rất muốn để đôi vai của mình cứ thế rũ xuống và dựa vào đâu đó nhưng anh không thể. Anh chỉ nằm thẳng ra, muốn khóc nhưng nước mắt cứ chảy vào trong.

Đêm nay, họ cùng nhau trải qua một đêm vô cùng tĩnh lặng, dường như đến cả hơi thở cũng ra sức bị khống chế. Phùng Ấn Trúc không biết liệu có phải Ngô Dạ Lai muốn ngủ là có thể ngủ không, nhưng cô thì không

tài nào ngủ được. Như anh vừa nói thì cũng chỉ một tối nay thôi. Ân Trúc cách anh một khoảng vừa đủ để có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Cô giang hai tay tự ôm lấy mình, hai bàn tay trượt từ trên cánh tay xuống, mu bàn tay chạm vào hơi nóng tỏa ra từ anh. Tuy chỉ là chống cự nhưng cô cũng ra sức để đẩy anh ra.

Hôm sau, Ân Trúc bị Thẩm Quân Phi gọi ra ngoài nhờ giúp một vài việc. Lúc ra khỏi phòng thì thấy Ngô Dạ Lai nói với mẹ, ở doanh trại có chuyện nên anh phải quay lại ngay.

Nhà chị họ Thẩm Quân Phi có việc nên nhờ anh trông cháu một hôm. Anh là cậu nhưng mới gặp mặt cháu lần này là lần thứ hai, lần gặp đầu tiên là khi đứa bé vừa ra đời. Một đứa bé tầm ba tuổi đang ở tuổi nghịch ngợm nhất, Ân Trúc cũng không có kinh nghiệm, gọi mấy cuộc điện thoại cầu cứu rồi lại bàn bạc với Thẩm Quân Phi mới quyết định đưa cậu bé nghịch luôn chân luôn tay này đến khu vui chơi. Đây là một khu vui chơi trong nhà dành cho trẻ em.

Mặc dù khu vui chơi ở trong nhà, nhưng lại được thiết kế ở tầng trên cùng của tòa nhà, trần làm bằng kính, treo rất nhiều những đồ chơi hoạt hình, sắc màu rực rỡ khiến cho người ta có cảm giác đang lạc vào xứ sở thần thoại, đúng là một nơi rất thích hợp. Cậu bé này có tên ở nhà là Bánh Quy, vừa đến nơi đã xông vào cướp xe, rất thông đường thuộc lối. Nơi này chỉ cho phép một người lớn vào kèm, Ân Trúc bèn ở bên ngoài, ngồi trên ghế băng nhìn đám trẻ con chơi đùa.

Một lúc sau, Bánh Quy nghịch ngợm mồ hôi mướt mát, gào lên đòi uống nước. Ân Trúc mua một chai rồi nhét vào cho nó qua cửa.

"Mẹ cũng vào đi, hôm nay người đến chơi ít, cứ vào đi, không sao đâu."

Nghe cô giữ cửa nói một lúc, Ân Trúc mới giật mình bừng tỉnh là cô ấy đang nói với mình. Thẩm Quân Phi cũng ở trong gọi với ra, "Vào đây đi em ngồi đây một mình chán lắm".

Hai người, một người ngồi trên lưng cá sấu, một người ngồi trên lưng khủng long, nhìn Bánh Quy trèo lên trèo xuống mà hoàn toàn không cần ai chỉ dẫn hay giúp đỡ, chơi vui vẻ vô cùng.

"Anh gọi em đến để trông trẻ con phải không? Cậu bé này đâu cần trông gì đâu mà phải hai người chứ", xung quanh có không ít các bậc phụ huynh đang cầm tay con, dạy chúng cách chơi rồi còn ra sức giải thích không biết mệt, Ân Trúc nhìn thôi cũng đã thấy mệt rồi.

"Không phải. Anh gọi em ra để đi với anh. Chị anh nói, một mình trông trẻ con rất mệt nên cố gắng kéo theo một người nữa đi cùng."

"Nếu em không đi cùng thì sao?"

"Thì anh sẽ đưa nó đến chỗ anh Đại, chăm sóc cho đứa trẻ không quan trọng bằng chăm sóc cho tâm trạng của mình."

"Anh được lắm. Sau này e là đến con anh chắc anh cũng không thò tay vào giúp đâu nhỉ", có điều đưa đến chỗ anh Đại quả là ý hay, một đám các cô gái xinh đẹp vây quanh dỗ một đứa trẻ chẳng phải dễ dàng hơn sao?

"Anh sao? Con cái đâu có thể sinh tùy tiện."

Thì ra Bánh Quy còn có một người chị gái nữa, lúc bảy tháng tuổi được chuẩn đoán là bị bại não nhẹ, kiểm tra IQ thì thấy thấp hơn tiêu chuẩn, chân trái bắt đầu teo nên chị họ anh mới sinh đứa thứ hai. Hôm nay chị ấy đưa chị của Bánh Quy đi trị liệu, người nhà lại không nhờ được ai, nghe nói anh ở nhà nên mới nhờ qua trông giúp một hôm.

"Bánh Quy sau này phải chăm sóc cho chị gái sao?"

"Đúng thế, nên người trong nhà giờ đều rất chiều chuộng nó."

"Đi thôi, chúng ta ra chơi với Bánh Quy", nói xong, Ân Trúc đi tìm Bánh Quy trước. Ai cũng có trách nhiệm cần phải gánh vác, ai cũng có một lộ trình đã được vạch sẵn, cô thật sự không nên do dự vì một vài lựa chọn trước mắt. Nếu đã vẫy tay tạm biệt rồi thì từ nay cũng nên xác định rõ ràng, cho dù từ nay mới là cuộc sống hạnh phúc của hai người, dù hai người không bao giờ ở bên nhau nữa.

Bọn họ đưa Bánh Quy đi chơi bóng hải dương. Ở đó treo một tấm bạt màu xanh, bên trên là đầu của rất nhiều các loại động vật, mềm há to, là chỗ để ném bóng vào, chỉ cần ném trúng một quả bóng vào đó, nhạc chúc mừng sẽ nổi lên ngay. Thậm chí Quân Phi là ai chứ, anh chỉ thử có vài lần, ném lần nào trúng lần ấy, thử thách sau đó chỉ là ném bóng vào đầu động vật được chỉ định mà thôi.

Phùng Ân Trúc đứng bên Bánh Quy hò hét tên của loài động vật nào đó, Thậm chí Quân Phi lại ném liên tục hết quả này đến quả khác, sau đó thu hút gần như toàn bộ trẻ con có mặt ở nhà bóng tập trung lại chỗ anh, đương nhiên còn thu hút luôn cả nhân viên quản lý nữa. Cô ta khách sáo nói với cân nặng và chiều cao của Thậm chí Quân Phi, không thích hợp để chơi ở nhà bóng. Vua ném bóng như anh đã bị khách khí tống ra ngoài như thế.

Đám trẻ con vẫn chưa hết ồn ào, đứng đó hò hét tên của các loài động vật. Thậm chí Quân Phi ở bên ngoài cố vũ Ân Trúc vào ném, "Em thử đi, dễ lắm".

Ân Trúc cầm mấy quả bóng lên để thử thì thấy chẳng dễ chút nào. Những quả bóng này đều làm bằng nhựa, rỗng bên trong nên rất nhẹ, cô ngồi giữa nhà bóng, ném vài lần nhưng lần nào cũng quá tay, gần như phải ngửa người ra phía sau. Ném mười lần thì cũng trúng được hai ba lần, nhưng vì số lần ném trúng quá ít so với kỳ vọng của đám trẻ con nên dần dần chúng cũng tản đi chơi các trò khác. Bánh Quy cũng bị cầu trượt đặt

giữa nhà bóng thu hút, lần nào trèo lên cũng lao vút từ trên xuống giữa đám bóng xanh đỏ, cười như nắc nẻ.

Không có ai cố vũ, Ân Trúc vẫn kiên trì ném, ném từng quả từng quả một như cái máy, trúng thì hoan hô, không trúng cũng không nản lòng lại càng ra sức ném nhiều hơn. Thấm Quân Phi ngồi trên bậc cầu thang, thỉnh thoảng lại đẩy bóng về phía Ân Trúc để cô ném bao giờ chán thì thôi.

Cho đến khi Bánh Quy mệt quá, nằm nhoài ra giữa nhà bóng không chịu dậy, cho đến khi cánh tay phải của Ân Trúc mệt tới mức không thể nhấc lên được nữa, Thấm Quân Phi một tay bế một tay kéo họ về nhà.

Đưa Bánh Quy về nhà chị họ xong thì Thấm Quân Phi đưa Ân Trúc về, cô vẫn còn than thở, "Giờ bọn trẻ con có một chỗ như thế để chơi, có thể chơi xếp hình, rồi an toàn đi thám hiểm. Ngày em còn bé toàn đi theo đám trẻ con trong khu tìm sơn động, mà tìm thấy rồi bọn chúng cũng không cho em vào nên em toàn phải đứng ngoài ngắm gió".

"Hồi ba tuổi?"

"Đương nhiên không phải rồi, đấy là hồi em học tiểu học."

"Ngắm gió cũng là cảm giác khá thú vị đấy chứ?"

"Làm gì có chuyện thú vị? Đấy là chịu lạnh và nỗi sợ hãi đấy chứ", chuyện đã bao lâu rồi, giờ nghĩ lại vẫn thấy thú vị. Từ xa thấy có bóng người thấp thoáng lướt qua, cô chỉ hận không thể gào thét cho họ phải ra ngoài hết, vô cùng sợ hãi.

"Hồi nhỏ anh chỉ ngủ, cứ có thời gian là ngủ."

Ân Trúc gật đầu: "Thì người ta nói tiến trình phát triển phát huy tác dụng lớn nhất trong lúc ngủ mà. Anh ngủ cũng không uống công, chuyển hóa tất cả những gì ăn vào thành chiều cao rồi còn gì".

"Sao anh cứ có cảm giác em đang ám chỉ anh nhỉ? Ngủ gục ở lớp không đã nên anh phải về nhà ngủ bù."

"Làm gì có chuyện đấy. Anh có thể ngủ ở bất kỳ chỗ nào như thế không phải chuyện dễ đâu", không biết tại sao, kiểu đề tài như thế cũng có thể lòng vòng quay trở lại về Ngô Dạ Lai, dĩ nhiên sự liên tưởng đến anh đó, chỉ mình Ân Trúc biết.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cầu Là Cầu, Đường Là Đường

Cũng chính vào lúc nhìn thấy cơ hội được sống đó, cô mới biết cô không hề muốn chết một cách ảm ức và lẳng nhách như thế. Chết ở trong căn hộ mà cô thuê vì phải chuyển đến đây làm việc này, sống lẳng lẽ, chết cô đơn, cô không muốn như thế.

Dần dần khôi phục lại trạng thái quen thuộc khi sống ở thành phố J, quan hệ giữa Ân Trúc và Tiêu Ly cũng dần dần trở về trạng thái nhìn vào thì có vẻ rất hòa bình. Ân Trúc đã không còn phấp phỏng suy đoán xem hôm nay trời nắng, nhiều mây hay là có sấm chớp mưa rào hay không nữa, cô đã từ bỏ ý định rút ngắn khoảng cách trong mối quan hệ giữa hai người, không còn phải tự dày vò mình tìm cách ứng phó với tâm trạng của Tiêu Ly nữa. Mà càng về sau thì cô càng không muốn hao tâm tổn sức thêm về vấn đề này. Thần nữ vô tình, Tương vương vô mộng, quan hệ giữa hai người là quan hệ giữa cây cầu và con đường, đó là điều hết sức rõ ràng.

Về phần Tiêu Ly thì thời gian trước, chị hai anh về nước có sắp xếp cho anh một buổi xem mặt. Cô gái kia có thể được coi là đàn em của chị hai, tên là Tề Dương, đã từng đi đào tạo ở nước ngoài một năm, khoảng thời gian đó cô đi lại với chị hai anh rất nhiều, hai người cũng đã nói chuyện rất nhiều về anh. Trước khi ra nước ngoài, Tề Dương đã lấy được bằng CPA (Bằng kế toán), cộng thêm việc học về kế toán ở nước ngoài nên việc về nước làm việc có tiền đồ rất xán lạn. Khi đi gặp mặt Tiêu Ly, Tề Dương vẫn chưa quyết định sẽ về thành phố nào làm việc, gặp nhau rồi, cô cũng có một mối thiện cảm nhất định với người em trai mà chị học khóa trên của cô đã không tiếc lời khen ngợi, về công việc đương nhiên cũng sẽ bàn bạc để làm sao vừa gần vừa tiện lợi.

Tiêu Ly đối với một người từ diện mạo đến tính cách và năng lực không có gì phải phàn nàn như Tề Dương, dù chưa đến mức như gặp phải tình yêu sét đánh nhưng hai người có rất nhiều đề tài có thể nói chuyện với nhau, đây là sự thật không thể chối cãi. Người nhà anh, cô đều biết và rất thân thiết, còn anh phải đến hai ba năm nay chưa gặp lại mọi người rồi. Về mặt tài chính, Tiêu Ly thật sự cũng đang gặp phải một số vấn đề, những chuyện này đều có thể đem ra để làm đề tài thảo luận. Hai người gặp nhau vài lần, cảm giác của anh cũng bình thường. Làm bạn thì tuyệt đối không có vấn đề gì nhưng nếu lấy chuyện hôn nhân để làm tiền đề cho mối quan hệ qua lại này thì anh xin được cung kính khước từ. Vì vậy, anh dần thể hiện thái độ rất rõ ràng. Đến việc mời đáp lễ lại Tề Dương một bữa cơm anh còn chần chừ một hai tháng sau mới thực hiện.

Tề Dương cũng không nhụt chí, tìm một công việc ở ngay gần công ty của Tiêu Ly, thỉnh thoảng lại gọi điện thoại cho anh hay tạo ra một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên. Khi Ân Trúc đi ăn trưa cũng vô tình bắt gặp hai người bọn họ mấy lần, mặc dù không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao nhưng cô cảm thấy hai người họ ở bên nhau rất xứng đôi. Họ không phải là một đôi nam thanh nữ tú bình thường mà thực sự là rất hợp nhau.

Ân Trúc không bình luận gì về chuyện này, không có nghĩa là người khác không thấy nó thú vị. Trương Nguyệt tỏ vẻ tiếc nuối nói: "Cô bé đấy xem ra nắm chắc phần thắng trong tay rồi!", rồi liếc nhìn Ân Trúc, "Chị đấy, thật là chán quá!".

Ân Trúc đương nhiên biết chuyện mọi người trong công ty đoán non đoán già về mối quan hệ giữa cô và Tiêu Ly, "Chị hấp bánh bao chứ không phải bốc hơi".

Ân Trúc cười quay đầu lại, bắt gặp Tiêu Ly đang đứng ngay sau họ chờ thang máy. Cô khẽ bóp tay Trương Nguyệt lúc này đang đặt ở eo mình, Trương Nguyệt lạnh lợi quay đầu lại liếc mắt nhìn rồi lại nhìn cô lè lưỡi,

hai người vội vàng chuyển đề tài, cố gắng tránh để lộ tâm lý bối rối của mình.

Tiêu Ly nghe không rõ lắm nhưng có thể đoán ra là họ đang nói về mình.

Nhìn khuôn mặt bình thản, không để ý của Ân Trúc, anh rất tức giận và càng cảm thấy việc gặp gỡ với Tề Dương là việc làm thật ngu ngốc. Rõ ràng anh không hề có ý định thăm dò thái độ của cô nhưng lúc này đây, anh hy vọng biết bao cô để lộ ra ngoài, dù chỉ một chút xíu về tiệc cưới hay buồn bã. Việc này khiến Tiêu Ly lại phải đau đầu suy nghĩ, anh vẫn còn yêu cô sao, hay là vì không thể có được nên tính hiếu thắng lại càng mạnh mẽ hơn?

Tuy nhiên, Tề Dương không định cho anh cơ hội rút lui hết sức vô cơ như thế Tề Dương là kiểu phụ nữ hiếm thấy, thông minh, xinh đẹp, gia cảnh tốt nhưng lại không kiêu ngạo. Cô thích ổn định và đơn giản hóa mọi chuyện, đơn thuần nhưng không phải không biết gì. Thậm chí cô đã viết một lá thư, chính thức gửi thông điệp đến anh.

Trong thư, Tề Dương không hề bày tỏ tình cảm sâu nặng của mình, cô chỉ đơn giản đề cập với anh một vài vấn đề liên quan đến tình hình hiện tại của họ. Sau cùng, cô thẳng thắn chỉ ra rằng, nếu không suy nghĩ đến vấn đề kết hôn, thậm chí còn không nghĩ cả đến chuyện có bạn gái thì cô đề nghị anh đừng nên đi xem mặt nữa, sau khi đi xem mặt rồi cũng đừng tỏ vẻ thân thiện, dùng dằng không rõ ràng như thế. Sau khi tận tay đưa thư cho Tiêu Ly, cô lập tức đệ đơn xin thôi việc, quay lại thành phố C.

Tiêu Ly vốn nghĩ chuyện này chắc không giấu được chị hai bao lâu và anh nhất định sẽ bị gia đình trách cứ. Nhưng không ngờ, Tề Dương lại là một người hết sức thẳng thắn, cô chỉ nói với chị hai anh sau một thời gian gặp gỡ, cô cảm thấy hai người không hợp nhau.

Tề Dương làm vậy khiến Tiêu Ly bất giác áy náy, tự nhiên lại cảm thấy có lỗi với người con gái một lòng một dạ vì mình như thế. Tiêu Ly quay về thành phố C tìm cô nên khó tránh khỏi việc gặp mọi người trong gia đình cô, sau khi qua chơi vài lần, không biết thế nào mà chuyện kết hôn đã được định ngày.

Về phần chị hai Tiêu Ly, vốn nghĩ rằng Tề Dương không thích em mình, giờ lại thấy mọi chuyện tiến triển như vậy, dĩ nhiên rất sốt sắng, gần như ngày nào cũng gọi điện từ nước ngoài về giục. Bố mẹ gọi điện cho anh, chúc mừng và tỏ rõ sự yêu thích đối với nàng dâu tương lai. Mặc dù sự tiến triển này không nằm trong dự định của Tiêu Ly nhưng anh cũng không định phản đối. Với anh, nếu nói Tề Dương dùng chút mưu mô kích động anh thì thà nói thẳng rằng hai người họ một kẻ tình nguyện giơ roi, một kẻ tình nguyện chịu đòn mới đúng, chuyện này cả hai đều tự nguyện thì không nên truy cứu ai là người khơi mào.

Lúc chuẩn bị cho lễ kết hôn, họ gặp phải một chút phiền phức. Hồi còn ở nước ngoài, Tề Dương đã làm lễ rửa tội, thế nên cô muốn hôn lễ được tổ chức trong giáo đường. Nhưng việc cô được rửa tội lại không có chứng cứ nào để giáo đường bên này có thể thừa nhận, mà nếu muốn tổ chức hôn lễ thì rất có khả năng cô phải làm lễ rửa tội lại chứ không phải dễ dàng muốn cưới là cưới ngay được. Thế là vì chuyện này mà Tiêu Ly và Tề Dương lại quay về nhà thờ ở thành phố C. Con người mà, có thể thật sự có cái tật càng bại càng hăng, đến cuối cùng, Tiêu Ly lại cảm thấy sao giống như chính anh là người nhất định phải thực hiện bằng được đám cưới này vậy?

Cuối cùng thì cũng có một đám cưới theo đúng nghi lễ mà người trong cuộc mong muốn, có linh mục chủ trì, bạn bè người thân làm chứng, thật sự làm người ta có cảm giác thần thánh trong đó. Sau khi nghi lễ kết thúc, khách mời được đưa đến khách sạn gần đấy và tiệc cưới chính thức bắt đầu. Vì thế nên, Tiêu Ly hoàn toàn không cảm nhận được sự đơn giản thuận tiện

khi tổ chức tiệc cưới theo nghi lễ phương Tây, thậm chí còn có cảm giác như bị chịu tội lần hai.

Đêm hôm ấy, sau khi tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường, Tề Dương đột nhiên hỏi: "Tiêu Ly, trong lòng anh có người con gái nào đó rồi phải không?", ngữ điệu của cô rất khẳng định.

"Không, sao lại nghĩ linh tinh đến chuyện ấy?", Tiêu Ly cười, uống nhiều hay uống ít, anh cũng không dễ dàng để người khác dò hỏi được gì, anh đã không muốn nói thì cho dù là ai ép cũng vô ích.

"Có cũng không sao, người mà anh yêu bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Anh đã thề trước Chúa, không bao giờ rời xa em."

"Em nhất quyết đòi tổ chức trong giáo đường, là vì có suy nghĩ này sao?"

"Ha ha, gần như thế, sau khi tẩy trang, trong vẻ tinh khiết của Tề Dương có pha chút góc ghech, trẻ con, "Đăng ký kết hôn thêm cả lời thề của anh, thế là có hai sự bảo đảm".

"Em nghĩ trong lòng anh đã có người khác, mà vẫn kết hôn với anh?"

"Em yêu anh, Tiêu Ly. Gặp một người mà em yêu như vậy thì còn để ý gì đến chuyện khác nữa", lần đầu tiên Tề Dương thẳng thắn thổ lộ lòng mình với Tiêu Ly, "Anh biết không? Lần đầu tiên gặp anh, trong đầu em không phải nghĩ đến những điều kiện mà chị hai nói đến, mà nghĩ đến những gì mẹ anh nói, anh ở đây một mình nên rất cần có người chăm sóc".

"Thế nên em muốn chăm sóc cho anh?"

"Đúng thế. Em nấu cơm rất ngon, quản lý tài chính cũng giỏi, rất có mắt nhìn người, chăm sóc anh chỉ là chuyện nhỏ. Có em ở bên, những ngày buồn khổ của anh có thể chấm dứt từ đây."

Khô sao? Tiêu Ly nhớ lại quãng thời gian qua, đúng là trong miệng có vị chan chát. Yêu một người rồi thì không còn để ý đến những chuyện khác nữa ư? Vậy thì, chắc là anh vẫn chưa yêu Ân Trúc đến mức ấy.

Phùng Ân Trúc hồi hận? E là không hề dù chỉ một chút xíu. Hôm nay cô ấy phụ trách việc tiếp đón lãnh đạo và đồng nghiệp trong công ty, người này gọi người kia kêu, bận rộn vô cùng. Sau khi sắp xếp xong mọi việc thì lạng lẽ đứng đó, trên miệng còn khẽ nở một nụ cười mỉm làm người ta có cảm giác bình thản và xinh đẹp. Rõ ràng chỉ là vô tình nhìn thấy, Tiêu Ly vẫn phải nhắc nhở bản thân không được nhìn lại nữa, cũng đừng cố đoán xem đằng sau nụ cười bình thản kia của cô ấy có phải là do đã biết trước kết cục của ngày hôm nay hay không nữa.

Tiêu Ly gặp bạn học của Phùng Ân Trúc trong phòng vệ sinh - Thẩm Quân Phi. Nghe anh ta nói "Chúc mừng", sao Tiêu Ly nghe không giống như vậy.

"Thật sự chúc mừng anh!", Thẩm Quân Phi nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt anh. Tiêu Ly có thể nhanh chóng nhìn ra nước cờ với Ân Trúc là nước cờ chết, tự mình tìm đường lui, lẽ nào không đáng để chúc mừng sao? Nhưng trong lời chúc mừng anh ta lại không hề ẩn chứa sự ngưỡng mộ. Bởi vì, bao nhiêu năm qua, anh đối với Phùng Ân Trúc không chỉ đơn giản là tình yêu, thứ mà anh cần cũng không phải là ngày ngày bên nhau cho tới đầu bạc răng long.

Cũng trong buổi tối hôm ấy, Thẩm Quân Phi cũng đã hỏi Ân Trúc một câu hỏi tương tự: "Vừa tham dự một hôn lễ xong, giờ lại tham dự một hôn lễ khác, em có cảm thấy hồi hận không?".

Ân Trúc cười, "Nếu vì gặp cảnh người ta kết hôn mà mình buồn bã thì chẳng bao lâu nữa em sẽ biến thành Lâm Đại Ngọc rồi". Ân Trúc vừa tốt nghiệp đại học xong đã kết hôn ngay, bạn bè cô đều thấy là sớm. Tháng Mười là mùa cưới, mọi người lũ lượt kết hôn. Giờ cuối tuần nào cô cũng

phải về nhà để dự đám cưới, có nhiều lúc trong một buổi sáng mà phải đi tới hai đám cưới nên cô cũng quen rồi. Lễ cưới trở thành buổi họp lớp, sau khi dự đám cưới xong lại tụ tập riêng với nhau nên cũng rất vui.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 58

"Hôm nay em rất vui, sắp đi nghỉ trăng mật nên em cũng có thể nghỉ vài ngày."

Thẩm Quân Phi và Ân Trúc hẹn thời gian để quay lại thành phố J rồi vội vàng đến Bắc Kinh. Khi quay về, anh đợi dưới nhà cô như thường lệ rồi gọi điện thoại.

Di động của Phùng Ân Trúc tắt, không có cách nào nên anh phải gọi vào máy nhà nhà cô mới biết, cô chỉ ở nhà một ngày cuối tuần đã quay lại thành phố J rồi. Tiêu Ly không có mặt ở công ty nên có một vài việc cô phải làm, thậm chí những việc gấp cô đành "trảm trước tấu sau". Cái mà cô gọi là ngày nghỉ, chẳng qua chỉ tự lừa mình lừa người thôi.

Thẩm Quân Phi lại gọi vào di động cho Ân Trúc, vẫn trong trạng thái tắt máy, anh tìm thấy số máy bàn ở văn phòng cô nhưng gọi đến lại không có ai nghe. Tình hình này làm Thẩm Quân Phi bất giác lo lắng, anh lái xe với tốc độ rất nhanh, vượt qua mấy chiếc xe khác. Có một chiếc xe khách cho rằng anh đang chặn đường họ, người ngồi ở ghế phụ còn hạ kính xuống thò đầu ra mắng anh vài câu. Có điều anh chẳng còn tâm trí đâu mà để ý, chỉ muốn nhanh nhanh đến nơi, tìm gặp Ân Trúc xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Đúng là Thẩm Quân Phi đã không lo lắng hão huyền, Ân Trúc ốm nằm suốt hai ngày nay rồi. Ban đầu cô còn nghĩ là cảm nhẹ, hơi sốt cũng không thấy lo lắng gì nên xin nghỉ phép hai ngày, uống thuốc rồi đi ngủ,

không ngờ lần ốm này lại chuyển nặng nhanh thế, hôm đấy sau khi đi ngủ, cô gần như không thể ngồi dậy được nữa.

Cô ngại không dậy đi vệ sinh nên ít uống cả nước, sau đó đến khi muốn uống nước còn không cầm nổi cả cái cốc, đành mặc kệ. Thế nên, khi Thẩm Quân Phi đến gọi cửa, cô đã rơi vào trạng thái hôn mê, không biết đúng là có người gõ cửa thật hay đang nằm mơ nữa. Không phải cô chưa từng nghĩ đến gọi cấp cứu, cô cũng biết không phải mình ốm vặt nhưng điện thoại lại hết pin. Bố mẹ cô đã quen với việc mỗi khi bận rộn là cô không gọi điện về nhà rồi. Cũng có thể bản thân cô cũng không biết, liệu có phải cô đang mong có người nào đó đến và phát hiện ra cô không.

Cuối cùng, sau khi chắc chắn có người đang gọi ngoài cửa, Ân Trúc lần men theo tường đi ra mở cửa, ngay lúc nhìn thấy Thẩm Quân Phi thì cô kiệt sức, ngất xỉu. Trước đó, cô cũng nghĩ mình đã từng ngất, có điều nằm trên giường nên cho rằng mình chỉ ngủ lịm đi thôi, lần này thì đúng là ngất thật rồi, không biết có làm Thẩm Quân Phi phải khiếp sợ không.

Sau khi tỉnh lại, Ân Trúc không biết mình đang ở đâu, cũng không biết bây giờ là mấy giờ, bộ mặt râu ria lởm chồm của Thẩm Quân Phi làm cô giật mình. Không kịp đợi cô mở miệng nói, anh đã xông ra ngoài gọi bác sĩ, y tá.

Khi sức khỏe dần khá lên, cô mới biết mình đã hôn mê suốt một đêm. Trong lúc này, cho dù bệnh viện có đuổi thế nào, Thẩm Quân Phi cũng không chịu ra ngoài, cuối cùng đành phải đưa một bộ đồ vô trùng cho anh mặc để anh đứng bên cạnh bác sĩ cấp cứu. Ân Trúc bị viêm phổi, theo lời bác sĩ thì cô đã sốt một thời gian rồi, nếu không đưa vào viện kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Cũng may là cấp cứu kịp thời, khả năng hồi phục của cô cũng tốt, người đã tỉnh, nguy hiểm đã qua.

Thẩm Quân Phi đợi khi bác sĩ và y tá đều đi ra hết rồi mới nói: "Cho em bao nhiêu tiền, bảo em làm bao nhiêu việc mà em phải đổi cả tính mạng

như thế?".

Ấn Trúc khẽ trề môi, mặc dù vừa rồi y tá đã bón cho cô chút nước nhưng cổ vẫn khô khốc, "Chưa nói với bố mẹ em chứ?". Tuy là cô hỏi nhưng giọng điệu lại mang tính khẳng định, nếu nói với bố mẹ cô thì chắc giờ họ đã đang ở đây rồi.

"Ừ, anh cũng chẳng nghĩ được gì", Thẩm Quân Phi nói thật, bận rộn căng thẳng quá nên cũng chẳng nghĩ đến việc phải thông báo cho ai.

"Ờ", rõ ràng Ấn Trúc thấy nhẹ nhàng hơn, "Em đã khỏe rồi, đừng báo cho họ nữa".

"Khỏe cái gì? Giờ em ngồi còn không nổi, đứng cũng không thể đứng, chẳng khác gì người tàn tật, có thấy khỏe gì đâu?", dù Thẩm Quân Phi biết cô còn yếu nhưng không nhịn được muốn căn nhắc vài câu. Bộ dạng ngất xỉu trước mặt anh của cô, giờ nghĩ lại anh vẫn thấy sợ. Nếu anh quay lại chậm dù chỉ một ngày, e là cô đã chết trên giường căn hộ chung cư đó mà không ai biết rồi. Anh không biết nên sợ hãi hay nên tức giận nữa, phương tiện thông tin liên lạc phát triển như bây giờ mà còn có người ngu ngốc đến mức không có cách gì cầu cứu, để tính mạng gặp nguy hiểm như thế.

"Phùng Ấn Trúc, em có thể sống đến bây giờ, thật không dễ dàng gì", anh đã lược bỏ rất nhiều lời muốn mắng, đợi sau khi cô khỏe lại, sẽ lại dần cường điệu hóa ý thức về nguy cơ cho cô.

"Phi Nhân, em thế này có được gọi là sống sót sau tai họa không?"

"Em nói xem chuyện này nếu để người khác biết, liệu họ có nghĩ là em tự tử vì tình do anh chàng Tiêu Ly kia lấy vợ không?" thấy bệnh tình của Ấn Trúc đã ổn rồi, Thẩm Quân Phi mới nói đùa.

"Em sợ chết như thế, nói tự tử vì tình ai tin? Với cả nói tự tử vì tình cũng chưa chính xác, phải là tình yêu thay đổi, đau buồn quá nên tự tử mới

đúng", Ân Trúc trả lời.

"Này, khi còn chưa mất hoàn toàn ý thức thì em có cảm nhận gì có phải nghĩ rằng mình bệnh chết thế này, thật đáng tiếc không?"

"Làm gì có. Em không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chết vì bệnh cả. Em chỉ nghĩ xem ai là người phát hiện ra mình đầu tiên thôi", cô nhớ đến hết tất cả mọi người bên cạnh mình, thậm chí cả Trương Nguyệt nhưng trong đám người đó, không có Ngô Dạ Lai. Không phải không hy vọng anh xuất hiện, không hy vọng vào thời khắc quan trọng sẽ xảy ra điều lãng mạn anh hùng cứu mỹ nhân gì gì đó, chỉ là cô quá rõ thực tế, không phải thực tế về chuyện họ đã ly hôn mà là thực tế những lúc cô cần, anh không bao giờ có mặt bên cạnh cô, cô đã từ bỏ suy nghĩ dựa dẫm vào anh từ giây phút cô kết hôn kia rồi.

"Có nghĩ đến anh không?", Thẩm Quân Phi lấy con dao quân dụng trên người mình đưa cho Ân Trúc gọt vỏ táo, táo là của y tá trưởng cho vì phòng cô ấy có rất nhiều.

"Có, nhưng không phải ở vị trí đầu tiên. Em không ngờ là phải chờ đến khi anh quay lại thì em mới được đưa vào phòng cấp cứu", mặc dù biết nếu không có Thẩm Quân Phi, sớm muộn gì cũng có người đến tìm cô, nhưng với tình hình hiện nay, sống hay chết cũng rất khó nói.

"Thế thì em phải nghĩ cách tự cứu mình chứ, đi sạc pin cho điện thoại, mở máy, gọi cấp cứu thì mất bao nhiêu sức của em? Sao không gọi ngay khi cảm thấy sức khỏe không ổn?"

"Em nghĩ chỉ cảm cúm nhẹ mà gọi xe cấp cứu thì phô trương quá ", giọng Ân Trúc càng lúc càng nhỏ, đúng là cô đã không coi trọng bản thân mình. Khi trong người khó chịu, cô có cảm giác chán đời. Sống hết ngày này đến ngày khác, làm một công việc mà mình không thích, nhớ nhung người mà mình không nên nhớ nhưng, mang lại phiền phức cho người yêu

mình và chỉ có thể đáp lại cho người ta bằng sự thất vọng. Lặng lẽ chết ở tuổi này cũng không phải là việc gì quá tệ chẳng phải thế sao? Nhưng khi cô chắc chắn đúng là có người đang gõ cửa, tiếng gõ cửa đó như đánh hồi chuông thức tỉnh trong trái tim làm cô cũng như lấy lại được sức sống. Cũng chính vào lúc nhìn thấy cơ hội được sống đó, cô mới biết cô không hề muốn chết một cách ảm ức và lẳng nhách như thế. Chết trong căn hộ mà cô thuê vì phải chuyển đến đây làm việc, sống lẳng lẽ, chết cô đơn, cô không muốn như thế.

Thẩm Quân Phi dùng chiếc thìa nhỏ trong con dao quân dụng múc nước táo cho Ân Trúc, "Nào, ăn một chút đi. Phô trương cũng còn hơn là để bản thân gặp nguy hiểm chứ. Em đúng là lười quen rồi, ốm vặt là sợ đi bệnh viện".

Ân Trúc ăn một miếng mà chẳng cảm nhận được vị gì, "Em biết, giấu bệnh sợ thầy mà, anh chính là ân nhân cứu mạng của em. Hôm nay anh cứ mắng em thoải mái đi. Bắt đầu từ ngày mai, đặc quyền đó vô hiệu nhé. Được rồi, giờ anh có thể tiếp tục". Ánh mắt cô ra hiệu cho Thẩm Quân Phi tiếp tục việc đang làm dở, chiếc thìa đó quả nhỏ, để đút cho trẻ con thì còn được chứ cho cô thì chút táo anh đút vào miệng chưa kịp cảm nhận gì đã tan ra, trôi tuột xuống họng rồi. Đối với một người đã mấy ngày nay chưa ăn gì như cô, chỉ như bỏ muối xuống biển.

Thẩm Quân Phi nhìn đồng hồ, "Anh không nói nữa, hai mươi tư tiếng đó anh giữ lại, sau này sẽ trừ dần".

"Anh ăn gian quá, vừa nãy đã hết hơn hai mươi phút rồi, anh phải trừ đi, đừng có ăn gian."

Thẩm Quân Phi nghĩ nhanh, "Được, giờ còn hai mươi một tiếng bốn mươi phút". Hai một tiếng bốn mươi phút tức là bảy trăm phút, bảy trăm phút tức là bốn vạn hai nghìn giây, có cả một lời ước hẹn trên hàng vạn như thế, lòng ai không vui cho được.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Không Còn Sức Sống

Anh cảm thấy mình như một trận địa bị bỏ quên, Phùng Ân Trúc sau khi diễn tập xong lại không hề tiến hành chiến dịch đã từ bỏ rồi.

Việc Ân Trúc phải nằm viện vẫn không giấu được bố mẹ, sau đó đến bố mẹ chồng và cả Ngô Dạ Lai cũng đều biết.

Chuyện này thật ra cũng không thể gọi là ngẫu nhiên. Ngô Dạ Lai cuối cùng cũng đã nói với bố mẹ anh về việc anh và Ân Trúc ly hôn, chần chừ kéo dài cả một năm nay lại thấy không có cơ hội tái hợp nên thấy cũng đến lúc phải nói rồi. Bố mẹ anh nghĩ đến thái độ cư xử của Ân Trúc trước và sau khi mẹ anh vào viện, cảm thấy con dâu vẫn còn có khả năng sẽ quay lại nên bỏ ngoài tai sự ngăn cản của Ngô Dạ Lai, gọi Ân Trúc về nhà một chuyến.

Cuộc điện thoại này đến đúng lúc y tá tới phát thuốc cho Ân Trúc, bị mẹ chồng cô nghe thấy. Cô không còn phải tiêm nữa nhưng thuốc thì vẫn phải uống, dù cơ thể còn yếu nhưng bệnh tình đã hoàn toàn thuyên giảm, bác sĩ nói chỉ cần ở lại theo dõi hai ba ngày nữa là có thể xuất viện.

"Sao lại ở bệnh viện, có phải con đang nằm viện không?", giọng mẹ chồng cô đột ngột thay đổi.

"Không sao đâu mẹ, con hơi sốt thôi, giờ đã khỏi rồi ạ", Ân Trúc đành phải nói.

"Ở bệnh viện nào?", là giọng của Ngô Dạ Lai.

Không biết tại sao, Ân Trúc thấy mũi mình cay cay, nước mắt cứ trực trào ra.

Khoảng thời gian khó chịu nhất đã qua đi, cảm giác cô độc không nơi nương tựa cũng đã qua đi, khi Thẩm Quân Phi xuất hiện cô không hề muốn khóc, nói chuyện với bố mẹ cô cũng không nghĩ đến chuyện làm nũng với họ nhưng khi nghe anh hỏi một câu vu vơ như thế, tự nhiên cô thấy tủi thân vô cùng, "Không phải ở nhà... mà là bệnh viện trung tâm ở thành phố J... em không sao, chuẩn bị xuất viện rồi". Chỉ một câu ngắn ngủi như thế nhưng cô cũng phải ngắt quãng mấy lần mới nói hết.

"Em bị bệnh gì?", Ngô Dạ Lai không tin là cô không sao, sức khỏe của Phùng Ân Trúc vẫn luôn rất tốt, ít khi nghe cô kêu ca chỗ này không khỏe, chỗ kia khó chịu. Mặc dù sau khi ly hôn nhìn cô có vẻ gầy đi nhiều nhưng nhờ sự dẻo dai của bao năm chăm chỉ vận động, những trận ốm vặt không thể đến mức phải vào viện, cô lại không phải là người ưa làm mình làm mẩy.

"Viêm phổi", Ân Trúc biết nếu cứ lấp lửng giấu giếm chỉ càng khiến anh thêm lo lắng nên cô cũng thật thà trả lời. Thật ra cô cũng sắp được ra viện rồi, không có gì phải giấu nữa, "Anh nói bố mẹ không phải lo đâu. Bố mẹ em đang ở đây rồi. Khi nào ra viện, em sẽ về thăm họ".

Ngô Dạ Lai không nói thêm gì nữa, đưa ống nghe cho mẹ rồi vào phòng. Trong lòng anh chỉ có hai từ "cũng may". Cũng may là không quá nghiêm trọng, cũng may cô ấy không sao.

Một lúc sau, mẹ anh đi vào phòng nói, "Tiểu Lai, có phải con vẫn còn một ngày phép nữa không? Mẹ và bố con vừa bàn bạc rồi, hay là con đi thăm con bé một chuyến? Dù đã ly hôn nhưng khi mẹ ốm, người ta vẫn về chăm sóc, chúng ta liệu có nên "

Thấy Ngô Dạ Lai không nói gì, bà lại nói: "Bố con nói, nếu con không muốn đi thì hai bố mẹ sẽ đi, không đến thăm con bé thì bố mẹ không yên tâm. Năm nay nhà ta gặp phải chuyện gì thế không biết, cứ thay nhau vào viện". Cuối cùng cũng không nên quá miễn cưỡng anh, bà nói rồi đi ra ngoài. Ngô Dạ Lai không chịu nói nguyên nhân vì sao họ ly hôn, chỉ nói đấy là lỗi của anh. Nhưng với người làm mẹ như bà, có bao giờ thấy con mình sai đâu, con dâu đương nhiên cũng là người tốt, ly hôn chắc do có khúc mắc về giao tiếp, hai đứa ở quá xa nhau nên có chuyện gì đó hiểu nhầm.

Từ lâu bà đã có cảm giác khác lạ về mối quan hệ giữa con trai và con dâu, nhưng không ngờ hai vợ chồng anh lại lặng lẽ ly hôn như thế. Tiểu Lai chắc vẫn chưa chịu chấp nhận, nếu không đã không kéo dài tới tận bây giờ mới nói. Còn con dâu bà, có lẽ cũng chưa hẳn là đã tuyệt tình, điều này càng khiến bà thêm quyết tâm phải đến thành phố J một chuyến. Gần nửa năm trở lại đây bà vẫn còn đang mong có cháu, không ngờ con dâu đã rời xa con trai bà từ lâu.

Ngô Dạ Lai nằm một lúc, lúc ra ngoài rửa mặt thì thấy bố mẹ đã nai nịt gọn gàng, chuẩn bị đi đâu đó.

"Bố mẹ chưa đến thành phố J bao giờ, lại không biết bệnh viện gì nằm ở phòng nào, trên người không có điện thoại, bố mẹ định đi thế nào?"

"Bố mẹ đã ghi số điện thoại của Ân Trúc đây rồi, chẳng phải điện thoại công cộng chỗ nào cũng có sao? Con yên tâm, ở nhà mẹ làm cơm và thức ăn rồi, muốn ăn con hâm nóng lên rồi ăn nhé."

"Thôi để con thay quần áo, con sẽ đi, bố mẹ ở nhà đợi điện thoại của con", Ngô Dạ Lai thỏa hiệp. Không phải anh không lo lắng cho cô, cũng không phải không muốn đích thân đến thăm cô, nhưng giờ anh tỏ ra quan tâm, chẳng phải làm người ta khó chịu hay sao?

Rõ là có ý tốt nhưng liệu người ta có cảm nhận được không thì anh không dám chắc. Anh biết rất rõ, tất cả mọi hành động, mọi sự quan tâm của mình đều không phải đơn thuần, mà cũng không thể đơn thuần được, nhưng anh vẫn muốn làm.

Lúc này thì anh đã hiểu, vì sao năm xưa Ân Trúc biết sẽ phải chịu sự lạnh nhạt mà cô vẫn kiên trì tiến tới. Thì ra, khi bạn thật sự quan tâm tới ai đó, sẽ có những lúc bạn không còn để ý tới bất kỳ điều gì khác nữa. Khi đã thật sự yêu, không chỉ coi mọi niềm vui của người ấy thành của mình, mà còn muốn biến mọi niềm vui của mình thành của người ấy. Đây không phải chuyện đơn giản, mà phải là hành động có tính chiến lược, có tính toán hẳn hoi.

Xuống tàu hỏa, anh mua ít hoa quả, những thứ tiêu chuẩn khi đi thăm bệnh nhân, xong xuôi rồi Ngô Dạ Lai mới gọi điện cho Ân Trúc.

Đầu dây bên kia Phùng Ân Trúc hỏi mấy lần, "Anh nói anh đang ở đâu?". Sau khi xác định là anh đã đến bệnh viện, cô mới như người mộng du báo cho anh tầng và phòng bệnh mình đang nằm.

Ngô Dạ Lai cảm thấy như mình không được chào đón lắm, nhưng đã đến đây rồi, điện thoại cũng đã gọi nên đành phải lên thôi. Vừa lâm trận đã rút lui, chưa đánh đã lùi không phải tác phong của anh.

Về phần Ân Trúc, cô thật sự bối rối. Cuộc điện thoại buổi sáng chỉ là một nốt nhạc hay khiến cô rung động mà thôi. Cô không ngạc nhiên vì một câu nói của Ngô Dạ Lai mà có những suy nghĩ mộng tưởng hão huyền, nghĩ ngay đến sau này hay thậm chí là tương lai.

Cuối tuần không chỉ có bố mẹ, Thẩm Quân Phi, mà còn có cả Thạch Chỉ cùng Cát Ngôn đến thăm. Sáu người là đủ để thay phiên nhau chơi bài, ngồi rảnh rỗi trong phòng bệnh, có nói cười thôi cũng làm ảnh hưởng đến

những bệnh nhân khác. Khó khăn lắm Ân Trúc mới để bố mẹ đưa được họ đi ăn cơm, chỉ có Thẩm Quân Phi ở lại ăn cùng cô.

Chuyện này không phải do cô hay Thẩm Quân Phi yêu cầu, mà họ bị mọi người cùng sắp xếp như thế. Ấn tượng của họ về Thẩm Quân Phi khá tốt. Sự si tình sâu sắc của Thẩm Quân Phi khiến Thạch Chi và Cát Ngôn cảm động vô cùng, họ càng nghĩ rằng sự việc lần này là do ông trời sắp xếp, cứ như một băng ghế sofa đã chuẩn bị sẵn đây rồi đợi diễn biến tiếp theo thôi. Bố mẹ cô thì lại càng không cần phải nói, mẹ cô khẳng định Thẩm Quân Phi chính là người giấu mặt thần bí kia, là người mà trái tim cô đang hướng về, mặc dù không hài lòng lắm với việc anh đã phá hoại gia đình người khác, nhưng nghĩ đến chuyện dường như chính con gái mình mới là "hồng hạnh vượt tường" cũng chẳng danh giá gì, nên cho qua chuyện cũ không nhắc đến. Riêng khoản lần này anh đích thân đưa Ân Trúc vào bệnh viện, rồi còn tự mình lái xe về thành phố C đón họ qua đây, tất cả đều được sắp xếp rất chu đáo, làm họ vô cùng hài lòng. Hài lòng cũng có nghĩa là tán thành, thực sự là họ cũng không nghĩ ra lý do nào để không tán thành cho đôi trẻ cả. Huống hồ, trong thời gian học đại học, Ân Trúc vẫn có quan hệ rất tốt với Thẩm Quân Phi nên họ rất yên tâm về anh. Bạn học với nhau lại biết rõ về nhau, có nhân duyên là tốt nhất.

Ngô Dạ Lai sắp đến rồi mà Thẩm Quân Phi đi mua cơm vẫn chưa về. Ân Trúc không biết anh lại đi đến tận đâu để mua cơm nữa. Sau khi cô có thể ăn được cơm, anh liền nghĩ cách tìm mua cho cô những món ăn ngon, có những món là món cô đã từng khen khi đi ăn cùng anh, có những món thì cô chưa ăn bao giờ.

Nếu họ gặp nhau, chắc không có chuyện gì chứ? Gặp nhau thì có thể xảy ra chuyện gì được? Mặc dù tự nhủ như thế nhưng rõ ràng trong lòng cô không nghĩ thế. Cô vừa không muốn Ngô Dạ Lai gặp Thẩm Quân Phi, cũng không muốn Thẩm Quân Phi gặp Ngô Dạ Lai. Nếu có gặp thì đương nhiên

đều sẽ nhìn thấy nhau, nhưng điều khác biệt là cô không muốn ai trong họ có cảm giác không vui.

Suy nghĩ lan man hồi lâu, vẫn chẳng nghĩ ra cách nào khả thi, Ân Trúc nghi ngờ không biết có phải mình bị sốt lâu quá nên đầu óc hư hết rồi không, chứ việc giải quyết những chuyện cấp bách chẳng phải nằm trong tầm tay của mấy người làm thư ký như cô đó sao! Hiện tại, cô lại lực bất tòng tâm.

Ngô Dạ Lai mặc quân phục, một tay cầm hoa và giỏ quả nhưng lại không làm người khác cảm thấy có gì đáng để cười. Ân Trúc đi đến, định đỡ đồ trong tay anh.

"Không cần, để anh", anh cầm đồ đặt lên chiếc tủ nhỏ bên cạnh giường của Ân Trúc, thấy bệnh nhân ở những giường khác đều đang nằm, anh liền nói: "Em về giường nằm đi".

Ân Trúc đành ngồi xuống giường, để mặc Ngô Dạ Lai đắp chăn cho mình. Thấy anh nghiêm túc như vậy, cô cũng ngại không muốn nhắc nhở anh là cô đã khỏe rồi, cũng không biết làm thế nào để nói với anh là cô đang định đi vệ sinh.

Ngô Dạ Lai kéo ghế lại gần, tự nhiên lại chẳng biết nói gì cho phải nên đành hỏi thăm bệnh tình của cô. Anh hỏi gì, Ân Trúc đáp nãy nhưng mắt không ngừng lén liếc nhìn chiếc điện thoại để ở đầu giường. Lúc này, chắc Thẩm Quân Phi sắp về rồi. Ngô Dạ Lai thấy cô có vẻ lơ đãng nên hỏi: "Sao thế, đang đợi cuộc điện thoại nào quan trọng à?".

"Không, không, em đang xem giờ thôi", Ân Trúc vội nhét điện thoại xuống dưới gối, chuyên tâm vào việc nói chuyện với anh.

Đến khi kể xong cả quá trình bị bệnh và trị bệnh, Ân Trúc mới hỏi: "Bố mẹ bảo anh đến phải không? Họ vẫn khỏe chứ?".

"Vẫn khỏe, bố mẹ ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, giờ họ hàng cũng ít đến rồi."

"Ít qua lại cũng tốt, mẹ đỡ mệt hơn", nói xong mới thấy giọng nói thật quá thân mật, không hợp với hoàn cảnh bây giờ, "Em sẽ để ý thay đổi cách xưng hô". Khi kết hôn, thay đổi xưng hô thì có phong bì để nhận, ít nhiều cũng có chút vật chất tác động, sau khi ly hôn rồi lại hoàn toàn phải dựa vào sự tự giác.

Ngô Dạ Lai đang định nói gì đó thì thấy phùng Ân Trúc liếc mắt ra cửa, lại rơi vào tình trạng tâm hồn treo ngược cành cây.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 60

"Lại sao thế?"

Ẩn Trúc nhìn Thẩm Quân Phi đẩy cửa đi vào và nhìn thấy họ, anh không hề do dự quay người đi ra, "Anh ngồi chơi nhé, em ra ngoài một lát". Cô nói xong liền đi ra đuổi theo anh.

Chỉ loáng cái, anh đã đi đến đầu bên kia hành lang rồi, Ẩn Trúc chạy theo mà không tài nào đuổi kịp, đành gọi: "Thẩm Quân Phi, Thẩm Quân Phi, anh đứng lại!".

Thẩm Quân Phi nghe thấy, dừng lại hai ba giây mới quay người lại, đợi Ẩn Trúc đuổi tới nơi rồi hỏi: "Đói không?".

"Đã về rồi, anh còn đi đâu?"

"Quên không lấy đĩa", Thẩm Quân Phi mặt không biến sắc, tìm đại một cái cốc để đổi phỏ. Anh thấy mình không tiện khi xuất hiện trong cảnh vừa rồi, anh tin Ẩn Trúc hiểu điều đó.

"Em có thể tìm được đĩa. Đi thôi, quay về phòng ăn cơm", Ẩn Trúc cố níu anh quay lại. Cô không phải không biết hành động của mình lúc này có nghĩa là gì, nhưng cô không thể để Thẩm Quân Phi rời đi như thế. Ngô Dạ Lai nhìn thấy Thẩm Quân Phi thì thấy hơi khó chịu, cho rằng vợ cũ của anh đã có người mới. Nhưng nếu cứ để Thẩm Quân Phi đi như thế thì cũng có nghĩa thừa nhận anh mãi mãi chỉ là người ngoài. Gặp Ngô Dạ Lai đương nhiên cô rất vui, nhưng không thể vui vẻ trên sự đau lòng của Thẩm Quân Phi như thế được. Cô luôn giả bộ hồ đồ lợi dụng lòng tốt của anh, nhận mọi

sự chăm sóc chu đáo từ anh, thế đã đủ xấu xa lắm rồi, cô không thể tàn nhẫn nhìn anh rút lui vì sự xuất hiện của Ngô Dạ Lai như thế được.

"Anh không muốn quay lại đây", Thẩm Quân Phi không muốn trở thành nước cờ hay quân cờ trong trận đấu trí giữa hai vợ chồng họ.

"Em đói rồi", Ân Trúc không còn cách nào khác đành tỏ vẻ bi thương để ép anh.

"Em cầm lấy", Thẩm Quân Phi đưa cho cô chiếc túi lớn mình đang cầm trên tay, "Món cháo và sủi cảo chiên mà em thích, hộp màu trắng là nhân chay, hộp màu vàng là nhân ớt xanh thịt heo. Cũng thanh đạm thôi, anh còn mua thêm mấy món ăn vặt, ở trong chiếc túi nhỏ ý, em nhớ ăn đây".

Ân Trúc không nhận, níu tay anh kéo về phía trước, "Đi thôi, ăn cùng với em, ăn một mình chán lắm".

"Bảo cậu ấy ăn với em, anh thật sự có việc phải đi."

"Anh đừng đi."

"Được rồi anh không đi lâu đâu, chạy ra ngoài một lát thôi, giải quyết xong việc, anh sẽ quay lại", cho dù họ có quay lại với nhau thật, thì anh cũng sẽ không đi xa nếu cô cần tới anh.

"Ăn cơm xong rồi đi cũng được", Ân Trúc không chịu buông tay.

Sắc mặt Thẩm Quân Phi trầm hẳn xuống, "Nhất định bắt anh phải vào đó đóng vai thừa hay sao? Ân Trúc, anh không muốn mãi mãi phải là người đóng thế nữa. Khi diễn viên chính xuất hiện rồi thì cho anh nghỉ ngơi một chút có được không, có thể để anh giữ lại chút lòng tự trọng của người đóng vai phụ không?".

"Em xin lỗi, em... em không nghĩ nhiều như thế. Nếu anh không muốn vào phòng thì thôi, chúng ta ngồi ăn ở đây vậy", nói xong cô kéo Thẩm Quân Phi đến chỗ ngồi uống trà ở cuối hành lang.

Thẩm Quân Phi vẫn không nhúc nhích, "Phùng Ân Trúc, em vào trong đi, lát nữa người ta đi rồi, em lại khóc".

"Anh đi rồi em mới khóc thật đấy. Ai tốt với em, em đều biết cả", Ân Trúc nhắm mắt lại, có lẽ Thẩm Quân Phi nhìn thấy, vừa rồi Ngô Dạ Lai vẫn đứng mãi ở cửa phòng, giờ đã đi rồi. Nhìn thấy cô lôi kéo chẳng ra làm sao, anh có thể đứng nhìn lâu như thế, coi như đã rất nể mặt cô rồi. Có Thẩm Quân Phi đứng chắn trước mặt nên nhìn anh rời đi, cô gần như không cảm thấy đau đớn gì.

Sau khi ra viện, Ân Trúc theo bố mẹ về nhà tiếp tục tinh dưỡng. Ở công ty, Tiêu Ly đã đi làm nhưng cũng không tiện giục cô thư ký vì vất vả chuẩn bị lo lắng cho đám cưới của anh mà ngã bệnh, vì vậy kỳ nghỉ ốm này của cô được nghỉ theo khuyến cáo của bác sĩ.

Về phía bố mẹ chồng, Ân Trúc chọn ngày tâm trạng tương đối tốt qua đó thăm ông bà một lần. Bố chồng cô không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi một bên. Còn mẹ chồng cầm tay cô mà khóc, nói rằng Ngô Dạ Lai không hiểu biết, khuyên cô đừng cư xử với anh như vậy, nói ẩn ý, quanh đi quẩn lại vẫn hy vọng họ có thể về với nhau. Ân Trúc chỉ ngồi một lúc rồi đi, có một lúc như vậy mà cô cảm giác như mình đang ngồi trên thảm đing. Cô hơi hối hận vì đã không nghe lời mẹ, nếu đã không có ý định quay lại với anh thì đừng đến gặp để bố mẹ anh thêm phiền lòng. Tuy cô cũng buồn và khóc theo nhưng cô biết, nước mắt của cô là dành cho quãng thời gian cô sống ở căn nhà này, dành cho hai người đã từng coi cô như con gái đang ngồi trước mặt cô chứ không còn là vì Ngô Dạ Lai nữa. Bất luận là vì ai, thì tâm trạng vẫn không thể khá hơn được.

Về đến nhà, khó tránh khỏi việc nghĩ đến Ngô Dạ Lai. Ngày hôm ấy, rõ ràng đứng cách nhau khá xa nhưng hình ảnh Ngô Dạ Lai như được phóng to rất nhiều lần, in sâu trong đáy mắt cô, cô sẽ mãi mãi không quên hình dáng anh lúc đó. Biểu hiện của anh không thay đổi đầy "kịch" như cô nghĩ, anh chỉ đứng đó, lặng lẽ quan sát hai người bọn cô lôi kéo, mặt không biến sắc. Khi Ân Trúc nhìn thấy anh, ánh mắt anh lạnh lẽo cứ như cả thế giới trong mắt anh đã sụp đổ tan tành, những thứ anh nhìn thấy chỉ còn là một màu xám xịt.

Với Ngô Dạ Lai, thế giới không chỉ sụp đổ tan tành mà còn vỡ vụn, anh hoàn toàn không phóng đại cảm xúc của anh lúc này. Anh cảm thấy mình như một trận địa bị bỏ quên, Phùng Ân Trúc sau khi diễn tập xong lại không hề tiến hành chiến dịch mà đã từ bỏ rồi. Sao cô có thể lặng lẽ không nói lời nào mà thay đổi mục tiêu, hủy bỏ cuộc chiến đấu trong khi anh đã nhắm trúng, đã chuẩn bị phương án tác chiến rõ ràng như thế. Cô không thể cho anh thêm chút thời gian, để anh hoàn toàn chuyên tâm, để anh xác nhận được rằng trận chiến này đáng để anh dốc lòng cố gắng sao?

Anh biết, anh đã từng có cơ hội đó nhưng anh đã bỏ lỡ, anh đã không tôn trọng đối thủ. Vì vậy, anh bị đẩy sang một bên và vĩnh viễn trở thành quá khứ. Còn hiện tại và tương lai của Phùng Ân Trúc có lẽ đã xuất hiện trước mặt, xuất hiện trước mặt anh, cùng nắm tay người đó đi đến hết cuộc đời. Anh đứng đấy, khi bất giác nhận ra mình đang chắn ngang cửa thì nhích sang bên cạnh vài bước rồi quay người bỏ đi.

Quay về đơn vị, vừa kịp thời hạn phải báo cáo nghỉ phép với cấp trên. Bên cạnh thì Lục Dã đang bực tức phê bình một tân binh, cậu tân binh này được cho phép ra ngoài ba tiếng buổi sáng, nhưng tới chiều cậu ta mới quay lại, vượt thời hạn cho phép hơn năm tiếng đồng hồ, chuyện này rất hiếm gặp trong đám tân binh, bởi vì về cơ bản thì họ không dám. Thời gian nghỉ phép của tân binh bị giới hạn, mà còn áp dụng chế độ nghỉ luân phiên, người trước nghỉ phép xong quay lại thì người tiếp theo mới được rời khỏi

doanh trại, cũng phải hẹn trước với nhau. Do đó, hình thức trừng phạt trong doanh trại dành cho những người trả phép chậm dù không là gì, nhưng đối với tân binh thì đúng là một sự trải nghiệm thực sự. Công khai, âm thầm, gây thương tổn hoặc tàn bạo, việc gì có thể làm nguôi giận được thì họ làm việc đó. Làm lỡ việc nghỉ phép của người khác, quả là một thử thách khó khăn.

Thế mà cậu tân binh này lại còn trêu tức Lục Dã, hỏi cậu ta vì sao lại vượt quá thời gian nghỉ phép thì cậu ta nhất định không chịu nói lý do. Lục Dã phạt cậu ta đứng một tiếng rồi hỏi lại, cậu ta vẫn không chịu mở miệng. Lục Dã cũng cho cậu ta một cái bạt tai làm mồm cậu ta rớm máu, nhưng cậu ta vẫn đứng lì ra đấy không chịu tránh.

Ngô Dạ Lai đứng bên cạnh nhìn, biết đây cũng là cách trừng phạt bình thường. Hơn nữa, khái niệm về thời gian trong quân đội, là muốn nhấn mạnh tầm quan trọng. Nếu phục tùng mệnh lệnh là nhiệm vụ đầu tiên của người lính thì việc không tuân thủ quy định về thời gian là tuyệt đối không thể nương tay. Nếu trong quân ngũ mà nói lỏng kỷ luật thì không còn gì là sức chiến đấu nữa.

"Cậu ra ngoài, chạy ba mươi vòng quanh doanh trại, làm ngay!", Ngô Dạ Lai đưa ra quyết định cuối cùng.

Cậu tân binh đó lập tức đứng nghiêm, nghĩ một lúc rồi nói: "Báo cáo liên đội trưởng, hôm nay vì bạn gái tôi ốm, hôm qua cô ấy đến đây mà ốm đến mức không ăn uống được gì. Tôi đưa cô ấy đi tiêm, thực sự không thể để cô ấy ốm yếu thế mà tự gọi xe về, nên mới đưa cô ấy về nhà khách rồi mới quay lại doanh trại. Tôi sai rồi, bất kỳ sự trừng phạt nào tôi cũng xin chịu, báo cáo hết!".

Ngô Dạ Lai khoát khoát tay, "Đi đi".

Lục Dã đứng bên cạnh nói khích, "Vắt mũi chưa sạch mà đã một câu bạn gái, hai câu bạn gái rồi. Ốm có chết được không? Chết cũng phải về doanh trại đúng giờ. Ba mươi vòng là quá nhẹ, năm mươi vòng còn nghe được. Ghét nhất đám trẻ con dùng tiền của gia đình rồi cùng tiêu như phá với nhau, trêu hoa ghẹo nguyệt, thề non hẹn biển, lố lăng".

"Chê ít thì cậu chạy theo bảo cậu ta chạy thêm", Ngô Dạ Lai đã quen với cái miệng ác khẩu của Lục Dã nên cũng không thèm quan tâm đến cậu ta.

Đúng thế, khi tuổi còn trẻ, không hiểu thế nào là tình yêu, cho dù tình yêu thật sự không cần phải tìm hiểu. Điều cần làm không phải là đi định nghĩa tình yêu, mà khi đang có được hạnh phúc thì đó là nền tảng tích lũy cho những khó khăn trong cuộc sống. Dám chịu trách nhiệm, dám đấu tranh mới có thể nói đến tình yêu, mới dám nói yêu.

"Em không đi, mặc kệ cậu ta. Khi quay lại sẽ có người đợi để xử lý cậu ta rồi!", nghĩ thế nào Lục Dã lại nói, "Anh nói xem, có đáng không! Vì muốn ở bên nhau thêm vài tiếng đồng hồ mà phải chịu phạt thế này. Thật là một cậu nhóc hay ho".

"Đối với cậu ta, có thể là rất đáng đấy", bóng dáng cậu tân binh chạy ngoài sân tập không nhanh nhưng rất chắc chắn.

"Em nói cho anh nghe, em thấy hoảng sợ thay cho sự thiệt thòi mà các anh phải chịu."

"Gì cơ?"

"Em nói hoảng sợ thay cho những người có gia đình hay có người yêu như các anh. Ở doanh trại nhớ nhung lo lắng cho gia đình còn không đủ, khó khăn lắm mới được về nhà một lần thì lại càng thêm lo lắng cho bố mẹ, vợ con. Việc trong nhà ngoài ngõ đều đứng ra làm không nói, riêng khoản cung phụng vợ thì khỏi phải bàn. Em không dám lấy vợ là vì sao, không

phải không tìm được mà là không muốn chịu cái tội này. Muốn cũng không gặp được, khi gặp rồi lại thấy kém cỏi trước người ta, có cảm giác cả đời phải nợ người ta không bằng."

"Đều thế cả sao?"

"Chuyện gì?"

"Ai cũng cảm thấy có lỗi với vợ ấy?"

"Đương nhiên rồi. Một mình chăm lo nhà cửa, ở nhà chờ đợi anh, không dễ gì đâu".

"Thế à?", Ngô Dạ Lai rút ra một điếu thuốc, nhả khói, nhưng không thể nhả hết được sự buồn bã, nuối tiếc muộn màng. Anh vốn nghĩ rằng, cô ấy tự nguyện thì cô ấy sẽ vui, anh đã cho cô ở bên cạnh anh, cho cô lòng chung thủy, cho cô quyền được quản lý chăm sóc gia đình thì cô sẽ hoàn toàn yên tâm, sẽ hạnh phúc. Thì ra, anh chưa bao giờ phải bỏ ra, dù chỉ là một chút ít sự quan tâm. Bởi vì, chỉ cần thật sự quan tâm đến cô xem cô nghĩ gì, cô sống thế nào, thì sẽ không đến mức không hề cảm thấy có lỗi như thế, anh chỉ thản nhiên tận hưởng cuộc sống mà cô tạo ra. Khi cô cần, anh đã bao giờ ở bên cô dù chỉ một phút chưa? Đến bản thân anh còn không nghĩ thông suốt được như Lục Dã, không biết yêu thương người khác như Lục Dã. Mình không gánh vác thì ai gánh vác, không phải em thì còn là ai? Cần anh để làm gì? Làm bình phong để ngắm hay sao? Lại còn phải lo lắng cho anh. Ngô Dạ Lai bất giác tự cười chế giễu mình.

"Em nói là...", Lục Dã đi đến, mời lửa, "Anh đừng cười nhé, sao em có cảm giác rất khủng khiếp nhỉ? Có phải anh cho rằng em ghen tị với bọn anh nên mới nói bừa như thế? Em nói cho anh biết, không phải vậy".

Ngô Dạ Lai không nói gì, chỉ hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác.

Lục Dã vẫn tiếp tục đề tài này một mình, "Thôi được. Em thừa nhận là cũng có chút ghen tị. Nếu như có thể tìm được một người xinh đẹp, dịu dàng như vợ anh, về nhà phải phục vụ cô ấy thế nào em cũng chịu".

"Cậu cảm thấy cô ấy rất tốt?"

"Đừng, đừng, anh đừng nghĩ linh tinh. Chỉ là ví dụ thế thôi. Tốt đến mấy cũng là vợ anh, anh em phân biệt rõ ràng", câu trả lời của Lục Dã lại không phủ nhận việc cậu ta cảm thấy Ân Trúc rất tốt. Cô đúng là rất tuyệt, anh cảm thấy chẳng có gì phải kén chọn nữa. Lấy ví dụ, trong hàng trăm phu nhân của anh em ở đơn vị chọn lấy một thì dường như cô là người không cúi kính bao giờ, cũng chưa bao giờ nghe Ngô Dạ Lai than phiền gì về cô, thế còn chưa đủ đáng quý hay sao?

Ngô Dạ Lai ôm ngực, cảm giác nơi đó đang đau đớn như chỉ muốn nứt toác ra. Anh với chiếc áo luyện tập đang treo trên móc áo gần đấy mặc vào rồi lao ra ngoài thao trường. Nếu như về chậm mà bị trừng phạt thì một kẻ dễ lỡ mất thời cơ như anh lại càng đáng bị trừng phạt hơn. Ngày hôm đó, anh tự hành xác mình như một nhà sư khổ hạnh, hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn chịu đựng của cơ thể, kiên trì tiếp tục.

Lục Dã nhận thấy sự bất thường ở anh nên cậu ta vội đi tìm Tham mưu trưởng đến. Tham mưu trưởng chạy cùng Ngô Dạ Lai vài vòng, hét lên với anh, "Cậu xem bộ dạng cậu kìa, ai cho phép cậu tự mình luyện tập ích kỷ thế. Cậu thế này gọi là gì? Là binh sĩ loại vì không còn tinh thần chiến đấu đấy, chạy đến chết đi rồi cậu sẽ thấy".

Tại Ngô Dạ Lai ù đi, không nghe được gì, chỉ tiếp tục chạy. Về sau, Lục Dã nghĩ ra một cách mà không giống bất kỳ cách nào, anh ta đẩy Ngô Dạ Lai một cái từ phía sau làm anh theo đà ngã nhào xuống đất, như thế anh cũng sẽ không còn cơ hội để thử tinh thần của mọi người nữa.

Chú thích: (1) Hồng hạnh xuất tường: Dịch là "Hạnh đỏ vượt tường", câu này ám chỉ người phụ nữ đã có chồng mà vẫn lẳng nhăng với đàn ông khác.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Sự Cứu Vãn Thất Bại

Thẩm Quân Phi có chút chỉ đạo với Ân Trúc, anh không chỉ như giám thị quản giáo mà còn quản tất cả mọi thứ thuộc về cô. Anh dùng cách mách với bố mẹ cô nếu cô không chịu nghe lời, nhưng chiêu này lại vô cùng hữu ích làm Ân Trúc lần nào cũng thất bại thê thảm.

Sau sự việc lần đó, Ngô Dạ Lai gần như khôi phục được lại trạng thái bình thường, nhưng Lục Dã vẫn cảm thấy có gì đấy không ổn. Hình như Ngô Dạ Lai đã hoàn toàn sụp đổ sau cú ngã đó, bất kể là về mặt thể chất hay về mặt tinh thần. Anh cứ ho mãi không dứt mà thuốc vẫn không rời tay, trước giờ anh vốn đã ít lời nay thành người hết sức kiệm lời, không có chuyện gì thì không nói chuyện với bất kỳ ai.

Sự bất thường của Ngô Dạ Lai làm cấp trên vô cùng quan tâm. Có tìm anh nói chuyện thì anh vẫn báo cáo không làm gì ảnh hưởng đến công việc, tuyệt đối không hé răng nửa lời nói đến những đề tài nhạy cảm, vì vậy, nhiệm vụ tìm hiểu vấn đề cá nhân này thuộc về Lục Dã.

Lục Dã biết, khó có thể cậy được miệng Ngô Dạ Lai. Vì vậy, nhân dịp nghỉ phép này, anh ta định về nhà Ngô Dạ Lai xem thế nào. Biết trạm dịch thế nào thì mới có thể ra tay mà diệt trừ chứ.

Đương nhiên, kết quả nằm ngoài dự liệu của anh ta, thế nên anh ta không ở lại thành phố C một ngày nào mà đi thẳng đến thành phố J.

Lúc đó Ân Trúc mới quay lại thành phố J đi làm chưa được bao lâu. Hôm ấy, cô đang mua đồ ở siêu thị gần công ty, lúc ngồi ở bên ngoài khu

bán hàng, cô đột nhiên cảm thấy đây là một nơi thật tuyệt vời, người qua người lại ồn ào náo nhiệt làm bao nhiêu phiền muộn cũng tan biến theo.

"Em đang ở đâu đấy?", Thẩm Quân Phi gửi tin nhắn cho cô.

"Không nói cho anh biết", Ân Trúc cười, nhắn trả lời.

"Tìm kiếm không thành công rồi, đợi anh sử dụng thiết bị định vị."

"Tìm thấy chưa?"

"Lỗi hệ thống."

"Hệ thống chết tiệt."

"Gợi ý cho anh đi, thu nhỏ phạm vi lại, có thể sẽ tìm được đấy."

"Không nói cho anh biết. Anh làm việc đi, chút nữa em sẽ về nhà."

Ân Trúc dần quen với sự chăm lo của Thẩm Quân Phi dành cho mình, bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu. Anh từng bị cô dọa cho sợ hãi nên ở những chỗ đông người, anh sợ cô thiếu không khí lại ngất xỉu còn những chỗ ít người thì lại sợ không an toàn. Đối với anh, ngoài nhà ra thì dường như không có nơi nào thích hợp với Phùng Ân Trúc. Căn nhà này vẫn là căn nhà có bố mẹ cô ở.

Đợt trước, bố mẹ cô nhất định đòi đến thành phố J sống để tiện chăm sóc cô. Ân Trúc đoán kết quả của việc này hơn phân nửa có lẽ là do Thẩm Quân Phi tác động. Nhưng, cô cho rằng không cần phải làm thế. Cô không còn là một cô bé nữa, cũng ra ngoài sống độc lập mấy năm rồi, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về, cô thật sự không biết để bố mẹ đến đây sống để làm gì. Lẽ nào khi cô đi làm, lại để bố mẹ phải ở nhà chờ cô về sao?

Vì vậy, Phùng Ân Trúc đồng ý chịu sự giám sát của anh bạn Thẩm Quân Phi bất cứ lúc nào để bố mẹ yên tâm ở lại thành phố C. Nhưng anh

chàng Thẩm Quân Phi này lại có chút chỉ đạo với Ân Trúc, anh không chỉ như giám thị quản giáo mà còn quản tất cả mọi thứ thuộc về cô. Anh dùng chiêu mách với bố mẹ cô nếu cô không chịu nghe lời, nhưng chiêu này lại vô cùng hữu ích khiến Ân Trúc lần nào cũng thất bại thê thảm.

Những chuyện khác không nói, chỉ riêng khoản canh gà thôi, mấy ngày nay, sáng trưa tối ngày nào cũng đủ ba bữa canh gà. Dĩ nhiên Thẩm Quân Phi cũng thay đổi kiểu nấu, nhưng thực chất thì chẳng phải vẫn là canh gà sao? Ăn nhiều quá, tới mức Ân Trúc thực sự muốn nôn. Nhưng Thẩm Quân Phi không dễ dàng để cô từ chối như thế lại còn hùng hồn nói, tuy đều là canh gà cả nhưng các loại gà lại khác nhau, có hôm là gà nhà, có hôm là gà ác, có hôm lại là gà rừng, làm gì đến nỗi ăn vào mà chỉ muốn nôn ra chứ? Chưa kể, lần nào anh cũng ăn canh cùng cô mà vẫn cảm thấy không có gì phải phàn nàn cả.

"Tối nay em muốn ăn gì?", rõ ràng Thẩm Quân Phi vẫn không định đi làm việc của mình.

"Em muốn làm cà ri", Ân Trúc nhìn đống nguyên liệu trong túi chắc đã mua đủ rồi. Ở nhà còn cà rốt, về chỉ cần hầm thịt bò nữa là được.

Đứng dậy, chưa đi được mấy bước, Thẩm Quân Phi lại gọi điện đến. Ân Trúc bấm nút nghe nhưng phải phủ đầu trước, "Em nói cho anh biết nhé Thẩm Quân Phi, anh mà còn nhắc đến hai từ dinh dưỡng, nữa là em liều mạng với anh đấy". Là tại anh hiểu lầm ý của bố mẹ cô, họ nói chủ yếu do cô thiếu dinh dưỡng nên thời gian ở nhà dưỡng bệnh, mẹ nhồi cho cô đủ thứ làm cô phải cao thêm được năm phân nữa chứ không ít.

"Đừng nóng, anh chỉ muốn nói anh cũng đói rồi, em nấu thêm một suất nữa nhé", Thẩm Quân Phi chậm rãi trả lời.

"Xin anh tha cho em một hôm đi được không, anh cũng phải về mà nghỉ ngơi, đừng tạo ác nghiệp nữa!"

"Ha ha, chút nữa hết giờ anh sẽ về, giờ còn có chút việc", Thẩm Quân Phi nói xong rồi tự ngắt máy luôn.

Ấn Trúc còn chưa kịp cho di động vào túi thì chuông lại vang lên, cô vội vàng bắt máy, "Lại sao nữa?".

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, phải mấy giây sau mới thấy hỏi: "Xin hỏi, đây có phải số máy của cô Phùng Ấn Trúc không?".

"Phải, là tôi đây. Xin hỏi anh là ai?"

"Chào chị, tôi là Lục Dã, chúng ta đã gặp nhau ở doanh trại."

Ấn Trúc nhớ ngay ra là ai, "Có phải Ngô Dạ Lai gặp chuyện gì rồi phải không?", nói xong thì chính Ấn Trúc cũng thấy giọng mình run run. Ngành Hàng không bọn anh, tỷ lệ xảy ra sự cố thấp nhưng một khi sự cố xảy ra thì tỷ lệ sống sót cũng không nhiều.

Lục Dã biết Ấn Trúc đã hiểu lầm nên vội nói: "Không phải, hôm nay tôi có việc tìm chị. Tôi đang ở ga tàu, lúc nào chị có thời gian, tôi có thể đi đến đâu để gặp chị?".

Nghe giọng Lục Dã thì có vẻ cô không thể từ chối. Ấn Trúc liền đáp, "Tôi đang ở ngoài, tôi sẽ đi taxi đến đón anh". Cô biết Lục Dã, đây là cách tốt nhất.

Đưa Lục Dã về tới nơi mất chưa đến hai mươi phút. Nhưng trong thời gian ngồi trên xe, hai người không biết nói gì nên cảm thấy thời gian dài lê thê.

Lục Dã mặc quân phục nên Ấn Trúc không tiện mời anh ta về nhà, cô đành mời anh tới quán trà nhỏ gần khu chung cư cô ở. Bất kể anh đã ăn cơm hay chưa nhưng giờ không phải lúc khách sáo, mà anh ta cũng không phải là người có thể khách sáo.

Lục Dã đi thẳng vào vấn đề, "Lần này tôi tới tìm chị là đại diện cho đơn vị tới gặp chị nói chuyện về vấn đề giữa chị và đồng chí Ngô Dạ Lai". Thực ra, đây cũng là vì nghĩa khí mà đến thôi chứ họ đã ly hôn rồi thì anh cũng chẳng có cơ sở để nói.

Ấn Trúc gật đầu hợp tác. Cô thật sự rất căng thẳng, ban đầu là cô và Ngô Dạ Lai hồ đồ ly hôn, hoàn toàn quên mất người mà cô lấy là người trong quân đội. Liệu anh có bị coi là đã phạm lỗi chính trị không? Vấn đề này cô chưa bao giờ tìm hiểu vì lúc lấy Ngô Dạ Lai, cô không bao giờ nghĩ mình sẽ chia tay với anh.

"Đầu tiên tôi xin được hỏi lý do hai người ly hôn là gì?"

"Anh ấy nói thế nào?", Ấn Trúc thấy hối hận, trên đường đi đón Lục Dã, dù sao cô cũng nên gọi thông báo cho Ngô Dạ Lai một tiếng chứ. Giờ thì trở tay không kịp rồi, không biết tình hình bên đó thế nào, liệu có phải họ đang thăm vấn anh nên mới tìm cô để nói chuyện không. Mặc kệ, cứ nhận hết lỗi về mình là xong.

"Giờ chúng tôi đang muốn tìm hiểu nguyên nhân từ phía chị", Lục Dã đáp trả lại.

"Nguyên nhân thì chẳng qua là ở xa nhau quá dẫn đến việc thiếu thông tin liên lạc nên dần dần rất khó nói chuyện. Vấn đề chủ yếu xuất phát từ phía tôi, là tôi đã đề nghị ly hôn trước."

"Anh chị đều tự nguyện cả à?", hỏi câu này đến bản thân Lục Dã cũng cảm thấy như miệng mình có sạn, anh lại không muốn hỏi thẳng, Ngô Dạ Lai hình như không tình nguyện ly hôn lắm, anh ta không thể hạ thấp Ngô Dạ Lai trước mặt Phùng Ấn Trúc.

"Phải. Ngô Dạ Lai có phải chịu ảnh hưởng gì từ việc này không?", ly hôn đã gần một năm rồi mà giờ mới tìm cô để nói chuyện thì cô không hiểu lắm.

Lục Dã đang buồn phiền vì không biết nên lấy cớ gì để gây áp lực cho Phùng Ân Trúc, không ngờ cô lại để lộ ra sơ hở, nếu không túm ngay lấy sơ hở này thì đã không phải là Lục Dã, "Đương nhiên là có ảnh hưởng rất nghiêm trọng".

"Nhưng đã một năm rồi, còn ảnh hưởng nữa không?", Lục Dã đang nghĩ xem nên chứng minh ảnh hưởng thực tế như thế nào thì Ân Trúc lại hỏi.

"Kéo dài lâu như thế là vì tổ chức vẫn luôn tin tưởng chị và đồng chí Ngô Dạ Lai có thể giải quyết vấn đề ổn thỏa. Nhưng hai người đã xử lý việc nội bộ gia đình của mình thế nào chứ? Là ly hôn?", Lục Dã tỏ ra nghiêm túc, thực sự tỏ ra rất nghiêm trọng, "Kết hôn với quân nhân thì chị cũng nên có sự giác ngộ nhất định. Lấy một quân nhân ưu tú như thế, sao chị có thể đề nghị ly hôn? Chẳng phải cuộc hôn nhân của hai người là do hai người tự nguyện đó sao? Là vì quốc gia, vì quân đội, là để đồng chí ấy có thể yên tâm làm nhiệm vụ, để đồng chí ấy có thể phát huy năng lực của mình ở mức độ cao nhất".

Ân Trúc bị Lục Dã giáo huấn cho một trận không dám ngẩng đầu lên. Cô thừa nhận, sự giác ngộ của mình rất kém, chưa bao giờ cô đứng ở một góc độ cao hơn để suy nghĩ về cuộc hôn nhân của mình và Ngô Dạ Lai. Cô cho rằng, hôn nhân là chuyện của hai người, là vì họ muốn ở bên nhau và muốn đi cùng nhau đến hết cuộc đời nên mới kết hôn. Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của cô, thật sự thì đúng là vì cô muốn có được anh, lúc nào cũng hướng về anh nên mới kết hôn.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Lục Dĩ đang nói đến đoạn kịch động nhất thì bị tiếng chuông điện thoại của Ân Trúc cắt ngang. Anh nói theo thói quen: "Khi nói chuyện nên tắt di động đi, đến cả việc này mà chị cũng không biết sao?".

Ân Trúc lấy di động ra, là Thẩm Quân Phi gọi đến, "Xin lỗi, tôi quên mất.

Chút nữa tôi sẽ tắt nhưng cuộc gọi này tôi phải nghe đã", nói xong, cô liền nghe điện.

"Rốt cuộc là em đang ở đâu chứ, anh về rồi mà em còn chưa lê về đến nơi là sao?"

"Em đang ở ngoài có chút việc, lát nữa sẽ về."

"Vậy thì anh mở cửa vào nhà nhé, em đừng tố cáo anh đột nhập tư dinh đấy!", Thẩm Quân Phi bắt Ân Trúc giao cho anh một bộ chìa khóa sơ cua. Ân Trúc ở một mình, nhờ gặp phải chuyện gì, gọi trời trời không thấu gọi đất đất không thừa thì có thể tìm anh. Nhưng "đại sư SOS" này, ngay sau hôm cầm được chìa khóa, vì gọi di động Ân Trúc không nghe, ấn chuông cửa không ai ra mở nên đã tự động mở cửa vào nhà. Không mời mà đến là không mời mà đến rồi đúng lúc đó lại gặp ngay Ân Trúc đang luống cuống mặc quần áo đi ra từ nhà tắm, tội danh đột nhập tư dinh của anh đã được xác lập như thế.

"Được, không nói gì anh cả. Nếu anh đã đến rồi thì mang thịt bò trong tủ lạnh ra hâm trước đi. Ủ, đúng, em đã thái miếng và cho vào túi rồi đấy..."

đúng, trong ngăn thứ hai, tìm thấy rồi chứ? Em cúp máy đây", cô không thể không nghe điện thoại của Thẩm Quân Phi, để anh phải lo lắng đồng nghĩa với việc cô tự gây rắc rối cho mình.

Sắc mặt của Lục Dã từ sa sầm chuyển sang trắng bệch. Giọng của đối phương rõ ràng là nam, nghe xong cuộc đối thoại ấy anh ta không còn muốn tiếp tục gây áp lực cho Ân Trúc nữa, nếu tiếp tục chẳng khác gì bôi nhọ Ngô Dạ Lai. Vì thế nên đến ngồi anh ta cũng nhấp nhồm, chỉ hận là không thể chạy ngay về đơn vị để an ủi và ủng hộ cho Ngô Dạ Lai.

Anh ta đang định đứng dậy thì Ân Trúc hốt hoảng, "Tôi đã tắt máy rồi".

Lục Dã ngồi xuống, nhưng anh ta đợi Ân Trúc tiếp tục đề tài vừa rồi nên không nói gì. Phùng Ân Trúc ngồi đó vừa cuống, vừa căng thẳng, khó khăn lắm mới nhớ ra vừa rồi họ đang nói đến đâu lại không thể nghĩ ra là mình nên nói gì.

Nhưng cô lại rất sợ bầu không khí lạnh lẽo này nên vẫn phải phá vỡ nó, "Đúng, đúng là tôi khi ấy đã suy nghĩ không thấu đáo, cũng hơi kích động nữa. Ngô Dạ Lai không phản đối gì nên tôi tiến hành làm thủ tục".

Lục Dã đã lấy lại tinh thần, anh ta tiếp tục thái độ chuyên nghiệp khi xử lý công việc, "Chuyện này về cơ bản tôi đã nắm được, giờ chị định thế nào?".

Đưa ra vấn đề nhưng lại không cho Ân Trúc thời gian suy nghĩ để trả lời, mà lập tức nói giọng khuyên giải, "Ai cũng có những lúc kích động nhất thời, thật ra bây giờ nếu chị cảm thấy hối hận thì cũng vẫn chưa muộn, công việc của Ngô Dạ Lai ở đơn vị tôi có thể làm giúp. Chúng tôi làm gì thì cũng là vì muốn ổn định lòng đồng đội."

Có thể thấy rõ khi câu nói cuối cùng được thốt ra thì Lục Dã đang có ý muốn ôm đồm, về cơ bản thì Ân Trúc không cần phải trả lời. Nhưng cô lại

không thể không bày tỏ rõ thái độ của mình, cô không thể để Ngô Dạ Lai nghĩ cô muốn thông qua cách này để quay lại với anh. Người muốn ly hôn là cô, giờ muốn tái hợp lại cũng là cô, Ngô Dạ Lai không bị những hành động thất thường của cô bức chết mới lạ, "Tôi cảm thấy trong thời gian này chưa cần làm phiền đến các anh, chuyện của chúng tôi thì chúng tôi sẽ từ từ bàn bạc và tìm cách giải quyết".

"Nếu hai người có thể tự giải quyết thì đã không kéo dài tới cả năm nay", Lục Dã đổi giọng, "Chúng tôi cũng hiểu được chỗ khó của chị khi phải ở nhà một mình chăm sóc mọi việc, đã hơn một năm nay, chưa ai trong hai người tái hôn, cho thấy vấn đề không phải do rạn nứt về mặt tình cảm. Giờ chúng tôi ra mặt can thiệp vào thì có thể chị sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cố gắng thêm một lần nữa, chưa nói đến những mục tiêu cao vời xa xôi mà nói ngay là vì cả hai người, vì bố mẹ hai bên, lẽ nào không thể cố gắng thử lại một lần nữa sao?".

Ẩn Trúc cúi đầu. Cố gắng ư? Lẽ nào cô còn chưa từng cố gắng. Có thể cố gắng về mặt hôn nhân nhưng tình cảm thì không thể cố gắng được, mà thứ cô muốn thì chỉ cố gắng thôi không đủ. Cô không tiện mở miệng từ chối nhưng cũng không thể thuận theo ý tốt của đơn vị mà miễn cưỡng anh nên đành phải nói: "Để tôi suy nghĩ thêm".

Lục Dã thấy có chuyển biến tốt nên tin tưởng ngay họ vẫn còn tình cảm, vì vậy mặc kệ là tình cảm của họ còn nhiều hay ít, anh ta cũng phải tóm ngay lấy cơ hội này, "Vậy thì được rồi, tôi quay về đơn vị đã, tôi sẽ không nói gì với anh Ngô vội và tôi sẽ thu xếp với cấp trên, đợi tin tốt của hai người".

Ẩn Trúc cười đau khổ, anh chàng Lục Dã này không phải ghê gớm bình thường, nói bao lâu với cô là lại cố gắng lần nữa nhưng cuối cùng vẫn là một mình cô phải cố gắng. Không phải cô chưa từng cố gắng vì Ngô Dạ Lai, mà thậm chí đâu phải chỉ một lần. Nhưng quanh quẩn trong cái vòng lớn như thế, đến cuối cùng vẫn là một mình cô phải cầu xin, một mình cô

cần đến. Mà với yêu cầu này, trong mắt mọi người thì cô chính là người phải cúi đầu, chạy theo anh. Dựa vào cái gì chứ, chẳng phải tất cả mọi người đều cho rằng cô yêu nhiều hơn mà cô và Ngô Dạ Lai lấy nhau, cô cũng chính là người được lợi nhiều nhất hay sao?

Cô nén nỗi chua chát trong lòng lại, tiễn Lục Dã về.

Lục Dã tự cảm thấy kết quả chuyện này khá phù hợp với dự đoán của anh ta, biểu hiện của Phùng Ấn Trúc có thể coi là ổn, dù không phải là tích cực lắm nhưng cô cũng không từ chối ngay. Vì vậy anh ta trở về chuyến này cũng thấy nhẹ nhõm hơn, giọng điệu cũng ôn hòa hơn, "Gần đây ở đơn vị chuẩn bị có đợt kiểm tra, anh Ngô bận rộn tới mức cơm cũng chẳng kịp ăn. Chị có thời gian thì đến thăm anh ấy nhé.". Ấn Tượng của Lục Dã về Ấn Trúc khá tốt, những gì cần nói cũng đã nói rồi, cần làm gì cũng đã làm rồi nên anh ta thấy cũng không nên ép người ta quá.

"Nhờ các anh để ý chăm sóc giúp cho sức khỏe của anh ấy", trong lúc đợi xe, Ấn Trúc không kìm được thốt lên. Lần trước, Ngô Dạ Lai đến, cô không quan sát anh kỹ nên không thấy anh gầy đi. Nhưng nghe Lục Dã nói thế, cô lại cảm thấy hình như hôm đó sắc mặt Ngô Dạ Lai không tốt, chỉ là cô đã không để ý mà thôi.

Khi Lục Dã lên taxi, Ấn Trúc quay về khu chung cư, tay còn cầm túi thức ăn, còn không nhanh lên, Thẩm Quân Phi lại nhảy lên đi tìm mất. Nghĩ đến Thẩm Quân Phi, Ấn Trúc bất giác khẽ mỉm cười, chính bản thân cô lại không hề biết về hành động vô thức đó của mình. Cô còn đang nghĩ thì nhìn thấy Thẩm Quân Phi từ xa đi lại.

"Anh đi đâu thế?"

"Em còn định nấu cơm cà ri nữa à, nhà đến một hạt gạo cũng không còn em có biết không?", Thẩm Quân Phi hằm thịt bò xong, đang chuẩn bị đi nấu cơm mới thấy không đủ gạo.

Ẩn Trúc trả lời, "Ban đầu em đâu có tính cả suất của anh? Chỉ mình em thôi thì sao không đủ?"

Thẩm Quân Phi với tay tới kéo một cái, Ẩn Trúc tiện đà xoay người theo anh, "Phải, gạo trong nhà em đều là do anh ăn, giờ anh đi mua bù vào đây".

Ẩn Trúc ngạc nhiên hỏi: "Chẳng phải cửa hàng gạo có dịch vụ giao hàng tận nhà sao? Mã gạo là của anh đưa cho em mà. Sao anh phải tự mình đi mua?".

Thẩm Quân Phi kéo Ẩn Trúc đi về phía trước, "Gạo ở cửa hàng bán gạo cũ rồi, chúng ta ra siêu thị mua".

Họ đứng trước cổng lớn của khu chung cư, hai người đang nói chuyện nên không ai để ý tới lượng xe đi lại xung quanh. Đúng lúc đó có một chiếc xe đi vào, chiếc xe phía sau muốn nhân cơ hội này len lên trước nên đã tăng tốc, Thẩm Quân Phi đứng bên trong nên khi nhìn thấy chiếc xe đó lao tới, anh chỉ kịp kéo Ẩn Trúc vào lòng mình, sau đó xoay người lại để bảo vệ cô. Quay người như thế nhưng kính chiếu hậu của chiếc xe đó vẫn đập vào người Thẩm Quân Phi khiến anh ôm Ẩn Trúc lao đảo giật lùi về phía sau mấy bước.

Vốn dĩ, vào lúc nguy cấp thì những hành động nhanh nhẹn không có ý gì, nhưng trong mắt của người có lòng thì sự việc lại mang một nghĩa khác. Xe taxi Lục Dã ngồi bị tắc ngay đầu đường nên cảnh tượng đó bị anh ta thu ngay vào mắt. Toàn bộ biểu hiện của Ẩn Trúc trước đó, bỗng chốc trở nên chướng mắt, không chỉ chướng mắt mà anh còn cho rằng cô là kiểu người "miệng nam mô, bụng một bồ dao găm".

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Không Thế Dừng Được Thời Gian, Không Thế Dừng Được Tình Yêu

Ngay từ khi bắt đầu, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay đổi tình yêu của mình, khi ở bên cạnh cô, anh cũng không bao giờ nhìn đến bất kỳ một ai khác.

Lục Dã quay về báo cáo, anh ta nói thẳng ra chuyện Ngô Dạ Lai và Ân Trúc đã ly hôn. Những gì anh ta nói với Ân Trúc chẳng qua chỉ là gió thoảng qua thể thôi, ly hôn thì đã ly hôn rồi, dù là quân đội cũng không có quyền can thiệp nữa. Giờ nhiệm vụ cấp thiết trước mắt là làm sao để tâm trạng Ngô Dạ Lai khá hơn.

Lục Dã muốn giúp đỡ nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu làm anh thấy bực bội. Đặc biệt là đối với Ngô Dạ Lai, những lời có thể nói lại chẳng có chút tác dụng nào, những lời không thể nói thì tuyệt đối không được để lộ ra dù chỉ một câu, điều này càng khiến anh ta khó chịu. Thế nên lúc uống rượu, anh ta không dám tìm Ngô Dạ Lai, sợ rượu vào lời ra, nói những lời làm tổn thương người anh em của mình.

Ngô Dạ Lai không phát hiện ra sự bất thường của Lục Dã vì anh không giống họ, bình thường rất ít khi uống, có mời anh cũng không đi. Nhưng binh lính cấp dưới lại nhanh chóng bắt đầu lời ra lời vào bàn tán, nói chắc Lục Dã có vấn đề với cấp trên vì ai muốn đi tìm liên đội trưởng hay chính trị viên, anh cũng gạt phắt đi.

Ngô Dạ Lai vốn cho rằng chuyện này chẳng có gì đáng nói nên không để tâm, nhưng anh em bàn tán nhiều quá nên anh cũng không thể không

chú ý đến. Vì vậy, dù không được mời thì anh vẫn xuất hiện bên bàn rượu.

Giữa Ngô Dạ Lai và Lục Dã có thỏa thuận ngầm, không diễn bất cứ vở kịch nào mà mượn rượu để nói, họ cùng nhau đối phó với bên ngoài, vừa vào trận đã đốn ngã hai kẻ to mồm nói từu lượng của mình rất cao kia.

Uống tới sau cùng, không cần Ngô Dạ Lai hỏi thì Lục Dã cũng khoác vai anh nói: "Cậu em, anh đã nhìn lầm rồi, anh không phục, anh có lỗi với cậu em!", nói xong thì anh làm một hơi cạn cốc rượu trắng.

Ngô Dạ Lai uống không ít nhưng vẫn tỉnh táo. Anh đưa tay ra, giật ngay lấy cốc rượu trên tay Lục Dã, "Cậu uống đủ chưa, uống đủ rồi thì giải thích cho tôi nghe xem".

Lục Dã liếc mắt nhìn đám người trên bàn rượu, chỉ có hai người họ là còn có thể ngồi nói chuyện, những người còn lại đều đã gục cả rồi. Anh ta đúng là không thể cứ tránh Ngô Dạ Lai mãi. "Cậu phải hiểu hơn anh chứ, chuyện nhà cậu, vợ cậu, haizzz!". Lục Dã không có ý định nói lấp lửng, nhưng thật sự anh ta không sao nói ra miệng được, chuyện nhà người ta đã khó nói, đằng này lại nói đến chuyện vợ cũ của người ta lại càng khó hơn.

Tay cầm cốc rượu của Ngô Dạ Lai quả nhiên trùng xuống, sau đó đột ngột giơ cao, "Tôi hiểu gì đâu, tôi mới là người mơ hồ nhất!". Hơn nửa chỗ rượu trong cốc đã bị anh uống cạn.

Lục Dã đâu dễ để người ta làm vậy trước mặt mình. Anh ta cầm một chiếc cốc không rồi nhắc bình rượu lên rót vào, "Anh uống cùng cậu cốc này, uống xong, cậu hãy vứt hết những vướng bận trong lòng đi rồi sống như một người đàn ông thực sự, đừng để người ngoài lấy cậu ra làm trò cười!".

Ngô Dạ Lai không nói thêm gì nữa, chỉ úp ngược cốc rượu xuống bàn, gục trán vào đáy cốc, động tác và giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, cứ như

nói cho chính mình nghe vậy: "Trò cười, ai xem chứ?". Anh ở đây, có cầu xin cô ấy liếc mắt nhìn anh thêm một cái cũng còn khó.

Gần đây, anh bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện giữa anh và Ân Trúc, cũng nghĩ đến tình cảm của mình đối với cô. Chẳng phải trước giờ vẫn luôn là cô đuổi, còn anh thì chạy đó sao? Chẳng phải vẫn luôn là anh miễn cưỡng đón nhận hay sao? Nhưng tại sao khi đối mặt với sự chia tay anh lại có vẻ khó chấp nhận và không tình nguyện thế này?

Nghĩ rất lâu, rất nhiều chuyện, cuối cùng Ngô Dạ Lai nhận thấy thì ra anh mới chính là người yêu cô trước. Chê cô ấu trĩ, nhưng lại bị cô kích thích sự hiếu thắng, người luôn tỏ ra kiêu ngạo trước mặt cô như anh thật ra còn ấu trĩ hơn; Miệng thì nói không thích cô suốt ngày tụ tập bạn bè vui vẻ nói cười, nhưng sâu thẳm trong lòng lại vô cùng ngưỡng mộ lối sống phóng khoáng đó của cô; Mặc dù không hiểu rõ về cô nhưng lại không chịu được khi người khác nói oan cho sự trong sạch của cô; Bề ngoài thì tỏ ra khó chịu khi bị cô bám riết lấy, nhưng mỗi khi không thấy cô thì trong lòng lại lo, liệu cô có ra ngoài gây chuyện hay cô có đang chuyên tâm học hành hay không; Thi đỗ vào trường quân sự là kết quả nằm trong dự tính của anh, nhưng phải đến khi nhìn thấy tên cô trên bảng niêm yết anh mới như trút được gánh nặng trên vai; Trước khi Ân Trúc bày tỏ tình yêu của mình với anh, thỉnh thoảng cũng có lúc anh nửa vờ nửa thật xác nhận thân phận của cô đối với mình, yêu cũng được, kết hôn cũng được, đều là cách để anh che giấu tình cảm của anh mà bị động đón nhận tất cả mọi thứ Ân Trúc dành cho mình.

Tại sao anh cứ giữ mãi sự bị động đó? Là vì biết những thứ mình có thể cho cô quá ít chăng? Nếu nói riêng về con người anh, cũng có thể được coi là rất tài năng, nhưng anh lại là người hết sức vô vị; Anh thích nhìn bộ dạng đầy hào hứng của Ân Trúc khi kể một câu chuyện nào đó, tay chân vung vẩy rồi thỉnh thoảng lại đưa đây vài câu chọc cười xen vào, đấy là việc anh không bao giờ có thể làm được; Anh chỉ giỏi lắng nghe chứ không

giỏi thể hiện; Cũng may, hàng ngày tiếp xúc với một người vô vị như anh mà Ân Trúc không cảm thấy buồn chán.

Giữa hai người thì sao? Ngô Dạ Lai biết, đây không phải là kết quả anh cố ý tạo ra, ít nhất thì anh cũng không muốn thế. Anh có thể cảm nhận thấy, Ân Trúc không thích bị thăm dò, tìm hiểu hay bị bóc mẽ hoàn toàn. Sự khó chịu của cô ít nhiều cũng ảnh hưởng đến anh làm anh không thể không kiềm chế. Mỗi lần nằm cùng nhau trên giường nhưng lại quay lưng lại phía nhau, liệu có phải là sự giận dỗi rất trẻ con không?

Một mình ở đơn vị, có thật là anh không nhớ cô, không nhớ nhà không? Giờ nghĩ lại, anh mới dám thừa nhận là mình có nhớ. Đặc biệt là có mấy lần làm nhiệm vụ, trước khi lên máy bay phải viết di thư nhưng anh không viết. Khi ấy anh nghĩ, anh chẳng có gì phải dặn dò cả, chuyện gia đình giao cho Phùng Ân Trúc là anh yên tâm rồi. Nếu có viết, chắc anh sẽ viết về những việc mình còn dang dở. Nếu chỉ viết về cô, e là quá yếu đuối. Anh không muốn yếu đuối, ngay cả vào thời khắc quan trọng đó cũng không thể thấy được sự yếu đuối của anh.

Nếu quay lại thì sao? Nếu cho anh một cơ hội nữa, liệu anh có thể không cố ý tỏ vẻ và ý thức được rằng mình đã yêu cô từ lâu rồi không? Đúng thế, không phải anh không thành thật mà là chính bản thân anh cũng không cảm nhận được mà thôi. Anh đã quen với anh như thế này và Phùng Ân Trúc như thế, quen với việc ngượng ngùng, dưng dưng và yêu như thế, quen đến nỗi mà anh cứ nghĩ làm vậy là đúng, cuộc sống của họ nên như thế, cho rằng cứ tiếp tục sống như thế cũng là rất tốt rồi. Đến khi họ đã già rồi, không còn nói những lời yêu thương nữa cũng sẽ tự nương tựa và che chở cho nhau như thế. Phải, ngay từ khi bắt đầu, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay đổi tình yêu của mình, khi ở bên cạnh cô, anh cũng không bao giờ nhìn đến bất kỳ một ai khác.

Nghĩ đến đó, Ngô Dạ Lai cũng biết tất cả những điều đó không nhiều, thậm chí còn ít tới đáng thương. Tình yêu của anh chỉ có thể đến thế mà

thôi, tất cả những gì anh có thể thổ lộ chỉ là tâm trạng mà thôi.

Anh lúc nào cũng lo hai người càng đi sẽ càng xa, lo cả việc anh cho đi sẽ trở thành trò cười, nên đành liệu cơm gấp mắt, cần cái gì thì cho cái nấy, không bao giờ để thừa ra cái gì, cũng không quan tâm đến tâm tư của cô. E rằng, chính vì như thế mà ngay cả sự quan tâm cơ bản nhất, anh cũng chưa bao giờ dành cho cô hoặc anh chưa bao giờ làm bất cứ hành động nào để níu kéo; Đến cuối cùng, cho dù anh muốn làm cũng không thể hạ mình và không biết nên bắt đầu từ đâu cho đúng, cho dù muốn cũng không biết phải làm thế nào để kéo một người lại, để cô cho anh thêm một cơ hội nữa.

Ngô Dạ Lai cũng chỉ dám nghĩ đến đây thôi. Bàn tay từng níu áo anh, bây giờ lại đang kéo tay người khác, anh sao còn dám nghĩ gì nữa?

Ẩn Trúc thấp thỏm chờ đợi bao nhiêu ngày cũng không thấy phía Lục Dã có tin tức gì, trong lòng cũng thấy nhẹ đi nhiều. Tâm tư của cô dần chuyển sang Thẩm Quân Phi, có những cảm giác không thể nói rõ, không thể làm rõ ra được.

Trước kia khi được Thẩm Quân Phi chăm sóc, Ẩn Trúc không sao có thể tự nhiên đón nhận được, thậm chí còn cảm thấy như có gánh nặng. Nhưng gần đây, không biết là do đã quen hay thế nào mà tình cảm giữa hai người trở nên khá tốt, nói chính xác phải là Phùng Ẩn Trúc đã chịu phối hợp với anh rồi. Ví dụ như nếu Thẩm Quân Phi nấu cơm, Ẩn Trúc sẽ giành việc rửa bát và thu dọn nhà bếp; Thẩm Quân Phi phụ trách việc mua thức ăn thì lúc cô đi dạo phố một mình, cô cũng sẽ nghĩ đến việc mua gì đó cho anh.

Buổi tối, sau mười một giờ anh mới ở nhà cô về, Ẩn Trúc cũng không gốc nghếch ngồi đợi anh về mới đi tắm rửa, thay quần áo và ngủ. Anh ở phòng khách làm việc của anh, cô thu dọn tắm rửa xong thì đi ngủ, có người ở ngoài, cô ngủ còn cảm thấy yên tâm hơn.

Dưới sự ngầm cho phép của Ân Trúc, đồ đạc của Thẩm Quân Phi xuất hiện ngày càng nhiều ở nhà cô, đến nỗi tủ để trà ở nhà cô cũng sắp không còn chỗ cho anh để nữa.

"Em bảo này, anh có thể để đồ ở chỗ khác được không?", Ân Trúc tay cầm đĩa dưa, mắt nhìn tivi, lưng thì dựa vào ghế sofa nhưng dù thế nào cũng cảm thấy có gì đó rất lạ, sau mới phát hiện ra là không có chỗ gác chân.

"Để đâu thì em thấy không bị vướng?", Thẩm Quân Phi không ngần đầu lên hỏi cô. Anh muốn về sớm đón Ân Trúc thì phải mang việc về nhà làm nhiều hơn. Thịnh thoảng phải làm việc tới mười hai giờ đêm, lái xe về nhà tắm rửa, ngủ một giấc rồi lại đi làm.

Ân Trúc nhanh nhẩu tiếp lời: "Để đâu cũng thấy vướng". Trong nhà vệ sinh bây giờ còn có cả sữa rửa mặt và bàn chải đánh răng của Thẩm Quân Phi rồi, không thể không nói đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Vậy để anh chuyển vào phòng là được", Thẩm Quân Phi hùa theo ý cô rất nhanh, ôm ngay đồng hồ trên tủ trà vào phòng trong.

Ân Trúc còn chưa kịp đặt đĩa xuống đã vội vàng đuổi theo. Căn hộ chung cư nhỏ thế này thì làm gì còn phòng nào nữa, chỉ có phòng ngủ của Ân Trúc thôi, "Thẩm Quân Phi, không được vào!". Vì quá gấp nên cô đã có những hành động phạm quy, vì lúc này, tay cô đang ôm ngang eo anh, ngăn không cho anh vào trong.

Bốn góc trong phòng ngủ, chỗ nào cũng là đồ cô vừa thay ra, buổi sáng vội đi làm nên không kịp gấp, giờ vẫn một đồng chăn đang cuộn trên giường, mà ở trên giường hay dưới đất thì bây giờ cô cũng không nhớ rõ nữa. Phòng ngủ là khu vực hoạt động tự do của Ân Trúc, bình thường Thẩm Quân Phi không bao giờ vượt qua cửa bước vào đó, vì vậy cô mới vô cùng thoải mái bừa bộn như thế. Nếu cứ để anh xông vào, chắc chắn sẽ bị

cười cho thối mũi, cả ngày nhìn chằm chằm sạch sẽ, hóa ra là đang ngủ trong
ổ chó

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Có điều, cô đã chậm một bước, Thẩm Quân Phi đã kịp mở cửa làm cái ổ nhỏ của cô đã bị phơi ra ánh sáng một cách triệt để.

Ẩn Trúc lách qua người anh, phi lên đằng trước, đứng chặn giữa đường: "Anh nhìn xem, làm gì có chỗ nào cho anh để đồ? Không có đâu, tủ trà là của anh, em không tranh giành địa bàn với anh nữa...".

Thẩm Quân Phi thấy mặt Ẩn Trúc đỏ ửng nên không nỡ trêu cô thêm nữa, xoay người đi ra phòng khách. Vừa rồi Ẩn Trúc đứng chặn trước mặt anh, cửa phòng lại bé tẹo nên hai người va vào nhau làm Ẩn Trúc mất thăng bằng, trượt chân ngồi bệt về phía sau, cả đồng giấy tờ bay tứ tung. Cô ngồi giữa đồng giấy cười ngốc nghếch, bất lực.

Lúc này, Thẩm Quân Phi không muốn vào cũng phải vào, anh nhặt đồng giấy lên rồi ngồi xuống sắp xếp lại, để sang một bên rồi lại tiếp tục sắp xếp lại.

Ẩn Trúc ngồi nhận trách nhiệm chuyển giấy tờ cho anh. Trên mỗi tài liệu đều có những biểu tượng nhỏ, trông rất hay mang phong cách Thẩm Quân Phi. Cô lấy một tài liệu bên trên có dán một biểu tượng đang ngoác miệng ra hết cỡ đưa cho anh và hỏi: "Cái này có nghĩa là gì?".

"Rất gấp, rất quan trọng", Thẩm Quân Phi cầm lấy nói.

Ẩn Trúc thán phục, "Ý tưởng này của anh khiến người ta làm việc cũng thấy vui vẻ".

"Sai rồi, đây là tâm trạng sau khi đã đọc tài liệu rồi", Thẩm Quân Phi có cách giải quyết vấn đề của riêng anh, có quan trọng hay không thì xem xong anh đều giữ trong lòng.

"Đã lâu thế rồi mà anh vẫn vẽ đẹp quá", Ân Trúc lật giở nhìn bút tích của Thẩm Quân Phi, "Ngày trước, anh đều vẽ vào sách nên những lúc lật sách nhanh, nhìn những hình dạng biểu tượng này, trông rất hay."

"Em vẫn nhớ?"

"Làm sao quên được?", mặc dù không phải lúc nào cũng nhớ đến nhưng chỉ cần có thứ gì khơi gợi lại, không khí của những ngày ấy lại như bao trùm lấy cô. Khi đó, bất luận là phải chịu ấm ức vì Ngô Dạ Lai hay buồn vì thành tích học tập không như mong đợi, chỉ cần tâm trạng của cô không thấy vui là Thẩm Quân Phi lại nghĩ rất nhiều cách để trêu cho cô vui vẻ, thường thì anh sẽ dùng những khuôn mặt hài hước để dỗ dành cô. Anh sẽ vẽ rất nhiều những bộ mặt của các nhân vật hoạt hình kinh điển, nét bút lại rất có hồn. Hồi đó Ân Trúc thích nhất anh vẽ chú cáo nhỏ, có động tác và biểu hiện hơi gian nhưng lại đáng yêu vô cùng. Cái đuôi chính là thứ bị sử dụng thường xuyên nhất, có thể bị vẽ chắn ngang trước mặt hoặc là cuộn tròn quanh người, hay dựng đứng lên ở phía sau, cũng có những lúc anh vẽ cái đuôi bị kẹp lại. Nói chung, cứ mỗi lần xuất hiện là chú cáo đó lại có những dáng điệu rất khác nhau và đều hợp với tâm trạng của Ân Trúc.

Ký ức hồi tưởng lại là như thế, nhưng một khi đã khơi ra thì mọi thứ lại ồ ạt ùa về. Từ một bức tranh, họ bắt đầu nói về thời học trung học, về cuộc sống sinh viên, chuyện vui chuyện buồn, về những người họ cùng quen biết rồi những chuyện ngốc nghếch mà họ đã từng làm, tự nhiên lại bất giác cao giọng cười sáng khoái.

Hai người đang cười nói vui vẻ thì tự nhiên lại chẳng có gì để nói tiếp nữa, bầu không khí rơi vào yên tĩnh đến kỳ lạ. Ân Trúc dựa người vào giường, Thẩm Quân Phi dựa vào tường, dù chỗ dựa phía sau rất vững chãi

nhưng không hiểu sao cả hai lại cảm thấy cứ nhấp nhâm, người cứ như muốn ngã về phía trước.

Ẩn Trúc cúi đầu, không dám nhìn Thẩm Quân Phi. Sự yên lặng giữa hai người tiềm ẩn đầy nguy cơ làm cô thấy sợ, nhưng lại cũng ngầm chờ đợi điều gì đó sẽ xảy ra. Còn chưa đợi Ẩn Trúc nghĩ xong xem nên tìm một đề tài khác để nói hay đứng dậy đi ra ngoài thì Thẩm Quân Phi đột nhiên nghiêng người qua, dừng lại ngay trước mặt cô chừng một phân.

"Sao ", cô chỉ kịp thốt ra một từ, những lời tiếp theo đã bị Thẩm Quân Phi nuốt gọn.

Môi Thẩm Quân Phi kề sát lại, động tác cũng rất nhanh nhẹn, anh áp sát vào người cô, càng lúc lại càng gần hơn. Ẩn Trúc chỉ cảm thấy môi anh hơi run rẩy, khe khàng cẩn trọng như sợ cô bị kinh động. Ẩn Trúc đang lo lắng anh sẽ có những hành động bạo gan hơn thì cô sẽ làm thế nào? Lúc đó, Thẩm Quân Phi lại nhẹ nhàng lùi ra. Ẩn Trúc muốn ngẩng đầu nhìn anh nhưng tay anh lại giữ chặt đầu cô, cô đành thuận theo, ngả đầu vào vai anh.

Ẩn Trúc dựa hẳn vào lòng Thẩm Quân Phi, nhớ lại sự tiếp xúc nhanh chóng vừa rồi. Nói thật thì cô chẳng có chút ký ức nào đối với nụ hôn đầu tiên. Nụ hôn đầu của cô và Ngô Dạ Lai chỉ như vật phẩm tặng kèm của đêm đầu tiên, cứ thế làm theo quán tính mà chẳng có bất kỳ sự coi trọng nào. Sau đó, khi cả hai dần điều chỉnh để quen với nhau thì họ không còn cảm giác vui thích và ngọt ngào như nụ hôn đầu nữa. Nhưng vừa rồi, chỉ là một sự tiếp xúc hết sức nhẹ nhàng, lại khiến đôi môi Ẩn Trúc tê dại vào sâu tận trái tim.

"Chúng ta tiếp tục nhé!", Thẩm Quân Phi không đợi cô phản ứng môi anh lại tìm đến môi cô. Lần này, dường như anh đã biến thành một người khác. Nếu như lần trước chỉ nhẹ nhàng và thăm dò như chuồn chuồn đậu trên mặt nước thì lần này lại hùng hực làm Ẩn Trúc cảm thấy như mình bị hút về phía anh. Nhưng kỳ diệu là Thẩm Quân Phi không hề làm cô đau,

cũng không có bất kỳ sự động chạm mạnh nào, kỹ thuật tinh xảo đến mức Ân Trúc cũng phải tự than là mình không bằng. Đương nhiên, cô than thì cũng than vậy mà thôi chứ trong tình hình này, cô quyết định không tìm hiểu xem kỹ thuật điêu luyện của anh phải trải qua bao nhiêu lần luyện tập mới được thế, sự nóng bỏng của Thẩm Quân Phi không cho phép cô sao nhãng quá lâu.

Sự việc xảy ra sau đó khiến Ân Trúc xấu hổ suốt một thời gian dài.

Thẩm Quân Phi bế cô lên, như chuyền một quả bóng rồi ném cô lên giường.

Cô giãy giụa ngồi dậy thì lại bị anh đẩy nằm xuống. Trong lòng cô rất rõ nếu mình không phản kháng thì chuyện gì sẽ xảy ra. Một tay anh giữ cô lại, tay kia bắt đầu cởi quần áo của cả hai. Nhưng chính tình huống đó đã làm cô dễ dàng từ bỏ sự kiên định, thậm chí ngay cả sự do dự cũng không còn, cô vứt bỏ cả sự kháng cự của mình. Không phải cô không có thời gian suy nghĩ, cũng không phải không có khả năng phản kháng, thậm chí cô biết chỉ cần cô nói "Không được" thì Thẩm Quân Phi sẽ buông cô ra ngay. Nhưng cô không nói, chân tay có chống cự cũng chỉ làm cho có chứ cô nhanh chóng hạ cờ đầu hàng và lập tức bị anh nuốt trọn.

Sau việc đó, Ân Trúc nghĩ lại tâm trạng và phản ứng của mình lúc ấy thì mới hiểu là cô không dám từ chối. Một người vẫn luôn chăm sóc và bao dung cô như thế đột nhiên lại có ham muốn, nếu như cô không đón nhận thì sự từ chối đó có lẽ không đơn giản chỉ là từ chối vào lúc này mà rất có khả năng sẽ làm anh tổn thương, thậm chí anh sẽ rời xa cô mãi mãi. Cô không còn là Phùng Ân Trúc của mấy năm về trước nữa, cô không muốn mất anh. Cô không thể tưởng tượng được cuộc sống và căn nhà của mình sẽ thế nào nếu không có anh, không còn ai gọi cho cô nữa, không còn được thấy bộ dạng quan tâm của anh nữa... Không kháng cự chính là phản ứng thẳng thắn nhất mà trái tim cô đang hướng tới. Đương nhiên, đây là chuyện của rất lâu về sau cô mới dần hiểu ra.

Thẩm Quân Phi thật sự sẽ không chịu nổi nếu bị từ chối. Anh muốn nhưng lại sợ Ân Trúc nghĩ những gì anh quan tâm chỉ có thể mà thôi. Anh sợ bị thẩm vấn và sợ bị phủ nhận. Cũng may, ngoài mấy động tác kháng cự ban đầu ra thì Ân Trúc không có phản kháng gì vào những lúc quan trọng. Cô nói không ra tiếng, không kháng cự cũng không cố vũ, đây là sự phối hợp lớn nhất mà cô có thể dành cho anh rồi.

Hai người bọn họ trong lúc làm chuyện đó cũng không nói bất kỳ lời nào, sau sự việc đó không ai nói gì nữa. Vì vậy sự việc này đã bị hai người phớt lờ cho qua và việc sống cùng nhà cũng bắt đầu từ đó.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Anh Là Người Yêu Theo Kiểu Lôi Phong 1

Thì ra, đây chính là cảm giác được người khác quan tâm, được để ý, được yêu chiều. Có một người sẽ yêu bạn hơn cả chính bản thân anh ấy, làm gì cũng luôn đặt bạn lên trên tất cả mọi thứ.

Đương nhiên là với chuyện xảy ra tối hôm đó, Ân Trúc vẫn có rất nhiều nghi vấn.

"Khi đó chẳng phải anh nên kiềm chế hơn sao? Em cứ nghĩ khi ấy anh sẽ biết điểm dừng", sau một lần 'tập thể dục' mệt nhoài, cô hỏi.

"Khi nào?", Thẩm Quân Phi không nhận thấy anh từng có suy nghĩ đó. Ngày hôm ấy, mỗi vẻ mặt, mỗi động tác của Ân Trúc đều như đang nhiệt tình đón nhận, với tình hình đó làm sao anh còn có thể nghĩ tới hai từ kiềm chế được.

"Ồ...", Ân Trúc hơi cúi người xuống, vừa đủ đến chỗ anh, "Là sau khi làm thế này thì chẳng phải nên dừng lại hay sao?".

Thẩm Quân Phi phì cười, "Em thấy lúc ấy anh đang kiềm chế sao?". Lúc đó, trong tâm trí anh chỉ không ngừng nghĩ đến con chữ và hình ảnh mà anh cần. Anh không có kinh nghiệm thực tế nên trong lúc vội vàng đành phải mượn những thứ đó làm mẫu. Đây không phải lúc để lộ ra rằng mình không biết gì, anh muốn yêu cô nên không muốn cô cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, anh muốn cô cũng phải giống như anh, cùng sở hữu nhau, cùng chìm đắm trong si mê, kể từ bây giờ, xem ra có hiệu quả khá tốt.

Ẩn Trúc hơi do dự: "Không phải sao?".

Thẩm Quân Phi lắc đầu, "Nếu nói đến kiềm chế thì không phải là khi ấy".

"Hả?", Ẩn Trúc đột nhiên bị anh ép chặt, giờ mỗi khi anh thực hiện động tác này là lại nghĩ lộn xộn đi như một phản xạ có điều kiện.

"Sự kiềm chế của anh, bắt đầu từ lúc này", Thẩm Quân Phi nói xong, bắt đầu giải thích từng bước một nói rõ suy nghĩ của anh khi đó.

"Khi để tay vào đây, anh sẽ sợ bóp mạnh quá làm em đau nên anh phải kiềm chế hơn một chút..."

"Khi hôn chỗ này, em nhìn đi, chính là chỗ này này, anh sợ làm em đau nên cũng đã kiềm chế hơn..."

"Khi ôm chặt em, anh cũng sợ làm em đau..."

"Những động tác trước đó thì quá lâu, nhưng anh sợ em hết hoảng..."

"Anh chỉ muốn thả lỏng mình mà xông thẳng vào, nhưng vẫn phải kiềm chế..."

Ẩn Trúc bị những lời ỡ ờ của anh làm cho xấu hổ, mặt đỏ tới tận mang tai, cô dùng hai tay bịt chặt tai, "Thẩm Quân Phi, em không muốn nghe nữa!". Cô định dụ anh nói vài câu ngọt ngào tình tứ vì Thẩm Quân Phi dù rất quan tâm chăm sóc cô, nhưng anh ít khi thổ lộ điều gì.

"Không muốn nghe cũng nghe hết rồi còn gì? Nếu em bịt thì không nên bịt tai mình mà chặn ở đây này", Thẩm Quân Phi cầm hai tay Ẩn Trúc đặt lên miệng anh, thấy Ẩn Trúc định rút tay về, Thẩm Quân Phi liền uy hiếp, "Nếu em bỏ tay ra, anh sẽ tiếp tục nói lung tung cho xem...". Về sau của câu nói nhanh chóng bị Ẩn Trúc chặn lại.

Cho dù là bịt chặt miệng anh nhưng Ân Trúc không cảm thấy là mình đã lấy lại thế chủ động. Môi và lưỡi anh quét một vòng khắp lòng bàn tay cô, liếm nhẹ nhàng làm cô thấy gai gai, lại hơi ngứa. Bịt chặt miệng anh nhưng Ân Trúc như cũng quên mất mình còn có khả năng nói nữa nên cô không nói gì, chỉ ra sức né tránh.

Vì vậy hai người thật sự lại được trở về cảm giác của đêm hôm ấy, đêm của lần đầu tiên ấy, không có trò chuyện, nhưng lại có sự tiếp xúc rất sâu rất mạnh.

Dưới sự ngầm đồng thuận của Ân Trúc, dần dần Thẩm Quân Phi đã chuyển những vật dụng quan trọng thiết yếu của anh sang hẳn nhà cô, nhanh chóng chiếm lĩnh một nửa giang sơn. Có hòa nhập nhất định có xung đột, việc tranh chấp nhà vệ sinh mỗi buổi sáng là một trong những xung đột ấy. Mặc dù số năm kết hôn của Ân Trúc không phải là ngắn, nhưng cô không có nhiều kinh nghiệm sống với người khác giới trong cùng một nhà. Cô không thể chịu nổi cảnh cô đang rửa mặt, Thẩm Quân Phi liền xông vào đi vệ sinh, thậm chí còn rất tự nhiên. Đương nhiên, tình huống ngược lại chỉ xảy một lần do cô sơ suất, sau đó thì đã hoàn toàn chấm dứt.

"Anh phải cho em chút tôn trọng tối thiểu chứ, chú ý giữ lễ nghĩa cơ bản đi."

"Lần sau anh sẽ chú ý, chẳng phải anh đang vội làm đồ ăn sáng cho em sao!", Thẩm Quân Phi cười như không có chuyện gì, nhìn đã biết anh chẳng để ý đến lời cô nói.

Thêm vào đấy là thói quen thu dọn đồ đạc của anh. Trong việc nhà anh là một người rất tự giác. Đồ của Ân Trúc nhanh chóng được anh sắp xếp lại, hại Ân Trúc gần như ngày nào cũng phải gào lên, "Cái gì..., cái gì đang ở chỗ nào?". E là bảo cô phải sống một mình trong căn hộ này càng ngày càng khó khăn rồi. Có một lần, đến ngay cả mỳ tôm cô cũng không thể tìm thấy, lại ngại đi mua, thế là chịu đói một bữa.

"Thẩm Quân Phi, anh cố ý phải không", Ân Trúc nhìn anh giả bộ bận rộn phát bực mình, ngày nào cũng như việc nhiều tới mức làm không hết, thế mà lại có thể quản cô chặt tới mức không thở nổi. Anh đã gần như trở thành chủ của căn hộ này rồi, cũng trở thành chủ của cô rồi.

"Hả?", anh ngồi bên chiếc bàn làm việc mới mua ngoài phòng khách bận rộn, đáp lại cô một câu.

"Anh biến em thành người không có năng lực nữa", có lúc Ân Trúc cảm thấy tất cả mọi việc, có việc gì cần đến cô không? Việc ở công ty không nhiều tới mức cô phải mang về nhà làm, việc nhà đã có Thẩm Quân Phi vạm vỡ một tay gánh vác. Ngay cả chuyện hôm sau mặc gì anh cũng giúp cô chuẩn bị, đặt ngay ngắn ở đầu giường.

Trước kia, cách dăm ba ngày Thẩm Quân Phi lại phải đi công tác. Bây giờ, cho dù có phải đi công tác cũng sẽ bay về trong ngày, chỉ cần không phải ngủ ở bên ngoài anh sẽ cố gắng không ngủ ở ngoài. Vì vậy, toàn bộ công dụng của Ân Trúc dường như chỉ có mỗi việc là ngủ cùng anh. Cuộc sống nhàn tản như thế, không phải không tốt, nhưng cô vẫn cảm thấy vô vị, đôi lúc còn cảm thấy ngọt ngào.

"Sao, chẳng phải em vẫn vậy à?", Thẩm Quân Phi làm như không có chuyện gì, còn trêu đùa cô.

Ân Trúc thở dài, định không nói nữa. Cô đã quen với việc không dựa dẫm, ỷ lại, quen với việc không đòi hỏi sự quan tâm, quen với việc chủ động làm tất cả mọi chuyện, nhưng kết quả của sự chủ động lại chẳng có gì tốt đẹp. Hiện tại, cô hoàn toàn không phải làm gì, trở thành kẻ bị động. Được chăm sóc, được bảo vệ đương nhiên là tốt, cô không thể không hiểu điều đó. Nhưng, trong lòng cô luôn có cảm giác mình đang bay lơ lửng, không thực tế. Đám mây kéo cô đi kia, có thể mang cô đi khắp nơi thường ngoạn, nhưng cảnh đẹp trước mắt, cô lại không có tâm trạng thưởng thức.

Cô chỉ lo, liệu có ngày nào đó cô đột nhiên rơi từ trên mây xuống mặt đất hay không?

Đúng vậy, cô có tài đức gì mà khiến một người xuất sắc như anh chạy quanh cô bao nhiêu năm như thế, cô có chỗ nào đáng để anh phải tận tâm tận sức như thế đâu? Ân Trúc không hiểu tại sao, khi không được Ngô Dạ Lai đáp trả, lòng tự tin của cô cũng không bị đả kích chút nào, thế mà cô lại hoài nghi bản thân mình vì sự chăm sóc của Thẩm Quân Phi.

"Lo lắng suy nghĩ nhiều", Thẩm Quân Phi đưa tay ra vuốt vuốt má cô, "Mặt sẽ tròn như cái bánh bao đấy".

Đùa giỡn xong, anh đột nhiên nói, "Ân Trúc, anh muốn làm cây đại thụ để che chở cho em, để em dựa vào, cho em bóng mát, cho dù mùa đông có bị em bẻ trụi đi những cành cây khô để đốt sưởi lấy hơi ấm, anh cũng không rời đi, anh vẫn ở đó. Nhưng anh lại không muốn em là con chim làm tổ trên người anh, đến ngày nào đó anh chết khô rồi, đổ rồi, em cũng không cần phải sợ, em vẫn là em".

Ân Trúc sững người một lúc, sau đó mới thốt ra một câu: "Thẩm Quân Phi, anh có rất nhiều tiền phải không?".

"Sao cơ?"

"Bởi vì những gì anh vừa nói, là một khoản tiền lớn đấy"

Thẩm Quân Phi phá lên cười lớn, "Không chắc đâu, chẳng qua anh chỉ đổi lời thoại của phim thần tượng thôi".

Ân Trúc trừng mắt nhìn anh. Cô chưa bao giờ chú ý đến hình tượng của mình trước mặt Thẩm Quân Phi, bởi vì cô thấy mình cũng chẳng có hình tượng gì để mà giữ.

"Em ngủ trước đây", buổi sáng công ty có cuộc họp, cô phải đến sớm để chuẩn bị. Thẩm Quân Phi này, không biết có phải do hồi nhỏ ngủ nhiều rồi hay không, mà bây giờ gần như không ngủ. Ngủ muộn hơn cô, dậy sớm hơn cô, không buồn ngủ không nghỉ ngơi, dường như tinh lực rất dồi dào.

Thẩm Quân Phi chau mày, "Sao sớm thế?", mới có hơn chín giờ thôi mà.

Ẩn Trúc mặc kệ anh, cứ thế đi vào phòng. Những lời anh vừa nói, sao có thể không khiến cô cảm động chứ? Anh nói, anh không cần gì cả, không cần Ẩn Trúc phải coi anh là gia đình, anh chỉ cố gắng hết sức để mang lại cho cô những gì mà cô cần. Có điều, cảm động thì cũng len lén tự mình cảm động, để lộ ra không chừng lại bị anh cười cho.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 66

"Anh làm gì thế? Chẳng phải còn việc chưa làm xong sao?", Ấn Trúc còn đang bôi kem dưỡng da lên mặt đã thấy Thẩm Quân Phi mặc đồ ngủ, trông hết sức sáng khoái đi vào phòng. Sau khi ở cùng nhau Ấn Trúc mới phát hiện ra, con người anh, thực sự rất quy củ. Việc đầu tiên anh làm khi bước vào nhà là thay ngay bộ quần áo mặc ở ngoài đường bằng bộ quần áo thoải mái ở nhà, sau đó trước khi đi ngủ lại thay bộ ở nhà bằng đồ ngủ. Quần áo mặc đi làm của ngày hôm sau, cho dù là mặc lại thì bao giờ cũng phải thay áo lót bên trong. Đúng là một nhân vật "khuôn mẫu" điển hình.

Thẩm Quân Phi chui vào chăn, nằm ở bên giường mà Ấn Trúc vẫn thường nằm, "Em vừa ăn cơm xong, anh thấy vẫn nên vận động một chút rồi hãy ngủ".

Ấn Trúc không để ý tới lời trêu chọc của anh, "Em bị cảm rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi".

"Em không biết là kiểu vận động này còn có tác dụng chữa bệnh cứu người sao?"

"Không biết, em chỉ biết thuốc chữa bách bệnh cũng chỉ là trò lừa bịp", Ấn Trúc lật một góc chăn lên, "Anh nằm sang bên kia đi! "

Thẩm Quân Phi lẩn chần một lúc mới ngồi dậy, "Vậy anh ra ngoài, còn chút việc chưa làm xong!". Chăn đã được hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang, Ấn Trúc vào nằm sẽ không có cảm giác bị lạnh cóng nữa.

Ẩn Trúc nằm xuống, Thẩm Quân Phi còn đắp lại chăn cho cô, phía trên còn đắp thêm một tấm thảm nữa rồi mới đi ra ngoài. Giờ đang là lúc thời tiết khó chịu nhất trong năm, nhiệt độ thường xuống âm mười mấy độ, hệ thống sưởi lại chưa được đi vào sử dụng. Ẩn Trúc nằm trong chiếc chăn còn vương hơi ấm và mùi vị của cơ thể Thẩm Quân Phi, bỗng thấy mơ màng, giống như cảm giác mình được tái sinh vậy. Trước đây, việc làm ấm chăn này thường là cô chuẩn bị cho Ngô Dạ Lai, cứ lười nhác nằm ở chỗ của anh đến mãi, đến khi anh xua đuổi mới uể oải về lại chỗ của mình. Cô và Thẩm Quân Phi, đều là những người có phong cách giống Lôi Phong!

Ẩn Trúc bất giác nhớ đến câu hỏi của Thạch Chi, hai người đàn ông ấy, rốt cuộc thì ai tốt? Đương nhiên, Thạch Chi là có ý khác, bởi vì khi cô ấy nói từ "tốt", còn lém lỉnh nhấn mạnh, mắt nhấp nháy liên hồi, rõ ràng ẩn chứa ý đồ xấu xa. Ẩn Trúc khi ấy đã thật thà trả lời "Chẳng biết được". Đúng thế, cho dù là so sánh ở bất kỳ mặt nào, cô đều không thể biết được. Cô dường như đã lãng quên hoàn toàn những chuyện trước kia, vì vậy, chẳng biết so sánh từ đâu.

Đương nhiên, khi gặp phải những hoàn cảnh tương tự, chuyện trước kia cũng sẽ đột ngột ùa về, như chỉ vừa mới xảy ra. Nhưng, đây không phải là do cô có tư tưởng muốn so sánh, cũng chẳng phải là chuyện cũ khó quên gì gì đó, chỉ là đại não tự động liên tưởng đến mà thôi. Cô vốn dĩ không muốn hồi tưởng, cũng chẳng thiết gì so sánh. Nếu tiến hành so sánh, cô sẽ khó tránh khỏi sự thốn thức, nếu so sánh, cô sẽ cảm thấy mình đối xử không tốt với Thẩm Quân Phi.

Sáng hôm sau, Ẩn Trúc tỉnh dậy theo từng đợt rung báo thức của chiếc di động dưới gối. Cô cố ý không để chuông vì không muốn người ngày nào cũng đi ngủ sau nửa đêm kia phải dậy sớm chỉ để đưa cô đi làm.

Cô khê liếc sang bên cạnh, Thẩm Quân Phi đang ngủ rất say sưa. Đầu anh hơi ngoẹo về phía gối của Ẩn Trúc, nằm lọt thỏm giữa hai chiếc gối, một tay anh đặt dưới đầu còn một tay để gần sát bên người Ẩn Trúc. Tương

ngủ của Thẩm Quân Phi thật thu hút người khác nhìn anh ngủ người ta sẽ cho rằng, trên đời này việc vui thích nhất chính là được ngủ. Lúc này Ân Trúc đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn ngắm hình ảnh anh say giấc ngủ, có thể không ngưỡng mộ sao?

Ân Trúc vừa thò một cánh tay ra thì tiếp xúc ngay với không khí lạnh buốt, vội vã rút trở vào. Cô muốn nuông chiều bản thân một chút, nằm thêm lát nữa, giờ mà bảo cô phải lập tức rời khỏi nơi ấm áp này, thực sự cô không làm được. Dù sao điện thoại cũng đã đặt chế độ báo thức lặp lại, đợi nó rung lần nữa, dậy cũng chưa muộn. Nghĩ thế nên cô từ từ khép mắt lại, chỉ nằm phút thôi, thêm năm phút nữa thôi rồi dậy.

Không biết ngủ thiếp đi bao lâu, Ân Trúc đột nhiên bừng tỉnh, móc điện thoại ra xem thì đã hơn nửa tiếng trôi qua rồi. Cô vội vàng bật dậy, nhanh nhẹn cởi phăng quần áo trên người, gì mà lạnh với không lạnh, lúc này còn ai để ý nữa. Chìa khóa phòng họp cô cầm, những người làm công tác chuẩn bị phải vào trong dọn dẹp, cô không thể đến muộn được.

Cô căng thẳng như vậy, hoàn toàn không phải là áp lực do Tiêu Ly tạo ra.

Trên thực tế, sau khi kết hôn, dần dần Tiêu Ly cũng có nhiều thay đổi. Ân Trúc cảm nhận rất rõ ràng rằng, anh trầm tĩnh hơn rất nhiều. Trước kia anh có vẻ nôn nóng hơn, không thành thực như bây giờ. Thái độ của anh đối với nhân viên, công việc cũng có chút thay đổi. Đương nhiên, trước kia anh đã là cao thủ, giờ lại càng cao thủ hơn. Thế là công việc cũng hoàn thành nhanh chóng và dễ dàng hơn.

Có thể không lột xác sao? Trước khi kết hôn, Phùng Ân Trúc là điểm yếu duy nhất của Tiêu Ly. Sau khi kết hôn, điểm yếu này được xây thêm tường bảo hộ bên ngoài, đến ngay bản thân Tiêu Ly cũng không thể chạm vào được. Vì vậy, anh bố trí thêm một vị trí trợ lý nữa, phụ trách công việc đối ngoại, còn Ân Trúc chỉ chuyên trách những công việc trong nội bộ công

ty. Phân công như thế, nhìn từ góc độ khối lượng công việc, thì tương đối hợp lý. Song, điều đáng nói là biến động xảy ra trong thời kỳ Ân Trúc nghỉ ở nhà dưỡng bệnh, mọi thay đổi đều hết sức hợp tình hợp lý, nên không gây ra dị nghị bàn tán trong và ngoài công ty. Nhưng, đối với Phùng Ân Trúc, Tiêu Ly vẫn vô tình chăm sóc, quan tâm nhiều hơn. Những bữa tiệc đối ngoại, thường thì anh không gọi đến cô, trong công ty, thỉnh thoảng nếu cô phạm phải lỗi gì, anh cũng không truy cứu. Anh không bao giờ quên được cuộc hành trình họ cùng đi vào mùa xuân ấy trên tàu, ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, khuôn mặt trắng bệch của Ân Trúc, và nụ cười rạng rỡ vì anh khi ấy của cô.

Ra khỏi phòng, Ân Trúc mới phát hiện ra, Thẩm Quân Phi đã dậy rồi, đang làm đồ ăn sáng.

"Anh đừng làm nữa, em không ăn đâu, rửa mặt xong là em đi ngay!", Ân Trúc chạy vào phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt rồi lại vào phòng ngủ thoa chút phấn sau đó ra ngoài xỏ giày cầm túi định đi.

"Vội gì chứ, anh đưa em đi", Thẩm Quân Phi đưa cho cô cốc sữa vừa ấm, đúng nhiệt độ mà cô thích.

"Hôm nay có cuộc họp, em phải đi ngay", Ân Trúc nói xong, uống hết cốc sữa rồi trả cốc cho Thẩm Quân Phi.

"Chẳng trách em đặt đồng hồ báo thức sớm hơn nửa tiếng", Thẩm Quân Phi nói xong, mở cửa cùng Ân Trúc đi ra.

Anh đi phía trước, Ân Trúc dù vội đến đâu cũng không thể chen lên phía trên anh, Thẩm Quân Phi lại ung dung thả bộ từng bước từng bước một, nhìn rất thong thả.

"Thiếu gia, muốn đưa người khác đi làm thì phải có thành ý một chút, định ép em lát nữa phải cầu xin anh hãy phi xe như bay sao?", Ân Trúc túm lấy eo Thẩm Quân Phi đẩy xuống dưới, "Anh nhanh lên một chút đi".

Thẩm Quân Phi không nói gì, quay người lại kéo tay cô rồi cứ thế nhảy mấy bậc một, nhanh đến nỗi Ân Trúc phải kinh hãi kêu la liên hồi. Cô không giống với Thẩm Quân Phi, lại không được trải qua những đợt tập huấn chuyên nghiệp, bước nhảy từ trên xuống dưới cầu thang như thế, dù gì cũng có cảm giác gót chân bị đau. Nhưng được vài bước thì Ân Trúc không còn thấy sợ hãi nữa, bởi vì Thẩm Quân Phi nhảy trước cô, tiếp đất trước cô, trước khi cô tiếp đất anh sẽ kéo cô về phía anh một chút, để cô chậm dần chậm dần lại nên về căn bản là không xảy ra chuyện gì. Hai người giống như con chuột túi nhảy lên lại nhảy xuống. Khi xuống đến nơi, Ân Trúc đã cười đến không thể đứng thẳng dậy nữa.

Thẩm Quân Phi vẫn không dừng bước, nửa ôm nửa bế cô lên xe, "Làm gì mà cười ghê thế?".

Ân Trúc cười ngật nghèo một lúc mới nói: "Em cảm thấy động tác vừa rồi của chúng ta hơi giống với những hiệp khách giang hồ trong phim Hồng Kông ngày xưa, gọi là gì nhỉ, anh hùng cứu mỹ nhân".

"Em ấy hả?" Thẩm Quân Phi không buồn liếc mắt nhìn cô, lấy ra một chiếc bánh bao, "Ăn chút đi".

"Vừa mới dậy, không nuốt được."

"Ít nhất thì cũng phải ăn hết hai bên riềm đi."

Ân Trúc nhìn chiếc bánh bao, là loại mà cô vẫn thích ăn. Nguyên nhân cô thích loại bánh bao này là bởi vì từng miếng bánh bao nhỏ được cắt ra từ cả một cái bánh bao lớn. Cô thích ăn nhất là hai cạnh cháy xém thơm ngon của bánh bao, mỗi khi mua về cô đều ăn hết hai riềm bánh, phần còn lại đợi khi nào thật đói mới ăn nốt. Cầm chiếc bánh bao trong tay, Ân Trúc nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết tại sao mắt cứ mờ dần đi.

Thì ra, đây chính là cảm giác được người khác quan tâm, thì ra đây chính là cảm giác được để ý, được yêu chiều. Sẽ có một người như thế, anh

ấy yêu bạn hơn cả yêu chính bản thân mình, làm gì cũng luôn nghĩ đến bạn trước tiên. Độ ấm của sữa, loại bánh bao bạn thích ăn, những chi tiết nhỏ nhặt như thế, anh ấy đều ghi nhớ trong lòng. Không phải vì muốn lấy lòng bạn, mà chỉ vì muốn lúc nào bạn cũng được chăm sóc một cách tốt nhất, hoàn toàn rất tự nhiên, rất kiên định "Đến công ty em sẽ ăn", Ấn Trúc không dám quay đầu lại, đến cửa công ty thì cầm túi bánh bao trong tay rồi vội vàng chạy mất. Cô sợ Thẩm Quân Phi sẽ nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của mình.

Chú thích: (1) Lôi Phong là một chiến sĩ Giải phóng quân vĩ đại, hết lòng vì dân của Đảng cộng sản Trung Quốc. Ông là người có tấm lòng yêu thương rộng mở, tinh thần chiến đấu không ngừng và ý chí tiến thủ mạnh mẽ, là tấm gương sáng để đời sau học tập.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Anh Muốn Sự Một Lòng Một Dạ Của Em

Tình yêu của anh có thể bao dung, nhưng anh muốn hương vị này phải là duy nhất, tình cảm này phải là duy nhất.

Chớp mắt đã đến mùa xuân, Ân Trúc và Thẩm Quân Phi dọn về sống chung với nhau đã được gần nửa năm rồi. Tự bản thân Ân Trúc cũng cảm thấy họ càng ngày càng hợp nhau.

Thẩm Quân Phi dường như đã giảm tải bớt một phần công việc, qua tháng đầu tiên sống chung, anh đã có thể đi làm và tan sở như mọi người, sau khi về nhà, công việc không còn chất cao như núi nữa, trường hợp đi công tác lại càng hiếm hoi. Toàn bộ thời gian cá nhân của anh đều dành cho Ân Trúc, bất luận là phục vụ cô hay cùng cô ra ngoài đi dạo, anh đều tỏ ra vui vẻ hào hứng vô cùng.

Về phần Ân Trúc, cô cũng hưởng toàn bộ sự chú ý của mình tới Thẩm Quân Phi, bắt đầu biết quan tâm đến anh hơn. Sinh hoạt hằng ngày không cần anh phải nói, Ân Trúc dần dần đã bắt đầu giúp anh chọn lựa trang phục. Về mặt này, có thể nói là Ân Trúc không có nhiều kinh nghiệm. Ngô Dạ Lai rất ít khi mặc thường phục, trang phục mà anh hay mặc nhất là comple, vì vậy trong mắt Ân Trúc, trang phục nam đều tương tự giống nhau, cứ mua một kiểu là được rồi. Nhưng Thẩm Quân Phi thì không như thế, trang phục của anh thiên về xu thế vận động, thoải mái, nhiều nhãn hiệu anh mặc cô còn chưa từng biết tới bao giờ nên cũng chẳng biết mua ở đâu. Ban đầu, Ân Trúc ghi lại hết những hãng quần áo mà Thẩm Quân Phi mặc vào một cuốn sổ nhỏ, khi đi shopping, cô sẽ chú ý đến những thương hiệu đó hơn, xem anh thiếu cái gì, thì mua về cho anh cái đó. Sau này, khi hai người

cùng đi mua sắm, Ân Trúc cũng thử chọn cho Thẩm Quân Phi những bộ đồ mà cô thấy đẹp. Ân Trúc bảo anh thử bộ nào thì anh thử bộ ấy, hỏi anh thích cái nào thì anh bảo cái nào cũng đẹp, cuối cùng quyền quyết định vẫn là ở Ân Trúc. Cô không biết rốt cuộc là Thẩm Quân Phi có thích những đồ mà cô chọn hay không, nhưng lần nào mua về, anh cũng đều mặc rất chăm chỉ. Cô biết, anh muốn cô tin rằng chỉ cần cô thích, anh cũng sẽ thích.

Cuộc sống của hai người nhìn chung cũng không có bất cứ vấn đề gì nhưng đôi khi vẫn có những bất đồng. Sự bất đồng lớn nhất là có nên để người nhà biết mối quan hệ giữa họ hay không?

Hiện tại những người biết chuyện của Ân Trúc và Thẩm Quân Phi mới chỉ có anh Đại và Thạch Chi. Ân Trúc không muốn quá nhiều người biết. Mặc dù cô biết Thẩm Quân Phi yêu mình thật lòng, anh đối với cô rất tốt, nhưng mối quan hệ của hai người sẽ phát triển thế nào, có kết cục ra sao, chính cô cũng không dám chắc. Cô đã từng kết hôn, không còn khao khát gì với hôn nhân nữa. Cô cảm thấy hai người cứ nương tựa đồng hành cùng nhau như bây giờ rất ổn, không cần phải khuếch trương lên, khiến cho mọi người đều phải chịu những phiền hà không đáng có.

Thẩm Quân Phi lại không tán thành điều đó. Anh đã yêu cô lâu như thế, đợi lâu như thế, mặc dù không huyền hoặc đến mức muốn cả thế giới biết đến chuyện của hai người, nhưng ít nhất, anh muốn bố mẹ trong nhà phải được biết. Anh muốn họ hiểu rằng, anh rất nghiêm túc, muốn chính thức được sống cùng người con gái này đến hết cuộc đời, hy vọng nhận được sự đồng ý, chúc phúc của cha mẹ hai bên. Về phía bố mẹ anh, anh đã thông báo từ trước rồi. Anh yêu cô, cũng chỉ yêu một mình cô, điều này bố mẹ anh biết. Việc Ân Trúc đã từng kết hôn cũng chẳng có gì to tát cả.

Còn bố mẹ Ân Trúc, anh không thấy sự phản cảm của họ khi biết anh và Ân Trúc bên nhau, lòng anh đã chắc đến tám chín phần là sẽ không vấp phải sự phản đối, vì vậy vấn đề bây giờ chỉ còn ở phía Ân Trúc mà thôi. Trước kia, khi hai người chưa có gì, mỗi lần về thành phố C, anh đều đưa

cô về tận nhà. Nhưng từ sau khi về sống với nhau, cô chỉ chịu cho anh đưa đến gần nhà chứ đừng nghĩ tới chuyện lên nhà cô ngồi uống nước, thỉnh thoảng mượn có đến chỗ anh Đại chơi, còn có thể gặp mặt nhau một lát. Mỗi lần về thành phố C họ chỉ có thể liên lạc với nhau qua tin nhắn, còn có phần xa cách hơn so với trước kia.

Thẩm Quân Phi hoàn toàn không biết Ân Trúc đang lo lắng chuyện gì, cũng không nghĩ đến việc sẽ ngồi nói chuyện với cô về việc này. Có lúc, nói nhiều quá, anh sợ cô lại càng thêm nghĩ ngợi. Tất cả thời cơ đều đã chín muồi, con vẹt ngọc nghếch này đã nằm trong nôi của anh rồi, còn sợ cô bay đi đâu mất.

Nhưng tuần này, sau khi từ thành phố C quay lại thành phố J, Thẩm Quân Phi cảm thấy tâm trạng Ân Trúc rất nặng nề, nói với cô chuyện gì, hoặc là cô ậm ờ đồng ý "ừ" một tiếng, hoặc là chẳng buồn nói tiếng nào. Việc này hoàn toàn không đơn giản chỉ là tâm hồn treo ngược cành cây, rõ ràng là có chuyện gì đó khiến cô thất thần.

Quả nhiên, về đến nhà, đến quần áo cô cũng không thay, liền đi vào phòng nằm luôn, Thẩm Quân Phi có khuyên nhủ thế nào cô cũng không chịu ra ăn cơm.

Thẩm Quân Phi bất lực, đi vào ngồi bên giường hỏi: "Em nói đi, không ăn không uống, không nói không cười, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?".

Ân Trúc thấy Thẩm Quân Phi như vậy, biết là không thẳng thắn trả lời anh thì không được, cô cứ như vậy sẽ khiến anh cho rằng đang có chuyện gì đó rất lớn xảy ra, "Em...".

"Đừng tìm cách giấu anh, anh quen em đâu phải mới chỉ một hai ngày", Thẩm Quân Phi thấy cô vẫn còn do dự bèn nói thêm một câu.

Ẩn Trúc ngẩng đầu lên, đôi mắt hoảng hốt nhìn thẳng Thẩm Quân Phi, "Hôm nay em đưa mẹ đi làm răng giả, gặp Ngô Dạ Lai ở bệnh viện, anh ấy đi kiểm tra sức khỏe. Anh ấy được tuyển chọn cho lần đi giữ gìn hòa bình lần này". Cô cũng biết, đây không phải là chuyện cô cần phải lo lắng. Nhưng nếu đã lo lắng rồi mà giấu Thẩm Quân Phi thì cô lại càng cảm thấy bất an hơn.

Thẩm Quân Phi chau mày, "Quân đội gìn giữ hòa bình thường chỉ tuyển chọn trong những đơn vị kỹ thuật và quân y, cậu ta đi thì có thể làm được gì?".

Ẩn Trúc lắp bắp nói, "Em không biết. Ban đầu em vẫn nghĩ đây là một cơ hội tốt cho anh ấy, trên tivi chẳng phải cũng đã chiếu rồi đấy sao? Những chiến sĩ đội mũ nồi xanh đó trông rất vẻ vang đúng không? Em chỉ chăm chăm chúc mừng anh ấy, đến anh ấy đi đâu thực hiện nhiệm vụ gì, đi bao lâu em cũng không hỏi", về nhà tò mò lên mạng tìm hiểu mới biết hoàn toàn không phải giống như những gì cô tưởng tượng. Đội quân duy trì hòa bình hoàn toàn không chỉ là để làm bộ làm tịch, dương uy múa võ, mà những nơi họ đến đều là những quốc gia cần tới sự chi viện, gian khổ không nói làm gì, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

"Nếu em lo lắng thì bây giờ gọi điện thoại tới hỏi cũng chưa muộn", Thẩm Quân Phi nén chặt những bất an trong lòng mình, đưa ra ý kiến.

Ẩn Trúc thở dài, "Em cũng biết mình cứ ngồi đây mà lo lắng linh tinh cũng vô ích, nhưng em không dám gọi điện cho mẹ chồng để hỏi. Nếu thật sự nguy hiểm thì chắc chắn anh ấy không nói gì với bố mẹ đâu, mà em cũng không tiện gọi thẳng cho anh ấy. Sau khi chia tay, ngay cả chính trị viên trong liên đội anh ấy cũng tới gặp em, chuyện ly hôn, hình như có ảnh hưởng rất xấu đối với anh ấy".

"Em đoán là bên cạnh anh ấy cũng có người khác rồi", hôm nay khi anh hỏi tới chuyện của cô và Thẩm Quân Phi còn nói rằng nếu họ kết hôn, cho dù anh không đến dự được thì cũng sẽ gửi quà mừng đến. Thật ra, hai người gặp nhau trong hành lang bệnh viện, Ân Trúc đến phòng thuốc để lấy thuốc, Ngô Dạ Lai đang kiểm tra sức khỏe trong phòng dành riêng cho quân nhân. Thời gian gấp gáp, cơ bản cũng chẳng nói được bao nhiêu. Đột nhiên nói đến vấn đề này, Ân Trúc có chút mất cảnh giác nên cũng chột dạ nói một vài câu. Còn vì sao lại chột dạ thì Ân Trúc cũng không hiểu nữa. Nghe giọng anh bình thản khi nhắc tới chuyện cô kết hôn cùng người khác, ngoài việc chột dạ ra, cô còn để bụng chuyện anh không quan tâm, không để ý gì đến nó. Bất kể là chột dạ hay để bụng, đều không phải là những tâm trạng cô nên có với Ngô Dạ Lai, vì vậy, cô nói thêm vài câu nữa rồi vội vã cáo từ.

Trực giác của phụ nữ vô cùng nhạy bén. Ân Trúc chỉ dựa vào một câu hỏi thăm của Ngô Dạ Lai là đã có thể khẳng định chắc chắn bên cạnh anh đã có người mới.

Thẩm Quân Phi cũng muốn thở dài, "Vậy để anh gọi điện thoại cho cậu ta nhé?".

Ân Trúc lắc lắc đầu như là đang nghiêm túc suy xét tính khả thi của lời đề nghị này vậy, "Thôi, chưa chắc kết quả kiểm tra sức khỏe của anh ấy đã đạt. Mà cho dù có đạt rồi, phải đi thật, thì chuyện lớn như thế, chắc chắn báo đài sẽ đưa tin, đến lúc ấy là sẽ biết thôi".

Thẩm Quân Phi không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Anh thấy nên để Ân Trúc có chút không gian riêng, anh cũng cần yên tĩnh một lát.

Vài ngày sau Ân Trúc mới nhận ra Thẩm Quân Phi có sự bất thường. Công việc hàng ngày anh vẫn làm, ngoài những lúc thật sự cần phải nói ra, anh đều im lặng không nói. Tần suất 'hoạt động' của hai người lại càng

giảm thê thảm, gần như không có, so sánh với sự nóng bỏng nhiệt tình trước đó, đúng là một sự đối nghịch mạnh mẽ. Đang chiến tranh lạnh phải không? Ân Trúc đã nhận ra rồi.

"Phi Nhân, anh có chuyện gì thế?", sau khi sống chung với nhau, thỉnh thoảng cô vẫn gọi anh như vậy khiến hai người có cảm giác gắn bó sâu sắc. Đa phần cô chỉ sử dụng cách xưng hô này những khi muốn lấy lòng anh.

Ân Trúc không muốn làm như không có gì để thể hiện sự vô tội của mình, "Ngày hôm ấy em cũng có chút hơi quá, anh đừng giận. Nhưng anh biết không, hôm đó sau khi hồ hởi chúc mừng anh ấy xong, em về nhà kiểm tra mới...".

Thẩm Quân Phi ngồi ngay ngắn bên cạnh Ân Trúc, nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Anh không giận đâu, thật đấy".

Có thể nói, bây giờ anh không giận. Thực ra đã không còn đơn giản chỉ là cảm giác tức giận nữa. Anh đã đến chỗ Ngô Dạ Lai, tìm gặp anh ta, không khó như anh nghĩ. Tại sao anh lại đi? Vì Ân Trúc, vì sự nghi vấn của chính anh. Đúng vậy, anh đi không chỉ vì muốn giải tỏa lo lắng cho Phùng Ân Trúc, mà quan trọng hơn cả là anh đột nhiên muốn biết tại sao họ lại ly hôn, mà lại rất dứt khoát như thế.

Chính thế, muốn bắt đầu một cuộc sống mới, muốn cùng Ân Trúc đi trên con đường mới, thì không thể cứ mãi trốn tránh quãng thời gian đã qua của cô được. Ban đầu, anh không hề có dã tâm đó nhưng sau này, anh đã bị những ảo tưởng làm cho mê hoặc, thật sự cho rằng chỉ cần hai người ở bên nhau vui vẻ là được rồi, không cần lo lắng suy nghĩ nhiều về những khía cạnh khác. Song, anh cứ như người mang pháp bảo đi ăn cắp về được để đối phó với Tôn Ngô Không vậy, một lúc nào đó pháp bảo bị người ta thu hồi lại thì anh trở thành kẻ trắng tay. Thẩm Quân Phi không thể cứ sống tiếp như thế, ít nhất thì anh cũng phải biết, trong những trường hợp nào thì

Ấn Trúc sẽ có thay đổi, anh cũng phải vứt bỏ ảo tưởng của mình đi để chỉ nhìn về phía cô thôi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Nghi vấn này, anh có thể trực tiếp hỏi thẳng Ân Trúc. Nhưng anh cảm thấy, đến một lúc nào đó cô thấy thích hợp thì sẽ nói, anh không muốn cô có cảm giác không thoải mái, dù chỉ là một chút xíu. Vì vậy, đến tìm gặp Ngô Dạ Lai, đối mặt với nhau một lần, có vẻ dễ dàng hơn với anh.

"Tìm tôi có chuyện gì?", Ngô Dạ Lai đưa cho Thẩm Quân Phi một điều thuốc, giúp anh châm lửa, sau đó tự châm cho mình một điều rồi hỏi. Hai người bọn họ, hồi học trung học không phải quá thân thiết, nhưng vì Phùng Ân Trúc, cũng coi như có qua có lại, một mối quan hệ không rõ ràng.

"Nghe nói cậu phải vào 'quân xanh', nếu đi thì sẽ đi đâu?", Thẩm Quân Phi hít một hơi, đã cai nhiều năm rồi, nhưng khi gặp người đàn ông này, không thể uống rượu với cậu ta thì hút một điều thuốc có lẽ là cần thiết.

"Đi Công Gô, phụ trách vận chuyển."

Thẩm Quân Phi bất giác nhíu mày, điều kiện ở đó không chỉ ác liệt ở mức bình thường. Chỉ riêng nói đến khí hậu thôi cũng khiến người ta khó thích ứng, huống hồ còn các loại dịch bệnh truyền nhiễm có tên và không tên luôn rình rập khiến người ta khó mà phòng bị. Nếu nói thật với Phùng Ân Trúc, e là lại khiến cô lo lắng khôn nguôi.

Thẩm Quân Phi không nói gì, Ngô Dạ Lai cũng im lặng. Anh không đoán ra lý do vì sao Thẩm Quân Phi lại đến đây, vì vậy chỉ ngồi hút hết điều này đến điều khác, hai người lặng lẽ ngồi trong làn khói thuốc mỗi người một tâm sự.

Thẩm Quân Phi vừa đến đã hỏi anh đi đâu, chắc là do Ân Trúc kể với cậu ta.

Hôm đó gặp Ân Trúc hoàn toàn là bất ngờ. Khi ấy anh đang đứng gần cuối hàng, đi từ hành lang lại thì thấy Phùng Ân Trúc xuất hiện trước mặt mình. Gặp lại nhau sau một thời gian dài như thế, anh đột nhiên phát hiện, thì ra, trong dòng người kia, tùy tiện liếc mắt nhìn, rất khó để không nhìn thấy cô; Thì ra, chỉ cần trong đám người đó có cô, anh chỉ có thể nhìn thấy cô. Nhưng, những "thì ra" này đến quá muộn, muộn tới mức anh chỉ có thể đứng nguyên tại hàng quay đầu nhìn cô.

Cuối cùng, Thẩm Quân Phi dụi tắt điếu thuốc trên tay, "Ngày đó tại sao hai người lại ly hôn? "

"Cậu muốn biết, sao không hỏi cô ấy?"

"Tôi chẳng có tư cách gì để hỏi. Hơn nữa, tôi không nghĩ cô ấy muốn nhắc lại chuyện cũ với tôi. Nếu cậu không muốn nói, tôi cũng sẽ không hỏi nữa."

Ngô Dạ Lai theo thói quen bóp bóp trán, "Biết chuyện ấy có gì tốt cho cậu không?".

Anh làm gì có tâm trạng mà nhắc lại chuyện cũ, tự mình dày vò cũng đủ lắm rồi, lại còn phải lôi ra nói cho người khác, kể cho người đã từng thích cô nghe, anh thật sự không muốn.

"Ân Trúc rất lo lắng cho cậu."

"Cậu đến giảng hòa?", Ngô Dạ Lai không kìm được có chút sốc, nhiều hơn cả là cảm giác khó tin.

"Sao có thể như thế?", Thẩm Quân Phi tỏ vẻ không vui, "Tôi đã giao cô ấy cho cậu một lần, kết quả thế nào? Tôi sẽ không giao lại lần thứ hai

đâu. Giờ đúng là cô ấy có chút hoang mang, nhưng cô ấy đang ở trong tay tôi. Tôi hỏi cậu nguyên nhân, là vì muốn biết trong lòng cô ấy nghĩ thế nào, tôi muốn làm xương sống cho cô ấy".

Ngô Dạ Lai nghe thấy vậy như chìm đắm trong suy tư, "Cậu hỏi thẳng cô ấy thì hơn". Anh không cho rằng lật lại chuyện cũ có gì thú vị.

Thẩm Quân Phi đột nhiên bật cười, trong nụ cười đó như có phần đã hiểu ra vấn đề, "Tôi nghĩ mình đã biết vấn đề của hai người nằm ở đâu rồi. Cậu cho rằng hỏi cô ấy thì những lời cô ấy nói ra đều là những điều trong lòng cô ấy sao?".

Không đợi Ngô Dạ Lai phản ứng, Thẩm Quân Phi lại nói, "Không phải như thế đâu, những gì cô ấy nói và những gì cô ấy nghĩ đôi khi là một, cũng có khi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Điều này không có nghĩa là cô ấy miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, đổi lại là ai thì cũng thế thôi, cậu hay tôi cũng đều thế cả, những gì trong lòng đang nghĩ, đôi khi khó nói rõ thành lời".

Những lời của Thẩm Quân Phi, Ngô Dạ Lai đều nghe rõ, nhưng khi nghe xong rồi, ngược lại anh còn thấy mơ hồ hơn. Tính cách anh hướng nội, song, không phải là người không thẳng thắn, Thẩm Quân Phi đã nói tới mức này, dù hiểu hay không hiểu, anh cũng phải nói.

"Chúng tôi ly hôn, dường như cũng chẳng có nguyên nhân nào rõ ràng.

Không phải trải qua những cuộc đấu khẩu long trời lở đất thậm chí trước khi cô ấy đề nghị ly hôn, tôi vẫn còn cảm thấy hai chúng tôi đang sống rất tốt", im lặng một lúc, anh lại nói, "Cũng không thể nói hoàn toàn không có nguyên nhân gì, khi đó, ảnh của Khổng Thần được lưu trong máy tính của tôi, có lẽ cô ấy đã hiểu lầm. Tối hôm ấy, Ân Trúc đề nghị ly hôn, ngày hôm sau chúng tôi đi làm thủ tục, thế thôi".

Thẩm Quân Phi kinh ngạc phát hiện ra, trong những lời trần thuật của Ngô Dạ Lai, hoàn toàn không có nhân tố nào liên quan đến cậu ta. Bị hiểu lầm, bị yêu cầu ly hôn, dường như trong những chuyện này, vai trò của cậu ta chỉ là làm theo kịch bản do Ân Trúc sắp đặt, cùng lắm thì cậu ta cũng chỉ được coi là một diễn viên phụ. "Anh không có suy nghĩ của mình sao?", anh thật sự không nhịn được nữa bật hỏi, thực ra là anh muốn phát điên.

"Hoàn cảnh của tôi... nếu cô ấy tiếp tục với tôi thì quá khổ. Tôi luôn cảm thấy trước sau gì cô ấy cũng ra đi", những lời này, Ngô Dạ Lai chưa từng nói với ai. Tình cảm, Ân Trúc đều là những điều anh không thể đem ra để nói.

"Cậu tự ti? Ngô Dạ Lai, đừng nói với tôi cậu cư xử với cô ấy như thế là vì cậu tự ti đấy! Phùng Ân Trúc đối với cậu thế nào, trong lòng cô ấy nghĩ gì, cậu là người rõ hơn ai hết, không phải thế sao?", mặc dù nói không phải đến để hòa giải, nhưng nhắc tới chuyện cũ, anh không kìm được lại nổi giận lôi đình.

"Cũng không hẳn là tự ti, chỉ là quá hiểu hoàn cảnh của mình thôi, cũng phải biết nên làm thế nào cho phải. Những gì tôi có thể cho cô ấy, cùng lắm chỉ là cái mác hôn nhân, đấy là tất cả những gì tôi có thể làm."

"Cậu đã có những nhận thức như thế, sao còn cưới cô ấy?", Thẩm Quân Phi thấp giọng lạnh lẽo hơn.

"Lấy cô ấy, khi đó ấy à", Ngô Dạ Lai khẽ thở dài, "Tôi nghĩ rằng lấy cô ấy rồi thì cô ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc. Thứ cô ấy muốn quá nhiều tôi lại không như thế".

"Vẫn là lỗi của cô ấy chứ gì?"

"Khi đó, tôi đã không dành trọn tâm trí của mình cho cô ấy, đúng là tôi đã coi nhẹ cảm nhận của Ân Trúc", Ngô Dạ Lai tránh rạch ròi việc ai sai ai

đúng. Nhận sai, thì cũng phải nhận sai với Ân Trúc, trước mặt Thẩm Quân Phi, anh không muốn nói chuyện ấy.

Thẩm Quân Phi không hỏi thêm nữa, liên kết mọi chuyện lại đại khái anh cũng hiểu được tám chín phần. Sau đó, nhất định là Ngô Dạ Lai đã hối hận, vì vậy mới có màn ở bệnh viện kia. Còn Ân Trúc, nguyên nhân dẫn đến quyết định ly hôn của cô có sự hiểu lầm, có vướng mắc, nhưng trái tim hướng về Ngô Dạ Lai của cô vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn. Hai người này, người có tâm, kẻ có tình, nếu như ở giữa không vướng anh, chắc họ vẫn có khả năng quay lại với nhau, ít nhất thì việc tái hợp không có trở ngại gì đáng nói. Còn về tình cảm, làm thế nào để hiểu được nhau, để vun đắp cho nó lại là chuyện khác.

Ngày hôm đó, trước khi anh rời đi đã yêu cầu Ngô Dạ Lai thỉnh thoảng gửi thư báo bình an cho Ân Trúc, chuyến đi này của cậu ta an nguy khó lường.

Những thông tin quý báu lấy được từ chỗ Ngô Dạ Lai không có tác dụng gì trong việc xử lý vấn đề giữa Thẩm Quân Phi và Ân Trúc lúc này. Việc cô và Ngô Dạ Lai ly hôn, có lẽ nên nói là do vấn đề không được xử lý triệt để và thỏa đáng dẫn đến một kết quả ngoài ý muốn. Có lẽ Ân Trúc cũng không quyết tâm ly hôn bằng được, ít nhất là cô chưa thực sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. Vì thế, sự lo lắng của cô, sự lung lay của cô, về tình về lý đều có thể hiểu được.

Trong hoàn cảnh ấy, sự bắt đầu của anh và Ân Trúc có lẽ là quá sớm. Có điều, việc này đâu thể trách ai, không phải do anh lợi dụng tình thế, cũng không phải do Ân Trúc không chính chuyên. Khi quyết định ở bên nhau đâu nghĩ được nhiều như thế, chuyện cũ có thể bỏ qua, nhưng cũng không thể coi như nó không tồn tại.

Giờ Thẩm Quân Phi chỉ cảm thấy là vẫn còn may mắn. Chỉ cần Ngô Dạ Lai ở nước ngoài bình an, đến một ngày nào đó Ân Trúc cũng sẽ bình

tâm lại, như vậy, cuộc sống của họ rồi cũng sẽ lại bình yên như xưa.

"Không giận thế sao bao nhiêu ngày nay anh không nói gì?", Ân Trúc không tin, cô tưởng Thẩm Quân Phi không muốn nói, nên mới trả lời cho có lệ.

"Em muốn anh nói gì?", Thẩm Quân Phi chậm rãi hỏi. Giọng anh rất nhẹ nhàng, không hề có ý hỏi vặn.

"Em bảo anh nói gì anh sẽ nói cái ấy, thế thì còn ý nghĩa gì nữa, thà em mua một con vẹt còn hơn", Ân Trúc không thích nghe những câu hỏi kiểu ấy. Lần này, cô hy vọng, thứ mà anh có thể cho chính là thứ cô muốn, cô không cần cầu xin, không cần trông đợi, mọi thứ tự nhiên trở nên viên mãn tốt đẹp. Cô không biết, liệu có phải bản thân lại yêu cầu quá cao hay không?

Thẩm Quân Phi giơ tay ra véo mũi Ân Trúc, "Để cho em được yên tĩnh, em còn không biết trân trọng. Đã thế, chúng ta đi xem phim đi học vài từ thời thượng. Vẹt làm sao được như anh, anh có khả năng liên tưởng, vừa học vừa áp dụng, lại còn áp dụng rất linh hoạt nữa chứ".

Thẩm Quân Phi không muốn vờ làm thánh nhân trước mặt Ân Trúc. Anh có thể chấp nhận việc trong lòng Ân Trúc lo lắng cho Ngô Dạ Lai, nhưng anh không thể buông lời khích lệ được. Anh có thể rộng lượng để họ liên lạc riêng với nhau, để Ân Trúc yên lòng, nhưng lại không muốn chia sẻ với cô mỗi tâm sự đó. Tình yêu của anh có thể bao dung, nhưng anh muốn, hương vị này phải là duy nhất, tình cảm này phải là duy nhất.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Con Đường Đi Tới Hạnh Phúc?

Anh đã tặng cho cô sự yêu thương thời niên thiếu, tặng cho cô tình yêu của tuổi thanh xuân, tặng cho cô sự chăm sóc của tuổi trưởng thành, bây giờ, anh cần cô đáp lại anh. Còn cô, ngoài việc vui sướng đồng ý, tận sức báo đáp ra, còn có thể lựa chọn điều gì khác nữa?

Ấn Trúc đọc được trên mạng tin tức Ngô Dạ Lai chuẩn bị ra quân. Khi ấy đã là hai tháng sau rồi, cô cũng không còn quá lo lắng như trước nữa. Dù sao cũng không phải chỉ có một mình Ngô Dạ Lai dẫn thân vào nguy hiểm, không phải anh một thân một ngựa giao chiến với dã nhân. Cũng có nhiều người đã từng tham gia "Quân xanh" rồi, chẳng thấy ai quá xui xẻo, hay xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.

Giờ điều khiến cô phiền muộn hơn cả là việc đi hay ở trong công việc của mình. Tiêu Ly đã làm đủ hai năm ở thành phố J rồi nên sẽ được điều về tổng công ty. Nếu như là trước kia, hiển nhiên Ấn Trúc sẽ theo anh quay về, cô vốn thuộc quân số của tổng công ty. Nhưng nhà máy của Thẩm Quân Phi lại ở đây, nếu cô quay lại thành phố C thì bọn họ sẽ mỗi người một nơi, Thẩm Quân Phi ngày nào cũng phải đi đi về về giữa hai thành phố. Quan hệ của họ hiện tại vẫn chưa công khai, vì vậy, nếu cô quay lại thành phố C thì sẽ không thể sớm tối bên nhau như bây giờ được.

Ở lại thành phố J cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Tình hình công việc của cô là điều động tạm thời, nếu muốn ở lại, cô phải được vào biên chế đã. Biên chế của công ty con này khá chặt chẽ. Nếu cô ở lại thì cũng có nghĩa là những người khác sẽ mất đi cơ hội thay vào vị trí của cô, có người còn đang muốn mau chóng đẩy cô ra ngoài không được kia.

Huống hồ cô lại không có ai chống lưng, có phải cứ muốn ở lại là được ở lại đâu.

Chính vì chuyện này mà Tiêu Ly đã gọi cô vào phòng để trao đổi riêng. Việc Thẩm Quân Phi chuyển đến ở cùng với Ân Trúc, đối với Tiêu Ly mà nói thì không phải tin tức mới mẻ gì. Anh có dự cảm Ân Trúc sẽ do dự trước việc đi hay ở, vì vậy trước khi lệnh điều chuyển công tác quay lại tổng công ty của anh được công bố, anh muốn bàn bạc với Ân Trúc một chút về chuyện này. Người là do anh đưa đến, có đưa về hay không thì cũng phải bố trí ổn thỏa. Nếu theo anh quay về, chắc Ân Trúc cũng sẽ có thăng tiến trong chức vụ, nhưng nếu ở lại đây, với khả năng của anh, cùng lắm cũng chỉ có thể giúp cô giữ nguyên vị trí cũ mà thôi.

"Em về suy nghĩ thêm đi, bao giờ quyết định thì báo lại cho anh biết", Tiêu Ly trực tiếp nói rõ ràng mọi chuyện. Cô phải đưa ra được quyết định thì anh mới có thể sắp xếp giúp cô.

"Vâng, em biết rồi", Ân Trúc đột nhiên thấy lòng mình chông chênh. Cô cảm thấy cuộc sống của mình trong hai năm qua đã có quá nhiều thay đổi. Đến một thành phố mới làm việc, ly hôn, sống chung với Thẩm Quân Phi, hiện tại lại phải đối mặt với sự biến động trong công việc. Nhưng cho dù biến động thế nào thì cũng vẫn như dậm chân tại chỗ vậy, tốt cũng chỉ một ngày, xấu cũng chỉ một ngày.

Tình cảm, công việc, tất cả đều khiến cô hoang mang. Đôi khi cứ nói mãi nói mãi, đột nhiên không biết tại sao mình lại nói những điều đó, làm mãi làm mãi, cũng không biết mình làm để làm gì. Tình cảm không tốt không xấu, công việc không hay không dở, dường như đến bây giờ cái gì cũng nửa vời khiến cô chẳng có tâm trạng nào nữa.

Nhưng trên thực tế, cuộc sống của họ chẳng nửa vời chút nào, ngược lại, có những lúc còn sấm vang chớp giật, mãnh liệt đam mê.

Thẩm Quân Phi là kiểu người chuyện càng quan trọng thì càng không dễ nói thành lời. Có lúc hai người cãi nhau, nếu cảm thấy không phải lỗi của mình, anh quyết không nhún nhường, cũng không mở miệng dỗ dành cô. Nhưng anh sẽ không cự tuyệt nếu như cô chủ động làm lành, chỉ có điều đối với anh, đúng sai phải rõ ràng. Nếu Ân Trúc đã cho qua chuyện đó thì anh cũng không giữ trong lòng, tuy nhiên anh sẽ không bao giờ chiều theo những hành động trẻ con của cô.

Ân Trúc cũng cảm thấy thắc mắc trước thái độ đó của Thẩm Quân Phi. Có điều khi kể cho Thạch Chỉ nghe, ngược lại còn bị cô ấy cười cho một trận, "Cậu cho rằng, cậu theo anh ấy rồi thì anh ấy sẽ nhún nhường quy thuận cậu, chỉ chăm chăm lo lấy lòng cậu thôi sao? Giờ anh ấy không thể nữa, cậu lại đoán già đoán non, liệu có phải anh ấy có được rồi, không còn phải theo đuổi cậu nữa, vì thế, anh ấy không coi cậu ra gì nữa".

"Cũng không phải không coi ra gì", Ân Trúc định nói cho rõ ràng để hiểu hơn, nhưng không thể tìm được từ nào thích hợp.

Thạch Chỉ là một người sáng suốt. Cô ấy vung tay lên, động tác này đối với một thai phụ mà nói có chút nguy hiểm, "Mình hiểu, chính là lúc chiều thì rất chiều, nhưng lúc cần nghiêm khắc thì cũng quyết không nường tay".

Không cần phải hỏi, ánh mắt sùng bái của Ân Trúc đã thể hiện rất rõ, Thạch Chỉ đã nói trúng tim đen của cô rồi, đó chính là những gì cô muốn nói, "Sao cậu lại thần thông đến thế chứ!".

Thạch Chỉ bóp bóp eo, mang thai đã năm tháng rồi, cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái, "Không phải mình thần thông, hoàn cảnh của mình và cậu giống nhau, sự thay đổi của đàn ông đến cuối cùng phát hiện ra được, mà cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình, không nguyên tắc lại hồ đồ. Muốn được mở mày mở mặt trước cánh đàn ông, hoặc là cậu phải túm

được nhược điểm của người ta, hoặc bản thân cậu phải tự cố gắng đừng mắc sai lầm, đừng khiến người ta buồn phiền".

Người ta đang vác cái bụng bầu to tướng thế kia còn chẳng được ưu đãi, Thẩm Quân Phi đối với cô như vậy, cô cũng đành chấp nhận thôi. Xem ra cô không có số làm nữ vương rồi, đừng hy vọng gì nữa. Ép giá thì ép giá, nhưng Thẩm Quân Phi không bao giờ nói hai lời.

Sống cùng anh, thực ra Ân Trúc vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Sự vui vẻ này không phải xuất phát từ việc anh ra sức lấy lòng cô, mà là tự bản thân Ân Trúc cảm thấy thế. Tình yêu, không phải là không có, nhưng so với sự kịch liệt mạnh mẽ trước kia, giờ đây đã hoàn toàn khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ân Trúc vẫn cảm thấy nên bàn bạc với Thẩm Quân Phi có lẽ sẽ tốt hơn, "Tiêu Ly phải quay trở lại tổng công ty rồi, chắc em cũng phải về theo".

Thẩm Quân Phi đang lặp thăm khiêu vũ cho Ân Trúc, nghe cô nói vậy liền dừng tay lại, "Thế nào gọi là chắc cũng phải về theo?".

"Nếu em muốn ở lại thì cũng không phải không thể được. Tiêu Ly nói đợi quyết định của em."

"Em thì sao, em nghĩ thế nào?"

"Em nghe anh."

Khi sống cùng Ngô Dạ Lai, cho dù ở đơn vị vị trí của anh khá cao, nhưng anh lại thường xuyên không có nhà, vì vậy việc trong nhà ngoài ngõ, đặc biệt là chuyện liên quan đến bản thân Ân Trúc, đa phần vẫn là do cô tự quyết định. Sống với Thẩm Quân Phi, mặc dù anh luôn tỏ ra có thể nhường nhịn cô bất kỳ lúc nào, nhưng trên thực tế, anh luôn là đạo diễn chính trong bộ phim về cuộc sống của họ. Ân Trúc phát hiện, cô đã quen với kiểu làm chủ này của anh, quen nghe theo những quyết định của anh mất rồi.

Thẩm Quân Phi gật gù, "Em để anh suy nghĩ đã". Thấy Ân Trúc ngập ngừng định nói lại thôi, anh nói tiếp: "Anh biết em đang cần phải quyết định gấp, sáng sớm mai, sáng sớm mai anh sẽ cho em câu trả lời".

Ân Trúc cảm thấy, cô để Thẩm Quân Phi phải tự quyết định chuyện này, chịu trách nhiệm về chuyện này, thực ra có chút không phải. Nếu cô về thành phố C, anh sẽ phải vất vả đi lại giữa hai thành phố, chuyện này không có gì là khó khăn, và đối với anh cũng tương đối dễ dàng; Nhưng nếu mở miệng yêu cầu cô ở lại, sau này bất kỳ vấn đề nào cô gặp phải cũng có khả năng liên quan đến quyết định lần này, mà quyết định này lại do anh yêu cầu chứ không phải do cô đưa ra. Vì thế, rõ ràng là với quan hệ hiện tại của họ, anh chỉ có thể bảo cô quay về. Nhưng anh không trả lời cô ngay chắc là vì cũng không muốn xa cô.

Những gì Ân Trúc nghĩ cũng chính là những điều mà Thẩm Quân Phi đang băn khoăn. Khi quyết định sống chung với Ân Trúc, anh cũng đã nghĩ đến ngày cô được điều trở về tổng công ty, đây là điều tất yếu, vì vậy, anh đã đào tạo cho mấy nhân viên dưới quyền có thể làm việc độc lập, phân tán bớt số lượng công việc mình đang nắm trong tay. Nhờ thế, anh mới ngày càng trở nên nhàn nhã, mới có thời gian thỉnh thoảng lại cùng Ân Trúc đi dạo phố, sống cuộc sống riêng của hai người.

Nhà máy đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, mấy đơn hàng lớn hiện tại đủ để duy trì sự vận hành bình thường và chi phí cho sự phát triển đến độ nhất định. Còn anh, giờ đang muốn rời khỏi vị trí quản lý, làm dự án nhỏ tại nhà, hưởng thụ một cuộc sống hài hòa cả về tình cảm lẫn công việc.

Nhưng, bây giờ điều đáng lo lắng không phải là chuyện anh rút lui, mà là Ân Trúc có đồng ý để anh làm thế hay không. Quay về thành phố C, hai người sẽ phải thoát khỏi thế giới cố tích, trở về với cuộc sống hiện thực, xử lý quan hệ với gia đình, với bạn bè, tất cả đều phải đối mặt. Anh cảm thấy Ân Trúc vẫn chưa sẵn sàng. Nếu lúc này, anh từ bỏ công việc ở đây, cùng

cô quay về, làm vậy sẽ khiến cô có cảm giác thêm gánh nặng, điều đó đối với mối quan hệ của hai người chẳng có chút lợi ích nào.

Anh cũng chưa từng nghĩ đến việc yêu cầu Ân Trúc ở lại. Ở lại chỉ là kéo dài thêm thời gian, không phải là chuyện mãi mãi. Cho dù có ở lại, cũng phải xuất phát từ mong muốn của cô mới được

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Vì vậy sáng hôm sau, trên đường đi làm, lúc dừng lại để đợi đèn đỏ, Thẩm Quân Phi nói: "Em quay về trước đi. Bọn anh cũng có cơ hội quay về để đầu tư, sớm muộn gì anh cũng sẽ về, hưởng hồ cũng đâu phải xa xôi lắm".

Cho dù biết Thẩm Quân Phi chắc chắn sẽ khuyên cô như thế, nhưng Ân Trúc nghe xong, trong lòng muôn phần thất vọng. Cô mong anh gia trưởng mà nói với cô rằng, "Về gì mà về, anh ở đây, em còn muốn đi đâu".

Rất lâu sau đó, Ân Trúc mới hiểu, sự thất vọng của cô khi ấy xuất phát từ đâu. Cô khao khát được người ta cần mình. Khi cô vật vờ cần đến Ngô Dạ Lai, những gì mà cô ngày đêm mong đợi chỉ là cho đi tình yêu, cho đi tất cả những gì mà cô có. Nhưng đối với người con trai khác, khi tình cảm như có như không, do dự bất ổn, cô lại muốn người kia níu chặt lấy cô, dù chết không buông. Mà lúc ấy, Thẩm Quân Phi lại không làm như vậy. Anh rất lí trí, thậm chí còn khách sáo mà mở cho cô một lối đi thênh thang.

Sau khoảng hai tháng, lệnh điều chuyển đã được công bố. Bàn giao công việc không phải chuyện quá phiền phức đối với Phùng Ân Trúc, phiền phức nhất là việc chuyển nhà, những rắc rối do việc chuyển nhà gây ra có thể gọi là hậu họa khôn lường.

Trong căn hộ chung cư nhỏ bé đó, đồ của cô và Thẩm Quân Phi lẫn lộn hết cả với nhau, rất khó phân biệt cái gì của ai, đồ dùng hàng ngày lại dùng chung. Cô muốn để lại hết cho anh, dù gì cô chuyển về sống với bố mẹ, ở nhà thứ gì cũng có. Nhưng Thẩm Quân Phi không đồng ý, nói là Ân

Trúc đã dùng qua những thứ này rồi, bảo cô mang đi, dù gì cũng đi xe về, mang nhiều mang ít không phải vấn đề.

Nhưng khi Ấn Trúc ôm đồng hồ mà Thẩm Quân Phi đưa lại cho cô, nước mắt cứ trào ra rất thương cảm, "Sao anh đưa hết cho em, của em thì trả em, đồ dùng chung cũng trả em, em không muốn chia tay với anh, sao giống như phân chia tài sản khi chia tay vậy?". Nói xong cô đặt đồng hồ đang ôm vào tay Thẩm Quân Phi rồi ép người lên, "Anh nói đi, có phải anh cố ý không, có phải anh cố ý không ". Câu nói này cô lặp lại rất nhiều lần, nhưng lại không thể nói được nếu anh cố ý thì cô định làm gì? Cố ý muốn chia tay với cô, cố ý muốn vạch rõ ranh giới với cô, cố ý để cô phải buồn, để cô bị tổn thương hình như đúng là như thế mà cũng hình như không đúng.

Trong lòng Thẩm Quân Phi cũng không dễ chịu gì. Nơi ở của anh đã để không cả hơn nửa năm rồi, anh cũng đâu có muốn một mình cô độc quay về đây sống. Anh nhẹ nhàng vỗ về Ấn Trúc, giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn sau khi khóc nức nở, sau đó mới nói: "Làm gì có ai muốn phải xa nhau, chúng ta cũng sẽ không xa rời".

Ấn Trúc nghe câu nói đó, đột nhiên thấy lòng bình yên lạ. Không ai rõ hơn Ấn Trúc, những lời như thế được thốt ra từ miệng Thẩm Quân Phi là điều rất hiếm thấy. Câu nói đó, về đầu có thể coi là ngọt ngào, về sau có thể coi là lời một lời ước hẹn, rất đáng tin cậy.

"Ở đây cũng đâu có thể coi là một gia đình, sao lại nói là phân chia tài sản?"

Thẩm Quân Phi đỡ cô lên, "Ấn Trúc, chúng ta kết hôn đi!". Lời cầu hôn nói ra vào lúc này không được hay cho lắm, nhưng Thẩm Quân Phi là thế, tuy anh luôn có kế hoạch, song cũng có những lúc ra tay ngẫu hứng. Xét một cách toàn diện thì anh có chút tùy tiện.

Ấn Trúc ngồi trong lòng anh, kết hôn rồi thì sẽ không bao giờ chia tay sao?

Cô rất nghi ngờ điều đó. Nhưng, lúc này không phải là lúc để cô suy nghĩ lan man, Thẩm Quân Phi đang nhìn cô chờ đợi, làm sao cô có thể thốt ra lời từ chối. Ấn Trúc gật đầu, ngay sau đó, cô bị ghì chặt vào lòng.

"Vâng"

Chỉ một từ này, chính là từ này, khiến Ấn Trúc cảm thấy mọi phiền muộn trong lòng được giải tỏa, giống như chỉ cần cô gật đầu là sẽ có được sự hứa hẹn, dù thế nào cũng xứng đáng, "Vậy thì phải thử trước chứ?".

"Thử việc hả?"

"Đúng thế, nếu không anh lừa em thì sao?"

"Thử thế nào?"

"Ừm, chuyện này á... Thế này nhé, em nói cái gì thì anh sẽ làm như thế, em phải kiểm tra xem khả năng phục tùng của anh đến đâu."

"Nghe khẩu lệnh nhé. Đứng lên... Haizzz,a a anh phải bỏ em xuống trước đã! Không phải cứ thế mà ném xuống đâu nhé! Phải đặt nhẹ nhàng, thôi... em chỉ đề nghị thế thôi, chẳng phải rồi cũng lại phải bế lên đặt lại hay sao... Anh ôm vào đâu đấy, tay anh đừng để ở đấy, để đây cũng không được, chỗ này cũng không được, đặt ở thân dưới càng không được... Thẩm Quân Phi! Sao anh lại ném em xuống đất thế, anh đúng là nói một đằng làm một nẻo, những gì anh nói không tính, em thu lại, thu lại lời đồng ý!"

Lời đã nói ra cũng như nước đã hắt đi, Thẩm Quân Phi sao để cho cô thu lại được. Ấn Trúc cũng chỉ có thể giơ nanh múa vuốt thể hiện sự bất

mãn, nhưng nanh đã bị người ta nuốt mất rồi, vuốt cũng bị túm chặt rồi, hai người cứ đứng thế, quần lấy nhau.

Bởi vì tay bị khống chế. Ân Trúc chỉ có thể vắt chân ngang eo của Thẩm Quân Phi. Chỉ có như thế cô mới có cơ hội thoát khỏi vòng kìm kẹp. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau anh đã buông tay, quay sang ôm chặt cô.

Nhưng Ân Trúc đã vui mừng quá sớm. Một tay Thẩm Quân Phi ôm chặt cô, tay kia vẫn không ngừng giở trò tai quái. Rất nhanh, bọn họ đã từ nơi hỗn loạn ấy rời sang một chiến trường khác.

Sau thành công bước đầu của Thẩm Quân Phi, Ân Trúc nói, "Không chịu đâu, sao anh lúc nào cũng bắt nạt em thế?".

Thẩm Quân Phi cắn nhẹ lên tai cô, ngọt ngào, "Thế này sao có thể gọi là ức hiếp em chứ? Anh chỉ thuận theo ý em thôi...".

Ân Trúc ra sức túm chặt cổ anh, đúng thế, là cô đã lao lên trước, "Ai da, anh nhẹ nhàng chút, chỗ đấy vẫn đau".

Tư thế này, đối với người mới bị ném xuống đất hai lần cùng một vị trí như cô đúng là vừa đau mà cũng vừa vui.

Ân Trúc đã sớm quen với cảm giác say sưa thích thú khi ở trong lòng Thẩm Quân Phi, điều này công đầu cần phải kể đến sự dẫn dắt nhiệt tình của anh. Đối với đề tài này, Thẩm Quân Phi luôn có tinh thần nghiêm túc như kiến cứu khoa học vậy, hai người cứ không ngừng tìm hiểu, nghiên cứu, rồi lại tiến hành trải nghiệm thực hành, nghiên cứu, sửa đổi, lại nghiên cứu, rồi lại sửa đổi. Ăn được một lần lại muốn ăn mãi, Ân Trúc đã không còn tâm lý kháng cự trong việc thể hiện những hành động thân mật như thế với anh nữa.

Cũng phải, một Ân Trúc như thế anh cũng đã thấy hết cả rồi, cô nhận thấy không có lý do gì để từ chối việc kết hôn nữa. Áp mặt vào khuôn mặt

mướt mát mồ hôi của anh, cô cảm nhận được rõ ràng rằng bản thân mình không dám. Cô rất sợ một khi cô từ chối, anh sẽ rời xa cô, rời xa mãi mãi.

Ngày Ân Trúc rời khỏi thành phố J, thời tiết không được đẹp cho lắm. Trời âm u, thi thoảng lại có ánh chớp lóe lên, tiếng sấm vọng lại, nhưng mãi mà vẫn không thấy mưa xuống.

Ân Trúc nhìn Thẩm Quân Phi đang mặc một bộ quần áo mới bên cạnh, xem ra, hôm nay anh quyết định chính thức ra mắt rồi. Rõ ràng đây là việc hợp tình hợp lý, là chuyện đáng vui mừng, nhưng cô lại không sao vui lên được. Cô yêu Thẩm Quân Phi và cũng muốn được sống cùng anh. Đồng ý kết hôn, dù nói thế nào, cũng là do cô tự nguyện. Nhưng có cần phải nhanh như thế không? Thẩm Quân Phi càng sốt sắng, cô càng hoang mang.

Xe của anh cuối cùng cũng dừng ở dưới nhà cô, tay Ân Trúc đang nằm trong tay Thẩm Quân Phi, "Ân Trúc, em thả lỏng mình ra đi chúng ta cũng chỉ vì muốn ở bên nhau thôi. Kết hôn là vì muốn ở bên nhau, không phải chuyện ai trói buộc ai, cũng không phải là chỉ được phép thành công không được phép thất bại", anh vòng tay ôm cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, "Đừng suy nghĩ gì cả, anh chỉ muốn hỏi em, em có đồng ý lấy anh không?".

"Em đồng ý, nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết, chỉ cần em đồng ý, việc còn lại cứ giao cho anh."

Ân Trúc nhìn Thẩm Quân Phi lúc này đang đứng trước mặt mình, một Thẩm Quân Phi vừa lạ lắm vừa thân quen. Anh chưa từng nói một câu "Anh Yêu Em", cho dù là lúc tỏ tình anh cũng không nói. Nhưng, những gì anh có thể dâng tặng cho cô, liệu một chữ "yêu" có thể bao hàm hết được không? Anh đã tặng cho cô sự yêu thương thời niên thiếu, tặng cho cô tình yêu của tuổi thanh xuân, tặng cho cô sự chăm sóc của tuổi trưởng thành,

bây giờ, anh cần cô đáp lại anh. Còn cô, ngoài việc vui sướng đồng ý, tận sức báo đáp ra, còn có thể lựa chọn điều gì khác nữa?

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Sự Đưa Đẩy Của Số Phận

Cô không thể để mặc anh nằm trên giường cho người khác giày vò như thế, cô không thể trân trân đứng nhìn sự kiêu ngạo của anh bị người ta bào mòn từng tầng từng lớp một như thế.

"Tiểu Trúc, sao con lại về?", giọng mẹ vọng tới, nhưng giọng điệu có vẻ không vui mừng hoan hỉ lắm.

"Chẳng phải con đã báo với mẹ là hai ngày nữa con sẽ chuyển hẳn về nhà sao?", Phùng Ân Trúc thấy Thẩm Quân Phi đi vòng qua bên này, bèn né sang nhường đường cho anh, nói "Vừa hay hôm nay anh ấy rảnh nên đưa con về". Từ "anh ấy" Ân Trúc rất ít khi dùng, khiến hai ông bà già vừa nghe đã hiểu ngay mối quan hệ không đơn giản giữa hai người.

"Giờ mẹ và bố con phải ra ngoài, chìa khóa giao cho con, con chuyển đồ trước đi. Phòng con mẹ dọn dẹp xong rồi đấy", mẹ nhét chìa khóa vào tay Ân Trúc rồi vội vàng đi ngay.

"Chú, dì, chú dì định đâu ạ? Để cháu đưa đi."

Ân Trúc liếc mắt nhìn Thẩm Quân Phi, anh cũng biết thể hiện quá nhi, cô vội vàng lên tiếng nói đỡ, "Đúng đấy, đồ của con cũng không nhiều, đưa bố mẹ đi rồi về chuyển cũng được".

"Bố mẹ vào bệnh viện, cũng chẳng phải là nơi tốt đẹp gì, các con không cần đi cùng đâu", mẹ vội nói.

Nhưng bố cô đã mở cửa xe, ngồi vào bên ghế phụ, "Đi thôi, cùng đi cũng được".

Ấn Trúc cảm thấy chuyện này không bình thường, ngồi phía sau khe khẽ hỏi mẹ: "Mẹ, bố mẹ định đi thăm ai? Sao vội vã thế".

Mẹ lắc lắc đầu, không chịu nói. Bố ngồi phía trước lên tiếng, "Bà cũng thật là khó tính, chuyện này có gì không thể nói đâu. Giờ con nó cũng đã chuyển hẳn về đây rồi, giấu mãi được sao?".

Ấn Trúc càng lo lắng, lẽ nào sức khỏe của bố hoặc mẹ có vấn đề gì, "Mẹ, rốt cuộc thì...".

Mẹ nhìn bố bằng ánh mắt oán trách. Đừng nói là giờ cả hai đứa cùng về, cho dù là một mình Ấn Trúc về, bà cũng không muốn nói.

Mẹ vẫn không chịu nói rõ ngọn ngành, xe đỗ trước cổng viện, bố bảo Ấn Trúc cùng xuống xe, ở đây không thể đỗ lâu, vì vậy Thẩm Quân Phi vẫn ngồi trên ghế lái.

"Hai bác và em cứ lên trước, cháu tìm được chỗ đỗ xe rồi sẽ gọi cho Ấn Trúc", Thẩm Quân Phi bóp nhẹ tay Ấn Trúc, cảm giác áy náy trong ánh mắt cô mới giảm bớt đi phần nào.

Ấn Trúc cảm thấy hôm nay bố cư xử thật không được lịch sự lắm, dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô đưa Thẩm Quân Phi về nhà ra mắt, ông lại hiển nhiên coi người ta như lái xe, khi xuống xe cũng chẳng nói câu nào.

"Bố...", Ấn Trúc gọi bố lại, "Bố với mẹ con làm sao thế? Cảm thấy anh ấy không tốt ạ?".

"Giờ là lúc nào rồi mà còn để ý đến việc cậu ta tốt hay không tốt", bố cô bất lực nói, "Bố và mẹ con cả đêm qua không ngủ chính là vì suy nghĩ xem có nên báo cho con biết hay không, kết quả hôm nay con lại về".

"Ông Phùng, để tôi nói."

"Ăn Trúc, bố mẹ đến thăm Tiểu Lai."

"Hả? Không phải anh ấy đang ở Công Gò sao? Sao lại..."

"Nó được chuyển về khoảng một tháng nay rồi, nhưng lúc nào cũng ở trong tình trạng cách ly, mới cho phép vào thăm được mấy ngày gần đây thôi."

"Anh ấy bị làm sao ạ?", Ăn Trúc bất giác dừng bước, không dám hỏi, nhưng lại không thể không hỏi.

"Nó bị tai nạn giao thông ở bên ấy, trên xe có bốn người, hai người bị thương nhẹ, một người trọng thương, một người tử vong tại chỗ. Nó chính là người bị trọng thương đó. Điều kiện chữa trị bên ấy kém quá, vì vậy sau khi vết thương có vẻ ổn định, nó được đưa về đây."

"Giờ thì sao ạ, có nặng lắm không?"

"Bố mẹ cũng chưa gặp nó, hôm qua đưa mẹ con đến khám lại, gặp bố mẹ của Tiểu Lai. Ông bà bên ấy muốn vào thăm con cũng chỉ được một lúc thôi, bố nghĩ chắc tình hình không tốt lắm."

Chân Ăn Trúc như mềm nhũn ra, cô dựa vào người mẹ, "Tầng mấy hả bố, chúng ta lên thôi". Trước kia, mỗi lần nghĩ đến tính chất công việc của anh, cô lại lo lắng, cũng may chưa có chuyện gì nguy hiểm xảy ra. Cô cũng thường xuyên tự an ủi mình, hệ thống an toàn của máy bay là tối cao nhất. Thế nhưng, lần này lại là ở dưới mặt đất nơi đất khách quê người, xảy ra chuyện lớn như thế, tạo ra nghiệp lớn như thế, khiến cô hoàn toàn bất ngờ.

"Nghe nói nó không chịu phối hợp điều trị lắm nên hôm nay bố mẹ mới đến thăm rồi tiện khuyên nhủ luôn", mẹ nói khẽ.

Ấn Trúc nắm chặt nắm tay không nói thêm gì nữa. Vào thang máy, nhạc bài "Khúc nhạc kết hôn" của Wagner đột nhiên vang lên, Ấn Trúc mới nhận ra là tiếng chuông điện thoại của chính cô. Đứng vào tối nói đến chuyện kết hôn, Thẩm Quân Phi đã đổi nhạc chuông cho cô, vì mới đổi nên cô vẫn chưa quen lắm.

Tìm thấy điện thoại, bắt máy, giọng Thẩm Quân Phi truyền tới, "Em đang ở đâu? Anh sẽ lên ngay".

"Em đang ở trong thang máy. Anh về nhà trước đi, đồ đạc ngày mai em sẽ gọi lại cho anh rồi chuyển sau. Một người quen của em đang nằm trong phòng theo dõi cấp cứu, em phải lên thăm xem sao", cô cứ như người mộng du nói hết những lời ấy rồi tắt máy. Lúc này, trong tình huống như thế này, dù thế nào đi nữa thì anh ấy cũng không nên xuất hiện.

Đi theo phía sau bố mẹ, Ấn Trúc cảm thấy mình chẳng còn sức mà ngẩng đầu lên nữa, tâm trạng hoang mang vô độ. Không biết anh đã qua được giai đoạn nguy hiểm chưa, không biết đầu có bị thương nghiêm trọng không, không biết bên kia họ có cứu chữa kịp thời cho anh không, cái gì cô cũng không biết.

Vào phòng bệnh, cô lập tức nhìn thấy Ngô Dạ Lai toàn thân băng bó kín mít và bố mẹ chông đang không ngừng lau nước mắt.

Một Ngô Dạ Lai lúc nào cũng nghiêm chỉnh, một Ngô Dạ Lai không bao giờ tùy tiện, giờ lại đang bị thạch cao, vải gai quấn chặt nằm liệt trên giường, khiến Ấn Trúc cảm thấy khó tin nhưng lại không thể không tin. Ngô Dạ Lai, thì ra anh cũng chỉ có thịt và máu, cũng sẽ bị ngã, cũng sẽ bị thương, cũng phải bất lực nằm trên chiếc giường hai mét này để mặc người ta giày vò.

"Mẹ!", Ấn Trúc thốt lên gọi một tiếng, rồi không kìm được nước mắt tuôn rơi. Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không

thể lau hết được. Cô không dám chạm vào anh, cảm giác như mỗi phân mỗi tấc trên cơ thể anh đều rất dễ vỡ, "Anh ấy đã tỉnh chưa ạ? Bị thương ở đâu ạ?".

Mẹ chồng cũng khóc theo cô, một lúc sau mới nói: "Chỗ nào cũng bị thương, bố mẹ cũng không biết nó đang ngủ hay là tỉnh rồi vì nó không chịu nói chuyện".

Ẩn Trúc đi đến bên giường, "Có bị thương vào đầu không ạ?".

"Phần đầu lại không sao, quan trọng là cột sống bị thương rất nghiêm trọng", một giọng nói lạ lẫm vang lên.

Ẩn Trúc ngẩng đầu nhìn, thấy một cô y tá trẻ mặc bộ quần áo dành cho phòng chăm sóc đặc biệt.

"Cô là người chăm sóc cho anh ấy sao?"

"Vâng. Em là người chăm sóc ban ngày, tên Hồ Vy. Buổi tối có chị Lưu."

Ẩn Trúc liếc mắt nhìn Ngô Dạ Lai, dường như anh nghe thấy cuộc đối thoại của họ nên khẽ cử động.

"Anh ấy có nói gì với cô không?"

"Không ạ. Nhưng anh ấy không chịu để bọn em lau người, thỉnh thoảng còn ra hiệu đẩy bọn em đi", Tiểu Hồ Vy vừa nói vừa mô phỏng lại động tác của anh, cánh tay cử động cứng đờ như người máy.

Nếu không phải những người trong phòng đều là người thân của anh, không chừng lại khiến mọi người được một trận cười. Đáng tiếc, họ đều không có tâm trạng để vui cười.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Ấn Trúc khẽ gật đầu, bị thương ở cột sống là như thế nào, giờ cô đã hoàn toàn hiểu được rồi. Cô cần phải đi hỏi bác sĩ điều trị, cần có được câu trả lời từ người hiểu rõ về tình trạng của anh nhất để xem Ngô Dạ Lai bị làm sao, sau này anh ấy sẽ thế nào.

Bố mẹ cô đã cùng bố mẹ chồng ra ngồi trên ghế sofa nói chuyện. Cô có thể hiểu suy nghĩ của bố mẹ mình, họ luôn cảm thấy khi còn là nhạc phụ nhạc mẫu của anh đã đối xử với anh không được tốt, mặc dù cũng không đến nỗi coi anh xa lạ như người ngoài, nhưng không tốt vẫn cứ là không tốt. Sau khi ly hôn, mọi việc của anh đều không thuận lợi. Ấn Trúc đã tìm được niềm vui mới, tương lai trước mắt vô cùng tươi sáng, nhưng Ngô Dạ Lai lại xảy ra chuyện không may thế này, dù có mừng cho con gái bao nhiêu, họ cũng cảm thấy không yên lòng.

"Bao giờ có thể lau người?", Ấn Trúc hỏi.

"Khi thay thuốc. Bây giờ hai ngày thay thuốc một lần, hôm qua thay rồi, sáng ngày mai mới đến ngày thay", Hồ Vy trả lời.

Ấn Trúc gật gật đầu, "Ngày mai tôi sẽ đến".

"Nhưng lúc ấy chưa cho người vào thăm đâu ạ", có người giúp đỡ đương nhiên là tốt, nhưng cô y tá đó không dám tự tiện cho người nhà vào, ở đây có cảnh vệ.

Ấn Trúc lắc lắc đầu, không cho vào cũng phải vào bằng được. Cô không thể mặc anh nằm trên giường cho người khác giày vò như thế, cô

không thể trôn trôn đứng nhìn sự kiêu ngạo của anh bị người ta bào mòn từng tầng từng lớp một như thế.

Cầm chiếc khăn mặt đang để bên, cô bắt đầu lau tay cho Ngô Dạ Lai. Trời nóng thế này, anh lại bị băng bó kín mít tới mức ấy, lòng bàn tay rất nhiều mồ hôi.

"Móng tay anh sao dài thế này, không biết cắt móng tay à?", Ân Trúc lật tìm trong túi của mình, hôm qua cô đã bỏ hết những thứ lật vặt vào đây, chắc là có kèm cắt móng tay.

Quả nhiên, cô nhanh chóng tìm thấy, "Em sẽ cắt ngắn đi cho anh, mài nhẵn nữa, nếu không lúc nào ngứa anh lại làm cho mình bị thương".

Hồ Vy đứng bên cạnh nói, "Em và chị Lưu mỗi lần định cắt, anh ấy đều nắm chặt tay lại, vì vậy cắt rất qua quýt".

Ân Trúc thở dài, "Cô cũng đừng để bụng, anh ấy là thế, những chuyện này, trước kia tôi làm anh ấy cũng chưa chắc đã chịu". Cô nhìn mẹ chồng, bà luôn là người vui vẻ mạnh mẽ, xem ra lần này cũng ngã quy rồi, chỉ biết ngồi khóc, chẳng còn để ý được đến việc gì.

Cắt móng tay xong, Ân Trúc lại cẩn thận lau lại tay cho anh một lần nữa. Cô ra ngoài vò khăn mặt, khế lau mặt và phần cổ không bị băng bó cho anh, khi lau đến cổ, Ân Trúc có cảm giác đầu Ngô Dạ Lai hơi ngẩng lên.

Nước mắt Ân Trúc lại trào ra. Cô khế hỏi bên tai anh, "Em đây, anh biết là em, đúng không?".

Trần trề hy vọng chờ đợi rất lâu, nhưng Ngô Dạ Lai không có bất kỳ cử động nào nữa, Ân Trúc cho rằng, vừa rồi mình đã quá hy vọng nên nảy sinh ảo giác. Vừa cầm tay anh được một lúc, Hồ Vy đã nói hết thời gian thăm bệnh, bảo họ ngày mai lại vào.

Tâm trạng của mẹ chồng cô dường như đã ổn định hơn, bà đi đến nói với Ân Trúc, "Đi thôi, lát nữa chủ nhiệm khoa đưa người đi kiểm tra, chúng ta mà còn ở đây, Tiểu Hồ sẽ bị khiển trách".

Ân Trúc gật đầu, đang định đứng lên thì đột nhiên phát hiện tay mình bị níu lại. Mặc dù lực đó không lớn, nhưng rõ ràng là người làm ra hành động ấy có ý thức.

Khó khăn lắm mới ngăn được nước mắt, giờ lại cứ thế trào ra, "Em ở đây, Ngô Dạ Lai, anh phải vững vàng lên! Anh đã về nhà rồi, mọi người đều ở đây".

Ngày hôm đó, Ân Trúc không về cùng bố mẹ. Bố mẹ cô và bố mẹ chồng cùng về trước, cô đứng ở hành lang hồi lâu, đợi chủ nhiệm khoa kiểm tra phòng bệnh xong, cô đi đến gặp anh ta để hỏi thăm bệnh tình của Ngô Dạ Lai.

Bác sĩ điều trị chính cho Ngô Dạ Lai khoảng ba mươi tuổi, họ Mã, tướng mạo nhìn rất ghê gớm. Anh ta vừa đến đã nhìn Ân Trúc nói, "Chẳng phải đã nói với người nhà một lần rồi sao? Lúc ấy cô ở đâu?".

"Lúc ấy tôi không ở thành phố này", Ân Trúc cố gắng giữ giọng mình nhẹ nhàng nhất có thể, chỉ cần anh ta chữa khỏi cho Ngô Dạ Lai là được, còn tính tình anh ta xấu hay tốt chẳng có ảnh hưởng gì.

"Tình trạng của anh ta rất xấu, ngoại thương hồi phục chậm, cái đấy không cần nói nữa. Nhưng từ kết quả chụp cộng hưởng từ cho thấy, thần kinh nơi cột sống của anh ta bị tổn thương là điều chắc chắn. Có điều bị thương ở mức độ nào, có ảnh hưởng ra sao, còn phải xem anh ta có chịu phối hợp điều trị với tôi không."

"Tôi không thể ở lại đây chăm sóc cho anh ấy được sao?", Ân Trúc hiểu ý của bác sỹ, sự tổn thương mà anh ta nói đến, có thể sẽ là tàn tật.

"Tôi đã bố trí những hộ lý tốt nhất cho anh ta rồi, cô không có kiến thức về trị liệu, giúp ích được gì?", Bác sĩ Mã lập tức từ chối.

"Dù sao cũng sẽ đến lúc anh ấy được xuất viện, tôi muốn vào học trước một ít kiến thức", Ân Trúc biết, Bác sĩ Mã nghĩ cô là vợ Ngô Dạ Lai nên mới nói với cô nhiều như thế. Nhìn bộ dạng bận rộn không ngừng của anh ta, chịu đứng lại nghe cô nói lâu như vậy đã là rất nể cô rồi.

"Nếu xuất viện, anh ta cũng sẽ được đưa vào viện điều dưỡng của quân đội để tiến hành những hoạt động trị liệu phục hồi tiếp theo. Tình trạng của anh ta thế này, không thể về nhà", Bác sĩ Mã nói xong liền đi ra ngoài, "Cứ thế trước đã, tôi có ca phẫu thuật rồi".

Ân Trúc không chịu, đi theo sau nài nỉ, "Anh ấy thế này bố mẹ ở nhà thật sự không yên tâm. Chúng tôi sẽ không ở lại lâu, nhất định không làm ảnh hưởng tới công việc trị liệu của y tá".

Bác sĩ Mã quay đầu lại, "Cô đến phòng y tá làm một tấm thẻ đi". Ngô Dạ Lai được đưa về từ nước ngoài, ngoài việc anh là người bị trọng thương ra, thì còn phải kiểm tra xem anh có mang theo dịch bệnh gì khác về không, vì vậy mới luôn bị cách ly. Sự cách ly này, đối với Ngô Dạ Lai mà nói, không khác gì bị giam lỏng, ít nhiều cũng khiến anh có tâm lý đề phòng. Điều này đối với sự hồi phục của anh rõ ràng rất bất lợi.

Ân Trúc cầm thẻ, cả người gầy như đổ xuống chiếc ghế bên hành lang, không muốn cử động, mà cũng không thể cử động. Cô cảm thấy không chỉ thần kinh của Ngô Dạ Lai bị tổn thương, mà thần kinh của cô cũng như bị đứt ra vậy, chân tay không chịu nghe theo sự sai bảo của não bộ, đến đây thần kinh trên mặt cũng không ngừng co giật. Cô không tìm được nỗi sợ hãi, nếu như người tử vong tại hiện trường kia là anh... Ân Trúc nghĩ cũng không dám nghĩ nữa. Anh bị liệt rồi, cho dù cả đời này cũng không thể đứng dậy được nữa, thế thì có sao, quan trọng là anh đã về nhà, anh còn sống, chỉ cần vậy thôi.

Ấn Trúc ngồi dựa ở đó không biết bao lâu, đột nhiên có giọng nói vang lên hỏi: "Chị, chị vẫn chưa về nhà à?".

Ấn Trúc ngẩng đầu lên nhìn, là Tiểu Hồ, "Cô đi ăn trưa phải không? Để tôi vào thay".

"Em đã thay ca với chị Lưu rồi! Năm giờ rồi mà chị", Hồ Vy buồn buồn nói. Ấn Trúc lấy điện thoại ra, mở máy, chẳng lẽ đã lâu như thế rồi sao? Vừa mở máy đã có điện thoại gọi đến, Ấn Trúc liếc mắt nhìn, là Thẩm Quân Phi.

Không đợi cô lên tiếng, anh đã hỏi, "Em đang ở đâu?".

"Vẫn đang ở bệnh viện."

"Em xuống đi, anh đưa em về nhà."

Ấn Trúc còn chưa kịp trả lời, Hồ Vy đã vẫy tay chào tạm biệt cô. Cô đứng dậy, không biết do ngồi lâu quá, hay là cả ngày không uống giọt nước nào, còn chưa đứng thẳng người đã lão đảo ngã phịch xuống. "A!", Ấn Trúc khẽ kêu lên.

"Sao thế, Phùng Ấn Trúc em làm sao thế? Em đang ở tầng mấy, nói gì đi chứ!"

"Em không sao, chỉ hơi choáng chút thôi."

"Xuống đây rồi nói", Thẩm Quân Phi không nói gì thêm nữa, cúp máy.

Ấn Trúc vịn vào tường chầm chậm đi vài bước, dường như mới tìm lại được cảm giác có thể tự do đi lại. Cô biết, giờ thứ cô cần nhất là nghỉ ngơi, nghỉ ngơi rồi mới có sức khỏe để làm việc; Nghỉ ngơi ổn thỏa, mới có thể làm tất mọi việc. Nhưng, nghĩ thì nghĩ vậy, cô vẫn xoay người nhìn vào cửa phòng bệnh, nếu cô muốn ở lại đây, vẫn nên chào hỏi chị Lưu kia một câu

thì hơn, chăm sóc bệnh nhân có thể là bổn phận của người ta, nhưng chăm sóc tốt hay không thì lại là vấn đề tình cảm.

Khi Ân Trúc xuống đến nơi đã là chuyện của nửa tiếng sau rồi. Xe của Thẩm Quân Phi nổi bật đỗ ngay dưới bậc thềm trước cửa bệnh viện. Anh đỗ xe ở đó, vào thời gian này, cho dù không cản trở việc đi lại nhưng cũng gây ra không ít trở ngại khi lưu thông, vì vậy xe của anh bị mấy người bảo vệ của bệnh viện vây quanh, đôi bên đang tiến hành thương lượng. Nói là thương lượng, nhưng Thẩm Quân Phi quyết không nhường bước, cứ ngồi trên ghế lái, khiến mấy người bảo vệ kia khá tức giận, nhìn có vẻ như không còn gì để nói nữa, chuẩn bị động thủ.

Ân Trúc gõ gõ vào cửa sổ xe, Thẩm Quân Phi nhướn mày, mở khóa. Ân Trúc lên xe, anh hạ cửa kính xuống, "Phải nộp phạt bao nhiêu tiền?", giọng Thẩm Quân Phi chậm rãi, cứ như người gây chuyện không phải là anh, người vừa bị họ vây lại mắng chửi cũng không phải là anh vậy.

Mấy người bảo vệ nhanh chóng đưa ra một con số, Thẩm Quân Phi móc tiền ra, lấy phiếu thu về, "Hôm nay xin lỗi nhé?". Nói rồi, anh lái xe rời đi.

Không biết vì sao, mấy người bảo vệ vừa rồi còn tức giận ùng ùng giờ lại không còn hung hăng như thế nữa. Họ đều bần khoản, liệu có phải người nhà của hai người này xảy ra chuyện gì rất lớn không, nhìn mặt hai người bọn họ đều như người mất hồn.

"Đi đâu đây?"

Ân Trúc quay sang Thẩm Quân Phi, đột nhiên nhìn thấy đôi mắt đỏ mọng của mình qua gương chiếu hậu, "Em muốn đi ăn cơm". Họ cần phải nói chuyện với nhau, chuyện này không thể trì hoãn được nữa. Bản thân cô thật chẳng ra sao khi cư xử như vậy, cô chỉ muốn nhanh chóng khắc phục sự cố, không để xảy ra chuyện gì phải hối hận.

Thẩm Quân Phi lắc đầu, "Em thế này, ăn gì cũng không thấy ngon miệng, anh đưa em về nhà húp chút cháo thì hơn".

Anh đã sớm biết mọi chuyện. Lúc trước anh đã đợi dưới sân bệnh viện rồi đưa bố mẹ Ân Trúc cùng bố mẹ Ngô Dạ Lai về. Chuyện xảy ra như thế là điều không ai muốn. Nếu anh là người hiểu biết, đương nhiên có thể không xuất hiện, có thể lui bước nhường đường, dù sao, với thân phận của anh bây giờ, lúc này sẽ chẳng có một ai chào đón nhưng, anh không thể không xuất hiện, không thể không mạo hiểm. Không được ai chào đón chỉ là chuyện nhỏ, chỉ e nếu anh tiếp tục rút lui thì thân phận đó của anh cũng bị tước đoạt mất. Vì vậy, anh đành phải gồng mình lên chống đỡ, chỉ có thể gồng mình lên mà theo sau cô.

Trước đó Ân Trúc đã đọc mấy tin nhắn Thẩm Quân Phi gửi cho cô, cũng biết là anh đã biết chuyện rồi. Cô thấy anh không có ý định nói về chuyện này, nhưng cô thì không thể không nói. Tình trạng của Ngô Dạ Lai không cho phép cô mập mờ không rõ ràng.

"Thời gian này em phải vào bệnh viện chăm sóc cho anh ấy, anh ấy ", dần dần cô cũng đã chấp nhận được chuyện đột ngột xảy ra này rồi, nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh Ngô Dạ Lai năm đó, Ân Trúc vẫn không tránh khỏi ghen ngào.

"Không có y tá chăm sóc đặc biệt sao?"

"Có, nhưng đấy chỉ là công việc của họ thôi", lời nói của Ân Trúc chứa nhiều hàm ý, cô cho rằng phải đích thân mình chăm sóc cho Ngô Dạ Lai mới có thể tận tâm tận sức. Đó chính là suy nghĩ thực lòng của cô. Cô không hy vọng có thể chăm sóc anh chuyên nghiệp được như họ, cũng có thể sẽ gây phiền phức cho bác sĩ y tá trong bệnh viện, nhưng tấm lòng của cô, tấm lòng của bố mẹ chồng cô thì không thể hoài nghi được. Sự chăm sóc mà Ngô Dạ Lai cần, không chỉ là sự chăm sóc chuyên nghiệp của y tá,

anh cần sự cố vũ và ủng hộ, mà phải là sự cố vũ và ủng hộ đầy kiên định của người thân.

Thẩm Quân Phi không hỏi thêm nữa, cũng không định thay đổi quyết định của cô. Giọng Ân Trúc mặc dù rất ai oán, nhưng chỉ là muốn thông báo cho anh, chứ không phải là hỏi ý kiến của anh. Đồ đạc của Ân Trúc buổi sáng anh đã chuyển xong, vì vậy, Thẩm Quân Phi đưa cô đến dưới nhà rồi lái xe đi.

Ngày hôm nay quả là một sự thử thách đối với tất cả mọi người. Thẩm Quân Phi lái xe quay lại bệnh viện, dù gì anh cũng nên đích thân đến thăm Ngô Dạ Lai, đến thăm anh chàng vô dụng kia, xem xem tại sao cậu ta lại giày vò bản thân mình đến mức khốn khổ như thế, sao có thể lặng lẽ không kèn không trống kéo Ân Trúc về lại bên cậu ta như thế?

Ánh hoàng hôn rực rỡ vẫn còn pha chút màu xanh của nền trời. Thẩm Quân Phi chính vào lúc thời khắc giao ca này mà khó khăn tiến về phía trước. Hơn ai hết, anh là người mong muốn Ngô Dạ Lai có thể nhanh chóng bình phục; Hơn ai hết, anh hy vọng tất cả mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bình Yên Phải Tìm Trong Khổ Ái

Đây là tình yêu, không phải từ thiện, không phải ai cần trước thì đưa cho người đó dùng trước. Tình yêu đã trao cho anh, ngoài anh ra, không ai có thể sở hữu nó.

Mọi việc bao giờ cũng đi ngược lại với mong muốn của con người. Khi Thẩm Quân Phi nhận thức được điều này, Ngô Dạ Lai đã chiếm lĩnh toàn bộ thời gian của Ân Trúc, kể cả thời gian làm việc.

Đây là bởi vì mẹ của Ngô Dạ Lai sau khi Ân Trúc quay về không lâu đã không may bị ngã. Khi ngã, bà vô tình chống tay xuống đất theo phản xạ nên xương tay bị tổn thương, xương bả vai thì bị nứt. Dù không quá nghiêm trọng nhưng lại bị thương tay phải, trọng trách chăm sóc cho Ngô Dạ Lai giờ dồn hết lên vai Ân Trúc.

Bố mẹ hai bên hiển nhiên tỏ ra vui mừng trước việc Ân Trúc túc trực thường xuyên bên cạnh Ngô Dạ Lai, ít nhất thì bố mẹ Ngô Dạ Lai sẽ cảm thấy như thế. Mẹ của Ngô Dạ Lai tỏ ra rất căng thẳng trước cánh tay bị thương của mình, chần chừ mãi không chịu tháo bột, dù trời có nắng nóng đến đâu bà cũng treo tay lên như thế.

Thẩm Quân Phi không phải không hiểu suy nghĩ của người lớn trong nhà, nhưng anh cũng phải có lập trường của mình chứ, không phải thế sao? Anh biết mình không được mọi người chào đón nhưng anh vẫn gắng sức duy trì tần xuất xuất hiện của mình.

Anh phải để họ biết rằng, Ân Trúc không phải là của họ nữa. Cô đi chăm Ngô Dạ Lai là vì cô nhân nghĩa, cô lương thiện, chứ không phải đấy

là trách nhiệm hay bốn phận của cô. Cô giờ đã không còn là người nhà họ nữa, cô đã có một thân phận mới.

Những gì anh có thể làm chỉ như thế thôi. Anh không thể nói với Ân Trúc những vấn đề không nên nói khi Ngô Dạ Lai còn nằm đó, còn cần có người chăm sóc từng li từng tí. Chuyện này hoàn toàn không phải vì anh cảm thấy mình không có quyền trói buộc cô, mà sự quan tâm của Ân Trúc xuất phát từ đáy lòng, anh không ngăn cản được cũng không thể ngăn cản. Anh phải để cô làm việc này, mà phải làm cho đến tận cùng, làm thật tốt. Nếu không, dù anh có kéo được người về bên mình, nhưng như thế thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Trái tim cô vẫn ở bên cạnh anh ta, cho dù trái tim ấy chỉ là lo lắng cho anh ta mà thôi.

Có thể thấy dưới sự chăm sóc của Ân Trúc, sức khỏe của Ngô Dạ Lai cũng bắt đầu của chuyển biến, nhưng sự chuyển biến này rất nhỏ và chậm, ví dụ như tay dần dần đã có thể nhấc lên, ví dụ như đã có thể điều khiển được những hoạt động của ngón tay. Tương đối bất ngờ là Ngô Dạ Lai đã bắt đầu nói chuyện, dù nói không nhiều, nhưng cuối cùng cũng đã chịu giao tiếp với mọi người. Anh dường như cũng biết, nửa người dưới của mình không có khả năng hồi phục. Vì vậy, mỗi khi muốn cử động mà không cử động được, anh sẽ không có những hành động bất thường, mà chỉ lặng lẽ nằm đó chờ đợi, đợi Ân Trúc đến rồi nói với cô. Đúng thế, anh rất ít khi nhờ vả ai ngoài Ân Trúc, ngay cả người đẩy là bố mẹ anh.

Biểu hiện đó của Ngô Dạ Lai, mọi người ai ai cũng thấy. Mẹ của Ân Trúc đã không chỉ một lần nói với cô: "Con phục vụ nó như vậy, có suy nghĩ ấy từ bao giờ? Nếu hai đứa còn là vợ chồng, bố mẹ quyết không có ý kiến, con làm vậy là đúng. Nhưng Tiểu Thẩm phải làm thế nào? Hai đứa không kết hôn nữa, hay con định kết hôn xong rồi vẫn làm thế này? Không thể tìm được chàng trai nào có thể nhẫn nhịn con đến mức ấy đâu, mẹ cũng không hiểu nó yêu con ở điểm nào nữa", làm cha làm mẹ, có thể nào thì cũng vẫn là nghĩ cho con mình trước tiên.

Ấn Trúc chỉ thở dài, cô cũng không biết Thẩm Quân Phi yêu cô ở điểm nào nữa. Cô bây giờ, đối với Ngô Dạ Lai có tình có nghĩa, nhưng với Thẩm Quân Phi, thì lại là vô tình vô nghĩa.

Họ thậm chí còn chẳng có thời gian để mà hẹn hò, thỉnh thoảng gặp nhau, lại là ở trong bệnh viện. Còn cô, vẫn không thể rời khỏi Ngô Dạ Lai quá lâu, mặc dù anh không nói, nhưng Tiểu Hồ Vy và chị Lưu đều nói, ánh mắt anh lúc nào cũng tìm cô.

Đương nhiên, cô cố gắng hết sức để luôn ở bên Ngô Dạ Lai, không phải chỉ đơn thuần là vì nghĩ đến tâm trạng của anh. Trên người anh có vô số những vết thương đang trong quá trình kín miệng. Khi vết thương bắt đầu lành, cảm giác sẽ thấy rất ngứa. Bác sĩ nói, không được gãi, nếu không sẽ để lại sẹo, nhưng khi ngứa quá rồi, ai cũng sẽ phải cào cào vài nhát. Nhưng Ngô Dạ Lai lại không thể, hiện tại khả năng điều khiển những hành động trên cơ thể của anh vẫn chưa thể thực hiện được những động tác chính xác, vì vậy anh chỉ có thể chịu đựng. Tiểu Hồ Vy và chị Lưu thường chủ động lấy vải cuốn quanh đầu ngón tay giúp anh xoa nhẹ nhàng những chỗ bị ngứa, nhưng lúc nào anh cũng bảo không cần. Chỉ những lúc Ấn Trúc ở đây, anh mới khẽ khàng, nhỏ nhẹ hướng dẫn ngón tay Ấn Trúc tìm tới những chỗ anh thấy ngứa, giúp anh làm dịu bớt đi.

Cô đỡ anh, gãi cho anh, nói cười, nếu loại trừ nguyên nhân Ngô Dạ Lai không thể cử động ra, thì người ngoài chỉ có thể nhìn thấy sự thân mật ngọt ngào giữa họ.

"Là ở đây phải không?"

"..Ừ", Ngô Dạ Lai không nói nhiều từ, nhưng chỉ riêng một từ này thôi cũng đã để lộ ra rất nhiều cảm nhận của anh, đấy chính là sự thỏa mãn. Anh chưa bao giờ thấy mình thỏa mãn như lúc này. Mặc dù không thể cử động, nhưng phần lưng vẫn còn cảm giác, có thể cảm nhận được những ngón tay của cô đang lướt nhẹ trên lưng mình, nhảy nhót trên lưng mình.

Thẩm Quân Phi đứng ở cửa nhìn thấy cảnh đó, đột nhiên cảm thấy vô cùng hoang đường nực cười. Anh im lặng, không phải anh không có gì muốn nói. Chỉ là anh tôn trọng họ, đồng thời muốn tự thuyết phục mình trong sự tôn trọng ấy rằng, anh và Ân Trúc vẫn còn cả một quãng đường dài bên nhau. Nhưng, rõ ràng sự tình phát triển không liên quan gì đến những hy vọng và cảm nhận của anh. Sự tôn trọng của anh, đối với họ mà nói, có cũng được mà không cũng chẳng sao, thậm chí nó còn trở thành một thứ đồ thừa thãi. Vậy thì anh cũng không cần phải giả bộ làm người quân tử nữa, có những việc vẫn nên tỏ thái độ ra mặt thì hơn.

Thẩm Quân Phi hạ quyết tâm, nhưng không hành xử hồ đồ. Anh chọn một buổi sáng, nhân lúc Ân Trúc không có mặt ở đây, đến thẳng phòng bệnh tìm Ngô Dạ Lai.

"Tôi sớm đã nhận ra tâm địa xấu xa của cậu, không ngờ, ngay cả khi không thể cử động được nữa cậu vẫn định giở trò với tôi", anh đã phải mở miệng ra thì sẽ không thể nói được những lời êm tai, mặc dù biết có mắng mỏ cậu ta cho hả giận cũng không thể giải quyết được vấn đề, nhưng thực sự không thể không nói, sự ầm ức này đã dồn nén trong lòng quá lâu rồi.

Ngô Dạ Lai không nói gì, Tiểu Hồ Vy cảm thấy bất bình thay anh, "Anh nói năng kiểu gì vậy?".

Giọng Thẩm Quân Phi không quá lớn, "Không phải việc của cô, tôi đang nói với cậu ta, nói xong tôi sẽ đi, cô có thể tránh đi một lát được không?", khi anh nói, ánh mắt nhìn Ngô Dạ Lai chăm chăm, không hề nhìn Hồ Vy dù chỉ một chút.

Ngô Dạ Lai khẽ gật đầu, "Cô ra ngoài đi, chúng tôi muốn nói vài câu".

Ngô Dạ Lai thấy tiểu Hồ Vy đã đi khỏi, hai tay anh đặt trên thân trên định ngồi dậy, anh không muốn nằm để nói chuyện với Thẩm Quân Phi. Mặc dù hai chi trên của anh phục hồi rất tốt, nhưng lại không có được sự

phối hợp của hai chi dưới, thậm chí không có được sự phối hợp của lực ở eo, động tác này rõ ràng khá khó khăn đối với anh.

Thẩm Quân Phi ngồi bên cạnh nhưng không có ý định đỡ Ngô Dạ Lai. Những lời anh vừa nói, rõ ràng đã chạm tới lòng tự trọng của Ngô Dạ Lai, anh không muốn làm thêm điều gì kích động anh ta nữa.

Một lúc sau, cuối cùng Ngô Dạ Lai cũng đã có thể ngồi dậy, "Được rồi cậu nói đi". Mặc dù cũng đã nói được từ mấy ngày nay, nhưng giọng anh vẫn khàn khàn như đã lâu rồi không phát âm vậy, nghe có vẻ rất yếu ớt, bất lực.

"Với Ân Trúc, cậu định thế nào? Đừng nói những lời vớ vẩn như thuận theo suy nghĩ của cô ấy hay gì gì đấy, tôi chỉ muốn hỏi cậu, cậu nghĩ thế nào?"

Ngô Dạ Lai ngồi đó, nắm tay lại, rồi lại duỗi ra, đó là hành động mà bác sĩ yêu cầu anh thường xuyên phải thực hành. Buồn cười lắm phải không? Hành động đấy mà cũng được gọi là một cách vận động. Nhưng hiện tại thì đây là hành động đẹp mắt nhất mà anh có thể làm rồi. Làm đi làm lại mấy lần, anh mới nói: "Tôi muốn cô ấy ở bên cạnh tôi".

Thẩm Quân Phi nghe anh nói vậy, ngược lại lại không biết nên nói gì cho phải. Một người tình trạng sức khỏe như thế, bạn có thể nói gì cậu ta, công kích cậu ta chắc? Mắng cậu ta không biết tự lượng sức, mặt dày vô sỉ sao? Ngô Dạ Lai thừa nhận muốn giữ Ân Trúc ở bên mình, cũng đã phải lấy hết dũng khí ra để nói rồi. Thẩm Quân Phi không biết, nếu đổi lại là anh, anh có dám làm như thế không

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 74

"Dựa vào cái gì chứ?", anh không muốn hỏi, nhưng lại không thể không hỏi. Đúng thế, Ngô Dạ Lai dựa vào cái gì mà lại có thể không biết ngại ngùng như thế, trong tình huống này còn dám nói là muốn cô ở bên cạnh anh ta.

"Dựa vào việc tôi sẽ lại đứng lên được, dựa vào việc tôi sẽ bù đắp cho cô ấy một hạnh phúc trọn vẹn."

Ngô Dạ Lai không cảm thấy anh dùng tình cảnh hiện nay của mình để níu kéo Ân Trúc thì có gì là bỉ ổi. Khi nằm trên giường ngó ngó ngẩn ngẩn nghe thấy Ân Trúc nói rằng, "Mọi người đều ở đây", trái tim anh đột nhiên bình yên trở lại.

Anh không muốn phân tích tâm trạng của mình, không muốn lý giải lời nói và hành động của mình. Anh chỉ biết, sau cơn mưa trời lại sáng, anh rất vui khi có Ân Trúc cùng đồng hành. Anh thích nghe thấy giọng cô khe khẽ căn nhắc, dặn dò anh phải chú ý cái gì, nhất định phải làm gì, không được làm gì.

Anh thích được cô bón cho ăn. Mỗi khi cô xúc cho anh một thìa cơm, chắc mẫm sau khi anh đã nhai được một lúc rồi mới lại bón tiếp một thìa nữa, lúc đó cũng là lúc anh vừa nuốt miếng cơm kia xuống, không nhanh không chậm dù chỉ một giây. Anh cũng thích Ân Trúc lau người cho anh, trên thực tế thì vẫn luôn là cô lau người cho anh. Cô sẽ dùng một chiếc khăn mặt rất ấm, khéo léo mà nhẹ nhàng lau lướt qua miệng các vết thương của anh, lần nào cũng khiến anh dễ chịu vô cùng. Nhưng Ngô Dạ Lai cũng

biết, khi Ân Trúc làm những việc này, chưa chắc cô đã thích. Ban đầu, cô luôn tranh thủ lau nước mắt những lúc quay mặt đi sau khi lau người cho anh xong. Những vết thương của anh, e là đã khiến cô rất sợ hãi.

Rất lâu, lâu tới mức Thẩm Quân Phi cảm thấy anh không Ngô Dạ Lai cũng biết, tình hình thương tích của anh không lạc quan. Mặc dù nhìn thì thấy tay chân anh đều còn nguyên cả, nhưng hồi phục tri giác, hồi phục công năng đều là cả một quá trình dài đằng đằng, thậm chí có thể hồi phục hay không cũng còn chưa biết. Nhưng chỉ cần Ân Trúc ở bên cạnh, anh tin mình có thể đứng dậy, có thể hồi phục lại như một người bình thường.

Thẩm Quân Phi bất giác ho khẽ một tiếng, "Trợn vện?", sự bù đắp của Ngô Dạ Lai có trợn vện hay không, điều này không thể chỉ dựa vào một mình anh ta là được, "Cách đây không lâu, cậu còn nói cậu chỉ có thể cho Ân Trúc một cuộc hôn nhân hình thức, bây giờ cậu thế này thì có thể cho cô ấy nhiều hơn sao?".

"Tôi còn nhớ chính cậu đã nhắc nhở tôi rằng, những gì nghĩ trong lòng, không phải lúc nào cũng có thể nói rõ ràng ra được. Tôi cảm thấy mình có thể cho cô ấy rất nhiều...", Ngô Dạ Lai ngừng lại lấy hơi, giọng rất nhỏ, phổi anh cũng bị thương, nói vài câu cũng thở hồng hộc.

"Tôi muốn sau bữa tối cùng cô ấy đi dạo trong vườn hoa dưới nhà; Muốn hai người ngồi trên ghế sofa xem kịch trên tivi, bàn luận về tình tiết của vở kịch đó; Muốn vào ngày trời mưa, mang ô đi đón cô ấy; Muốn nấu cho cô ấy ăn; Muốn làm ấm chăn cho cô ấy trước khi cô ấy ngủ... Tất cả những điều này, nhẽ ra đều có thể nghĩ được, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến, và cũng chưa làm được gì cho cô ấy."

Bù đắp là có thể trợn vện sao? Phải bắt đầu bù đắp từ đâu? Muốn kéo Ân Trúc ra khỏi anh, rồi bắt đầu bù đắp lại sao? Thẩm Quân Phi nhận ra rằng, tìm gặp Ngô Dạ Lai để nói chuyện hoàn toàn không phải là việc thừa.

Nếu Ngô Dạ Lai đã không hiểu rõ tình hình, thì anh đành phải bày ra cho anh ta thấy mà thôi.

"Những gì cậu nghĩ đều là do tôi làm cho cô ấy. Sự trọn vẹn của cậu, đã không còn là sự trọn vẹn đối với cô ấy nữa rồi."

"Cậu chắc chắn sao? Thực ra cậu cũng không dám chắc chắn, vì vậy cậu mới hốt hoảng, vì vậy cậu mới tìm gặp tôi. Giờ có thể là Ân Trúc đang thông cảm với tôi, có thể còn nhiều hơn sự thông cảm một chút, nhưng dù thế nào, trong lòng cô ấy vẫn luôn có tôi, nên giờ cô ấy mới ở bên tôi", nói xong những lời trên, dường như Ngô Dạ Lai đã dùng hết sức lực đang có của mình, dựa đầu vào gối, thở dốc.

"Vậy là cậu lợi dụng tình thế này, giữ chặt lấy cô ấy?"

thể đợi được câu trả lời nữa, Ngô Dạ Lai mới nói, "Cái gọi là thời cơ chiến đấu, đều lướt qua rất nhanh, nên tôi chẳng dám tỏ thái độ kiêu ngạo gì. Tôi đã đánh cược tất cả những gì mà tôi có, bao gồm cả cơ thể tàn phế của mình. Cậu có thể công kích tôi, mắng tôi ích kỷ vô sỉ, nhưng những gì mà tôi muốn chỉ là níu chân cô ấy, dùng cách nào để níu không còn quan trọng nữa rồi".

Ngô Dạ Lai ngẩng đầu, không dám nhìn vào mặt Thẩm Quân Phi, "Nghĩ thế này, làm thế này, tôi biết tôi không phải với cậu. Nhưng nếu không nghĩ thế, không làm thế, tôi thà bỏ mạng nơi xứ người...".

Anh còn chưa nói hết, Thẩm Quân Phi đã hiểu ra. Sao anh có thể không hiểu, Ngô Dạ Lai lúc này cần Ân Trúc hơn bao giờ hết.

Nhưng, đây là tình yêu, không phải từ thiện, không phải ai cần trước, thì đưa cho người đó dùng trước. Giờ Thẩm Quân Phi cũng không dám khẳng định, những gì mà Ân Trúc dành cho anh, rốt cuộc là tình cảm gì, rốt cuộc là nó có thêm thuộc tính gì, rốt cuộc nó có đủ trọng lượng để gọi là

tình yêu hay không. Ngờ mình ngờ người, Thấm Quân Phi không biết tại sao mình lại để tình cảm che mắt tới tận ngày hôm nay.

Nghĩ thế nào, anh lại nói: "Cậu phải biết rằng, tôi đến tìm cậu là vì tôi không nhẫn tâm ép Ân Trúc. Từ trước tới giờ tôi cũng không có cách nào với cô ấy. Nếu cậu chỉ cần yêu cô ấy bằng một nửa tôi thôi thì cậu sẽ không nhẫn tâm nhìn cô ấy lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này đâu".

"Giờ cô ấy đang quay lưng lại với cậu", Ngô Dạ Lai cũng không niệm tình, lưỡng nan, thì cũng phải để nó cân bằng với nhau mới được.

"Đấy là bởi vì cậu cần có cô ấy giúp đỡ, là bởi vì cô ấy biết, tôi lúc nào cũng sẵn sàng đứng sau để đỡ cô ấy, vì vậy cô ấy yên tâm quay lưng về phía tôi. Tôi sẽ không đứng nhìn cô ấy vấp ngã, cũng sẽ không lặng lẽ rời bỏ cô ấy. Cô ấy mạnh mẽ, là bởi vì cô ấy tin tưởng tôi."

"Ý của cậu là, bây giờ chúng tôi đều cần sự nâng đỡ của cậu sao?", cả ngày phải nằm trên giường, Ngô Dạ Lai cũng bắt đầu biết nói những lời cay nghiệt.

"Lẽ nào sự tự tin có thể lại đứng dậy được của cậu không phải bắt nguồn từ sự tồn tại của Ân Trúc hay sao?"

"Đúng vì cô ấy, tôi phải đứng dậy."

Thấm Quân Phi càng thêm đau đầu, tai nạn giao thông có lẽ đã làm hỏng bộ não của Ngô Dạ Lai rồi, cậu ta lại cho rằng Ân Trúc làm tất cả những điều đó là vì còn yêu cậu ta. Còn Thấm Quân Phi, chỉ là người được bố trí xen vào giữa hai vợ chồng họ, giờ kịch bản không cần nữa, hoàn toàn có thể bỏ đi.

"Nói với cậu những điều này, tôi mới là kẻ có bệnh! Tôi nói thẳng cho cậu biết, tôi sẽ không để Ân Trúc ở đây mãi, cô ấy là vợ tôi. Cậu định mơ giấc mơ gương vỡ lại lành, mau từ bỏ ý định đó cho sớm đi."

Ngô Dạ Lai dường như đã lấy lại được bình tĩnh, tình trạng sức khỏe anh bây giờ cũng không cho phép anh được xúc động mạnh, "Nói nhiều vô ích". Mắt mặt còn hơn mắt mạng, nếu đã giữ được cái mạng này rồi, nếu vẫn còn có khả năng vẫn hồi, Ngô Dạ Lai cũng chẳng còn tâm sức để ý tới thể diện của mình nữa.

Đàm phán không thành, Thẩm Quân Phi đành phải rời đi. Anh cũng chẳng có cách nào, anh tìm gặp Ngô Dạ Lai là vì muốn tốt cho cậu ta, và còn lo lắng cho cậu ta nữa. Ngô Dạ Lai thì sao, chỉ khẳng khẳng khẳng định giữ chặt Ân Trúc không chịu buông tay, không ai làm gì được cậu ta.

Vừa bước ra cửa lại gặp ngay Ân Trúc đang đứng dựa vào tường. Thẩm Quân Phi than thầm, không xong rồi! Quả nhiên, sau màn chào hỏi, Ân Trúc kéo anh ra trước cửa bệnh viện, lên xe rồi chỉ nói xối xả một câu: "Có chuyện gì anh cứ nói với em, đến gây chuyện trong phòng bệnh làm gì?".

"Ai bảo em là anh đến gây chuyện?"

"Còn cần ai nói nữa? Em đã thấy hết rồi! Tình hình của Ngô Dạ Lai giờ thế nào, vừa mới qua giai đoạn nguy hiểm chưa lâu, mới khởi sắc được vài ngày, lẽ nào anh mong anh ấy cứ thế mãi?", Ân Trúc lo lắng nói dồn dập. Cô đang họp ở công ty thì Hồ Vy gọi điện tới nói là có người xông vào phòng bệnh gây sự. Hồ Vy nói không rõ ràng nên cô đành phải chạy đến đây, kết quả là vừa đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy Thẩm Quân Phi ở trong đó, và cũng nghe thấy câu nói cuối cùng của anh.

Lời đã nói ra rồi, nhìn sắc mặt xám xịt của Thẩm Quân Phi, Ân Trúc biết mình đã năng lời, "Có chuyện gì anh hãy nói với em, tìm anh ấy làm gì chứ?".

"Anh nói với em chuyện gì? Giờ em thế này, anh nói em có để vào tai không? Chẳng qua anh chỉ tìm cậu ta để nói chuyện, em nghe thế nào mà

bảo anh gây sự? Ngoài cậu ta ra, em còn coi ai ra gì không, còn nghĩ đến ai được nữa không?"

"Là anh đang oán trách em sao? Thật uổng công lớn bằng từng này rồi, sao anh lại nhỏ nhen ích kỷ thế?", Ấn Trúc vỗ vỗ vai Thẩm Quân Phi, định nói đùa để làm dịu tình hình giữa hai người.

"Chuyện này thì liên quan gì đến lớn nhỏ? Nếu em đã nói là anh oán trách em, thì chúng ta nói luôn đi, em có cần thiết phải ngày nào cũng ở lì trong bệnh viện để chăm sóc cho cậu ta không. Nếu cậu ta không cha không mẹ, không có sự quan tâm của cơ quan đoàn thể thì chăm sóc cậu ta thế nào cũng không gọi là quá. Tạm thời không nói đến trước kia hai người từng có quan hệ đó, mà với tình hình hiện tại của cậu ta, chúng ta là bạn học, cũng sẽ tận sức tận lực để giúp. Nhưng vấn đề là song thân cậu ta vẫn còn, toàn bộ việc điều trị đều có quân đội sắp xếp, có y tá chuyên trách, em cả ngày ở trong đó ngoài việc khiến anh ta nảy sinh những hy vọng không nên có ra còn có tác dụng gì nữa không?"

"Có tác dụng hay không là việc của em, không cần anh lo", Ấn Trúc bắt đầu mất kiên nhẫn. Áp lực cả ngày phải đối mặt với người bệnh là thứ áp lực mà người ngoài không thể tưởng tượng được. Phải làm việc, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, hàng ngày còn phải nghe bố mẹ căn nhắc, nhìn sắc mặt của Thẩm Quân Phi, cô thật sự quá mệt mỏi rồi, có lúc chỉ muốn khép mắt lại, coi như không có chuyện gì xảy ra, coi như tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi.

"Ai mà quản được em", Thẩm Quân Phi nói câu này không phải có ý định đối đầu với Ấn Trúc mà anh thật sự nghĩ như thế. Phùng Ấn Trúc là túp phụ nữ điển hình trong đầu không có chí lớn nhưng lại luôn có những chủ ý nhỏ, những chủ ý này lại cố thủ trên dây thần kinh tình cảm của cô, phân hợp ly tán đều do dây thần kinh đó làm chủ. Cũng chính vì vậy, bao nhiêu chuyện như thế mà không thể đánh bại được cô. Tất cả đều thuận theo ý của cô, làm gì có thứ gì có thể khiến cô nhụt chí chứ?

Nếu cả hai người đều tỉnh táo, nếu cả hai người đều lí trí, nếu cả hai người còn coi trọng mối quan hệ của mình thì lúc này cả hai nên dừng lại mới đúng. Nhưng một người làm căng lên, cả hai đều mất bình tĩnh, lúc này đã không còn nghĩ được nhiều như thế nữa, chỉ chăm chăm xem ai mạnh hơn ai.

"Ai có thể quản được cũng không cần anh lo."

"Phùng Ân Trúc, em nghĩ anh muốn lo lắng cho em sao?"

Ân Trúc chưa thấy Thẩm Quân Phi như thế bao giờ. Anh lạnh lùng, bất cứ từ nào thốt ra từ miệng anh cũng như được đóng băng rồi ném tới, "Không muốn lo lắng, anh còn gây ra chuyện này làm gì?" trái tim cô tuy đã rối bời nhưng vẫn còn cứng miệng.

"Anh gây chuyện? Anh thì có thể gây ra chuyện gì?", hôm nay Thẩm Quân Phi chỉ có một cảm giác đó là nhếch nhác. Còn ai nhếch nhác hơn anh nữa? Bây giờ anh mới phát hiện ra, người ta đang tình cảm sâu đậm, anh chỉ là dòng nước chảy qua mà thôi.

Không đợi Ân Trúc nói thêm gì nữa, Thẩm Quân Phi nói tiếp, "Anh tìm anh ta nói chuyện là bởi vì có những chuyện cần phải gặp mặt để làm rõ. Không nói với em là bởi vì anh luôn cho rằng giữa chúng ta không có vấn đề gì cả, chỉ là tạo hóa trêu người. Giờ xem ra, anh đã hồ đồ rồi". Anh cứ nghĩ rằng cô vẫn luôn ở phía sau anh, không ngờ, cô lại đứng chắn trước mặt anh, đứng trước mặt anh để che cho Ngô Dạ Lai. Họ mới là một đôi.

"Em xuống xe đi, anh về nhà."

"Không, em không đi", Ân Trúc cũng biết không thể chia tay nhau như thế này, "Dù sao đã ra đây rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm đi. Ăn cơm rồi nói chuyện, chuyện này cũng sẽ qua thôi."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, sau đó ai về cơ quan người ấy. Buổi chiều em còn phải ra ngoài nữa", Ân Trúc liếc mắt nhìn di động, không có ai gọi, chiều quay lại chắc không vấn đề gì.

"Ân Trúc, chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, không thể cùng nhau nói xem ăn cái gì ngon là mọi phiền não đều quên hết. Anh hỏi em sau đó là muốn hỏi em có suy nghĩ gì cho tương lai, hay là em muốn ở bên cậu ta cả đời?"

"Anh nghĩ nghiêm trọng quá rồi..."

"Không phải anh nghĩ quá nghiêm trọng mà là vết thương của cậu ta vốn rất nghiêm trọng. Nhắc đến chuyện của hai ta, em sẽ nói tránh là đợi cậu ta khỏe hơn đã, rốt cuộc là thế nào mới gọi là khỏe hơn?", dường như câu nói nào của Thẩm Quân Phi cũng đầy nghi vấn, mà lại là những nghi vấn không thể giải quyết. Phùng Ân Trúc, rốt cuộc là trong lòng cô ấy đang nghĩ gì, hay là chẳng nghĩ cái gì cả?

"Em cũng không biết. Phi Nhân, em cũng không biết nữa", Ân Trúc thở dài, "Nhìn thấy anh ấy có thể sống được, có thể cử động được em mới có thể yên tâm mà thở mạnh. Nếu không, em luôn cảm thấy mỗi hơi thở của mình đều là tội, đều đang cướp đi không khí của anh ấy".

Thẩm Quân Phi khởi động xe. Anh nghĩ mình có thể hiểu được cảm giác tội lỗi của Ân Trúc, vì thế anh không ép cô nữa. Nhưng ý đồ của Ngô Dạ Lai quá rõ ràng, anh tỏ ra kiêu ngạo ở đây, thì có nghĩa lý gì, "Ân Trúc, đi hay ở, em cũng nên đưa ra sự lựa chọn của mình". Đứng từ xa nhìn cô và nhìn cô quay đi, là hai tâm trạng khác nhau, trong lòng anh có được có mất, cũng có quá nhiều tính toán.

Phùng Ân Trúc không nói gì, rõ ràng cô biết rằng nên ngồi yên ở đó, rõ ràng cô biết rằng không nên để tuột mất hạnh phúc trong tầm tay, nhưng cô vẫn xuống xe. Cô không thể để Ngô Dạ Lai một mình trong tình trạng

như thế, chỉ riêng nguyên nhân ấy thôi cũng đã có thể vượt qua được sự cám dỗ kia. Đúng thế, hạnh phúc phải tìm trong khổ ải, khó khăn vất vả, trăm phương nghìn kế mới càng khiến người ta dễ tin hơn, tin rằng thứ tình cảm suýt vượt khỏi tay kia mới chính là hạnh phúc mà mình cần.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Không Còn Là Chuyện

Không còn yêu nữa, cũng không nữa buông tay; Yêu rồi, có lẽ cũng không đủ để khích lệ hai người trải qua tất cả mọi nguy cơ.

Hôm đó Ân Trúc không đi cùng Thẩm Quân Phi, không vào bệnh viện cũng chẳng về công ty. Cô bắt cóc Thạch Chi đang nằm nhà chờ sinh ra ngoài, gọi là bắt cóc bởi vì khi cô đỡ Thạch Chi lên xe taxi, Cát Ngôn vẫn còn đuổi theo đằng sau khua chân múa tay gào thét đòi lại vợ.

"Cậu nói xem có phải mình là kẻ không có việc gì làm nên tự gây rắc rối không? Đúng lúc buồn bực nhất lại đi tìm một điển hình của hạnh phúc để đặt trước mặt, mà lại còn cảm thấy cảnh đẹp lòng vui nữa chứ!"

"Đã là cảnh đẹp lòng vui thì không còn là tự gây rắc rối nữa rồi. Mình chính là đầu dây duy nhất trong cuộc sống loạn cào cào của cậu, có mình, ít nhất cậu cũng cảm thấy cậu là người bình thường", Thạch Chi uống một hớp sữa nóng, đã thông tư tưởng cho cô bạn. Đối với Ân Trúc, Thạch Chi đã không còn mang cảm giác rèn sắt không thành thép nữa, ai bảo cô bạn của cô xấu số gặp phải chuyện xui xẻo chứ! Giờ khuyên cô ấy từ bỏ ai cũng không thực tế, nhưng nếu để cô ấy cứ giữ chặt cả hai người lại càng không thực tế. Vì vậy, cô chỉ còn cách làm tròn bổn phận của một người bạn, thỉnh thoảng lại phóng đại mấy việc lật vật cãi cọ trong nhà để Ân Trúc giảm bớt áp lực đồng thời tâm trạng cũng bình tĩnh trở lại.

"Nếu cậu đã tự nhận mình là đầu dây thì hãy giúp mình tìm nốt đầu dây kia ra đi. Nếu không mình đang tự quấn chặt bản thân đến sắp ngất xỉu rồi đây."

"Mình là đầu dây, nhưng mình chỉ có thể là một đầu dây ấy thôi. Cậu muốn cái gì thì tự cậu phải tìm ra nó. Chọn xong một đầu dây rồi cậu mới có thể tìm thấy đầu còn lại, không phải thế sao?". Thạch Chi điềm tĩnh xoay xoay chiếc cốc trên tay, không bị mấy từ "đầu" này "dây" kia làm cho lẫn thân, có thể nói ra những lời đầy ngụ ý như thế, cô cũng tự thâm thán phục khả năng ngôn ngữ của mình.

"Tha cho mình đi, mình biết chọn thế nào? Chọn cái gì?", ai cũng không muốn bản thân trở thành một đĩa thức ăn cho người khác lựa chọn, chẳng phải thế sao? Ân Trúc biết rất rõ, có một nỗi khổ vô hình có cái tên là quyền chủ động, cho dù thời thế có dễ dàng thay đổi đến đâu thì cô cũng không thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Cậu lúc nào cũng tùy tiện như thế, để mặc cho dòng đời xô đẩy không phải lúc nào cũng là tốt đâu", Thạch Chi chậm rãi nói. Khóa học tiền sản không biết rốt cuộc có tác dụng gì đối với con yêu trong bụng không, nhưng rõ ràng có tác dụng thay đổi tính khí của cô ấy rất nhiều, tính cách nóng nảy của cô giờ cũng đã giảm đi vài phần.

"Mọi chuyện chẳng phải rồi cũng sẽ trôi qua hay sao? Tất cả sự việc đều sẽ có kết quả của riêng nó. Mình đã không thể tự đưa ra quyết định thì đành ngồi đợi kết quả tự tìm đến vậy."

"Nếu kết quả cuối cùng có như thế nào cậu cũng đều thỏa mãn thì cứ ngồi đấy chờ đợi cũng là một cách hay, mặc dù kiểu 'mặc kệ' đó của cậu hình như có hơi không công bằng với một số người", trong lòng Thạch Chi vẫn nghiêng về phía Thẩm Quân Phi nhiều hơn, ấn tượng trước kia của cô dành cho anh khá tốt, nhưng đây cũng chỉ là một khía cạnh, quan trọng là Ân Trúc và Ngô Dạ Lai đã từng kết hôn một lần rồi, cũng không đi đến đâu, cô luôn cho rằng dù có thử lại thì kết quả cũng chẳng khác hơn. Huống hồ, Ngô Dạ Lai có thể đứng lên hay không, sau này còn có thể tự mình chăm lo cho cuộc sống của mình hay không còn chưa biết, cô hy vọng Ân Trúc sẽ không lựa chọn con đường khó khăn đó.

"Không công bằng với người khác sao? Mình cũng không muốn như thế", Ân Trúc lắc lắc đầu, "Chắc là trong tiềm thức mình vẫn còn có chút kháng cự, đột nhiên nói đến chuyện kết hôn nên cảm thấy rất sợ".

"Tất cả mọi người đều cho rằng bây giờ mình ở bên Ngô Dạ Lai là một cách thể hiện thái độ, ngay cả Phi Nhân cũng nghĩ như thế. Nhưng về phần mình, thực sự mình không hề liên tưởng gì đến quan hệ của mình và anh ấy, mình biết anh ấy đã mười mấy năm rồi, cho dù bọn mình đã chia tay thì trong lòng mình vẫn cảm thấy không quá xa lạ, mình vẫn coi anh ấy như người thân trong nhà."

"Vớ vẩn! Đừng nói là người khác, ngay cả mình cũng thấy như thế. Nếu như có một ngày mình gặp phải hoàn cảnh như Ngô Dạ Lai, liệu cậu có thể bất chấp tất cả để ở bên cạnh chăm sóc mình không? Mình nói cho cậu biết, người khác đối với bố mẹ của họ cũng chưa chắc đã tận tâm tận sức như cậu đối với Ngô Dạ Lai, không rời dù chỉ nửa bước, anh ta khạc đờm cậu cũng đích thân dùng giấy để hứng, cậu còn nói là không có gì, cậu nghĩ người khác đều mù, đều điếc hết rồi chắc?", cảnh tượng đó chính mắt Thạch Chỉ nhìn thấy, lúc ấy cả cô và Cát Ngôn đều sững sờ. Có ống khạc đờm đặt ngay bên cạnh, nhưng lần nào Ân Trúc cũng kê giấy sát tận miệng Ngô Dạ Lai, khiến anh cũng cảm thấy có chút bất tiện.

Ân Trúc tỏ ra hoang mang, "Chuyện đấy mà cũng đáng để nói sao?".

"Đúng, chỉ là một hành động nhỏ thôi, không đao to búa lớn như chuyện hiến tủy, hiến thận, nhưng người khác nhìn vào lại rất cảm động. Hôm đấy về nhà, cả hai vợ chồng mình đều không nhắc gì đến chuyện của cậu. Nhưng vài ngày sau, Cát Ngôn nói với mình rằng cậu cũng vất vả quá, bảo mình xem có giúp được gì cho cậu không."

Ân Trúc khẽ nhíu mày, "Lẽ nào người vừa rồi muốn chặn đầu xe không phải ông xã nhà cậu sao?", cô bị Thạch Chỉ nói có chút ngượng ngùng nên đột ngột chuyển đề tài.

"Đúng vậy, thế mới nói người ta muốn làm việc tốt thì cũng phải biết lượng sức mình. Anh ấy cho rằng mình đã ở vào cuối thai kỳ, ngồi nhà đợi sinh, trong tình trạng như thế mà ra ngoài để động viên bạn bè thì vượt qua giới hạn cho phép của anh ấy, thế nên mới phản ứng hơi quá một chút, cậu cũng nên hiểu cho anh ấy!"

"Mình không vĩ đại như các cậu nghĩ đâu, vừa rồi mình còn nghĩ, nếu người bị thương là mình thì tốt biết bao, mình sẽ không phải phiền não thế này nữa. Mình hình như thiếu mất nền tảng, khi gặp chuyện, chẳng có kế hoạch, cũng chẳng biết chừng mực gì cả."

"Có phải cậu không nghiêng về phía Phi Nhân nữa?", Thạch Chỉ chỉ có thể suy đoán như thế. Cái gì mới là nền tảng, thứ quan trọng nhất trong trái tim cô ấy chính là nền tảng.

"Nghiêng?", Ân Trúc nhớ lại hình ảnh Thẩm Quân Phi phóng vút đi lúc nãy, trái tim cô bây giờ mới đột nhiên cảm thấy nhói đau, "Có nghiêng nhiều hay không mình không thể nói được, nhưng mình rất quan tâm đến anh ấy".

Thạch Chỉ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Trong tình hình này, cô cũng không thể đưa ra lời khuyên nào có tính xây dựng, mặc dù cô rất lo rằng Ân Trúc sẽ phải chịu sự mệt mỏi từ hai phía và chẳng lấy lòng được bên nào.

Phùng Ân Trúc cũng không nói thêm nữa. Người bạn thân trước mặt cô đây vắc bụng bầu chuẩn bị đến kỳ dự sinh đang ngồi chỉ để chia sẻ ưu phiền với cô, nhưng những gì cô ấy nói, cũng không thể giảm bớt dù chỉ một phần nhỏ ưu phiền trong lòng cô. Trút ra rồi lại vẫn phải gói hết lại đem về tự mình gặm nhấm. Nhưng quá trình đó dường như đã khiến cho từng dây thần kinh của cô được cọ xát qua một lần, ngoài cảm giác đau đớn ra còn có cảm giác sụp đổ, chẳng giống như được giải thoát chút nào.

Tối hôm đó, Ân Trúc không vào bệnh viện. Những lúc không biết nên làm thế nào thì cô sẽ trì hoãn, tạm hoãn lại một chút biết đâu lại có thể tìm ra hướng giải quyết.

Cô hoàn toàn mất liên lạc với Thẩm Quân Phi từ ngày hôm ấy. Điện thoại của Ân Trúc vẫn rất tốt, pin hôm nào cũng sạc rất đầy, nhưng anh không gửi cho cô bất cứ một tin nhắn nào. Ân Trúc hạ quyết tâm, nếu hôm nay anh còn không nhắn tin hoặc gọi điện thì đến tối cô sẽ gọi cho anh. Nhưng đến tận nửa đêm, khi cô từ bệnh viện về đến nhà, một mình nằm trên giường, lần nào cô cũng tự nhủ rằng đã muộn quá rồi. Cô tìm hết lý do này tới lý do khác, gạt phắt hết bao nhiêu dũng khí mà mình đã phải vất vả khơi dậy.

Gọi điện thoại cho anh cần có dũng khí, tin nhắn đã soạn xong rồi nhưng để bấm nút gửi đi cũng cần phải có dũng khí. Thư mục tin nháp tự động lưu lại không biết bao nhiêu tin được cô sửa đi sửa lại, những tin nhắn viết đi rồi viết lại, nhưng trước khi chuẩn bị gửi đi đều bị cô từ bỏ.

Sao cô có thể không biết, nếu cứ kéo dài ngày này qua tháng nọ như thế, thứ mà cô đánh mất sẽ chính là anh, chính là quãng thời gian đẹp đẽ mà hai người đã từng có và cả tương lai của họ nữa. Nhưng cô còn có thể làm sao? Cô không dám nói là mình vì ai, nhưng khi nhìn thấy trong ánh mắt kiên định, quật cường của Ngô Dạ Lai thỉnh thoảng lại thấp thoáng sự bất an, thì cô biết, cô chỉ có thể bỏ qua Thẩm Quân Phi. Đối với đa số mọi người mà nói, đây là một lựa chọn không có gì phải bàn cãi, nhưng với Ân Trúc, không dễ dàng gì để cô có thể hiểu rõ được lòng mình.

Chuyện Thẩm Quân Phi đến gặp Ngô Dạ Lai, cả Ngô Dạ Lai và Phùng Ân Trúc đều không nhắc đến, họ cố gắng coi như không có gì xảy ra. Ân Trúc vẫn làm tất cả mọi thứ không nề hà như thường lệ, Ngô Dạ Lai vẫn thân nhiên đón nhận như trước, tích cực trị liệu, nhưng cả hai người đều biết, nếu làm rõ ràng mọi chuyện thì cục diện sẽ thay đổi như thế nào, không ai ngăn cản được.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Ẩn Trúc tự nhắc mình giữ ý hơn, trước khi làm gì cô cũng đều hỏi ý kiến của Ngô Dạ Lai, không tự mình quyết định nữa. Còn Ngô Dạ Lai lại đối xử với cô bằng thái độ mua chuộc và thăm dò, nhưng tiền đề để thực hiện được mọi tâm nguyện vẫn là anh phải khỏe lên. Vì vậy anh bắt đầu đưa ra những yêu cầu nghiêm khắc hơn với bản thân mình, cách làm nóng vội này của anh bị Bác sĩ Mã phê bình, nhắc nhở anh rằng dục tốc bất đạt.

Ẩn Trúc cũng khuyên, nhưng khuyên mấy lần anh vẫn không nghe nên cô không nói nhiều nữa, đành cố gắng vờ như vô tình cản trở anh để anh có thời gian nghỉ ngơi thích hợp.

Bố mẹ chồng cô cũng đã mấy nhiều đề cập, muốn cô chuyển về nhà ở, nói rằng buổi tối cô về muộn như thế sẽ phiền đến bố mẹ cô, hơn nữa mỗi khi đưa cơm, ở nhà cũng vẫn tiện hơn. Đương nhiên, trong mắt họ, giải quyết xong những vấn đề ấy, cô vẫn sẽ là con dâu của nhà họ, như thế tự nhiên sẽ không còn thấy cái gì bất tiện nữa.

Ẩn Trúc dĩ nhiên sẽ không chuyển về nhà Ngô Dạ Lai, những vấn đề khác không cần phải nói, chỉ riêng bố mẹ cô đã không đồng ý rồi.

Theo như lời mẹ cô nói thì người không biết bơi thò một chân xuống sông để cứu người, đấy là hành động trượng nghĩa, nhưng nếu cứ thế lao cả người xuống, thì không khác gì thiêu thân lao vào lửa, hủy hoại bản thân, mà chưa chắc đã cứu được người khác. Đối với mẹ, con gái bà đã không từ bất cứ việc gì để giúp đỡ cho Ngô Dạ Lai rồi, dù thế nào đi nữa ở nhà vẫn

hơn. Họ cũng không ép buộc cô đến cùng với ai, chỉ cần cô vui thì cô làm gì họ cũng không can thiệp.

Tốc độ bình phục của Ngô Dạ Lai, theo lời Bác sĩ Mã thì là khiến người khác phải kinh ngạc, vui mừng. Sau nửa năm nằm viện, đùi và chân của anh đã có phản ứng khi bị kích thích, bước tiếp theo là chuyển đến Viện Điều dưỡng Quân đội để tiến hành trị liệu phục hồi chức năng. Đương nhiên, anh đã được bác sĩ kiến nghị nên ngồi xe lăn vận động một chút, nhưng vì thời tiết đang là mùa đông, rất lạnh nên thời gian ra ngoài của anh bị hạn chế nghiêm ngặt, hàng ngày đúng chính Ngọ anh mới được ra ngoài tầm nửa tiếng.

Cuối tuần, Ân Trúc thường đẩy anh đi dạo ở vườn hoa sau bệnh viện, đến một chiếc ghế dài ở giữa vườn, hai người cùng nhau ngồi phơi nắng, nói chuyện.

Hôm nay, Ân Trúc đẩy Ngô Dạ Lai chậm chậm đi về hướng đó thì nhìn thấy một đôi tình nhân trẻ đang cãi lộn, hai người đều đứng hẳn lên ghế đá, đang cãi nhau rất căng thẳng.

"Rốt cuộc anh có định đi xin lỗi người ta không?"

"Anh không đi, hẳn ta lén lút hẹn hò với em sau lưng anh là hẳn sai, sao anh lại phải xin lỗi?"

"Không xin lỗi thì anh đến đây làm gì?", người con gái tóc nhuộm năm bảy màu trên đầu không ngừng nháy như con chơi chơi, "Tôi bận rồi, anh thích đi chơi đâu thì tự đi đi".

Người con trai ra sức ôm chặt lấy cô ta, "Anh không cho em đi, chẳng phải hẳn chỉ bị gãy sống mũi thôi sao? Tiền viện phí anh trả! Em cần gì phải đi chăm sóc cho hẳn?".

Người con gái cũng không đẩy anh ta ra, "Thôi được, anh nhiều tiền lắm chứ gì, gia đình họ yêu cầu trường có hình thức kỷ luật anh, anh bỏ tiền ra mà dàn xếp luôn đi".

Người con trai quả nhiên sững lại một chút, "Phạt thì phạt! Có gì mà ghê gớm, dù gì thì em cũng không được gặp hẳn ta!".

"Phiền nhất là anh cứ như đứa trẻ chưa cai sữa vậy!", người con gái ngồi xồm trên ghế đá, "Tránh xa tôi ra một chút".

Người con trai lập tức nhảy xuống đất, nửa quỳ nửa ngồi, tay vịn vào ghế, "Thôi đủ rồi, em cũng đừng giận anh nữa, đều tại anh không tốt".

Người con gái giơ chân ra đá vào chân cậu bạn trai, "Cút ra cho tôi, lần nào gây chuyện xong cũng tỏ vẻ đáng thương. Anh nghĩ anh là Vi Tiểu Bảo chắc? Người ta ít ra còn có ba chiêu mỹ nhân, ba chiêu anh hùng, còn anh chỉ có mỗi một chiêu vờ đáng thương".

"Biết nhiều chiêu như thế để làm gì? Anh chỉ cần một chiêu này mà áp chế được kẻ địch, có ích là được rồi", người con trai ôm lấy chân cô gái, "Xin em đấy, đừng giận nữa!".

"Không được ghen tuông bừa bãi, không được tùy tiện đánh người, anh có làm được không?"

"Được! Được! Không làm được thì em cứ đánh anh đây này, đồng ý không?"

Người con gái nghe người yêu nói vậy lại đá cho cái nữa, "Em đánh anh thì ích gì? Đánh không chết thì anh vẫn đi gây chuyện thị phi".

Hai người vẫn lờ qua tiếng lại, nhưng rõ ràng không khí đã dịu hơn nhiều, một lúc sau họ đã tay trong tay cùng nhau đi vào tòa nhà gần đấy.

Ấn Trúc đẩy Ngô Dạ Lai đến bên chiếc ghế đá, ngồi xuống. Hôm nay trời nắng đẹp.

"Thì ra các bạn trẻ đều yêu nhau như thế", Ấn Trúc bất giác cảm thán. Đối với những học sinh trung học, giờ cô có thể gọi họ là các bạn trẻ rồi.

"Em ngưỡng mộ họ sao?", Ngô Dạ Lai thấy Ấn Trúc đến lau cũng không buồn lau, ngồi thẳng xuống ghế, rõ ràng cô không để ý việc vừa rồi chiếc ghế bị người ta giẫm lên.

"Phải, rất ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ nhất là cô bé có thể giơ cao đánh khề, ngưỡng mộ việc cô bé có thể mắng mỏ điều khiển được bạn trai mình, mà mắng mỏ lại ngọt ngào đến như thế."

Ngô Dạ Lai cười cười không nói gì. Giơ cao đánh khề, nhìn thì có vẻ thế thật nhưng sự thật thì chưa chắc. Cậu con trai đó chẳng phải đã nói một chiêu có áp chế kẻ địch hay sao? Thế mạnh, thế yếu, vẫn luôn không đơn giản như những gì mắt thấy tai nghe, rất có thể là do một bên cố ý tỏ ra yếu đuối. Vì thắng lợi cuối cùng, thể hiện sự yếu ớt một chút, che mắt đối phương, thực sự là một chiến thuật đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

"Cười gì vậy? Anh không nghĩ như thế sao?"

"Không, anh thấy cậu con trai kia chưa chắc đã sợ cô bé như những gì cậu ta thể hiện."

Ấn Trúc suy nghĩ một lát, bất giác mỉm cười, "Có lẽ thế, nhưng có thể thật thì cũng đã sao, việc cậu ta thật lòng muốn ở bên người yêu mình mới đáng chú ý", vì quan tâm nên mới chịu cúi đầu, vì quan tâm nên mới có thể làm mọi chuyện tự nhiên như vậy, hoàn toàn không tỏ ý màu mè.

"Chỉ cần quan tâm là có thể thật sao?", câu hỏi này của Ngô Dạ Lai rõ ràng là một mũi tên bắn trúng hai đích, anh nói rất chậm, nhưng nhấn mạnh.

Ẩn Trúc điều chỉnh túi sưởi ở trên đùi Ngô Dạ Lai dịch về phía eo anh rồi mới nói, "Trẻ con mà, khi yêu nhau, sự quan tâm đương nhiên là quan trọng nhất". Lớn rồi mới biết, sự quan tâm đôi lúc cũng chẳng là gì, quan tâm thì cũng phải là hai người cùng quan tâm, nếu không sẽ không chịu nổi sự bào mòn của thời gian và không gian, tới cuối cùng, tình cảm của hai người cũng sẽ bắt đầu bị ăn mòn từ bên ngoài, bên trong trống rỗng, giữ không được mà vứt bỏ không xong, cuối cùng tuột khỏi tay rồi, sau khi cảm thấy nhẹ nhõm mới bắt đầu hoài niệm.

"Lớn rồi thì sao?"

"Trách nhiệm và sự quan tâm đều quan trọng như nhau!", Ẩn Trúc nghĩ một lúc rồi nói. Dù sao khi đã trưởng thành rồi, sự thất bại trong tình cảm chưa chắc đã là vì tình cảm của hai người có vấn đề. Quá nhiều cảm dỗ, những việc khiến trái tim mệt mỏi cũng ngày một nhiều, muốn ở bên nhau, duy trì mối quan hệ đó thì không phải chỉ cần tình cảm là xong.

"Có sự quan tâm của tuổi thanh xuân, có trách nhiệm của người trưởng thành thì sẽ không chia xa?", Ẩn Trúc có trong mình tình yêu của tuổi trẻ, còn anh có trách nhiệm của người trưởng thành, kết quả chẳng phải vẫn chia tay nhau ấy thôi.

Ẩn Trúc thở dài, "Chỉ cần hai yếu tố ấy kết hợp hài hòa thì sẽ ổn thôi".

"Không hài hòa thì bổ sung cho nhau, Ẩn Trúc, đợi anh khỏe rồi, chúng ta tái hợp nhé."

Đây là lần thứ hai anh đưa ra đề nghị này, mặc dù anh cũng không dám khẳng định cô sẽ đồng ý.

Ẩn Trúc không trả lời, cô học cô bé kia, ngồi trên ghế, tay đặt lên đầu gối chống cằm nhìn Ngô Dạ Lai. Nhìn tới khi anh cảm thấy hoang mang mới hỏi anh, "Bị em làm cho cảm động rồi nên muốn dùng thân để báo đáp sao?", giọng điệu không hề nhẹ nhàng như nội dung của câu nói.

"Anh biết không? Trước kia, rất lâu rất lâu trước kia, em cứ nghĩ rằng, chỉ cần em yêu anh thôi, thế là đủ. Nhưng dần dần, càng ngày em càng cảm thấy tình yêu anh dành cho em không đủ, thậm chí là anh không hề yêu em. Thế là em như một người phụ nữ trung niên không có được sự yêu chiều của chồng, mất đi sự quan tâm của chồng vậy, vừa muốn tìm kiếm những chứng cứ chứng minh tình yêu của anh đối với em, vừa muốn tìm chứng cứ chứng minh rằng tình yêu của anh dành cho em đã thay đổi. Cả hai mong muốn đó mâu thuẫn với nhau, nhưng điều đấy cũng chẳng ảnh hưởng gì tới mục đích của chúng."

"Vì vậy chỉ cần một chút chứng cứ trong ổ đĩa đó thôi cũng khiến em tuyệt vọng, chỉ cần một chút tâm trạng xấu cũng có thể góp gió thành bão, hủy diệt hoàn toàn cuộc hôn nhân của chúng ta sao?"

"Giờ coi như em cũng đã hiểu được tình cảm của anh đối với em, cũng giống như em đối với anh vậy, không thể phân tích xem nó được cấu thành từ những thành phần gì, nhưng nhất định là rất sâu nặng. Những lúc em quá cần tình cảm của anh thì em sẽ nghĩ rất nhiều, nghĩ rất phức tạp, chẳng trách những lúc như thế anh cảm thấy chán ghét em."

Ngô Dạ Lai đưa tay ra, khẽ đặt lên vai Ân Trúc, "Sự chán ghét của anh, đến anh cũng không hiểu, em có thể hiểu sao?". Anh không yêu cô nhiều, hoặc là lúc đó không nhận ra là mình yêu bao nhiêu, nhưng nhất định không phải là không yêu.

Ân Trúc cười cười, "Vâng, em không hiểu. Em chỉ có thể suy từ chính bản thân mình ra, kẻ hèn chuốc khổ vào thân, đồng thời cũng gây rắc rối cho người khác. Có điều, bản thân em cư xử rất chân thật, vui là vui, buồn là buồn, em sẽ không nói lời xin lỗi".

Cô lật tay lại kéo tay Ngô Dạ Lai xuống, vỗ nhẹ nhẹ vào mu bàn tay anh rồi đặt lại lên tai ghế lắn, "Trước kia, em lúc nào cũng mong anh có thời gian để ở bên em, không cần anh phải làm gì cả chỉ cần anh ở nhà, ở

nơi em có thể nhìn thấy anh là được. Thời gian mấy tháng chúng ta ở bên nhau này còn nhiều hơn so với thời gian mấy năm qua cộng lại. Nhưng em đã hoàn toàn không còn tâm trạng mong muốn đó nữa rồi, không còn bởi vì có anh bên cạnh mà ngốc nghếch cười cả ngày nữa, không còn vì được chăm sóc anh mà không nghỉ không ngủ cũng không thấy mệt nữa. Ngô Dạ Lai, ở đây", Ân Trúc chỉ chỉ vào đầu mình, "Sợi dây thần kinh nối thẳng đến trái tim anh đã đứt mất rồi".

Lần này, cô không dùng từ hoặc là, có lẽ, dường như đại loại là những từ như thế để làm màu cho câu nói của mình nữa, bởi vì cô không cần phải dùng những lời lẽ khéo léo để níu giữ chút gì cả, không biết từ khi nào tình yêu dành cho anh đã dần dần rơi rụng mất rồi. Bây giờ cô mới cảm nhận thấy rõ ràng sự khác biệt giữa tình yêu và hôn nhân. Tình yêu, nói cho cùng là chuyện của bản thân mình, rung động rồi yêu một người nào đó, yêu đến khi nào, nhưng điều đó đều có thể tự mình quyết định. Nhưng hôn nhân thì hoàn toàn ngược lại, nếu cứ một mình lạng lã cần mẫn trong cuộc hôn nhân của mình, cuối cùng sẽ dẫn tới thất bại, mà lại không bao giờ biết được vì đâu mà mình thất bại.

"Trên người anh chẳng phải có rất nhiều dây thần kinh đã bị đứt sao? Anh nghĩ sẽ có kỳ tích xảy ra", Ngô Dạ Lai khẽ nói, cứ như anh sợ nếu mình nói to sẽ làm ảnh hưởng bất cứ kỳ tích nào chuẩn bị xuất hiện.

"Không cần kỳ tích, dần dần anh cũng sẽ hồi phục, em luôn tin như vậy. Nhưng, dây thần kinh đó của em, e là kỳ tích cũng bất lực, chỉ có thể đợi phép màu tìm đến thôi."

"Em yêu Thẩm Quân Phi rồi phải không?", Ngô Dạ Lai không muốn hỏi, nhưng nếu không hỏi thì sẽ không bao giờ hiểu được.

"Nếu có thể nói rõ ràng một là một hai là hai thì tốt quá", không phải Ân Trúc không muốn trả lời thẳng vào vấn đề, nhưng đôi khi không thể chỉ dựa vào việc yêu hay không yêu để quyết định. Không còn yêu nữa nhưng

lại không nở buông tay; Yêu rồi, có lẽ cũng không đủ để khích lệ hai người trải qua tất cả mọi nguy cơ.

Ngô Dạ Lai tự mình suy nghĩ, không hỏi thêm nữa. Sau lần gặp anh nói chuyện, Thẩm Quân Phi không còn xuất hiện nữa, e là cũng chẳng liên lạc gì với Ân Trúc. Sự buồn bã lặng lẽ của Ân Trúc mấy ngày nay, dường như đã chứng minh điều đó. Anh quyết định đứng ngoài quan sát, mà cũng chỉ có thể đứng ngoài quan sát, bởi vì trong thế giới của Ân Trúc, anh đã trở thành khách qua đường.

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kết Thúc Là Một Lần Bắt Đầu Lại

Niềm tin đối với Thẩm Quân Phi, thậm chí là niềm tin đối với chính bản thân cô, đều đến từ tình yêu và sự cho đi vô điều kiện, không bao giờ cạn kiệt của anh.

Ngô Dạ Lai xuất viện vào tháng Sáu cỏ thơm mơn mớn. Viện điều dưỡng của quân đội nằm bên bờ biển, là một nơi rất thích hợp dành cho người cần sự yên tĩnh. Ân Trúc đưa anh đến đó, sắp xếp xong xuôi rồi vội quay về đi làm, công việc của cô bị dồn lại quá nhiều, có làm thêm giờ e là cũng không thể giải quyết hết được.

Ân Trúc vốn định ở lại viện điều dưỡng để hướng dẫn thêm cho hộ lý mới của Ngô Dạ Lai, dù sao bố mẹ chồng cô tuổi cũng đã cao rồi, có rất nhiều việc không thể làm hết được, Ngô Dạ Lai lại không phải là người chịu nói. Nhưng Ngô Dạ Lai kiên quyết từ chối, cô đành phải quay lại thành phố.

Dường như Ân Trúc đã cởi được nút thắt cũ đối với Ngô Dạ Lai nhưng lại tết thêm một nút thắt mới. Họ đối mặt với nhau một cách tự nhiên thẳng thắn, vô cùng vui vẻ. Hai người nói chuyện, đánh cờ với nhau, thậm chí cùng nhau chơi bóng, hát hò. Nếu như không phải trong lòng cô đã có nỗi nhớ nhung mới thì việc họ yêu lại lần nữa có lẽ cũng sẽ đến rất tự nhiên. Một Ngô Dạ Lai ưu tú là thế, giờ lại tỏ ra cởi mở không hề phòng bị. Nhưng khi chia tay, Ân Trúc không hề tỏ ra lưu luyến, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Ngô Dạ Lai đang chống nạng đứng đó, "Lần sau chúng ta thi chạy một trăm mét nhé!". Cô tin Ngô Dạ Lai hiểu được ý của mình, cô cũng tin rằng, khi cô đến thăm anh lần nữa thì cô sẽ thua anh trong cuộc thi này.

Trên đường quay về, Ân Trúc vô cùng do dự, liệu mình có nên vòng qua thành phố J tìm Thẩm Quân Phi hay không? Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn quyết định không đi. Không phải cô không muốn tìm gặp anh, mà là vì cô cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nữa, không ai sinh ra chỉ để lấp chỗ trống cho người khác cả. Cô không thể vừa xong việc bên này, lại chạy đến chỗ anh để vui vẻ, không chỉ không nói ra được, mà càng không làm được.

Khi còn chăm sóc cho Ngô Dạ Lai, Ân Trúc thường vô tình làm mọi việc theo thói quen mà Thẩm Quân Phi hay làm, ví dụ nếu uống nước thì phải uống với nhiệt độ vừa miệng, lấy kem đánh răng chỉ lấy đủ dài hai centimet... chỉ những chuyện lật vạt đó thôi, cô cứ tưởng mình không để ý, thì ra đã sớm ghi khắc trong tim. Mỗi lần cô làm việc gì xong đều ngần ngại rất lâu, sau đó lại tiếp tục dùng thói quen của anh để sống cuộc sống của mình.

Nhớ nhưng đến thế lại có thể từ bỏ sao? Ân Trúc có lẽ không nghĩ như vậy, mà cũng không muốn như vậy. Nhưng hiện giờ cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào để tìm lại được Thẩm Quân Phi. Với kinh nghiệm của cô, chủ động xuất kích sẽ không thể mang lại kết quả như ý.

"Thoát thân được rồi sao?", Tiêu Ly thấy Phùng Ân Trúc không còn mang đôi mắt đen xì như gấu trúc đi làm nữa bèn nói đùa với cô.

"Cũng tạm", Ân Trúc cũng không có ý khiêm tốn.

"Em có hộ chiếu không?", Tiêu Ly đột nhiên lại hỏi.

"Không ạ."

"Lát nữa đi làm ngay đi nhé. Tháng Chín đi Pháp, làm xong hộ chiếu để còn đóng visa nữa."

Lần này tập đoàn liên kết với trường Đại học Sorbonne của Pháp mở một khóa đào tạo thạc sĩ về quản lý, giảng dạy bằng tiếng Anh. Chỉ tiêu có mười hai người, gần như đã quyết định xong, chỉ chờ đưa ra danh sách công bố rộng rãi nữa mà thôi.

Ấn Trúc từng người một lúc, chuyện này đã lan truyền trong tập đoàn từ rất lâu rồi, bao nhiêu người ngăm tranh giành đấu đá, cô không bao giờ nghĩ một cơ hội tốt như thế lại rơi vào tay mình, "Em không biết tiếng Pháp, tiếng Anh cũng không được tốt lắm". Thật ra là đã quá lâu rồi không dùng tới, trình độ tiếng Anh của cô ngày càng tụt dốc. Theo học khóa này, nếu không lấy được bằng thì không chỉ cô mất mặt mà còn liên lụy đến cả Tiêu Ly. Cô không cần nghĩ cũng biết cơ hội tốt đó là do anh giành giúp cô.

"Em không muốn đi sao?", Tiêu Ly nheo mắt lại, phóng tia nhìn sắc bén về phía cô. Ấn Trúc không có chuyên môn, nếu muốn có chỗ đứng và phát triển ở công ty thì ít nhất cũng phải có được cái bằng về quản lý. Giờ có cơ hội tốt thế này, được ra nước ngoài học, nếu là người khác thì cho dù trời có sập cũng sẽ không bỏ qua, nhưng cô vừa nghe anh nói đã khéo léo từ chối, khiến anh không khỏi có chút tức giận.

"Không phải, không phải thế", Ấn Trúc cũng biết mình đã lỡ lời, vội vàng giải thích, "Em chỉ lo mình học không tốt". Chỉ trong vòng một năm đã có thể có được một tấm bằng ở nước ngoài, công ty chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tiền cho khóa đào tạo này, nên chắc chắn sẽ kỳ vọng rất cao. Người nào có được cơ hội này, sau khi trở về, sẽ công thành danh toại, sẽ không có nguy cơ bị giảm biên chế. Một cơ hội tốt như thế ai lại không muốn đi?

"Vẫn còn tận ba tháng nữa, em đi học một lớp khẩu ngữ đi, có chuẩn bị trước thì vẫn tốt hơn", Tiêu Ly dùng khẩu khí không cần bàn bạc gì nữa để kết thúc cuộc nói chuyện. Ấn Trúc cầm tập tài liệu mà bên Pháp gửi qua lên để xem, hệ thống bằng thạc sĩ về quản lý, chiến lược, tổ chức, thông tin,

nhìn qua đã toàn những kiến thức cao thâm thế này, lại còn dùng tiếng Anh giảng dạy, khổ rồi đây!

Buổi trưa vội vàng về nhà ăn cơm, Ân Trúc mang theo sổ hộ khẩu và chứng minh thư để đi làm hộ chiếu. Đi hay không đi thì để xét sau, giờ phải làm hộ chiếu trước đã.

Người đến làm việc ở Cục Xuất nhập cảnh không đông lắm, trình tự làm việc cũng rất đơn giản. Ân Trúc lấy sổ, điền vào đơn, sau đó nghiêm chỉnh ngồi đợi. Đột nhiên, một bóng người xuất hiện ở cửa khiến cô không thể không đứng dậy bước tới.

"Thẩm Quân Phi...", cái người dường như đã hoàn toàn biến mất này lại xuất hiện trước mặt cô khiến cô có chút không dám tin.

Người đó ngẩng đầu lên, dường như không phải là anh mà cũng chính là anh.

Cuộc gặp bất ngờ này khiến cả hai người đều thất thần mất một lúc, cho đến khi nhân viên công vụ ngồi sau cửa sổ gọi tên "Thẩm Quân Phi", anh mới nói, "Em ra kia ngồi đợi anh, anh có chút việc rồi ra sau".

Khi Thẩm Quân Phi đi đến chỗ cô, trên loa đang gọi đến số của Ân Trúc nhưng cô không nghe thấy, mà cho dù có nghe thấy thì cô cũng không buồn để ý nữa. Cô không muốn vì bất kỳ việc gì tác động đến Thẩm Quân Phi, không muốn bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến cuộc gặp ngẫu nhiên hiếm thấy này.

"Anh đến để hỏi về việc đổi lại hộ chiếu, còn em?", Thẩm Quân Phi ngồi xuống bên cạnh Ân Trúc.

"Em đến làm hộ chiếu."

"Chuẩn bị xuất ngoại sao? Đi chơi, hay là...", Thẩm Quân Phi không nhìn cô. Xem ra cô vẫn sống rất ổn, có điều cô có ổn hay không, đối với anh mà nói đều là nỗi đau.

"Là một khóa đào tạo của công ty ở nước ngoài", Ân Trúc không định nói nhiều, "Anh thế nào, gần đây đi công tác phải không? Lâu lắm rồi không thấy anh".

"Ừ, anh cũng hơi bận."

Trả lời xong câu hỏi đó, Thẩm Quân Phi không nói gì thêm nữa, cứ như phải nói chuyện với Ân Trúc là một việc bất đắc dĩ vậy.

Ân Trúc không để ý, cô nhìn Thẩm Quân Phi bằng ánh mắt không hề che giấu sự nóng bỏng. Có thể gặp lại anh thật tốt! Dù anh có bất mãn thế nào, có giận đến đâu, thì cũng vẫn chưa rời khỏi thành phố này, vẫn chưa rời xa cô hoàn toàn.

Cuối cùng thì vẫn là Thẩm Quân Phi đầu hàng trước, anh càng cố nhìn tránh sang chỗ khác thì Ân Trúc lại càng nhìn chăm chăm vào anh, "Em nhìn gì thế?", mặc dù anh hỏi thẳng thắn, nhưng vẫn không giấu được sự bối rối của mình.

"Nhìn anh mà", Ân Trúc tỏ vẻ bất lực nói, cánh tay cô thậm chí còn khoác tay anh, "Anh không chịu đến thăm em, em đành phải đến thăm anh vậy".

"Thế này mà gọi là đến thăm anh sao?", Thẩm Quân Phi không hề cảm động chút nào. Nếu như hôm nay không gặp, e là việc gặp gỡ của hai người sẽ ở thì tương lai xa không xác định được. Trong mấy tháng chờ đợi câu trả lời của cô, anh đã tự đoạn tuyệt với mọi suy nghĩ, thậm chí tê liệt cả ý nghĩ oán trách của mình. Còn cô lại đi làm hộ chiếu để ra nước ngoài, e rằng cô còn không thèm nghĩ gì đến anh trong khi sắp xếp lịch ấy.

Ẩn Trúc kéo anh đứng dậy, "Chúng ta ra chỗ khác đi, nhìn các đồng chí mặc quân phục thế này em căng thẳng lắm".

"Em làm hộ chiếu đi, anh còn có việc", Thẩm Quân Phi kéo cánh tay đang khoác tay anh của Ẩn Trúc ra, động tác nhẹ nhàng, nhưng cô lại không thể từ chối. Đối với một người coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra như cô, anh chẳng có gì để nói.

Ẩn Trúc bị anh giằng tay ra, cánh tay kia của cô lại níu anh lại, "Em không làm nữa, làm là phải đi những một năm cơ".

Thẩm Quân Phi khẽ cười, nhưng nụ cười không lan được đến đôi mắt, vì ánh mắt anh rất lạnh nhạt, "Nếu anh không xuất hiện ở đây thì chẳng phải em đã làm rồi đó sao? Em nói những điều này để cho anh nghe à?". Anh hất tay cô ra, chẳng cần quan tâm làm thế có khó coi hay không.

Ẩn Trúc đuổi theo, tự động trèo lên xe anh.

"Em xuống đi", Thẩm Quân Phi lạnh lùng nói.

"Em không xuống", thấy Thẩm Quân Phi mở cửa xe, rõ ràng là định bỏ đi, Ẩn Trúc hét lớn, "Anh cũng không được phép xuống xe".

Thẩm Quân Phi thật sự tức giận, anh ngồi im không nhúc nhích, "Phùng Ẩn Trúc, hình như đây là xe của anh. Anh còn có việc".

"Anh thật sự muốn em xuống xe sao?", em xuống rồi, sẽ không còn dũng khí để lên lại nữa đâu, tay Ẩn Trúc bắt đầu run run, cô ngồi dè lên đôi tay mình, đợi Thẩm Quân Phi trả lời.

Niềm tin đối với Thẩm Quân Phi, thậm chí là niềm tin đối với chính bản thân cô đều đến từ tình yêu và sự cho đi vô điều kiện, không bao giờ cạn kiệt của anh. Mặc dù Ẩn Trúc biết những điều ấy không thể là mãi mãi, cũng giống như tình yêu không đòi hỏi, không biên giới của cô dành cho

Ngô Dạ Lai cuối cùng cũng phải thay đổi. Nhưng những gì đã trải qua cứ như một ngọn núi sừng sững phía sau cô. Ngoảnh đầu lại chưa chắc đã nhìn thấy anh, nhưng cô biết anh sẽ vẫn luôn đứng ở đó, ánh mắt vẫn hướng về phía cô.

"Em muốn nói gì?", cuối cùng thì Thẩm Quân Phi không kiên quyết đuổi cô xuống nữa, cho xe từ từ rời khỏi bãi đỗ xe.

Nói gì đây? Ân Trúc cố gắng tìm một đề tài để nói, nhưng giờ đầu óc cô lại trống rỗng quá, nghĩ mãi mà không tìm ra câu nào dễ nghe để bắt đầu.

"Thẩm Quân Phi, em nhớ anh. Em không muốn nói gì cả, chỉ là em không muốn đi, không đành lòng đi", câu nói đó cứ thế buột ra, nước mắt cũng cứ thế tuôn rơi.

Thẩm Quân Phi đột ngột dừng xe lại bên vệ đường, cũng không cần biết chỗ này có được phép đỗ xe hay không, "Nhớ anh thì hay lắm sao? Nhớ anh thì có thể hùng hổ như thế sao?".

"Cũng chẳng có gì hay ho cả, chỉ là em muốn nói cho anh biết, thế thôi", Ân Trúc lau nước mắt, phủ khăn giấy lên mặt, người phải chịu ấm ức mới có quyền khóc lóc ỉ ôi, cô không có quyền khóc.

"Anh đã không còn muốn biết những chuyện đó nữa, chẳng liên quan gì đến anh cả."

Gần nửa năm nay, mặc dù Ân Trúc không có bất kỳ liên lạc trực tiếp nào với Thẩm Quân Phi, nhưng cô vẫn biết những tin tức liên quan đến anh, mà trong đó, thông tin đáng giá nhất chính là anh chưa có bạn gái mới.

Vì vậy, Ân Trúc không bị đánh bại như Thẩm Quân Phi nghĩ, đã gặp nhau ở đây rồi, cô không thể lại để mất anh. Cô lấy hai tay ôm mặt, "Chỉ

cần không ai có quan hệ gì với anh thì quan hệ của hai chúng ta có thể từ từ khôi phục mà".

"Anh không có hứng", Thẩm Quân Phi trả lời chắc như đinh đóng cột.

"Em cho rằng việc mình gặp nhau là tình cờ sao? Thực ra buổi trưa Thạch Chi có gọi điện thoại cho anh nói rằng buổi chiều em đi làm hộ chiếu. Anh đến là để xem xem, cuối cùng sau khi bận rộn xong ở chỗ Ngô Dạ Lai rồi, em có còn nghĩ cách để làm anh hồi tâm chuyên ý hay không?"

HẠNH PHÚC KHÔNG NGỪNG

Mộc Phạn

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Giọng nói chế giễu của Thẩm Quân Phi vẫn khiến Ân Trúc nhói đau, cô không ngờ, anh lại có thể nói những lời cay độc như thế. "Để anh chê cười rồi", khó khăn lắm Ân Trúc mới nói được câu đó, thứ mà cô muốn cứu vẫn không phải là thể diện, cô biết, giờ đâu phải lúc nghĩ đến điều ấy.

Khóe miệng Thẩm Quân Phi kéo xuống, có thể cười được mới thoải mái làm sao. Người phi xe như bay để quay về, lấy số hết lần này tới lần khác, nhất định phải tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ với một người biến mất đã lâu chính là anh.

"Khi ấy, em thật sự không thể kích động Ngô Dạ Lai thêm nữa. Ở Công Gô, người duy nhất tử vong tại chỗ chính là bạn chiến đấu của anh ấy, Lục Dã. Khi ấy chính Ngô Dạ Lai là người lái xe nên anh ấy vẫn tự trách mình, không có mong muốn được cứu sống. Bác sĩ nói chuyện với em mấy lần, anh ấy từ chối điều trị tâm lý, từ chối nói với bất cứ ai về chuyện này, thậm chí từ chối gặp cả những người có liên quan, trong tình hình đó, chỉ có thể dựa vào người nhà từ từ làm công tác tư tưởng cho anh ấy."

"Vì vậy mới cần một người tự coi mình là người nhà như em đến chăm sóc cậu ta phải không?", Thẩm Quân Phi không nhịn được lại châm chọc thêm câu nữa.

Ân Trúc thở dài, biết ngay nói ra cũng chẳng nhận được sự cảm thông của anh, cũng chẳng được anh chấp nhận, "Em không phải tự nhận mà em thật sự cảm thấy mình là người nhà của anh ấy".

Thẩm Quân Phi "xì" một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Tâm trạng đã phấn chấn hơn một chút, đột nhiên Ân Trúc nói: "Anh thấy đấy, làm người nhà của em tốt biết bao, phúc lợi nhiều, phục vụ hậu mãi cũng tốt. Cái đó, anh có cần suy nghĩ thêm một chút không?".

"Phùng Ân Trúc, em đang cầu hôn với anh sao?", Thẩm Quân Phi ném hộp thuốc vừa cầm lên sang một bên, bước ngoặt này khiến anh có chút kinh ngạc.

"Đồng ý không? Đồng ý đi mà", Ân Trúc dùng tờ giấy cầm trên tay xoắn xoắn quanh mũi, giọng nói nghe đáng thương vô cùng.

"Người nhà của em quá nhiều, rồi cũng sẽ có lúc em không thể chăm sóc hết được, em cũng quen với việc chăm người này bỏ người kia, có gì tốt đâu?"

Ân Trúc bị anh nói cho không biết nên nói tiếp thế nào, đành phải nói: "Không muốn thì thôi cho qua". Đúng là cho dù có kết hôn rồi cô cũng sẽ có lúc chăm người này bỏ mặc người kia, Thẩm Quân Phi đã quá hiểu cô. Sống chung với cô, trở thành người thân cận với cô nhất đôi khi phải chịu thiệt thòi một chút.

Thẩm Quân Phi cũng phải bật cười trước giọng điệu ép buộc của cô, "Thật sự tốt như thế sao?".

"Thật, thật đấy!" sợ Thẩm Quân Phi không tin, Ân Trúc liên tục gật đầu.

"Vậy thì cho em thêm một cơ hội nữa cũng được, xem xem chất lượng có ưu việt như người nào đó đã đảm bảo hay không?", Thẩm Quân Phi cười nói, hoàn toàn không cảm thấy thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ của mình có gì lạ.

Phải mất một lúc Ân Trúc mới hiểu anh vừa hứa hẹn điều gì, "Phi Nhân đáng chết, anh ăn gian!".

Ôm chặt Ân Trúc cùng năm đấm của cô, Thẩm Quân Phi nhớ lại cuộc điện thoại của Thạch Chỉ gọi cho anh trước đó. Trong điện thoại Thạch Chỉ yêu cầu Thẩm Quân Phi nhất định phải nể mặt Ân Trúc một lần. Anh biết, Thạch Chỉ có ý tốt, cô ấy sợ anh không chịu đi gặp Ân Trúc, vì vậy mới liên tục nói rằng đây là một cơ hội tốt, lại có thể nghiêm khắc trừng phạt Ân Trúc một lần cho thỏa.

Anh lại nghĩ, dù sao thì mấy tháng nay đối với anh mà nói đủ khó khăn lắm rồi. Anh cũng có những lúc cô quạnh, những lúc đau lòng. Nhất là mỗi khi quay về thành phố J, một mình nằm trong căn hộ trống trải, nghĩ đến việc cô đang ở bên cạnh chăm lo cho người đàn ông khác, còn mình chỉ có thể sống cô đơn lẻ bóng là anh buồn phiền tới phát điên. Vì thế, anh bắt đầu đi công tác, khảo sát liên tục, dồn toàn bộ thời gian cho công việc, như thế anh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng mỗi lần xuất phát thì rồi sẽ lại phải quay về, chốn ấy đã thiếu một người ở nhà chờ đợi, thiếu một người ở nhà trông ngóng, chỉ càng khiến anh thêm chùn bước.

Mấy tháng một mình chịu đựng, đối với anh, đều đã trôi qua, bởi vì anh đã mềm lòng từ lâu. Anh nhẫn nhịn lâu như vậy không phải là định giáo huấn gì Ân Trúc, mà chỉ muốn xác định tình cảm của cô. Xuất hiện vào đúng thời điểm, cũng là một chuyện rất dễ dàng nhưng điều anh hy vọng hơn cả là: Anh là người duy nhất cô trông ngóng trong suốt cuộc đời này. Cũng may, anh nhận ra rằng trong trái tim cô, anh đúng là người như thế.

Một năm sau.

Sau khi hôn lễ long trọng kết thúc, Phùng Ân Trúc vừa tẩy trang xong đã nằm gục trên giường như người chết rồi.

"Nhìn người khác kết hôn sao mà lãng mạn và thơ mộng, sao đến lượt em lại thấy chẳng giống chút nào?"

"Sao thế? Chẳng phải rất tốt sao? Rất vui mà", Thẩm Quân Phi kéo chân cô nhẹ nhàng massage, đúng là anh cảm thấy rất tốt.

"Tốt gì mà tốt, vì anh không đi giày cao gót nhảy nhót ăn táo mà", tiết mục ấy là do đội bóng rổ của anh nghĩ ra. Kết quả là không khí lãng mạn mà người chủ hôn tạo ra đã hoàn toàn bị phá hủy, chỉ còn thấy cô dâu và chú rể cùng chạy lên sân khấu nhảy. Bên dưới lại còn nghe tiếng hô khẩu lệnh: Một, hai, ba nhảy! Cuối cùng sau khi thành công, lúc ấy có bảo Ân Trúc giết người chắc cô cũng dám làm.

"Khi em ngênh mặt lên nhảy cao, chỗ này, rất đẹp", tay Thẩm Quân Phi men theo cổ Ân Trúc lần xuống.

Ân Trúc cúi đầu, dùng cằm kẹp chặt tay anh, "Chỗ này đẹp thì có ích gì, anh có thể để cho tất cả mọi người đều nhìn vào chỗ này sao? Anh có thể bảo người chụp ảnh chỉ chụp chỗ này sao? Ai cũng chỉ nhớ đến bộ dạng một tân nương mờ mờ hồ hồ nhảy nhót tưng bừng như một con khỉ".

Sau khi giận dỗi xong, Ân Trúc lại lên tinh thần, "Là ai treo táo, ai treo cao như thế, anh có biết không?".

Thẩm Quân Phi lập tức lắc đầu.

"Nếu em biết là ai, khi họ kết hôn, em sẽ treo một quả dưa hấu cho bọn họ cắn."

Thẩm Quân Phi kéo kéo tóc cô, ý bảo cô hãy tỉnh táo một chút, "Những người dám đùa như thế đều đã kết hôn cả rồi".

"Em không tin, thù này không trả không được", Ân Trúc vẫn còn vô cùng phẫn nộ. Chiếc khăn voan dài chạm đến tận đất, khi nhảy lên có thể tưởng tượng ra được nó sẽ biến thành cái đuôi dài, có thể không buồn phiền không?

"Có thể trả thù, có thể! Đợi con cái họ kết hôn, chúng ta đến treo quả",
Thẩm Quân Phi dỗ dành cô.

"Khi ấy mà chúng ta còn đi thì thật chả ra làm sao cả! Để 'thằng nhỏ'
nhà chúng ta đi", Ân Trúc hào khí phùng phùng, dường như chưa cảm thấy
có chỗ nào không đúng.

Thẩm Quân Phi nghĩ nghĩ rồi nói: "Cũng được, vậy để anh phái 'thằng
nhỏ' đi là được rồi".

"Thẩm Quân Phi, anh thật là háo sắc, cái đó mà anh cũng có thể nói ra
miệng được sao?", Ân Trúc đẩy Thẩm Quân Phi đang định động tay động
chân ra.

"Anh có gì mà phải ngại, ý anh là đến khi ấy sai con chúng ta đi, anh
đâu có nói là sai phái cái gì đi đâu, người có tư tưởng lệch lạc mới là người
không đứng đắn."

Ân Trúc bị câu nói của anh chọc cho tức điên lên, cô đổi tư thế, giơ
tay lên kẹp chặt cổ anh, "Em thừa nhận em không đứng đắn, em là bà thím
quái gở...".

Thẩm Quân Phi nhin cười, "Xin hỏi, thế nào gọi là bà thím quái gở?".
Cuối cùng Ân Trúc cũng phần nộ vùng lên, "Vợ của ông chú quái gở thì là
bà thím quái gở chứ sao, sao anh lảm lời thế".

Vì vậy cái kết của câu chuyện này không phải là hoàng tử và công
chúa sống hạnh phúc bên nhau, mà là cuối cùng thì ông chú quái gở và bà
thím quái gở cũng sống bên nhau. Hạnh phúc không? Hạnh phúc, mãi mãi
hạnh phúc.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Giữ Toà Thành Trống](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5: Tự Làm, Tự Chịu, Tự Suy Ngẫm](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8: Ai Vứt Bỏ Ai?](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Sự Kiêu Hãnh Và Định Kiến](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12: Từ Để Ý Đến Yêu Thương](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14: Loanh Quanh Thế Nào Lại Thành Người Của Mình](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: Đuổi Theo, Theo Đuổi](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19: Đường Ai Nấy Đi](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21: Tạm Biệt Thanh Xuân](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Hành Động Của Thiên Tài, Làm Đi Rồi Hãy Nói](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: Niềm Vui Và Trách Nhiệm Không Thể Tách Rời](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27: Sự Bắt Đầu Của Quên Lãng](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29: Ấn Tượng Ngọc Nghếch](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31: Tạm Dừng Và Tiếp Tục](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33: Sự Khác Biệt Của Lý Tưởng](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Cần Yêu Thương Nhiều Hơn Chút Nữa](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37: Trái Tim Ở Nơi Khác](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39: Bị Rịn Không Rời](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42: Không Thể Thay Đổi](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44: Nỗ Lực Để Quay Lại](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46: Một Mặt Khác Chính Là Cuộc Sống Mới](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48: Chung Tình Với Em](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50: Từ Đó Về Sau Đều Là Sự Thiên Vị](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52: Sự Khác Nhau Của Mức Độ Nghiêm Trọng](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54: Hoặc Chỉ Là Người Bạn Cũ Đến](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57: Cầu Là Cầu, Đường Là Đường](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59: Không Còn Sức Sống](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61: Sự Cứu Vãn Thất Bại](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63: Không Thể Dừng Được Thời Gian, Không Thể Dừng Được Tình Yêu](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65: Anh Là Người Yêu Theo Kiểu Lôi Phong 1](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67: Anh Muốn Sự Một Lòng Một Dạ Của Em](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69: Con Đường Đi Tới Hạnh Phúc?](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71: Sự Đưa Đẩy Của Số Phận](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73: Bình Yên Phải Tìm Trong Khổ Ải](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75: Không Còn Là Chuyện](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77: Kết Thúc Là Một Lần Bắt Đầu Lại](#)

[Chương 78](#)